

АЛЕКСАНДРА ПОТЪР ВНИМАВАЙ КАКВО СИ ПОЖЕЛАВАШ

Превод от английски: Цветана Генчева, 2007

chitanka.info

*Трагедиите в живота на човек са две:
първата е да не получиш онова, което искаш, а
втората е да го получиш.*

Оскар Уайлд

ПЪРВА ГЛАВА

За какво мечтаеш?

За мир по целия свят?

Някой да изобрети лек срещу СПИН?

Да имаш дупе като Жизел Бюндхен^[1]?

Новите сандали с каишки са протрили толкова успешно пръстите ми, че са се появили мехури, набъбнали като медузи. Намръщена от болка, натискам копчето на светофара и чакам нетърпеливо на тротоара. Опитвам се да кажа, че всеки си има някакво желание, някаква мечта, независимо каква, нали така? Всеки един без изключение. Отварям опаковката на палачинката с глазура от кисело мляко, с която ще закуся, и поглеждам към изтръпналите си крака. Не съм по-различна от останалите хора. С този разлика, че те се опитват да сътворят нещо в полза на човечеството, да променят света към по-добро и изглеждат зашеметяващо в прашки, докато аз оглеждам тъжно мехурите... и знаете ли за какво си мечтая?

— Ох!

Сякаш нарочно, точно в този момент един от мехурите се спуква и безцветна течност се процежда между пръстите ми.

За чехли.

Почти средата на юли е и цяла Англия се е предала на мъчителна гореща вълна. За повечето от зажаднелите за слънце жители на острова това означава радост и сладолед, пикници в парка и шезлонги в градината вкъщи. За нас, лондончани, е истински ад. Целият град се поти като бегач на дълги разстояния. Задушните офиси, зловонните изпарения от автомобилите, метрото без климатик с един замах превръщат живота в истински ад. Хората си изпускат нервите. Носовите им започват да се белят.

Да не говорим, че болката в краката ми не се търпи. Изругавам тихичко, изравям смачкана салфетка от чантата и прикляквам на тротоара.

Браво, много елегантно и изтънчено, мисля си аз, докато бърша с пръст потеклия фон дьо тен, превърнал се в тъмнокафяв мустак над горната ми устна, и тъпча полуразпадналата се салфетка между пръстите на краката си. Понякога се питам защо изобщо си правя труд да купувам „Инстайл“ всеки месец, след като и сама успявам да се докарам в този прекрасен вид.

Усещам някой да ме побутва отзад, забелязвам, че вече е зелено, изправям се и закуцуквам през улицата. В същия момент ме поглъща забързана тъпла хора, които не спират да дрънкат мобилните си телефони, пушат цигари и сърбат капучино. Всички се блъскат, ръгат, проправят си път с лакти, клатушкат се. Някакво куфарче ме перва по прасеца и аз писвам от болка. Не за пръв път ми се приисква да живея някъде на морето, вместо в зловонния адски център, който през последните шест години наричам свой дом.

Успявам да се добера до отсрещния тротоар преди малкото зелено човече на светофара да се скрие и закуцуквам по „Мерилебън роуд“. Честно казано, понякога ми се струва, че съм посветила целия си живот на какви ли не желания. Не говоря за велики желания, които да променят ежедневието ти — като например прибираш се един ден и откриваш, че Брад Пит снима последния си касов хит в квартала и познайте какво? — моли мен, Хедър Хамилтън, да изпълня главната роля.

Как ли пък не! Не говоря за подобни желания. Изобщо не става въпрос да си затвориш очите и да подхвърлиш монета в някой фонтан, да дочакаш предложение от световноизвестна звезда или да ти падне лампата на Аладин. Говоря за съвсем обикновени, неангажиращи и, честно казано, отегчителни желания, които ми се въртят в главата по цял ден, без дори да се замислям специално. За мен желанията нямат нищо общо с магията: те просто са част от ежедневието.

Като например в момента ми се иска да не се бях натъпкала с тази огромна палачинка.

В същия момент се усещам, че стискам опаковката и ме бодва чувство на вина. Добре де, купих я от диетичен магазин и беше на полицата до сушените праскови и кафявия ориз, но какъв е смисълът да ви заблуждавам? Много добре знам, че изобщо не е диетична. Присвивам очи, за да прочета съдържанието. Господи, аз ли споменах думата диетична? На етикета е трябвало да сложат предупреждение, че

това чудо е крайно вредно за здравето. Имате ли представа колко мазнина се съдържа в тази палачинка?

Смачквам опаковката на топка и я натъпквам бързо в чантата, която, както обикновено, е пълна с обичайните боклуци, които разнасям навсякъде със себе си: протекли химикалки, изпаднал от кутийката тампон, гланц за устни, който е останал без капаче и топчето отгоре е покрито с мърляв мъх. А, да, пазя и няколко билетчета от електронните кантари в „Бутс“.

Това ми напомня за друго желание. През обедната почивка влязох в „Бутс“ уж да си купя тампони, но не се въздържах и се качих на кантара. Много ми се искаше да покаже, че съм отслабнала с някой и друг килограм, но се оказа, че съм качила.

Е, добре де, бяха цели два килограма и половина. Но сигурно дрехите ми тежат толкова.

Глътвам корема и продължавам да крача бързо по главната улица. Истината е, че си пожелавам толкова много неща, че няма начин да ги запомня всичките. Вземете например последните двайсет и четири часа. Ако трябва да запиша всичко, което съм си желала, ще съставя безкраен списък...

Иска ми се:

- *Да се бях прибрала у нас, вместо да ходя на караоке с най-добрата си приятелка Джес.*

- *Да не бях се надпивала с текила.*

- *Земята да се бе отворила и да ме бе погълнала, когато заревах като магаре песента на Барбара Стрейзанд „Влюбена жена“. И то със затворени очи.*

- *Когато се прибрах у нас в два след полунощ, да не бях изпращала есемес на бившето си гадже.*

Само като си спомня, и ми призлява. Да изпратиш есемес е едно, но да помниш какво си написала е съвсем друго.

- *Докато бях в тоалетната в службата да не бях изстискала така злобно цъфналата на брадата ми пъпка.*

Само че не устоях и сега грозницата си е довела няколко приятелчета за морална подкрепа.

- *Когато дочух жената в метрото да чете на глас статията за поредните оргазми в „Космополитън“, да не се бях провикнала: „Това пък какво е?“, и то тъкмо когато всички се бяха смълчали.*

- *На трийсетия ми рожден ден да ме бяха предупредили да не очаквам сред подаръците предложение за дългоочаквано повишение и шеметна кариера. (Да не би да се опитвате да ми кажете, че не става така?)*

- *Мъжете да страдаха от предменструален синдром.*

- *Винаги да има свободни места в метрото. Да няма опашки в „Старбъкс“. Винаги да има свободно място пред апартамента ми, за да мога безпроблемно да си паркирам колата.*

Нали знаете вица защо жените не могат да паркират? Защото мъжете ги лъжат, че двајсет сантиметра били толкова. (Във вица показваш с разтворен палец и показалец колко е точно.) Миналата седмица пуснах този виц на съседа от номер четирийсет и две, след като се опитах да навра колата зад новичкото му беемве. Давах заден и го подпрях. Не мога да се начудя защо той не се засмя.

- *Да спечеля от лотарията.*

Това може и да се окаже трудно, защото никога не си купувам билети. Само че това им е хубаво на желанията. Не е нужно да се реалистични.

- *Никога да не се събуждам с кофти коса, на която трябва да обърнеш специално внимание.*

- *Да не бях пръднала тъкмо когато инструкторът по йога ми помагаше да се нагъна.*

- *Да изпивам по осем чаши вода на ден.*

Цели осем чаши! Това е пълна досада, още повече че водата няма никакъв вкус.

- *Да срещна мъж, който има за хоби миене на мръсни чинии, моногамия и предварителна любовна игра.*

Вместо да разхвърля всичко около себе си, да лъже и да маже и да върти лявото ми зърно така, сякаш настройва радиото в колата си. Не намеквам, че бившето ми гадже Даниел правеше така, нищо подобно.

- *Никога повече да не ми се налага да се преструвам, че получавам оргазъм.*

Сега разбирате ли, че не е задължително желанията да са реалистични?

- *Кремовете против бръчки да правят чудесата, които се твърди, че постигат на опаковката.*

- *Да няма калории в шоколадовия чипс.*

- *Не бях повярвала на продавачката, когато ми обясняваше колко било лесно да добиеш тен вкъщи, без дори да ходиш в Сен Тропе, като се намажеш с бронзанта, който те продават.*

Поглеждам краката си. Целите са на оранжеви райета. Все едно, че съм взела модела от някой шезлонг.

- *Татко да не се беше оженил за онази видна гаднярка.*

Тя, между другото, се казва Розмари и е живото доказателство, че злите мащехи изобщо нямат място във вълшебните приказки.

- *Да не бях искала назаем MP3 плейъра на брат ми Еди, за да ходя на кънки.*

Нито пък да се бях правила на интересна, като се пързалим назад, защото тогава нямаше да се просна по гръб. Искам да направя едно уточнение: нямаше да се просна върху плейъра, който, както правилно предполагате, се счупи.

- *Да не бяха отказали кредитната ми карта „Виза“ в „Сейнтсбърис“.*

Толкова е неловко, дори когато киселият тип от охраната те натиква в някаква тясна стаичка, за да позвъни в банката, грабва остри ножици и разрязва лъскавката ми любима карта „по настояване на банката“.

- *Да се бях усетила, че служителката в местния видеоклуб се майтапеше, когато препоръча „Отнесени от бурята“ с Мадона за неповторима „класика“.*

Фиу-фиу. Чувам подсвиркване и врътвам глава. Група работници са зяпнали гърдите ми. Веднага изниква ново желание, което бързо прибавям към списъка:

- *Да си бях сложила сутиен.*

Навеждам глава и се опитвам да продължа, без да ми пука. Не им обръщай внимание, Хедър. Не срещай погледите им. Просто върви напред и се преструвай, че не ги виждаш. Още няколко крачки и ще ги подминеш... Няма страшно. Ето, виждаш ли, работниците не са чак толкова лоши.

— Ей, малката, покажи ни циците си!

- *Всички работници да са с малки пениси.*

Изчервявам се цялата и ускорявам крачка. Правя се, че си гледам часовника, за да не срещна погледите им. Чак сега забелязвам кое

време е станало. Ужас!

• *Страшно ми се иска да не закъснявах за срещата в десет с Брайън в гражданското.*

Вече е десет и дваайсет. Той направо ще ме убие.

На стълбите пред гражданското на Мерилебън забелязвам висок, привлекателен мъж с посивяла коса, облечен в тъмносив ленен костюм, който спокойно може да мине за петдесет и няколко годишен, макар че е с десет години отгоре. Поклаща се нервно напред-назад в излъсканите до блясък обувки. Поглежда часовника, оглежда улицата, след това въздиша и насочва вниманието си към бутониерата. Розовият карамфил е започнал да увяхва от горещината и той нетърпеливо се опитва да го оправи.

Това е Брайън и макар да не забелязва как съм се забързала, защото наоколо е пълно с народ, аз го виждам. Леле, колко е неловко да висиш самотен и да чакаш в изискан костюм сред пръснати в краката ти конфети. Някои от минавачите го поглеждат със съжаление. Не че той ще ги забележи. Прекалено зает е отново да поглежда часовника и да се опитва да напипа в джоба мобилния си телефон. Отваря го и започва да набира, като натиска неумело копчетата с един пръст, също като човек, който за пръв път сядва пред пишеща машина, след това го лепва за ухото си.

На стотина метра от него съм, когато чувам познато звънене. Пъхвам ръка в чантата и се опитвам да изровя „Нокиа“-та. Попадам на нея тъкмо в момента, когато спира да звъни. По дяволите!

Изваждам я заедно с хендс фрито, което, както обикновено, се е оплело в собствените си кабели, и поглеждам екрана. Едно пропуснато обаждане. Бързо набирам гласовата поща. „Имате едно ново съобщение.“

Изчаквам да го чуя и махам енергично към Брайън, но той е застанал с гръб към мен и аз забелязвам как привежда рамене, докато пали цигара.

„Аз съм, Брайън. Чакам пред гражданското и ставам нетърпелив. Не искам да се заяждам, но я ми кажи, Хедър, къде, по дяволите, си се дянала?“

Олеле.

Докато слушам съскация му глас, разбирам, че съм загазила яко. Натискам копчето за неговия номер и той се обажда веднага.

— Хедър?

— Ето ме — задъхано отвърщам аз, промъквам се зад него и го докосвам по рамото.

Това е опит да разведрия обстановката с хумор. Вместо това той за малко да получи удар. Брайън се врътва, притиска длан към гърдите си, а цигарата „Бенсън & Хеджес“ увисва между пръстите му. Поглежда ме укорително.

— Закъсня — сопва се той в мобилния. След това усеща какво прави, изругава, затваря телефона и го натъпква в джоба си.

— Знам, много се извинявам — опитвам се да замажа положението аз. — Будилникът ми не звънна, а метрото се забави, да не говорим, че съм си купила едни тъпи сандали, дето...

— Добре че най-сетне дойде — прекъсва ме той, хвърля цигарата, настъпва я и закопчава сакото. Всичко, което прави Брайън, е на бързи обороти, с нервни движения. Прилича ми на птица с разрошени пера и стрелкащи се наоколо очи. — Да побързаме — нарежда той, приглажда реверите, изтупва невидима прашинка с прецизността на човек, който гладни дори долното си бельо.

— Къде са останалите? — Ситня бързо след него.

— Вътре. Чакат ни. — Той отваря входната врата и я задържа, за да мина. — Чакам тук цяла вечност. След като не дойде навреме, излязох да те чакам навън.

— Много се извинявам — мрънкам отново аз и го хващам под ръка. Доста по-висока съм от Брайън, особено днес, с новите сандали, и трябва да се поприведа, когато влизам в сумрачното фоайе, където се спирам, за да се погледна в огледало с позлатена рамка.

Аз съм типичното червенокосо момиче, с много бяла кожа, обсипана с лунички, буйна гъста оранжева коса и болезнени спомени от детството, когато ме наричаха Морков, Пожар и разни други неща, свързани със срамни косми, които няма да повтора. Честно си признавам, че още не ми се вярва, че не пръскам луди пари за психотерапевт, който да ме дундурка до края на живота ми. Да не говорим, че на всеки шест седмици ходя да ми правят нови кичури, които ме превръщат в нещо като блондинка. Обикновено фризьорката изправя косата ми, но днес заради горещината е бухнала и щръкнала,

накъдето ѝ попадне. В същия момент забелязвам отражението на Брайън. Застанал е до мен, забил поглед в земята.

— Какво ти е на краката? — пита той. Сещам се какво има и поглеждам надолу.

— Нова модна тенденция — бързам да отвърна, докато се опитвам да скрия разръфаната салфетка, щръкнала между пръстите ми.

Друг път той бе се разсмял, би пуснал някой майтап или въпрос за последните покупки, на които съм се нахвърлила. За разлика от повечето мъже на неговата възраст, Брайън следи последните модни тенденции — вечно рови някой брой на „Vog“, макар да твърди, че се интересува от качеството на снимките — и се интересува. Този път обаче изсумтява презрително.

— Хайде — подканва ме той, стиснал зъби. Мускулите на челюстта му изпъкват, докато ме наблюдава с блестящите си сиви очи. Може и да е в лошо настроение, но пак си остава красив за възрастен мъж.

— А-ха... искам да кажа, да... разбира се... — заеквам аз и се чувствам като прегрешило дете.

Двамата минаваме през мраморното фоайе, а стъпките ни отекват. Пред нас се виждат огромни махагонови врати. Брайън измърморва, че ако не побързаме, ще се засечем със следващата сватба, която ще пристигне всеки момент, и протяга ръка към месинговата брава.

Стисвам ръката му.

— Чакай малко. — Вадя пакетче кърпички от чантата си, взимам една и му я подавам. — Нали те знам как се разчувстваш, когато ходим по сватби.

Той се начумерва, но не посяга. Размахвам кърпичката като знаме.

Това вече е прекалено. Той се предава, отпуска чело и напрежението по лицето му изчезва.

— Извинявай, бях се уплашил, че няма да дойдеш. — Най-сетне приема подадената в знак на примирие кърпичка и я натъпква в ръкава на самото.

— Какво? Да те изоставя в гражданското? — шепна аз.

Тъглчетата на устните му потрепват.

— Мина ми подобно нещо през ума.

Усмихваме се и двамата. Той оправя вратовръзката си, приглажда коса точно там, където е започнала да оредява, и изпъва рамене.

— Готова ли си?

Подръпвам полата и прибирам немирна къдрица зад ухото си.

— Напълно — кимам аз, макар да имам чувството, че съм изтъкана от нерви.

Поглеждаме право напред и ставаме сериозни. Стягам се.

— Добре. Тръгваме. — Той посяга към бравата и си поема дълбоко дъх. — Време е за шоу.

---

[1] Известна манекенка, супермодел. — Б.р. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Посреща ни богата колекция от пъстри шапки, накичени с щраусови пера и копринени воалетки, които потрепват от вентилаторите на тавана. Залата е претъпкана до пръсване. Гостите са се подредили плътно едни до други, шават неспокойно в задушливата жега и обменят семейни клюки. На две от децата очевидно им е доскучало и играят на гоненица около аранжираните цветя, които приличат на цветни стражи. Чува се плач на бебе.

Никой не ни забелязва, когато двамата с Брайън влизаме, освен, разбира се, длъжностното лице, застанал на подиума. В ярка риза и отворени на пръстите сандали, той ни поглежда с нескрито облекчение и припва към нас. По-скоро ситни нервно. Определено това е човек, който се моли на бога на Греъм Нортън^[1].

— Слава богу — шепне той. — Вече се бях уплашил, че ще започне бунт. — Почесва се по късата брадичка и оглежда с престорен уплах залата.

— Не се притеснявайте, кавалерията дойде. — Брайън вади нещо черно от джоба си протяга ръка и го насочва в различни посоки.

Длъжностното лице ни наблюдава с недоумение.

— Какво е това?

— Отчита светлината — обяснявам аз и забелязвам струпаните в един ъгъл сакове. Дръпвам ципа на най-големия черен сак, вадя триножник и започвам да го глася. — Трябва да проверим къде е най-добре да застанем.

Длъжностното лице кима.

— Ясно, ясно.

— Като официален фотограф на сватбата, едно от задълженията ми е да се уверя, че щастливата двойка ще излезе прекрасна на снимките — добавя Брайън, посяга към апарата и избира подходяща леща. — Спомените избледняват...

Когато чувам собствените си думи, започвам да пригласям и аз:

— ... ала снимките ще ви напомнят до края на живота какво е било — завършваме в хор двамата.

— Това е мотото на „Завинаги заедно“ — продължава Брайън, без да крие гордостта в гласа си. Подава ми капачката на обектива и насочва камерата към съдията. — Сам го измислих.

— Наистина ли? — Човекът, изглежда, не е убеден. — Аз пък си мислех, че това е стара приказка...

Чува се шумно щракване и той се стряска.

— Божке!

На снимката е увековечен с отворена уста също като риба на сухо, заслепена от светкавицата. В този момент сватбарите ни забелязват и се наместват нетърпеливи и развълнувани в очакване на събитието.

Смълчават се и погледите им се насочват към нас. Знам, че не гледат нас — ние сме просто фотографите — прекалено заети са да гледат зад нас, където вратите се отварят тъкмо когато някой включва касетофона. Чува се саксофон и гласът на Уитни Хюстън проехтява в залата. „Винаги ще те обичам.“ Длъжностното лице припва обратно към подиума и двамата с Брайън заемаме местата си. Готови сме.

Тръпна в очакване. Това е моментът, в който булката се появява и всички ще видят роклята. Това е любимият ми момент. Все пак, повечето от нас по някое време през живота си са мечтали за роклята, която ще облекат на собствената си сватба. Когато бях на около шест, любимата ми игра беше да сложа бялата си нощница и сватбения воал на мама и да си представям как се омъжвам за Барни, плюшеното мече. Един ден паднах в калта в градината и мама пресуши сълзите, като ми каза, че дори оплескана в кал, съм прекрасна, защото всяка булка е красива в деня на сватбата си. Едва след като започнах тази работа, разбрах, че мама е искала да ме успокои.

Истина е, че много булки изглеждат красиви в роклите си, но има и пухкави бели слоници, заради които ти се иска да покриеш очи, има разни наследствени ужасии, които е трябвало да си останат потънали в прах на тавана, толкова малки корсети, така пристегнати на кръста, че булката буквално прелива също като разтопен сладолед във вафлена фунийка. Да не говорим за разните воалетки, безвкусни диадеми и безкрайни шлейфове. Честно ви казвам, Триени и Сузан направо щяха

да полудеят. Ама аз с какво право си отварям устата? Между пръстите на краката ми е натъпкана разръфана салфетка.

Майката на булката започва шумно да хлипа. Възрастните роднини охкат и ахкат. Едно от момчетата се опитва да потисне кикота си и баща му го пипва за ухото.

Аз хлъцвам.

Този път не е заради мехурите по краката ми.

Точно пред мен, наконтена в яркорозова рокля, сякаш извадена от гардероба на запалена танцъорка на фламенко, пристъпва булката, достатъчно възрастна, за да ми бъде майка. Не, грешка. Достатъчно възрастна е, за да ми бъде баба.

— Изглеждаш великолепно, миличка — възторгва се Брайън, докато щрака в унес.

Какво да кажа. Той е професионалистът.

— Роклята е убиец... малко наляво... невероятна, изумителна... Хайде сега една голяма усмивка.

Подавам му нова ролка и го наблюдавам удивена. Брайън се занимава с тази работа от толкова отдавна, че за секунди е попил сватбената треска. За него няма значение дали булката е малка или голяма, дали сватбата е традиционна или изчанчена, той обожава всяка сватба. Навремето е бил женен, когато е бил на двайсет и няколко, за някаква манекенка, Фиби, ала две години по-късно тихо и кротко се развели. (Не съм сигурна дали е станало преди или след като си е признал, че е гей.) След този брак се заредили разни провалени връзки.

Не че това му е попречило да си остане истински романтик. Напротив, станал е дори по-голям романтик. Щом види панделките, завързани на ролс-ройса на младоженците, и очите му плувват в сълзи. Няма случай да чуе Сватбения марш, без да започне да бърше очи с ръкав и да моли майката на булката за кърпичка, а докато младите изричат клетвите си, не спира да подсмърча. Ужас! Когато дойде времето да изрекат „Докато смъртта ни раздели“, той хуква навън, за да си поеме глътка чист въздух.

Което означава, че аз отговарям за събитието. Официално му се водя асистентка, но обикновено става така, че аз правя повечето снимки. Въпреки неписаното правило в обществото, според което жените би трябвало да се разчувстват при вида на новородени бебета, кученца, котенца, плюшени играчки и, разбира се, когато са на сватба,

подобни неща просто не са в състояние да ме размекнат. Това съвсем не означава, че съм противничка на брака. Напротив. Страшно ме кефи мисълта да се влюбиш до безумие и да живееш с някого щастливо до края на дните. Не е ли така с всички? Само че напоследък започнах да се питам дали съществува нещото, наречено „щастливо до края на дните“? Може би по-точното е да кажеш „щастливи на момента“ или пък „щастливи, докато си омръзнат“. Или дори както стана с мен и бившия ми, „щастливи, докато той не смъкна гащичките на девойката от «Маркетинг»“. Не че съм изпълнена с горчивина, нищо подобно.

Някой шумно си духа носа и ме стряска. Брайън подсмърча в кърпичката. Очите му са червени, подпухнали и той се опитва да не откъсва поглед от булката и младоженеца, докато казват клетвите си. Поглаждам го по гърба, за да му вдъхна кураж, подавам му нова суха кърпичка и поемам апарата от ръцете му. Проверявам обектива и го насочвам към щастливата двойка.

— Присила Клайн, искам да знаеш, че макар да съм се женил осем пъти, този брак ще продължи до самия край...

— Дейвид Уолстънхюм, обещавам винаги да те обичам и почитам, дори да се наложи отново да се върнеш в...

Което ми напомня за следващото ми желание:

• *Когато се омъжа, да не съм в яркорозова рокля като танцьорка на фламенко и по възможност да не е за мъж, който се връща в затвора.*

Светкавицата блясва и младоженците са увековечени. Виждате ли? Това съм аз...

Когато церемонията приключва, прибираме апаратите и Брайън ми предлага да ме закара до метрото. Само че някъде правят ремонт и движението е отклонено по „Мерилебън Роуд“ и двамата се оказваме в задръстване.

Качвам босия си крак на таблото и свалям прозореца. Брайън кара миниван, на който отстрани е написано „Завинаги заедно“ с разкривен небрежен почерк. Първоначалната му идея била надписът да е върху пръснати конфети, но бояджията таксувал на час, а конфетите били доста пипкава работа и отнемали прекалено много време, затова Брайън се спрял на сребърна подкова и две звънчета.

Шефът ми открий време работи като фотограф по сватби. Навремето е бил един от най-известните папараци, обикалял по цял свят, тракал звездите по разни филмови премиери, ала смъртта на принцеса Даяна променила всичко. Брайън е заклет роялист. Пази на видео всички кралски сватби, пие чай и плакал най-искрено, когато кралската яхта „Британия“ била извадена на сух док. Преценил, че като папарак и той има вина за смъртта ѝ, затова прекратил тази дейност, прибрал стълбата и регистрирал „Завинаги заедно“.

Тогава се появих аз.

Тъкмо бях завършила курс по фотография в колежа и се обадох, щом прочетох обявата му за помощник. Той не търсеше точно такава като мен — по онова време се носех облечена от главата до петите в черно и правех тъжни снимки на осеяни с графити стени — но аз бях решила, че това ще е нещо временно. Трябваше ми да понатрупам малко опит, да изплатя студентските си заеми, да си направя портфолио и тогава да започна свободна практика. Ето че шест години по-късно съм там, откъдето започнах.

Шест години! Представете ли си? Направо невероятно. Не че не съм си подавала документите за други места. Работата е там, че ти трябва връзки и познати, за да направиш големия си пробив. А аз все още чакам. Непрекъснато си повтарям, че и това ще стане, че някой ден ще стана новата Ани Либовиц^[2], че ще правя изложби в напудрени галерии в Сохо, че ще ме молят за поръчки за кориците на списания и първите страници на всички вестници...

Ало, ало, Земята вика Хедър.

— Какво ще кажеш за сватбата? — пита Брайън. Поглеждам го над ръчната спирачка. Покрит е с конфети, дими с цигара и разгръща проснатия върху волана „Ивнинг стандарт“.

— Интересно беше — започвам предпазливо аз, както когато излезеш от кино и не си сигурна дали човекът с теб е харесал филма. — Ти какво ще кажеш?

Изтръсква цигарата през прозореца и кимва.

— Хм... по-различна от обикновено... — отвръща незаинтересовано той.

— Нещо ме смущаваше роклята... — осмелих се да подхвърля аз.

— Май си беше забравила кастанетите.

Разкисквам се, а той избухва в пушаческа кашлица.

— Как може да сме такива гадняри. — Опитва се да се стегне. — Не беше чак толкова зле.

— Напротив — усмихвам се аз, за да му помогна. Това си е наша традиция. Същото е когато се прибираш от купон с гаджето си и по пътя към къщи клюкарствате за всички поканени.

— Видя ли шаферките? Бяха страхотни.

— Особено дребната блондинка, която си беше сложила заешки уши.

— Ами как можа кумът да загуби пръстените? Беше като попарен.

— Човекът взе, че се изприщи от зор.

— Как само се чешеше.

— Хванах го с ръка в гащите.

— Ами? Не може да бъде.

— Кълна се. Снимах го.

— Леле, на това му се вика снимка един път.

Двамата с Брайън избухваме в смях. Смехориите в работата не ни оставят да скучаем.

— Утре кога? — Бърша сълзите, потекли от очите ми. — Обещавам да дойда навреме. Сега отивам да си купя нов будилник.

— Не се притеснявай. Наспи се, за да си хубава.

Мръщя се.

— Говорим за уикенда — напомням му аз. — За хората, които се занимават със сватби, уикендите са пълна лудница.

— Знам. Въпреки това ти давам свободен ден.

— Свободен ден ли? — повтарям аз, неспособна да повярвам. Когато осмислям думите на Брайън, оставам потресена, както когато разбереш, че на следващия ден не се налага да ходиш на работа. Не мога да си спомня кога за последен път съм била свободна през уикенда. Страхотно. Ще се наспя. Цял ден ще се излежавам в градината и ще чета клюкарски списания. Мога дори цял ден да си остана в леглото, да гледам видео и да се тъпча с пица... Сама.

Неочаквано целият ден губи очарованието си. Уикендите са за двойки. Ето че градът неочаквано се превръща в Ноев ковчег — хората обикалят парковете двама по двама, седят по двама в кафенетата, двамата заедно похапват пуканки, докато гледат филм. Обикновено се

мотая с приятелката си Джес. По-голямата част от старата ни банда си имат половинки и се чувстват в по-голяма безопасност, когато около тях не се мотаят две сами жени. Джес е стюардеса и този уикенд ще бъде в Делхи.

— Сигурен ли си? Съботите винаги са най-натоварените ни дни — започвам да се опъвам аз.

— Бяха — поправа ме Брайън. — От известно време нещата не вървят добре.

Така е. През последните няколко месеца забелязах, че е по-спокойно, макар да не обърнах много внимание. Сега чак виждам, че Брайън е отпуснал рамене, а на челото му се е врязала бръчка, дълбока като Големия каньон. Нещо не е наред.

— В бъдеще те чакат доста свободни уикенди — предупреждава ме той.

— Бизнесът е наред, нали?

Следва зловещо мълчание.

— Тъкмо затова исках да поговорим... — Брайън въздиша, обръща се към мен и аз усещам как ме втриса. Нещо не е наред. — Не искам да се паникьосваш...

Аз изпадам в паника.

— Ти си чудесна асистентка и изключителна фотографка...

Господи, той ще ме уволни.

— Много ми беше приятно да работя с теб.

Било му приятно ли? Наистина ли каза „беше“? „Беше“ в минало време. Стомахът ми се свива. Досега дори не се бях замисляла, че мога да загубя работата си. Бях прекалено заета да я плюя и да си пожелавам нещо по-добро. Ето че в мига, в който безработицата надигна грозната си глава, забелязвам колко е била хубава работата ми. Ходя на работа в ефирни роклички и сандалки с каишки, похапвам сандвичи с пушена съомга на обяд, сватбена торта в четири следобед, да не говорим, че си имах Брайън за шеф...

— Моля те, не ме уволнявай — моля се аз.

— Да те уволня ли? — ахва той, гласът му е пълен с удивление. — Господи, няма! Защо ми е да уволня най-добрата асистентка, която някога съм имал?

— Помислих... — започвам объркана аз.

— Само че може да ми се наложи да те освободя.

Сърцето ми се свива.

Брайън постъпва с мен така, както гаджетата постъпват с теб, когато искат да скъсате, и ти разправят, че вината е изцяло тяхна, че ти си безгрешна. Няма значение по какъв начин го казват, краят е винаги един и същ. Зарязват те.

— Опитвам се да ти кажа, че преглеждах сметките. Бизнесът не върви както трябва... — Той смачква цигарата в пепелника и се протяга към жабката, за да извади освежителя за въздух. — Честно да ти кажа, Хедър, може би е най-разумно да започнеш да си търсиш нова работа. — Поглежда ме и се опитва да предугади реакцията ми.

— Толкова ли е зле положението? — прошепвам аз.

— Дори по-зле. — Натиска спрея освежител с някакво ожесточение. Накрая, вече доволен, подмята флакона обратно в жабката и се обръща към мен. — От банката настояват да си получат заема.

В този момент Брайън ми прилича на човек, притиснат от целия свят. Торбичките под очите му сякаш са станали по-големи, по бузите му са се спуснали нови бръчки и той ми се струва прекършен и примирен както никога досега.

— Нещата може да се оправят. — Опитвам се да му дам кураж. Нямах представа, че бизнесът му е бил толкова близо до банкрут, и започвам да се чувствам ужасно — не заради себе си, а заради него. Аз може и да си загубя работата, но той ще загуби абсолютно всичко, включително и дома си, който е с втора ипотека, за да инжектира малко пари в бизнеса.

— Може — съгласява се той и се насилва да се усмихне. — Може пък да стане чудо и да ме извикат да снимам на някоя голяма сватба и да успея да изплатя всичките си дългове, нали така?

— Може — усмихвам се решително аз.

Той пуска радиото и отново насочва вниманието си към вестника, а на мен усмивката ми се скрива. Притеснението засенчва челото ми като облак и хвърля тъмни сенки върху бъдещето. Вадя списъка с желанията и добавям нова точка:

- *Искам наистина да стават чудеса.*

---

[1] Известен ирландски комедиен актьор, открито демонстриращ своята хомосексуалност. — Б.р. ↑

[2] Световноизвестна американска фотографка. — Б.р. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Най-сетне колите потеглят и след малко се озовавам на тротоара на спирката на метрото на Бейкър стрийт.

— Не мога да оставя собствената си асистентка да се прибере боса, нали? — реши Брайън и се подава ухилен от минивана. — Налага се да пропусна голфа.

— Като мой шеф можеше да ми платиш таксито — изръмжах аз, забола поглед в краката си. Вместо стилните сандали с каишки сега съм с обувките за голф на Брайън. Да не говорим, че целите са оплескани в кал, освен че бяха три номера по-големи от стъпалата ми.

— Че какво му е на метрото? — провикна се Брайън и подкарва. — Ще се прибереш за нула време. Ами нещастният аз, има да вися в задръстването. — Той надува клаксона и аз оставам да гледам след него, когато набива спирачки, за да пресекат група трийсетинагодишни красавци. Не знам как точно да опиша Брайън, но в този момент, докато седи зад волана на любимия си миниван и оглежда похотливо готините мъже, със сигурност мога да кажа, че „нещастният аз“ никак не му отива.

Докато чакам на перона, горещината започва да ме притиска. Все едно, че някой е пуснал фурната, отворил е вратата и ти е наврял главата вътре. Минавам през скупчилия се народ, извинявам се наляво и надясно и се опитвам да открия местенце, където не се усеща толкова зловонната пот, киселото настроение и напрежението на околните. Пристъпвам крачка по крачка към жълтата ограничителна черта.

Тя ме подсеща, че миналата седмица ми лепнаха глоба, задето съм паркирала с едната гума върху жълтата линия. Истината е, че не бях паркирала, просто си бях оставила колата за няколко минути, защото страшно бързах. За съжаление полицаят, мъж, както трябва да се очаква, прецени, че да изтичаш да си купиш хапче за менструални

болки (той, разбира се, никога не е изпитвал разкъсващата болка, която поразява нас, жените, всеки месец) не е основателна причина, и ми написа фиш за глоба. Да не забравя да го платя. Вадя химикалка от чантата си. Паметта ми все повече заприличва на сито, затова непрекъснато съставям списъци. Имам списък за всичко. Хладилникът ми е облепен с разноцветни лепящи листчета. Проблемът е, че през повечето време забравям за тях. Само че не виждам как и къде да напиша и лепна листче, което да ме подсеща да не ги забравям.

Надрасквам „ГЛОБАТА“ върху ръката си и чувам тътена на приближаващия влак. Отстъпвам крачка назад и наблюдавам как моторисата навлиза с клатушкане на гарата, проскързва до перона, а лицата вътре се размазват, сякаш се топят в жегата. Както обикновено е претъпкано. Посървам. И тогава, както всяка друга вечер, откакто дойдох да живея тук, в главата ми намира позната мисъл: „Иска ми се да има поне едно свободно място“.

Вратите се отварят и тласкана от тълпата, хлътвам в купето също като тапа на бутилка. Опитвам се да не обръщам внимание на капките, които се стичат по прозорците и капят по лицата на пътниците, докато си проправям път по-навътре.

— Ау, извинявайте... извинявайте... много се извинявам — мрънкам аз, докато настъпвам хората и се опитвам да се хвана някъде.

Лашвам се на една страна, когато потегляме, измествам се настрани, за да се отдръпна от смрадливата подмишница, където съм се забола. Господи, как ми се иска да седна. Гледам завистливо късметлиите, които са се отпуснали по седалките, и оглеждат разсеяно останалите. Мъж с ужасна, зализана коса, красиво момиче с пиърсинг на веждите, някаква дъртофела с розов фон дьо тен. В следващия момент погледът ми замръзва на мъж с масивна челюст, трапчинка на брадичката и гъста черна коса, под която пролъскват познати лешниковокафяви очи. Господи, този пък какво търси тук?

Стомахът ми се свива. Това е съседът ми, невероятно привлекателният ми съсед. Същият съсед, който като нищо може да мине за малкия брат на Брад Пит. Нямам представа дали Брад Пит наистина има чернокос по-малък брат, но ако има, той със сигурност ще прилича на този. Дори не знам как се казва. Макар да живея срещу неговата къща вече цяла една година, все още не му знам името (което хвърля в пълен ужас мащехата ми, която държи да знае не само

имената, ами навиците на всички жители на Бат). Тук обаче е Лондон. Хората живеят в една и съща сграда години наред и си кимат във фоайето, но не разменят и дума.

Затова пък аз знам всичко за съседа, който от този момент нататък ще наричам „Него“. Знам, че кара морскосин „Рейндж Роувър“, зарежда си хладилника от „Уейтроуз“, дрехите му са от „Джоузеф“, поръчва си поне веднъж в седмицата храна от „Шанхай сърпрайз“, виетнамския ресторант на ъгъла. Освен това знам, че е запален тенисист, а наскоро си купи бяло канапе и ако мога да съдя по времето, когато дърпа завесите в спалнята, през уикендите обича да спи до обяд.

Да не си помислите, че го следя. Просто от време на време го забелязвам. Когато обръща страниците на книгата, която чете, аз присвивам очи, за да прочета заглавието. Направо няма да повярвате. „Животът на Пай.“ Същата книга лежи на нощното ми шкафче непрочетена. Решавам да я започна веднага щом се прибера.

За момент си представям как сядам на стълбите пред вратата, обляна от вечерното слънце, което фотографите наричат „магически час“, тъй като в този час всичко изглежда вълшебно, задълбочено чета, косата ми се стеле ласкаво покрай лицето, а аз стискам цигара „Галоаз“ като изискана французайка. В този момент чувам: „Какво ще кажеш за тази книга?“. Вдигам поглед и над оградата съзирам усмихнатото лице на съседа. Веднага отвързвам нещо остроумно. Неусетно как започваме да си бърбим за героите, за фабулата, за попаденията в диалозите...

Ново попълнение от пътници ме притисна още по-навътре и ме връща към действителността. Съседът така и не ме е забелязал. За него съм невидима. Това може би не е чак толкова зле, защото всеки път, когато се видим, аз не съм за показване. Пристъпвам бързо назад и се опитвам да скрия обувките за голф зад нечие куфарче.

Например миналата седмица. След като потичах в парка, спрях пред входа, за да си поема дъх, краката ми трепереха, косата ми беше залепнала от пот по челото, когато зад ъгъла се показва свеж, обръснат и уханен... познате кой? Той, разбира се.

Преди няколко седмици, тъкмо вадох покупки от багажника на колата, когато той спря и паркира точно до мен. Да не забравя онзи път, когато излязох набързо, за да изхвърля боклука в стария

провиснал халат, наклепана с маска за лице — същата маска, която посинява, когато изсъхне — и точно в този момент той се показва на прозореца. Сякаш по команда халатът се разтвори и той разбра какво се предлага.

Той неочаквано вдига поглед, както когато усетиш, че някой се е втренчил теб, и ме зяпва. И аз го зяпвам. Господи, колко неловко. Забелязвам подхвърлен брой на „Лут“, вестникът за безплатни обяви, в който има предложения както за коли втора употреба, така и за срещи, грабвам го и заравам пламналите си бузи зад страницата с наемите. Стиснала химикалката в ръка, започвам да ги оглеждам така, сякаш наистина се интересувам. Ами ако той продължава да ме гледа? „Клапъм Комън: лесбийка, почитателка на котките си търси посестрима“; „Ърлс Корт: свободно място в тристаен апартамент — споделете го с осем австралийци“; „Шордич: търси се разкрепостен човек на изкуството за купонджийски живот“.

И в този момент сърцето ми се свива. Ето го. Точно в самия край на страницата. Един-единствен ред. „Литъл Венис: самостоятелна стая за 150 лири на седмица, режимните включени в наема.“ Гледам разсеяно написаното и го ограждам със сърце, докато си мисля за „Него“. Това сигурно е най-тъпата обява, на която някога съм попадала. Това беше намерението ми, когато я пуснах преди три седмици.

Никак не ми се иска да давам под наем свободната си стая. Нямам желание да дележи жилището си с непознат, който да се търкаля по канапето ми и да ми мърля седалката в тоалетната. Само че нямам избор. Когато Даниел се изнесе, той си взе телевизора „Банг и Олуфсен“, половината снимки и половината депозит, оставен за жилището. Остави ме без телевизор, без картини и снимки по стените, с някакви тъпи руси кичури. Това стана, когато бях на дваайсет и седем и на главата ми висеше убийствена ипотека. През последните девет месеца разчитам на спестяванията си и в момента съм на ръба на разорението. Последните два месеца не съм плащала вноските за ипотека и банката ме заплашва, че ще ми отнеме собствеността, така че или трябва да си намеря съквартирант, или...

Или какво? Поглеждам през прозореца и ми се иска да намеря отговор на всичките си проблеми, но това е лондонското метро, не е

кристална топка и аз се вирам в собственото си отражение, което е насочило очи към мен от тъмния тунел.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Все си мислех, че когато стана на трийсет, животът ми ще бъде по-подреден. Че ще имам пари в банка, зашеметяваща кариера като фотограф, поне един чифт маркови обувки — не беше задължително да са „Маноло Бланик“, щях да се примиря и с „Курт Гайгър“. Ето че миналата година се случи — чукнах трийсетака — и разбрах, че повечето ми приятели са се изкачили по стълбицата на живота, получили са повишения, правят си косата в „Ники Кларк“, докато аз се изплъзвам все по-надолу.

Стигнала съм дъното — плъзнала съм се като змия. Любимото ми емджи^[1] „Миджет“ е на ремонт в сервиз след сблъсък с беемвето — хайде още едно плъзване надолу като змия. Що се отнася до страхотната ми кариера на фотограф — и там нещата са ми се изплъзнали и са стигнали до самото дъно.

Известно време си въобразявах, че съм се закрепила. Запознах се с Даниел, влюбих се, купих си жилище, събрахме се да живеем заедно и имах чувството, че съм постигнала нещо, че имам някаква посока в живота. Изплащах ипотека, направила си бях застраховка „Живот“, имах си партньор в живота. Макар да имах чувството, че си играя на възрастна, повечето хора се отнасяха към мен с уважение.

Гадната ми мащеха ми изпращаше готварски книги, купи ми дърво в саксия и тенджери; Санджеев от химическото чистене кимаше любезно, когато оставях ризите на Даниел марка „Ралф Лорън“ заедно с велурените си панталони. Дори семейната лекарка ми се усмихна одобрително, когато ми написа рецепта за противозачатъчни.

Какво от това, че кариерата ми не вървеше както трябва? Любовта беше наред и животът ми се подреждаше. Скоро и останалото щеше да си дойде на мястото.

Да, ама не стана точно така. Вместо това всичко се разпадна с гръм и трясък, когато един ден помолих Даниел да ми даде назаем сааба си и в жабката открих презервативи. Знам, че звучи банално. Открай време си мисля, че подобни неща се случват само на героите от

сапунките или на гостите на шоуто на Джери Спрингър^[2], но ето че се озовах на един светофар, спряла точно пред пешеходната пътека, и ровех в жабката с надеждата да открия някой случайно попаднал там пакет цигари. За пред хората бях спряла да пуша преди месеци, но тайничко дръпвах по някоя и друга цигара, а когато слушах Джак Уайт^[3], ми идваше настроение да запаля — нали се сещате, живееш опасно, умри млад, рокендрол и тем подобни. Само че вместо „Малборо лайтс“ напипах кутия „Дюрекс“, „асорти за по-голямо удоволствие“.

Спомням си случая ясно, все едно че бе вчера. В първия момент блокирах, докато се опитвах да приема факта, че съм открила презервативи в колата на гаджето си, но когато осъзнах, че кутия с дванайсет... Обърнах кутията и презервативите паднаха в скута ми. Ставаше въпрос за един-единствен презерватив. Беше останал само един. Освен това беше с ръбчета.

Имам чувството, че цяла вечност се вирах в презерватива върху дънките. Усетих как косъмчетата на врата ми настръхват. Сърцето ми отекуваше чак в ушите. Обзе ме неестествено желание да се изсмея. Та това бе пълен абсурд. Даниел? Да ми изневерява? Да прави секс с някоя друга? Последва взривоопасна вълна от гняв. Копелето мръсно! Как е могъл? Накрая ме обзе желание да ревна примиренчески.

Не направих нищо. Просто останах седнала зад волана. Джак Уайт продължаваше да пее. Моторът на колата ръмжеше. Светът се завъртя около мен. Накрая чух клаксоните на останалите автомобили и вдигнах поглед. Светофарът се бе сменил. Всичко бе различно.

Щом се върнах у нас, притиснах Даниел до стената. Отначало той се опита да ми пробута, че презервативите не били негови. Били на асистента му — получи се някакво объркано обяснение, противоречеше си. Опита се да излезе с какви ли не обяснения. Накрая призна, че спял с някаква, не че бил влюбен в нея, било чиста проба секс. Просто секс.

Каза го толкова сопнато, сякаш беше без значение, едно нищо. И въпреки това тези две кратки думи се сблъскаха с добре подредения ми свят, сякаш бяха желязна топка, запокитена от някой булдозер. Забравете за разбитото ми сърце, то направо се разпадна на части.

Съвзех се, разбира се. Хората винаги успяват да си стъпят на краката. Сега съм добре. Съвсем добре. Имам си fotografia,

приятелите, близкия бар за събота вечер. А в колата ми винаги има запис на Били Смит за моментите, когато се почувствам самотна. Не казвам, че от време на време няма да ми бъде приятно да отида на среща, но просто не съм от жените, които със зъби и нокти драпат да открият „единствения и неповторим“. Не че всяка вечер не си пожелавам да срещна съвършения мъж, в когото да се влюбя до полуда, а той да не може да живее без мен. Е, може и да не е всяка вечер. Изчервявам се гузно и поглеждам към съседа.

Няма го.

Чак сега забелязвам, че влакът е спрял. Та това е моята спирка.

Бип-бип-бип-бип-бип-бип-биииип.

Вратите се затварят, аз изпускам вестника и хуквам към тях. Добре че успявам да се хвърля на перона без поражения. Затътрям се към ескалатора и чакам да ме качи. Добре че денят е към края си. Кратка разходка покрай реката и ще си бъда у дома, ще полегна в градината и ще се насладя на слънцето. Я... За какво слънце става въпрос?

На изхода ме посрещат черни гневни буреносни облаци и аз си казвам, че нямаше да е зле да имам чадър. Едри капки започват да барабанят наоколо и хората хукват в най-различни посоки, вдигат якета над главите си, шляпат из локвите. Всички се оказват мокри до кости за нула време. Страница от вестник с реклами на електрически уреди се лепва върху лицето ми и оставя размазан надпис за тостери „Дуалит“, а секунда по-късно страницата увисва подгизнала и по лицето ми потича мастилена вода.

Какво толкова? Дръпвам вестника, мятам го в едно кошче и хуквам. Дъждът отскача от тротоара и полепва по краката ми, а памучната бледосиня рокля става почти прозрачна и се лепва към гърдите ми, все едно че съм на конкурс за „Мис Мокра фланелка“ — щеше да е доста зле, ако бях сред пияниците в някой клуб на остров Ланзароте, но на улицата, на която живея, е направо трагедия. Зърната ми са щръкнали като коктейлни черешки.

Тъкмо когато забелязвам този унизителен факт, мярвам съседа, гордо прикрит под огромен чадър. Спрял е на няколко метра пред мен, под навеса на един магазин, пуши небрежно цигара и се взира някъде в пространството, сякаш не забелязва, че около него се излива проливен дъжд. Как е възможно винаги да изглежда толкова страхотен?

В момент на пълна лудост си казвам, че няма да е зле да му кажа „Здрасти“. Съседи сме, все пак. Приближавам до него и сърцето ми започва да блъска и звучи също като метален детектор, открил истинско съкровище. Леле, дори не си бях давала сметка колко съм нервна. Поемам си дълбоко въздух. Още веднъж. Давай все така.

Точно така.

— Здрасти. — Усмихвам се и кой знае защо решавам да вдигна ръка също като индианец.

Само че той не ме вижда, нито пък вдъхновеното ми изпълнение на Бягащата дебела мечка, защото се обръща към красива брюнетка, която се появява на вратата, стиснала бутилка вино. Тя се пъха под чадъра му, стисва го за ръката и двамата поемат заедно по улицата, смеят се и се опитват да заобиколят локвите, прескачат решетките на шахтите по тротоара и се преструват, че се пръскат с вода. Кълна ви се, че приличат на излезли от филм с Джин Кели^[4].

Напълно съкрушена съм, но така и не се въздържам и си пожелавам аз да съм под чадъра до него, суха и щастлива, подскачаща радостно, вместо да вися под дъжда и да се самосъжалявам.

— Хедър!^[5]

Някакъв вик ме кара да се обърна.

— Щастливо цветенце.

Виждам някакви жени, скупчени до касата. Младите са облечени в износени тениски и дънки, прокъснати на коленете, докато по-възрастните са със забрадки и стискат плетени кошници, които са съвсем мокри. Опитват се да спрат хората, които минават. За съжаление повечето хора не могат да понасят някой да се опитва да им продаде нещо — независимо дали става въпрос за застраховка по телефона, за религиозни издания на прага, за талисмани по улицата — още по-малко в дъжда, което означава, че никой не обръща внимание на групата ирландски роми. Не им обръщат внимание, но всички ги забелязват.

Както всички останали, и аз съм ги видяла, но така отчаяно ми се иска да се прибера, затова постъпвам по същия начин, както когато видя разни с маркетингови анкети или чуждестранни студенти, които раздават листовки — и трябва да си призная със срам — хората от „Грийнпийс“, които ме приканват да направя дарение. Навеждам глава,

гледам напред в една точка и се преструвам, че най-неочаквано съм оглушала.

— Имаш красиво лице, сладурано. — Една от циганките се откъсва от групата и се изпречва пред мен като център-нападател ръгбист.

Опитвам се да я заобиколя, но тя не ме пуска да мина.

— Ето, вземи едно цветенце за късмет. Използвай го мъдро и то ще сбъдне най-съкровено то ти желание. Щастieto и късметът скоро ще те сподобят... — Тя ми набутва в ръцете клюмнато коренче, вързано с розова панделка. — Никога не подценявай силата на пирена.

— Не, благодаря — отвърщам твърдо аз.

— Само два кинта, миличка.

— Не, наистина, не искам. — Опитвам се да избегна погледа ѝ, ала циганката стиска ръката ми. Усещам загрубялата ѝ длан, виждам тъмния тен в контраст с моята бяла и много луничава кожа. Забелязвам изпочупените нокти, изпъкналите кокалчета и разкривените от артрит пръсти, сребърната гривна до розовия пластмасов часовник „Суоч“. Гривната подрънква, докато тя се опитва да ми пробута цветето и не спира да гука и да ме убеждава.

— Задръж го. Довери ми се, пиренът ще направи магия. Късметът ти ще се промени. Всичките ти желания ще се сбъднат.

Как ли пък не. Да не би да ти приличам на пълна глупачка?

Само че по искрящите ѝ очи разбирам, че тя няма да ме остави на мира, да не говорим, че дъждът плющи върху главата ми, така че за да се отърва от нея, аз дръпвам цветето и натъпквам две монети от една лира в дланта ѝ. Тя потъва в тълпата подгизнали пешеходци, а аз оставам в средата на улицата, под дъжда, стиснала белия пирен.

Цвете за късмет.

Веднага забелязвам иронията. Държа го между палеца и показалеца и оглеждам стръкчетата, вързани с евтина найлонова панделка. И се предполага, че това нещо ще сътвори магия, така ли? Замислям се дали да не го хвърля в някой кош за боклук, но най-близкият е чак на другия тротоар, затова го натъпквам в чантата и тръгвам към къщи. След като сваля всичките си дрехи, ще отворя бутилка вино и ще се отпусна в горещата вана.

Мечтая си как ще се потопя под бялата пяна, как ще отпивам совиньон блан и ще забравя за циганката и цветето на късмета.

Забързвам, а обувките за голф шляпат на всяка крачка.

---

[1] Марка коли. — Б.р. ↑

[2] Популярен водещ на телевизионно шоу, известен с агресивния си стил. В неговото шоу често се стига до ругатни и бой. — Б.р. ↑

[3] Известен певец, рокзвезда. — Б.р. ↑

[4] Известен американски киноактьор, хореограф и танцьор („Пея под дъжда“). — Б.р. ↑

[5] Heather (англ.) — пирен. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Умело спирам кранчето за топлата вода с големия пръст на крака и се отпускам след ароматните мехурчета. Истинско удоволствие. Невероятно, неподправено удоволствие. Отпивам от виното и вдъхвам великолепия аромат на ванилия и канела от пяната за вана на „Молтън Браун“ в малките опаковки, които открих наскоро. Бяха прибрани в плетена кошница заедно с други сувенири, останали от уикенд, който прекарах с Даниел в един хотел в Лейк Дистрикт: билет от къщата на Уърдсуърт, изцапано с кафе меню от заведение, малки шоколадчета, които камериерката всяка вечер оставяше на възглавниците ни и които не смеех да изям, за да не ми се лепнат на бедрата, защото Даниел все ги наричаше „дебелите крачета“.

— „Дебели“ — измърморвам аз, подразнена, че от сантиментални чувства съм запазила тези боклуци, и ядосана на арогантността на някакъв мъж, позволил си да критикува тялото ми, след като сланините на гърба му се открояваха, а над слепоочията косата му оредяваше (нали затова си бръснеше главата, а не защото искал да прилича на Джейсън Стейтъм^[1]).

— Ако искаш да знаеш, въпросните дебели крачета търчат в парка три пъти в седмицата — мърморя аз и отпивам глътка ледено совиньон блан. — Е, може и да е два пъти в седмицата и е по-скоро разходка, не точно тичане, въпреки това... — Същите тези крака могат да издържат сто повдигания под прав ъгъл с тялото — продължавам да се насъсквам аз. — Същите тези бедра могат да се увият на гърба на любовника като питони! — Не че това е нещо, което са имали възможност да направят в скоро време, но просто им трябва съвсем малко практика...

Поставям чашата на ръба на ваната и посягам към гъбата. Подавам едното си лъскаво розово бедро от пяната и го насапунивам като ветеран от войната, който гордо лъска получените медали. Прокарвам гъбата на малки кръгчета, по посока на часовниковата стрелка, след това в посока обратна на часовниковата стрелка, първо се

заемам с външната страна на бедрото, след това насочвам цялото си внимание към вътрешната. Отпускам го във водата и се заемам с другото. Ритмично прокарвам сапуна напред и назад, нагоре и надолу. От едната на другата страна. Премахвам мъртвата кожа, разнасям целулитите и разтривам образувалите се трапчинки.

Поразява ме натрапчива мисъл. Защо никога не става като във филмите? Защо всички холивудски режисьори се заблуждават, че когато жените се отпуснат във ваната, те никога не премахват мъртвата кожа на петите и не се плескат с плътен слой депилатор, за да се отърват от наболите мустаци? Нито пък, че се гърчат от кеф, когато мастурбират и си насапунисват гърдите и оставят водата да се стича между краката им, нито пък прокарват студена чаша вино по зърната си. И как така става, че техните жени са винаги добре гримирани?

Честно казано, ако мъжете знаят истината, ще останат върло разочаровани. Потупвам наплескания по горната си устна депилатор. Още не съм готова — остават поне пет минути. Хвърлям гъбата и посягам към самообръсначката. Пълна е с щръкнали косми, останали от последния път, когато съм я използвала. Да не говорим, че това ми е последната самообръсначка. Как ми се иска да имам ново пакетче. Последния път, когато се бръснах с изхабена еднодневка, се нарязях цялата. Друг вариант няма. Ако искам, мога да прекарам уикенда с крака, наболи като на германска даскалица.

Без повече шум и мрънкане изплаквам бързо еднодневката и се захващам за работа с отработени движения. Прасеца, глезена, коляното. Ау! Наблюдавам как капки кръв избиват по кожата и се разливат на червено петно на крака ми.

— По дяволите. — Грабвам памучната кърпа и я притискам в нещо като импровизирана превръзка към коляното тъкмо когато телефонът звънва. Чувам го как ехти в коридора. Кой може да бъде? Сигурно Джес, решавам аз, след това се сещам, че е в Делхи. Не е баща ми, защото вече говорих с него днес. Бил прочел статия как започнали да преподават йога на котките в Холивуд и се чудеше дали на Били Смит няма да му дойдат добре няколко урока като подарък за рождения ден. Усмивам се. Баща ми е човек на изкуството, малко ексцентричен, но не бих го сменила с друг татко за нищо на света. Да можех да кажа същото и за мащехата...

Решавам да не се обаждам и се топвам под ароматната пяна, докато чакам да се включи телефонният секретар. Сигурно звъни злата мащеха, за да ме дразни. Има много малка вероятност да е Даниел, който се обажда, за да каже какво мисли за пианския ми есемес.

Щом тази мисъл ми хрумва, вече не съм сигурна дали е добре или зле, като си спомням какво съобщение му пуснах: „Липсваш ми. Какво ще кажеш за секс с бившата?“. Това беше заради текилата, иначе не бих написала подобно нещо. Той не ми липсва, дори го мразя. Да не говорим, че изобщо нямам желание да спя с него. Колебая се. Дали да не изтичам до телефона?

Я, по дяволите! Отпускам се отново сред пяната, единият крак щръкнал навън, посягам към чашата и отпивам нова глътка. Който и да звъни, ще почака.

След цяла вечност телефонът престава да звъни и чувам звука на телефонния секретар. Очаквам да чуя раздразнения глас на мащехата. Тъй като се срамува от работническия си произход някъде от Манчестър, Розмари се опитва да докара акцент, достоен като за кралицата.

— Ехо, здрасти...

Чакай малко, откога злата мащеха се е превърнала в мъж? Усещам някакъв трепет. Не съм сигурна дали това е паника или вълнение. Господи, да не би да е Даниел? След това забелязвам, че непознатият говори с американски акцент и започвам да се чувствам глупаво, да не говорим, че се отпускам разочарована.

— Обаждам се във връзка с обявата в... ъъъ... чакайте малко...

— Чува се шумолене на страници. — Казва се...

— „Лут“ — казваме двамата едновременно. По дяволите.

Изскачам от ваната и хуквам гола по коридора, а по пода оставям пътечка от сапунена вода. Говори, не спирай, моля се аз и посягам към слушалката.

— Не затваряйте — задъхвам се аз, докато вдигам и в този момент си спомням, че ако той е кандидат-наемател, аз съм кандидат-наемодател. Би трябвало да звуча като наемодател. — Искам да кажа, добър вечер — поздравявам аз и се опитвам да докарам най-подходящия си телефонен глас. Злата мащеха щеше да се гордее с мен.

— А, здрасти, здрасти. Аз... ами... обаждам се за обявата.

— А вие кой сте? — питам аз и се усещам. Ама какви ги върша? Нали се опитвам да дам под наем стаята? Трябва да говоря приятелски, спокойно, като готина мацка. — Извинявайте, тъкмо бях в банята и се опитвах да дръпна някоя дреха, за да се наметна... — Млъквам, защото звуча като котенцата от секс телефоните. — Искам да кажа... здрасти. Аз съм Хедър.

— Здравсти, здрасти — отвърща той. Следва неловко мълчание. Сигурно се чуди дали да не затвори и аз решавам, че съм оплескала нещата. Аз бих ли наела стая от някоя като мен?

— Аз съм Гейб.

Хм. Необичайно име. Веднага започвам да се питам как ли изглежда Гейб. След като е американец, значи е висок, широкоплещест с много хубави зъби, освен ако не се окаже от малкото изключения — нисък, дебел и плешив. Дори и да е така, какво? Той е възможен наемател, няма да ходя по срещи с него.

— Ясно, искам да кажа... — Опитвам се да измисля нещо хитро, след това се отказвам. — Супер! — мрънкам аз и затварям засрамено очи. „Супер“ едва ли е най-подходящата дума, още повече, когато я кажеш с остатъци от детския си акцент, който веднага издава, че си от Йоркшир. Прозвуча адски селски, което не е никак супер.

Добре че непознатият не забелязва, а дори да беше забелязал, не каза нищо.

— Ами... исках да питам... за стаята.

Стаята. Разбира се.

— Все още ли е свободна?

— Доста хора проявиха интерес — лъжа аз и заставам до прозореца. Застанала съм точно срещу прозорците на съседа и тъй като не мога да се въздържа, повдигам щората и надничам с надеждата да го зърна.

— В такъв случай не се притеснявайте. И без това си търсех жилище за кратък период.

— За кратък период ли? — Веднага наострям уши.

— Да, ще бъда в Лондон три седмици, може би месец.

Това не е ли цял един месец? Колко хубаво, само за известно време. Четири седмици, като сметна сто и петдесет кинта на седмица, прави... Опитвам се да пресметна... Точно колкото да си платя дълговете по кредитната карта. Ако пък взема, че се стегна, през това

време може дори да си намеря работа, на която да ми предложат толкова добра заплата, че да не се налага да делия тоалетната си с напълно непознат.

— Все още не съм взела решение, така че още се срещам с желаещите наематели — бързам да добавя аз и без да искам, дръпвам рязко шнура на щората. Тя се изстрелва нагоре и аз лъсвам на прозореца чисто гола. В същия момент съседът оправя завесите.

— Айй! — писвам аз.

В слушалката се възцарява мълчание, а след няколко секунди чувам:

— Ехо... Извинявай, изпуснах телефона и... Чуваш ли ме?

В гласа на Гейб звучи колебание. Очевидно е имал нужда да събере кураж, за да не затвори.

— Ами... да... тук съм.

— Добре ли си?

Отскачам от прозореца и се скривам в ъгъла до огледалото и в момента се оглеждам в профил.

— Да, добре съм — отвърщам приглушено аз. Боже господи! Знам какво видя току-що съседът. Цици, потекъл аркансил, мокра провиснала коса, бели мустаци и голи бедра. Голи дебели бедра.

— Сигурна ли си?

— Напълно — отвърщам убедено аз и надничам от ъгъла на прозореца като снайперист. „Той“ е все още на прозореца. Сигурно е вкаменен от шок. Хвърлям се на земята като войник.

— Айй!

— Ако не е удобно да говорим...

— Много е удобно даже — отвърщам задъхано аз и се придърпвам напред на лакти, все едно, че след малко ме очаква нападение от засада. Мръщя се, когато усещам как мокетът протрива зърната ми. — Всъщност... — Добирам се до закачалката за палта и дръпвам якето. Увивам се, за да се скрия. — Защо не наминеш да огледаш стаята, тъкмо ще прецениш дали ти харесва и дали аз ще ти допадна. — Смея се нервно.

— Кога?

— Ами, следващата седмица. — Опитвам се да спечеля време.

— А какво ще кажеш за утре?

— Утре ли? — писвам аз.

— Извинявай, забравих, че е събота вечер. Сигурно си имаш по-добро занимание.

— Ами... всъщност... — Гласът ми пресеква, когато си спомням истината. Аз съм сама. Сама в събота вечерта.

— Извинявай, че се държа като типичния настойчив американец. — Той млъква притеснен.

— Да, искам да кажа не, не... няма такова нещо — пелтеча аз. За бога, не се дръж като малоумна, Хедър, мисли за кредитната карта. Мисли за ипотеката. Спомни си, че обявата ти виси от седмици във вестника и този е първият, който проявява някакъв интерес. — Утре става — решавам бързо аз.

— Страхотно.

— Да... точно така... страхотно — повтарям аз. „Страхотно“ е още едно от думите, които звучат добре единствено, когато са изречени с американски акцент.

Следва ново мълчание.

— Трябва да ми кажеш адреса.

— А, да, адреса... разбира се. — Казвам му го толкова бързо, че той ме накара да му го повтора два пъти.

— Благодаря. Ще се видим утре. Към седем добре ли е?

— Става. Ще те чакам.

Връщам слушалката на мястото ѝ и се облягам на стената. Прехвърлям разговора на ум и си поемам дълбоко дъх. От косата ми се стича вода по гърба и макар в коридора да е поне дваисет и два градуса, аз потръпвам. Натъпквам ръце в джобовете на якето и напипвам нещо. Хем е меко, хем драска. Изваждам го и с изненада виждам пиренът, който носи късмет. Той пък как се е озовал тук?

Отивам до коша край входната врата, където изхвърлям непотребните реклами и забелязвам малко пакетче на изтривалката. Само че това не са рекламни материали. Оказва се пакетче със самобръсначки еднодневки. Можете ли да повярвате? Вдигам ги. Утре няма да се наложи да излизам като полужена, полукосмясал звяр.

Доста озадачена се връщам в банята и посягам към пакетчето, за да извадя нова. В този момент забелязвам, че все още стискам пирена. Кой знае защо не мога да се отърва от него. Може пък наистина да има магически качества. Магически ли? Усмиввам се иронично. Хедър

Хамилтън, каква муха ти влезе в главата? Естествено, че няма никакви магически качества. Това е просто растение. Или пък цвете.

Завъртам стръкчето между пръстите си и оглеждам нежните бели цветчета. Суеверни простотии или не, то е наистина красиво. Би било жалко да го изхвърля. Пълня капачка от дезодорант с вода и го топвам, а след това го поставям на перваза на прозореца. Засега ще остане там.

---

[1] Известен английски киноактьор („Гени“ и др.) — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Покрай брега на река Ейвън са се наредили група студенти по изкуство, подредили дървени стативи. Пред тях е Шропшър, небето, полята, реката, които те се опитват да пренесат на платно с четки и тубички боя. Сигурно са на летен курс по изкуство към местния колеж по изкуствата в Бат и най-вероятно са пристигнали чак от Тексас, за да понаучат нещо. Преподава им Лайънъл, едър брадат мъж в началото на шейсетте, който изглежда така, сякаш се е качил на машина на времето и е дошъл от далечната епоха на френските импресионисти. Престилката му е цялата оплескана в разноцветни петна, има и фишу, килнал е барета върху гъстите къдрици, които биха стояли по-добре на мъж, наполовина на неговите години и не спира да дава съвети и да поощрява учениците си.

— Този тъмен пурпур е точно на място, Санди.

Едрогърда жена се ухилва и продължава да маца в унес.

— Джордж младши, обръщай повече внимание на подробностите — изръмжава той и перва по рамото дребен възрастен мъж в бермудки. — Дай сега да видим как ще стане в цвят. — Той дръпва молива от пръстите на Джордж младши и му подава четка от конски косъм.

— Лайънъл!

Гласът ми стряска татко и той се врътва, а престилката се надува около него като парашут. Махам от дървения парапет, на който стоя облегната през последните пет минути, докато го наблюдавах гордо, и усещам как сърцето ми трепва. Много го обичам. Живея в Лондон и не се виждаме достатъчно често, особено откакто остаря. Много ми липсва. По лицето му се разлива усмивка и аз се провиквам отново:

— Аз съм, Лайънъл!

Лайънъл се вглежда през очилата към фигурата в червена тениска и къси панталонки и познава единствената си щерка.

— Хедър, миличка — провиква се той, зарязва студентите и тръгва към мен. — На това му се казва чудесна изненада! — Прегръща

ме и ме притиска до себе си. — Защо не каза, че ще идваш? Да не би да си ми казала и аз да съм забравил? — Той извива очи. — Все повече забравям. Розмари се притеснява, че съвсем одъртях и оглупях — признава той и избухва в смях.

Той ми се радва, а аз се правя, че не съм чула името на мащехата.

— Извинявай, беше спонтанно решение. Брайън ми даде свободен ден, от сервиза ми се обадиха, че колата ми е готова, затова реших да дойда и да те видя.

Донякъде беше точно така. Тази сутрин, когато се събудих, реших, че трябва да се махна от Лондон поне за един ден. Освен това много ми се искаше да се видя с татко. Не се обадох предварително. Беше нарочно. Не исках Розмари да разбере, че ще идвам. Ако знаеше, щеше сигурно да измисли, че си имат уговорка да ходят някъде, или да се извини, че пак има мигрена, или да отложи за следващия уикенд. А така нямаше как да прецака нещата. Нямаше да има подобни проблеми, ако не се беше омъжила за татко.

— Чудесно, чудесно — грее Лайънъл, пуска ме от мечешката си прегръдка и се обръща към студентите, които ни наблюдават с огромен интерес. — Дами и господи, искам да ви представя красивата си дъщеря Хедър.

— Здравсти — проехтява хор с типичен тексаски акцент.

Усмиввам се глупаво. Татко винаги ме представя като нещо безценно. Дори си носи моя снимка в портфейла и я показва на напълно непознати. Да не говорим, че става дума за ученическата ми снимка, още от времето, когато бях на тринайсет и носех шина.

— Тя е фотографка — продължава гордо той.

— Браво — ахват възхитените му слушатели.

Господи! Стягам се в очакване да чуя обичайните въпроси за манекенки и модни снимки за „Вог“. Знам, че ще останат разочаровани, когато призная истината. Хората обичат да им разказваш за екзотични места, да опишеш бедрата на Кейт Мос, а не за сватбата на някой си в гражданското в Брикстън.

Този път апетитът на баща ми ме спасява. Вади часовника, който носи на ланец, и отваря капачето.

— За днес приключихме, дами и господа — заявява той. — Вече е дванайсет и половина. Време е за обяд.

Връщаме се да обядваме у нас. Къщата е като излязла от роман на Джейн Остин, разположена високо на хълм в центъра на Бат, откъдето се разкрива великолепна гледка към околните села. Построена е от камък с меден цвят, прозорците са огромни и гледат към градината, пълна с рози, към беседката и поляна, окосена със съвършена прецизност. Който и да я погледне, не може да отрече, че къщата е истинска прелест.

Аз обаче я мразя. Тя е на Розмари и също като стопанката е студена и неприветлива. Преди двамата с татко да се съберат, той живееше в уютна къща в Корнуол с неравни стени, с малки прозорчета и сламен покрив. Сега ходят там само през ваканциите или когато се събираме цялото семейство, а Розмари всеки път се оплаква, че била прекалено малка за мебелите ѝ.

Просто иска да каже, че къщата ѝ напомня за майка ми.

Лайънъл я купи, когато поставиха диагнозата на мама. Надяваше се по-топлият климат и морски въздух да ѝ се отразят благотворно, затова продаде дома ни в Йоркшир и цялото семейство се пренесохме на стотици километри на юг в Порт Айзък. Двамата с Ед бяхме още деца и никак не ни беше приятно да ходим другаде и да загубим всичките си приятели, футболния отбор „Лийдс“ и Фред, любимия териер, когото погребяхме в задния двор. Мама се влюби в новия дом и радостта ѝ се оказа заразна, така че успя да промени мнението ни, макар диагнозата да остана същата. Тя почина три години по-късно.

— Колко ще останеш?

Бяхме седнали на масата в кухнята. Тримата сме. Баща ми, аз и мащехата, която ме посрещна с целувка със свити устни, а след това се оплака, че нямало достатъчно храна и трябвало да отиде до супермаркета.

— Не очаквах гости.

Усмихна се криво и едва успя да потисне обвинителните нотки в гласа си.

Обърнах се към татко, който тъкмо си режеше дебело парче сирене „Бри“, едрите му ръце стиснали ножа като трион.

— Само днес ще остана — отвръщам аз. — Довечера трябва да съм в Лондон.

— Довечера ли? — По лицето му пробягва разочарование.

— Жалко — гука успокоена Розмари.

Не може да ме заблуди. Знам, че е на върха на щастието.

— Ясно, сетих се! — Лицето му се озарява и Лайънъл стоварва юмрук върху масата. — Имаш среща с някой младеж.

— Не е точно среща — признавам аз и посягам към чепката грозде върху дъската за рязане. Пъхвам зърната в устата си едно по едно.

— Да не би още да тъгуваш за онзи негодник?

— Той се казва Даниел — напомням му спокойно аз. Чак сега, година по-късно, успявам да изрека името му, без да се задъхам, сякаш съм се гмурнала в дълбокия край на басейна и се опитвам да стигна до повърхността. — Не тъгувам, разбира се. Той е вече минало.

Добре де, изпратих му есемес миналата седмица, спомням си засрамена аз, но тогава бях пияна, значи не се брои.

— Когато ще се запознаем с новия?

— Лайънъл! — хлъцвам аз и отново се чувствам като момиченце на тринайсет. Тогава той ме прибираше от младежкия клуб и ме разпитваше за момчетата, докато се прибирахме пеша към дома ни на пристанището. Беше малко след като мама почина и той трябваше да ме преведе за ръка през пубертета, да стане свидетел на първите ми срещи с момчета, да се заеме със секс образованието ми. И двамата научихме много.

Лайънъл не беше типичният баща — още когато бяхме малки, двамата с брат ми научихме, че той отговаря на Лайънъл по-бързо, отколкото на татко, въпреки че когато беше в кабинета си и рисуваше, не се мяркаше дни наред и не отговаряше, независимо кой го викаше, така че му се видя нанагорно, когато остана сам с двете деца. На този мъж, който никога не беше сменял пелени, изведнъж му се наложи да купува дамски превръзки за подрастващата си щерка.

Избутахме някак този период. Тогава, когато един път се бях заключила разплакана в банята и пробвах първия си спортен сутиен, той ми каза, че след като сме преживели загубата на съпругата и майката, ще се справим с всичко.

Включително и настоящия обяд.

— Прекалено заета съм с работата си, за да си търся приятел.

— Хедър е отдадена на кариерата жена — отбелязва Розмари, изстиска лимон върху пушената съомга и поставя парче върху сухара. Наблюдавам я как отхапва деликатно. Въпреки че няма и един излишен

грам, Розмари винаги много внимава за фигурата си. Сигурно гледа да не изчезне.

— Шефът ти не спира да те юрка, а? — мърмори Лайънъл и отхапва от сиренето.

— Има такова нещо — отвръщам уклончиво аз и решавам, че няма смисъл да споменавам, че може и да остана без работа. Не ми се иска да го притеснявам, нито пък да давам на Розмари нови амуниции, които да насочи срещу мен. Ако чуя още веднъж за Анабел, дъщеря ѝ, която е само една година по-голяма от мен, но е щастливо омъжена за Майлс, „голям играч“ в ситито, и двете им очарователни дечица, мезонетът и бавачката, която говори френски, сигурно ще... Не знам какво точно ще направя, но сигурно ще измисля нещо.

Поглеждам мащехата, която приглажда светлорусата си коса, както винаги прибрана в безупречен кок, и не мога да не се запитам дали ако мама беше жива, щях да споделям с нея тревогите си и да я моля за съвети. Дали щеше да ми се иска да ме приласкае и прегърне.

— Много обичам сватбите! — Розмари ме изтръгва от мислите ми, защото пляска с ръце като дете. — Така ти завиждам. Сигурно работата ти е много романтична.

Стресната от неочаквания комплимент, просто не знам какво да кажа. Двете с Розмари не си разменяме комплименти: разговорите ни са като словесна борба, по време на която всяка се опитва да извади от равновесие другата. Много е изтощително. Понякога ми се иска да поклюкарстваме за сериала „East Enders“^[1], да обсъдим новата кувертюра, която е купила, както правят Джес и майка ѝ. Но пък Розмари не ми е майка.

Поглеждам я с тъга и усещам как гърлото ми се стяга. И никога няма да ми бъде майка.

— Не бих казала — започвам колебливо аз. — Аз отивам, за да снимам, а след като съм ходила на толкова много сватби, те започват да си приличат и не успяваш да ги различиш.

— Няма да е така с своята — намеква тя и поглежда Лайънъл като влюбена булка.

Сгърчвам се на стола. Не мога да търпя, когато Розмари се разлигави около Лайънъл.

— Може би — отвръщам с нежелание аз. Да се съглася с Розмари е все едно да се призная за победена, но този път решавам нещо друго.

Може би греша за нея. Може би, както казва Лайънъл, тя наистина иска да се сприятелим.

— Няма значение, мила. — Тя посяга към виното и ме погалва по ръката. — И твойт ред ще дойде.

Не го казва заядливо, просто се опитва да бъде мила, нали?

— Искате ли още вино? — пита тя и долива в чашата си, а след това вдига бутилката.

— Да, много е хубаво — усмихва се доволно Лайънъл.

— Истината е, че сама съм решила да остана сама, не е защото няма с кого да излизам. Много мъже ме канят — обяснявам небрежно аз.

— Сигурно, красиво момиче като теб, как няма да го канят — съгласява се за моя огромна изненада Розмари. Значи наистина се опитва да се държи мило. Очевидно аз съм параноичка. — Въпреки че по моето време беше различно. Ако не си омъжена до трийсет, всички те сочат с пръст и те наричат стара мома.

Опа. Виждате ли какво става, когато ти приспи вниманието? Веднага ме клъвна.

— Сега е различно, любов моя — отвръща Лайънъл и се пресяга към картофената салата, а след това си сипва няколко резенчета шунка, без дори да забележи, че жена му и дъщеря му всеки момент ще подпалят Трета световна война. — Времената се промениха. Хедър сигурно ги пропъжда като досадни мухи, нали? — Той ме поглежда с много обич. За Лайънъл аз съм най-красивата, най-талантливата и интелигентна жена на планетата.

— „Много“ може и да е малко преувеличено — признавам аз, почувствала вина заради обожанието, което струи от очите на Лайънъл. — Но не е там работата.

— Така ли? — припява Розмари и отпуска длан върху ръката на баща ми. Всеки друг би го приел за жест на обич, но на мен ми се струва като знак за притежание. Не знам защо не си е сложила табела на врата, на която да пише „Дръжте се на разстояние, той е само мой“.

— Изобщо не е там въпросът — повтарям натъртено аз. — Работата е там, че... — започвам аз и млъквам. Вече не съм сигурна каква е цялата работа. Разбирам, че нямам никакъв шанс да спечеля битката, поглеждам Розмари с пламнало лице и признавам поражението.

Поне за момента.

След като обядваме, излизаме навън, за да пием ликьор на поляната отпред и да поиграем шах. Лайънъл е запален шахматист и е направил гигантска шахматна дъска на терасата. След като Розмари се прибира, за да полегне, двамата с него обикаляме около дъската, местим фигурите и се опитваме да вкараме другия в клопка. Като баща и дъщеря сме първи приятели, ала като противници шахматисти сме върли врагове.

— Шах и мат — заявявам доволно аз и местя топа.

Лайънъл стиска лулата.

— Дрън-дрън.

Скръствам ръце и го изчаквам да обиколи съсредоточен дъската.

— Значи се признаваш за победен? — дразня го аз.

— Никога — прогърмява гласът му. Прокарва пръсти през буйните си къдрици и продължава да обикаля. — Невъзможно.

— Възможно е. — Този момент ми е безкрайно познат. Всеки път, когато го бия, той или не може да повярва, или се ядосва, а накрая пита сличан: „Мили боже, ама ти как успя?“.

Спира да обикаля, подпира ръце на ханша и по всички личи, че не може да повярва.

— Имах много добър учител — отвърщам аз както всеки друг път.

— Много си мила — мърмори той и ме гали с обич по рамото. — Бях ужасен играч, докато не се запознах с майка ти. Разказвал ли съм ти за първия път, когато играхме с нея шах?

— И двамата сте били по на осемнайсет, първа година студенти в Кеймбридж. — Знам наизуст какво е било.

— Точно така — кима Лайънъл и потъва в спомени. — Един от преподавателите ни бе организиран турнир по шах с един от момичешките колежи и аз за малко да не отида, защото съвпаднаше с прослушването на роля, която исках.

— „Дукесата на Малфи“ — подсказвам аз.

— Точно така. — Той е на седмото небе, че помня. — В последната минута реших друго и се записах за турнира. Проведе се в банкетната зала. Спомням си как влязох и се изправих пред противника си. Щом я видях, седнала на слънцето, да ме чака...

— Впечатляващо червенокосо момиче, което играело шах като рускинец.

— Матира ме в шест хода. Точно шест. — Лайънъл клати глава, сякаш все още не може да повярва, дори след всички тези години.

И двамата мълчим и се наслаждаваме на спомените като на отлежало вино.

— Още ми липсва — признавам аз.

— Знам, миличка.

— Искан ми се да беше с нас в този момент.

— Ти какво, да не би да искаш да ме направиш двуженец?

Усмивам се насила на опита му за шега. Знам, че се опитва да ме накара да се почувствам по-добре, но болката все още се усеща.

— Как само ми се иска всичко да беше по-различно.

Лайънъл пухти с лулата и ме наблюдава със светлосивите си очи. Същите като моите са, с форма на бадем, с малки тъмносини точки около ирисите.

— Не бива да си пропиляваш живота в напразни желания, Хедър. Той е много сериозен, но това не ме възпира да попитам:

— Защо?

Той изпуска кръгче от дим с крайчеца на устата.

— Защото животът е прекалено къс, за да се пилее. Майка ти ме научи. — Той замълчава и вдига поглед към една птица, която увисва във въздуха, за да се гмурне във водата. — Някъде четох, че вчера е минало, утре е тайнство, а днешният ден е дар. Затова наричаме днешния ден дар божи.

Опитвам се да осмисля думите и разбирам колко са точни.

Кой ли философ го е казал? Сигурно някой будистки монах или някой духовен лидер, прекарал целия си живот да твори добри дела и да раздава обич на хората. Някой, който е живял, без да притежава дори една вещ. Сигурно човек, който не е имал дори един чифт обувки, камо ли суперскъпи сандали, които са се озовали в боклука.

— Кой го е казал? — питам аз изпълнена със страхопочитание. Все още вперил поглед в птичето, той отвръща:

— Струва ми се, че беше Джоан Колинс — признава той, преплита пръсти с моите и ме повежда към къщата.

[1] Сапунен сериал на ВВС, отразяващ живота на хората, които живеят в лондонския квартал East End. — Б.р. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Пътят до Лондон ми се струва безкраен. Необяснимо защо, по М4 винаги има някакъв ремонт, което означава да висиш часове наред в задръстване и да пълзиш с трийсет километра в час покрай оранжеви конуси, които незнайно как се появяват на пътя. А в същото време няма и следа от ремонтни работи. Това е поредната житейска мистерия.

Също като тайнствените кръгове в полята, казвам си аз и давам газ с надеждата проблемната отсечка да свърши час по-скоро. Представете ли си колко бързо щях да се прибера, ако пътят беше чист.

Давам още газ и увеличавам музиката, за да не се чува вятърът. Тъй като очаквах подобно нещо, съм си записала нови касетки. Освен това съм се запасила и с бисквитки. След като ще вися на М4, поне да слушам най-доброто от „Дюран Дюран“ и да похапвам нещо вкусно. Лапвам една и усещам мекия кокосов вкус.

Двайсет минути по-късно усещам, че съм разсеяна. Има нещо странно, въпреки че не разбирам какво точно. Престроявам се в бързата лента, спускам покрива и усещам как вятърът успява да извади немирни кичури коса изпод шала. Какво не е наред? Музиката ли? Не е това. Симон ле Бон^[1] пее „Рио“ с пълно гърло. Храната? И това не е. Вадя с език парче вафла от кътника си и пъхвам ръка в плика. Фаровете на насрещните коли? Все още не е тъмно, така че те не ми пречат. Не е и това.

След това се усещам.

Оранжевите конуси. Няма ги.

Няма и задръстване. Усмиввам се доволно, макар и недоверчиво, и натискам газта. С тази скорост ще се прибера до два часа.

Още по-точно, след точно час и четирийсет и две минути. Знам, защото погледнах часовника си, когато завих по моята улица. Това си е истински световен рекорд. Намалявам и подкарвам бавно покрай дърветата. Подпряла съм се на волана, прехапала съм долната си устна и въртя очи наляво и надясно, за да открия свободно място. Няма

голяма надежда. През всичките години, откакто живея тук, нито веднъж не е имало място пред нас.

— Как ми се иска да имаше свободно място — мърморя аз. — Едно-единствено местенце...

Само че колите са паркирали броня до броня и аз давам малко газ. Налага се да обиколя из съседните улици. Сигурно ще се въртя в кръг поне десет пъти. Накрая ще паркирам поне на един километър от нас. А тъмните улици са пълни с крадци и изнасилвачи и... Боже!

Докато си представям сравнително тихия и спокоен квартал като свърталище на гангстери, достойно за някой филм на Ал Пачино, за малко да се сблъскам с един „Рейндж Роувър“. Паркирал е срещу движението и изскача пред мен изневиделица, затова скачам върху спирачките.

Спирам рязко и главата ми се отмята назад като на някоя парцалена кукла. Вдигам поглед към шофьора.

— Много се извинявам — казвам само с устни към шофьора. Това е той. Съседът.

В първия момент не знам какво да направя, защото той кима и профучава покрай мен. А аз оставам като изцеден лимон.

Поглеждам в огледалото за обратно виждане и виждам само пушека от ауспуха му, докато четирилитровият автомобил бръмчи по улицата. Това е то! Ето пак! Представих се пред него като пълна глупачка. Отчаяна и потисната се привеждам отново над волана и подкарвам емджито със затворени очи, защото си представям отново унизителната сцена. В следващия момент набивам спирачки. Я чакай. След като той излезе отнякъде, значи...

Точно така, мястото, на което бе паркиран „Рейндж Роувър“-ът от неправилната страна на улицата, е свободно. Точно срещу апартамента ми. Всеки жител на Лондон ще ви каже, че това е истинско чудо. Свободно място, на което да си паркирам колата.

* * *

Не бях мислила какво да кажа на бъдещия си наемател и съквартирант. Откакто приключихме разговора вчера, не се бях сещала за американеца със странното име. Прекалено заета бях да си побъбря

с Лайънъл и да избягвам, доколкото е възможно, Розмари — което не е никак лесна задача — а след това не можах да повярвам колко бързо минах магистралата и колко лесно намерих място да паркирам.

Вече е шест. Той ще пристигне след час. Сега вече мисля за него. Питам се какво, по дяволите, да му кажа, какво да го попитам, какви правила да въведа. Най-важното е, че докато стоя пред гардероба, облечена в стария халат, нямам понятие какво да облека.

Трийсет минути по-късно така и не съм открила отговора, а подът на стаята ми е покрит с дрехи. Дънкова минипола? Прекалено мини е. Плажна рокля от миналогодишната ваканция на остров Ибиса. Прекалено хипарско. Топ с презрамка само през едното рамо на „Карън Милър“, който не съм обличала нито веднъж ли? Не, прекалено наконтена ще изглеждам.

Напълно изтощена, присядам на леглото и зяпвам празните закачалки, който се поклащат самотни в гардероба. В подобни кризисни моменти звъня на Джес за съвет, но тя е в Индия. Захапвам кожичка до един от ноктите си и обзета от отчаяние, набирам телефона ѝ. Включва се гласова поща. По дяволите. Поглеждам дигиталния часовник. 18:50.

По дяволите, и пак, по дяволите. Трябва да измисля нещо. Добре. Както обикновено, няма какво да облека. Добре де, мразя всичките си дрехи. Само че нямам нито кредитна карта, нито пари, нито време, така че или ще посрещна бъдещия наемател в раздърпан халат и хавлия с тропически риби, омотана на главата, или...

Чувствам се като готвачка в телевизионно предаване, на която ѝ остават пет минути, за да сътвори чудо от разни увехнали зеленчуци и парче сирене, затова грабвам някакви дрехи и започвам да се обличам.

19.05. Той закъснява. Пуша нервно и се лутам из хола, като се опитвам да надзъртам през прозореца, без да ме види никой. Започвам да прокарвам пръсти през косата си и навивам още мокрите къдри, за да не се превърнат в ситни масурчета като на негърка, духам дима към стъклото и тогава се усещам. Господи! Ами списъкът с правила, който измислих, когато пуснах обявата?

Първо: никакво пушене вътре.

Отварям широко прозореца, след това размахвам ръце и се опитвам да прогоня дима. Чак тогава забелязвам, че все още държа

цигарата, което едва ли ще ми помогне много. По дяволите, гася я в празна чаша от кафе, оставена на полицата над камината. По дяволите.

Второ: да не се използват чиниите и чашите вместо пепелници.

19.12. Да не би да се е загубил? Заставам до задната врата към малката полянка, осеяна с орлови нокти, която наричам градина (а Розмари твърди, че била двор), и отпивам от напитката си. Вече съм на джин и тоник. Не мирише толкова. Освен това съм се отказала от цигарите, нали не сте забравили?

Докато разклащам кубчетата лед в чашата, се опитвам да си представя какво ли ще каже американецът за градината ми. Сигурно ще реши, че е странна. Едва ли е идвал досега в Англия. Вероятно си мисли, че Лондон е като във филмите на Ричард Къртис^[2] и че Хю Грант живее на съседната пряка. Сигурно ще ме пита за кралското семейство и за Дейвид Бекъм. Много е важно да се представя като добра домакиня: любезна, забавна и гостоприемна.

19.18. Къде, по дяволите, е тоя? След като изпих два джина с тоник, започвам да ставам заядлива. „Само това остава, да ми върже тенекия.“ Сумтя и обикалям къщата, все едно че гаджето ме е зарязал. Пикочният ми мехур ме изпраща в банята, за да се изпишкам.

— Само да не излезе, че си дадох толкова зор... добре де, може би трябваше да си изгладя полата и не трябваше да си слагам блуза, купена от пазара, а защо не си сложих малко гланц за устни... Какво толкова, че съм положила усилия. Той пък няма дори жилище — сумтя аз и дръпвам ролката тоалетна хартия. — Той дори не благоволи да дойде.

Пускам водата, ставам и напръсквам банята с освежител за въздух, след това прибирам спрея. И в този момент забелязвам пирена, все още в импровизираната ваза на перваза. Бях го забравила, но сега, след като си припомних при какви обстоятелства го купих, започвам да се дразня от него. Изплаквам капачката и я връщам върху дезодоранта. Пиренът, който носи късмет, заминава в коша за боклук.

Изпразвам кошчето, за да е чисто заради американеца, и се отправям към кухнята. По средата на коридора решавам да мина пред хола. Искam да надникна през прозореца и ако го няма, да забравя цялата тази работа и да размразя една пица. Облягам се на канапето. Нямам намерение да лепвам лице за стъклото, но се стряскам, когато някой почуква на вратата.

Отдръпвам се притеснена.

Рус непознат е застанал на стълбите, облечен в моторджийско яке, стиснал под ръка каска. Оглежда се в чукчето на вратата. Опитва се да приглади немирния бретон, сваля очилата си по-ниско на носа, вирва брадичка и потрива наболата брада, след това завърта глава от едната на другата страна.

В този момент погледът му попада на мен и сините му очи проблясват любопитно. Смутена ахвам приглушено, а след това се строполявам на канапето.

---

[1] Солистът на групата „Дюран Дюран“. — Б.р. ↑

[2] Новозеландски сценарист и режисьор („Четири сватби и едно погребение“). — Б.р. ↑

ОСМА ГЛАВА

— Аз съм Гейб.

Първото, което забелязвам, са луничките му. Повече са дори от моите, а аз съм червенокоса, така че при мен са дори задължителни.

— Здравсти, аз съм Хедър. — Потривам лакът и го каня в апартамента. — Тъкмо въъ... тъкмо оправях малко... миех прозорците — смея се притеснена аз. — Чистата къща говори за чист ум... нали се сещаш... — Щом глупостите излизат от устата ми, започвам да се плаша. Млъквай, Хедър. Просто млъкни.

— Аз съм голямо прасе.

— Ами?

— Това беше ирония. — Той се усмихва. — Не е за вярване, нали? Особено след като съм американец.

— А, ясно — отвръщам аз и се чувствам като пълна глупачка. Тъй като опитът му да разчупи леда е провален, следва неловко мълчание. Усмихвам се притеснена.

— Може ли да видя стаята?

— Разбира се — отвръщам бързо аз и го повеждам по коридора. — Ето я. — Отварям вратата и отстъпвам крачка назад. — Май не е много голяма, но има всичко. И легло, и гардероб, и скрин, и малък телевизор...

Докато говоря, Гейб влиза в малката стая във формата на буквата Ъ[??] и оглежда бледожълтите стени, лъскавия махагонов гардероб с фини гравюри и извити врати, за който продавачът на пазара „Брик Лейн“ ме увери, че бил от 1930 г. Лампионът е хартиен, купен от „Икеа“, дървеният под е отчасти покрит от губер, а на празните полици дори съм сложила няколко книги: хотелите в Англия, нещо на Салман Рушди и „Ега ти животът“^[1] на Ник Хорнби. Книгите издават много за човека, затова покрих купчината чиклители и „Хари Потър“ и сложих и по-хубави неща, за да направя добро впечатление. Потривам ударения лакът. Нали това е най-важното — доброто впечатление.

Одеве отворих прозореца, за да се вижда по-добре градината, и сега той се приближава към него. Застанал е с гръб към мен, навежда се, подпрян на перваза, и не казва нищо. Очевидно не е много разговорлив, решавам аз и оглеждам раменете му. Висок е — струва ми се над един и осемдесет и пет — и много по-широкоплещест, отколкото ми се стори в началото. Оглеждам гърба му, задържам поглед на провисналото дъно на военния панталон — какво толкова, и аз съм човек — чак до разръфания подгъв над чехлите. Не, определено не е мой тип. Прекалено гръндж го дава. Да не говорим, че е доста мълчалив. А когато видях тениската под якето му, бях готова да се закълна, че на нея имаше снимка на Мистър Ти^[2]. Потръпвам от ужас.

— Ще я взема.

Гласът му ме връща към действителността.

— Ами...

Не съм подготвена за подобна решителност, защото очаквах десетки въпроси, бях репетирала какви ли не отговори, а ето че сега, след като съм изправена пред *fait accompli*^[3], вече не съм сигурна какво да правя. Искам ли този непознат да се нанесе в апартамента ми? Че аз изобщо не го познавам, припява тъничък гласец в главата ми.

— Кажи какво искаш да знаеш за мен.

Гейб се обръща и аз чак сега се усещам, че съм заговорила на висок глас. Изчервявам се цялата.

— Нали трябва първо да се поопознаем, да поговорим за хобитата си, сещаш се... — Хобита ли? В мига, в който изричам думата, се изчервявам още повече. Говоря точно като дванайсетгодишно дете.

Гейб ми се струва доста развеселен и хитро се усмихва.

— Все едно, че сме на среща, така ли?

— Не, аз... — заеквам аз. Знам, че съм смешна, затова се опитвам да се отпусна. — Извинявай, просто не съм свикнала с подобни неща — признавам аз. — Никога досега не съм давала под наем стая и цялата работа ми се струва доста странна.

— Разбирам те напълно. — Той сяда на перваза, приглажда коса назад и ме наблюдава втренчено. — Казвай. Питай каквото искаш.

— Наистина ли?

— Наистина.

Ами в такъв случай...

Излизам от стаята за няколко секунди и се връщам с тетрадка. Гейб е все още на прозореца. Само че сега му прави компания едър рижав котарак, който се е насукал върху коляното му като топъл кроасан, свил главата от едната страна, а опашката от другата, да не говорим, че мърка почти оглушително.

— Значи си се запознал с Били Смит — отбелязвам аз, учудена, че котаракът ми се настанил в скута му. Нима това е същата котка, която съска и дере всички, които не познава, въпреки че хората се опитват да го погалят? — По принцип не понася непознати. — Били Смит ме поглежда равнодушно, без да покаже с нищо, че ме познава, а след това затваря очи. Предател, съскам тихо аз. Кой ти купува вкусотиин? Кой те пуска в леглото си през зимата?

— Животните обикновено ме харесват. — Гейб гъделичка Били Смит между ушите. Той го възнаграждава с още по-шумно мъркане.

Не мога да повярвам! Дори проклетата ми котка ми изневерява.

— Проблемите ми са с хората. — Лицето му е напълно сериозно, но този път усещам, че е шега, и се усмихвам. Макар че имам резерви, започвам да омеквам. Това няма да ти се размине, помиярче, казвам си аз и поглеждам вбесена Били Смит, който се прозява и разпръсква мирис на риба, а след това се увива с опашката си и ми обръща гръб.

Отпускам се на леглото и прелиствам първата страница на тетрадката, след това поглеждам Гейб като секретарка, която е готова да започне да стенографира.

— Надрасках някои неща, които исках да те попитам, за да не забравя — започвам аз. Това е чиста лъжа, защото аз не драскам. Когато кажеш „надраскам“, човек решава, че съм набелязала някои бележки, които да ме подсещат, а в действителност аз съм написала списък, от онези, които редовно правя. Списъкът е дълъг три страници и ми отне почти цяла седмица, в който поправях непрекъснато, късах листа и ги хвърлях в коша. Дори го написах на компютъра в службата и се канех да го принтирам и да го раздам на бъдещите наематели, все едно че е въпросник за някой изпит, но Джес каза, че щяло да бъде прекалено.

— Казвай — подканва ме той.

Прочиствам гърлото си.

— Ами... ти пушиш ли?

— Опитвам се да започна — ухилва се той.

Не съм сигурна дали ми се подиграва, но си записвам.

— Вътре не се пуши. Можеш, разбира се, да пушиш в градината, но да не използваш домакинските съдове, саксиите и лехите вместо пепелници.

— Разбира се.

— Наркотици?

— Само с рецепта — отвърща сериозно той.

Драсвам нещо в тетрадката и минавам на следващото правило.

— Да не оставяш пликчета чай в мивката.

— Пия кафе.

— А, добре... Супер — усмихвам се аз, макар и доста сковано. Тази работа не върви както я бях планирала. Истината е, че се надявах правилата ми да го откажат. Изпод вежди го наблюдавам как гали Били Смит. Струва ми се изключително приятен... и щеше да е приятен, ако се бях засякла с него в някой бар. Само че да го засичам пред банята си, при това в седем сутрин? И да ми се мотае по гащи!

Сграбчва ме паника. Тази работа няма да я бъде. Досега съм делила жилището си само с един мъж и това беше Даниел. Не мога да оставя един непознат да обикаля къщата ми по слипове. Трябва да намеря начин да го откажа.

— А сега кухнята. — Ставам бързо. — Няма да оставяш мръсни чинии. Нямам съдомиялна, така че се налага да миеш след всяко хранене. Няма да пълниш мръсния тиган с вода и да го оставяш да виси в мивката дни наред. Кисненето не е миене — излайвам свирепо аз.

Гейб шеговито козирува.

— В хладилника ще ти освободя най-горния рафт, а ако искаш да слагаш месо вътре, покривай го. Вегетарианка съм... всъщност, ям риба...

— Значи си риботарианка.

Поглеждам го смразяващо и връхлитам в банята.

— Банята е само една, така че се налага да я делим. — Той надниква вътре и аз започвам да изброявам навиците на Даниел, които направо ме побъркваха. Това би трябвало да го прогони. Американци или англичани, мъжете са си мъже и от опит знам, че могат да изтърпят всичко друго, освен една непрекъснато натякваща жена. Затова не спирам да дудна: — Няма да си оставяш чорапите и да ги

разхвърляш на топки по пода; да не се бръснеш, а след това да оставиш косъмчета по мивката; няма да използваш моите шампоани и балсами... — Спирам, за да си поема дъх. Вече съм се развихрила и няма спиране. — А, да, и да не оставяш седалката на едното място вдигната.

— Едното място ли?

— Нали се сещаш... онова място.

Той не разбира.

— Вецето.

Пак не загарява.

— Тоалетната — опитвам за последно аз.

— А... ясно, разбира се. — Той кима сериозно и потрива носа си. Доста големичък нос с буца по средата. Май е бил чупен навремето. Как ли е станало, питам се аз и го поглеждам. Застанал е по средата на банята ми, държи котката ми в ръце и ме наблюдава с големите си сини очи.

— Правило десет?

— Десет ли?

— Броя ги.

— А, да. — Плъзвам поглед към тетрадката и се опивам да овладее мислите си, да измисля ново правило, за да не се разсее отново. — Телевизорът. — Минавам покрай него и хлътвам в хола. — Имам сателит, но да не се лепнеш за спортните програми и всяка вечер да гледаш само футбол.

— В Америка му казваме сокър.

— Аз пък му казвам голяма досада — отвърщам троснато аз.

— Май не си голям фен на спортовете — извива вежди Гейб.

— Не съм — клатя категорично глава аз.

Точно така. Това вече ще свърши работа. Нарекох футбола „голяма досада“. Сега ще изхвърчи и няма дори да погледне назад.

— Не се притеснявай. И аз не си падам по гледането на разни спортове. — Той прокара пръсти по гърба на Били Смит. — Предпочитам да ги практикувам.

Чакай малко. Че той няма никакво намерение да се откаже.

— Вкъщи много обичам да ходя на сърф — продължава той. — Май в Англия няма да имам такава възможност.

— В Корнуол, където съм отраснала, има страхотни възможности за сърф — обяснявам разпалено аз. — Всяка година в Нюкей се провежда шампионат и се събират сърфисти от цял свят. — Присядам на облегалката на канапето.

— Страхотно. Много ми се иска някой път да отскоча дотам.

— Много е красиво, ще ти хареса — отвърщам ентусиазирано аз. В същия момент ме залива познатата носталгия. Откога само не съм ходила там. Трябва да отида някой път, да посетя старите си любими места. Сигурно ще ми се отрази добре. — На всяка цена да отидеш. — Говоря по-скоро на себе си, отколкото на него. Може би някой път ще отидем заедно и ще си разделим парите за бензина. Наблюдавам го как чеше ушите на Били Смит също като професионалист. Може би няма да е толкова зле като съквартирант. Въпреки че ще използва тенджерите и тиганите ми. Кое то ме подсеща...

— Тенджерите и тиганите ми да не се пипат.

— Тенджерите и тиганите ли?

— Тенджерите и тиганите „Льо Кръозе“. Те са ми подарък за новото жилище. Ако ги използваш за супи и яхнии...

По озадаченото му изражение личи, че ме смята за луда, въпреки че не казва нищо. Вместо това избухва в смях.

— Не се притеснявай. Аз предпочитам печено месо. Освен това съм отдаден на работата си и няма кога да готвя.

Отново мълчим, докато Гейб най-сетне се обажда:

— Кажй сега, минах ли изпита?

Поглеждам тетрадката. В интерес на истината съм сложила отметки в повечето квадратчета. Въпреки това се колебая. Не съм сигурна. Струва ми се приятен, но дали да не изчакам малко. Дали да не се срещна и с други желаещи? Не че има други желаещи, но мога да изчакам още някоя и друга седмица.

Ще изчакам някой, който не пуши, за предпочитане жена, някоя чистичка японска студентка, която няма да забравя да връща капака на тоалетната на мястото му.

— Изпуснала си нещо. — Гейб го вдига от мокета и ми го подава. — Май е цвете за бутониера.

Поглеждам вързаното с панделка цвете в пръстите му. Това е пиренът, който носи късмет. В този момент ме обзема странно чувство. Откъде се взе? Може пък наистина да носи късмет.

Посягам към цветето.
— Кога ще се нанесеш?

---

[1] Книгата е издадена в България от ИК „Кръгозор“, 2001 г. — Б.р. ↑

[2] Един от четиримата герои от сериала „А Тeam“ — ветерани от войната във Виетнам. Мистър Ти е грозен, груб, със свирепа физиономия. — Б.р. ↑

[3] Свършен факт (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Помните ли „Бумтаун Ратс“?

Аз, разбира се, не ги помня, защото съм била още малка, но затова пък помня, че брат ми, Ед, слушаше техен сингъл. Пускаше стария грамофон, подскачаше по леглото и ревеше с пълно гърло любимата си песен.

„Не обичам понеделниците.“

Слушаше я отново и отново, безспир.

И така, докато един ден пружините не сдадоха багажа. Затова останалата част от тийнейджърските си години той спеше на матрак на пода. И до днес разправя, че Боб Гелдоф^[1] бил виновен, че го боли гърбът. Нали се сещате, че никога повече не пусна сингъла.

Затова пък песента ми се е запечатала в главата и сега, вече пораснала, не мога да не се съглася със сър Боб по този въпрос: не обичам понеделниците, също като него. Само че този понеделник е различен. Този понеделник съм в невероятно добро настроение и причината по лицето ми да се разлива тази заразна усмивка е...

— Изчукала си някого.

Тъкмо когато отварям вратата с матирано стъкло, която води към малкия офис на горния етаж, чувам познатия акцент от Ийст Енд.

— Какво? — Навеждам се и грабвам купчината поща на изтривалката.

Брайън е качил крака на бюрото, дъвче кроасан и ме оглежда.

— Я си виж усмивката, няма начин да не разбере какво става. Това е усмивка като след чукане.

Извивам очи, свалям дънковото си яке и приближавам към старата махагонова закачалка. През последните шест години тя стои неизменно в ъгъла, също като някое плашило, отрупана със стари палта и якета, всичките до едно мои и на Брайън, но нито аз, нито той ги обличаме. Всеки ден през последните шест години ми се иска да има място, за да си закача якето или палтото, но тъй като няма, го мятам най-отгоре. Днес е същата работа.

— Казвай, кой е щастливецът?

„По дяволите, защо няма поне едно свободно местенце, за да си закача якето?“

— Няма такъв — отвърщам аз и млъквам. Днес, кой знае защо, всичко ми се струва различно. Откривам свободно място. Зяпвам го недоумяващо. Много странно. Преди да си закача якето, се обръщам към Брайън.

— Била си свободна през целия уикенд и сега пристигаш с валсова стъпка, ухилена до ушите. — Той оставя недоядения кроасан и притиска ръка към гърдите си. — Сложи ръка на сърцето си и ми кажи, че причината не е мъж.

Понякога Брайън наистина прекалява.

— Добре де, запознах се с един мъж... — признавам аз. — Преди да си направиш погрешен извод, няма нищо такова. Намерих си съквартирант.

Брайън е сломен.

— Значи няма никаква клюка.

— Няма. Все още съм сама.

— И аз съм гледал „Сексът и градът“. — Той извива вежди, защото е наясно за какво говоря.

— Брайън, това беше сериал — смея се аз. — Прекарвам повечето от вечерите си пред телевизора, тъпча се с каквото намеря, пера и си лягам с някоя приятна книга.

— И аз съм така — свива тъжно той рамене. — Пред теб седи мъж, който не е припарвал до чуждо легло от миналото хилядолетие. Сериозно ти говоря — мрънка той и не ми оставя възможност да се възпротивя.

Не че имах намерение да му противореча. Откакто познавам Брайън, той върти три теми на разговор. Секс (по-точно липсата на секс). Мюзикълите в Уест Енд и Майкъл Крофърд^[2] (който е гений). И фактът, че не е имал връзка вече цели седем години. Не мога да не кажа, че според мен, тези три неща са пряко свързани.

— Последния път, когато ми излезе късметът, АББА бяха номер едно с „Ватерло“. — Той отново посяга към кроасана.

— Брайън, ти някога мислиш ли за нещо друго, освен за секс? — Цъкам аз добродушно, премествам краката му от бюрото и стоварвам купчината писма пред него.

— Че за какво друго да мисля? — Трохи от кроасана залепват по гладко избърснатата му брадичка. Той веднага ги избърсва със салфетка.

— За политика, за религия — подхвърля Морийн и се появява от кухнята, стиснала кофа и парцал. Морийн е чистачката ни. Тя е слаба, жилава жена, косата ѝ боядисана с цвета на варено цвекло, която се справи със смъртта на съпруга си миналата година, като се записа на курс по философия в местния общински център.

— Невероятно вълнуващо — отвърща Брайън саркастично.

— Много е даже стимулиращо — отвърща напрегнато Морийн. Ухилва се към мен, докато на Брайън се мръщи. — Добро утро, Хедър. Как мина уикендът?

— Още ли не си разбрала? Тя се е изучакала — намига Брайън, отчасти защото не обича да не е част от разговора, отчасти защото много обича да се заяжда с Морийн.

— Брайън, ти няма ли да престанеш? Не съм... — Опитвам се да намеря някой евфемизъм. — Не съм правила нищо такова. — Отстъпвам пред повика на глада, навеждам се напред и отхапвам от кроасана му, след това си спомням за дебелите крачета и отново се дръпвам назад.

— Защо тогава си толкова щастлива?

— Ти не си ли чел „Неизвървян път“? — пита Морийн, грабва опаковка блясък за мебели и пръсва с него Брайън, все едно че е вредно насекомо. — Щастието блика отвътре.

— Не ми пробутвай тези простотии в стила на Далай Лама.

— Това е от Дийпак Чопра.

— Не е нито едното, нито другото — прекъсвам аз спора им. — Ако наистина искате да знаете защо съм толкова щастлива, тази сутрин си намерих място за сядане в метрото.

Вълшебството е сторено. И Брайън, и Морийн млъкват.

— Място за сядане в метрото ли? — повтаря след мен Морийн.

— Това ли е? — пъшка Брайън, очевидно разочарован. Той е единственият гей в цял Лондон, чийто секс живот е излязъл в пенсия още по времето, когато хората са носели гети и гамаши. Затова преживява, като наддава ухо за подвизите на околните. — Няма значи цуни-гуни. Няма натискане. Не се ли държахте поне за ръце?

За пръв път от много време насам Брайън и Морийн са на едно мнение.

— Съжалявам — свивам рамене аз и пускам компютъра. — Няма друго.

Какъв е смисълът да им обяснявам? Знам, че Брайън и Морийн няма да разберат какво огромно значение има фактът, че днес сутринта, след като застанах на перона и зачаках следващия влак, всичко ми се стори същото както всеки ден. Пред мен бе същият постер с филм на Кейт Хъдсън с един зъб в черно, същият автомат за шоколадови десерти, който ме изкушаваше, същият влак, който спря и отвори врати, аз се качих, огледах купето и ми се прииска да имаше празно място.

Отначало не видях нищо, защото всички се блъскаха, но малко по малко хората се отдръпнаха настрана, също като вълните на Червено море, и пътеката между седалките се опразни. Точно пред мен — ако искате вярвайте — се показва празното място.

— Това ли е всичко? — повтаря Брайън. — Затова ли си в толкова добро настроение?

— Това е. — Е, не е точно това. Сигурно има нещо общо и с факта, че се събудих рано, че нямаше опашка в „Старбъкс“, че нямаше задръстване, когато се връщах от Бат, че намерих място за паркиране точно пред къщи. Да не забравям Гейб, новият ми съквартирант, който ще се нанесе днес.

Стомахът ми нервно потрепва. Не че съм развълнувана. Сигурно просто съм гладна, защото така и не закусих.

— Някой иска ли препечена филийка? — Оставям Брайън и Морийн да гледат след мен и се пъхвам в кухнята, за да извадя две филии от фризера. — Хм... хм... хм... хмм. — В този момент усещам, че си пея мелодия на „Бумтаун Ратс“. Много съжалявам, сър Боб, вече съм на друго мнение. Слагам хляба в тостера и включвам. Всъщност, обичам понеделниците.

* * *

До рано следобед телефонът не е звъннал нито веднъж и веселото настроение на Брайън е помръкнало, той е станал кисел,

също като мляко, оставено на следобедното слънце. Знам, че се притеснява за бизнеса, и след като поглеждам разписанието с ангажиментите, което е почти празно, знам, че има основание. Решавам да послушам съвета му и през обедната почивка пиша автобиографията си, след това го оставям да пуши цигара от цигара в офиса и се захващам да проявя снимките от последната сватба.

Обикновено слушам музика, докато работя, но днес, когато пускам касетофона, разбирам, че Брайън е сменил моето сиди на „Gorillaz“ с „Фантома на операта“. За свой срам установявам, че музиката е приятна. Тъкмо когато съм на път да призная, че гласът на Майкъл Крофърд е по-хубав от Деймън Олбърн, някой чука на вратата и аз намалявам.

— Само момент... — Изваждам снимката на новобрачната двойка от фиксатора, защипвам я да съхне над главата ми и отварям вратата, готова да видя Брайън.

Пред мен стои Джес. Стюардесата, сродната ми душа, с която пазаруваме в „Зара“, накратко казано, моята най-добра приятелка. Все още е в униформа и тегли след себе си куфарчето на колелца.

— Никога няма да познаеш!

— Ти не трябва ли да си в Делхи? — Каня я в стаята и вмъквам куфарчето. Двете с Джес нямаме нужда да си казваме „здрассти“. Преминаваме направо на въпроса, сменяме темите без предупреждение, не се налага да обясняваме случайно подхвърлените забележки. Все едно, че сме подхванали един безкраен разговор още от мига, в който сме се запознали. Кое е точно така.

— Бях. Току-що кацнахме. — Тя се настанява на един стол, обръща се към мен и отпуска глава на една страна. — Хедър, ти да не би да слушаш „Фантома на операта“?

Изчервявам се.

— А, това ли... — Спирам сидито. — На Брайън е — обяснявам аз, въпреки това Джес ме наблюдава много подозрително.

— Никой ли не ти е казал досега, че мъжете и музикълите са две противоположности? — Тя сваля шапката и я оставя на облегалката на стола. — Не, поправка, нормалните мъже и музикълите.

Затварям вратата, за да не влиза светлина, и се промъквам покрай нея.

— От мен да знаеш, че е точно така. Всички стюарди, с които летя, са влюбени в Майкъл Бол^[3]. — Тя въздиша с огромно съжаление. — Какво разхищение. Някои от тях са направо страхотни.

— И какво нямаше да позная? — питам аз и сменям темата, защото не ми се говори за мъже. То е все едно да накараш Христос да говори за нещо различно от Господ.

— Имам среща — заявява тя.

— Със Саймън ли? — Саймън е архитектът, с когото Джес се запозна по интернет и с когото вечеря миналата седмица. Джес обожаваше интернет. Когато не лети по света, си търси подходяща чанта в *eBay* или се опитва да намери голямата си любов във *findhusbang.com* или както там се казва онлайн агенцията за запознанства.

— Вече имам един тъпанар, не ми трябва втори — сопва се тя.

— Значи не е с него.

— Казва се Грег.

— Кой е Грег? — Много ми е трудно да следя мъжете, които се появяват в живота на Джес. Често ѝ се случва да излиза на срещи с повече от един. Но за нея това не е проблем.

— Банкер. На трийсет и пет. Обича да кара колело из планините и да яде суши. Не едновременно. — Тя се изкисква на смешката, която ми се струва, че по всяка вероятност е на въпросния Грег. — Запознах се с него по интернет, докато бях в Делхи. Да не си помислиш, че той живее в Делхи? Живее тук, в Лондон. Заради часовата разлика през последните дни си пращахме имейли...

— Аз пък си мислех, че си падаш по Саймън — чудя се аз. Сега вече ми е ясно как се чувства баща ми, когато гледа някой филм. Кой знае защо така и не успява да следи какво става и през целия филм пита разни неща и всички му се карат. Обикновено аз съм тази, която го кара да мълчи.

— Така и не ми се обади — набръчква нос тя. — *C'est la vie*^[4].

— Като те гледам, май не си с разбито сърце.

— Миличка, вече съм на трийсет и шест. Нямам време за разбито сърце. — Тя изритва обувките си и почесва пети една в друга. — Времето е мъже.

Джес е уникална. През последните няколко години подхожда много практично към намирането на подходящия мъж. Забравете всички приказки за съдба, за сродна душа, за пеперуди и рози, тя се

интересува от правилните отговори. За нея намирането на мъж е като купуването на автомобил втора ръка. Година на производство, хубав силует, телефонът на предишния собственик, може ли да се разчита на нея?

По едно време си мислех, че подходът ѝ е прекалено практичен, все пак тук става въпрос за сърцето, не за двулитров мотор, ала след пълната трагедия с Даниел започнах да си мисля, че може и да е права. Да потръпва сърцето ти е чудесно, но подобни тръпки могат да се окажат фатални — ето че моето сърце остана разбито след разни подобни тръпки.

— Засега не ми се е налагало да му показвам червен картон — хвали се гордо тя. — Няма бивша съпруга, не се страхува от обвързване, не е наркоман, нито пък някой религиозен фанатик.

Тя не каза ли същото и за Саймън? Ами за Денис, изпълнителния директор на рекламна агенция, който се оказа пълно куку? Ами Рубън, издателят евреин, чиято майка (по-скоро вещица) настояваше да приеме чуждата вяра?

— Този път може и да се получи. А може и да не се получи.

— Кога ще се видите?

— В събота. Ще ме води на някакво специално място.

— Къде?

— Не знам. Каза, че щяло да бъде изненада.

— Изненада ли? — ахвам аз. — Боже, колко вълнуващо.

Лъжа, разбира се. Ужасно мразя изненадите. Наречете ме странна, наречете ме единственият човек, който се чувства по този начин, но искам да знам какво да очаквам. Вземете например изненадите за рожден ден. Няма нищо по-неприятно от това да се прибереш вкъщи от работа и някой да изскочи иззад канапето и да се разкрещи: „Изненада!“. Представете ли си? Тъкмо се каните да се наконтите и да прекарате вечерта в някой напудрен ресторант и изведнъж трябва да се правите на очарована, че са ви спретнали купон, на който са се довели петдесет от най-близките ви и любими приятели, които разливат водка и капят боровинков сос по новия ви кремав мокет. А вие си стоите с провиснала коса и се чудите къде да се заврете и ви се иска да се пъхнете в банята и да се приведете в приличен вид с малко серум за коса и фон дьо тен на „Ести Лаудер“.

— Дано да не е в Лондонския зоопарк — прекъсва мислите ми Джес.

— Лондонския зоопарк ли?

— Фил Тодингтън ме заведе там на първата ни среща. На единствената ни среща — уточнява тя.

Извива очи.

— Хедър, стоях пред пингвините цели три часа, и то по средата на февруари. Бях в обувки от змийска кожа без пета и рокля без гръб от „Карън Милън“. Умрях от студ.

— Ама пингвините са смешни — усмихвам се с много обич аз.

— Не и в продължение на три часа — отвръща тя с горчивина. — Умрях от досада. За разлика от Фил, който беше като омагьосан. Не спря да говори за клатушкащата им се походка, как разпервали подобие то си на крилца. — Тя клати глава. — Кълна се, че харесваше проклетите пингвини много повече от мен.

Тя е толкова възмутена, че аз не издържам и избухвам в смях.

— Ами смрадта...

— Лоша ли беше? — осмелявам се да попитам аз.

— На разложена риба и пингвински акита.

— Много романтично — кискам се аз, а тя не издържа и също избухва.

— По дяволите, Хедър, беше ужасно — натъртва тя, но продължава да се киска. — Спомням си, че си помислих: „Това е истината. Това е любовният ми живот. Може ли да стане по-зле?“.

Можеше да се влюбиш в него, да си купите обща къща, след това да разбереш, че през последните шест месеца се е чукал с друга, казвам си аз и си представям Даниел. Насилвам се да прогоня тези мисли от главата си.

— Можеше да те заведе в някой клуб с представяния на комици — отвръщам аз.

Тя спира да се смее и двете се споглеждаме.

Ненавиждаме клубовете с представления на комици. Така се запознахме. Нямаше мърдане от „Лаф Фактъри“ в Ковънт Гардън. Бях отишла там с някакво гадже и не можех дори да стана, за да отида до тоалетната, от страх, че комикът ще ме забележи и ще си направи майтап за моя сметка. Бях отегчена до смърт и оглеждах останалата публика, когато видях привлекателно чернокожо момиче, подпряла

брадичка на длани, широко отворила уста в прозявка. Погледите ни се срещнаха и аз така и не разбрах коя е по-нещастна, аз или тя, но и двете избухнахме в смях.

Все някой трябваше да избухне в искрен смях.

— Какво ще кажеш да отскочим до „Зара“ след работа? Трябва да си купя нещо за срещата.

— Имам работа.

— Имаш толкова работа, че нямаш време за „Зара“? — Джес не може да повярва. — Ама в момента има разпродажба.

— Знам, че днес се нанася новият ми съквартирант — обяснявам аз.

— Я кажи. — Веднага наостря уши, прибира кичури къса тъмна коса зад ушите, скръства ръце и чака с нетърпение.

— Видя стаята в събота и щеше да се нанесе вчера, но се наложило да прекара деня с чичо си.

— Мъж, така ли? — Тя извива вежда.

— Не ти позволявам да се пускаш на съквартиранта ми — предупреждавам я аз и тя се стряска.

Поглежда ме високомерно.

— Изобщо не ми е минала подобна мисъл през ума.

Сега е мой ред да извия вежди.

— Добре де, добре — примирява се тя. — И без това ще бъда прекалено заето с Грег. — Тя върти пръстените си, все едно че са част от броеница. Това е знак, че нещо ѝ се върти в главата. — Кажи какво представлява — пита тя и се опитва да се покаже напълно незаинтересована. Само че не се получава.

— Американец е.

— Ами? — Тя се ококорва. — Чакай да позная. Актьор е.

— В интерес на истината, не знам — признавам аз и чак сега се сещам, че макар да съм му казала да връща на място капака на тоалетната чиния, не съм го попитала нищо за него самия. — Довечера ще разбера.

— Искаш ли да дойда да следя как вървят нещата?

— Не, благодаря, ще се оправя. — Поглеждам колко е часът. Дали довечера да не пропусна ходенето във фитнеса и да се прибера направо вкъщи? Така ще мога да си изправа косата. Спирам се. Че аз да не би да имам среща?

— Хедър, мислиш ли, че тази работа е безопасна? — пита Джес.
— Може да се окаже някой изперкал сериен убиец.

Май се опитва да ми каже, че може да е неженен сериен убиец.

— Съмнявам се, много е симпатичен — отвръщам аз, след като съм прозряла какво се опитва да ми каже. — Нещо като хипи е.

— Така разправят и за Чарлз Менсън^[5].

Поглеждам я.

Тя продължава да упорства.

— Май да дойда, а? Ще се чувстваш в по-голяма безопасност, ако не си сама.

— Двама са компания, а трима стават прекалено много — срязвам я аз.

— Както решиш. След като си готова да рискуваш да те накълцат на малки парчета и да те заровят под здравеца...

Предавам се.

— Добре, добре. Чакам те у нас към осем.

По лицето ѝ се разлива широка усмивка и тя ме прегръща.

— Само че няма да вдигаш шум — предупреждавам я аз, отварям вратата на тъмната стаичка и избутвам куфарчето навън.

— Аз? Да вдигам шум? — Тя притиска ръка към набъбналите си гърди и ме поглежда обидено. — Можеш да си сигурна, Хедър, дори няма да разбереш, че съм у вас.

---

[1] Ирландски музикант, попзвезда, бивш вокалист на групата „Бумтаун Ратс“. — Б.р. ↑

[2] Изпълнител на главната роля в мюзикъл „Фантома на операта“. — Б.р. ↑

[3] Английски футболист, национал; купен от Манчестър Сити 2007 г. — Б.р. ↑

[4] Това е животът (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Сериен убиец, осъден на доживотен затвор. — Б.р. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Още вино?

Джес е глътнала корем и посяга към бутилката, която донесе. Облечена е в новото си бюстие от „Александър Макуин“, купено от *eBay*, дънки с ниска талия и розови сандали с убийствено висок ток, които нарича „обувките за свалка“. Когато се наведе над масата, се виждат татуираната на гърба ѝ пеперуда и тънките каишки на прашката. Имам желание да ги дръпна и да я плесна по дупето.

— Габриел, нали? Ангелско име. — Тя нацупва щедро наплесканите си с гланц устни.

— Приятелите ми казват Гейб.

— И се римува с Бейб — шегува се тя.

— Май да.

— Както кажеш. Искаш ли още вино, Гейб?

Тримата седим в градината. Днес е една от малкото топли летни вечери, когато няма и полъх вятър. Из въздуха се носи аромат на жасмин, лавандула и наденички от барбекюто на съседите, от касетофона на прозореца се носи гласът на Нора Джоунс^[1]. Запалила съм дори малките светлилки, купени от „Икеа“, сега пръснати по храстите. Имах чувството, че ми отне цяла вечност да ги поставя сред клонките, да не говорим, че ми изгориха пръстите, но усилието си струваше, защото превърнаха градината ми в истинска вълшебна пещера.

Оглеждам се и ми става безкрайно приятно. Дори не мога да си спомня защо съм била толкова нервна. Всичко се получи точно както исках да бъде.

Е, не точно всичко.

Поглеждам Джес, която се гърчи на масата също като зайче от „Плейбой“, и усещам как в гърлото ми се надига раздразнение, когато забелязвам лъскавото тоалетно мляко, с което се е наплескала. След това забелязвам, че наемателят ми пали нова цигара.

Преди два часа донесе всичките си „неща“ — моторджийска каска и полуразпаднал се сак, в който сигурно нямаше да се поберат тоалетните ми принадлежности. Остави ги на леглото, изрита чехлите и извади пакет американски цигари от моторджийското яке.

— Имаш ли нещо против да изляза и да пуша навън? — попита той и зашляпа бос към задната градина.

— А, не... чувствай се като у дома си — провикнах се след него аз. Той се настани на един от шезлонгите и Били Смит се хопна на скута му.

Не можех да го оставя сам, нали? Като негова наемодателка трябваше да бъда гостоприемна, да го посрещна в дома си и да му помогна да се настани удобно. Кой знае защо умението ми да водя лек непринуден разговор ме изостави. Просто не съм свикнала да виждам боси американци в градината си. Затова се повъртях около него, пооправих някои неща и през всичкото време се чудех какво да кажа.

„Времето е чудесно.“; „Боже, погледни ми краката, крайно време е да отида на педикюр.“; „Снощи в сериала видях нещо много смешно, но забравих какво беше.“ Продължи така, докато Джес не нахлу в градината и не поздрави Гейб така, сякаш бе отдавна изчезналият ѝ любовник, след това извади две бутилки „Пино Гриджо“^[2], тирбушон и седи на Нора Джоунс, зарязва чантата имитация на „Луи Вюитон“ и обсеби разговора като истинска стюардеса.

— Какво те води в Лондон? — пита тя с глас на умела флиртаджийка. — По работа ли си или за удоволствие?

— И двете — отвръща той по такъв начин, сякаш не е забелязал флиртаджийското настроение на Джес и отговаря на един любезен въпрос. — Преди да те отегча с разни подробности, би ли ме извинила за момент. — Обръща се към мен и пита срамежливо: — Хедър, би ли ми напомнила къде е банята?

— Втората врата отляво — отвръща Джес, без дори да ми даде възможност да си отворя устата.

— Благодаря.

Щом той влиза, аз се обръщам към Джес.

— Ама ти какво правиш? — съскам вбесена аз.

— Разчупвам леда — отвръща простичко тя, ококорена и напълно невинна.

Не може да ме заблуди нито за миг.

— Когато искаш да разчупиш леда, говориш за времето — възмуствам се аз. — Ти ли беше тази, който разправяше, че нямало дори да разбере, че си у нас?

Тя отпива глътка вино, задържа го за момент в устата си, преглъща и ме поглежда глупаво.

— Добре де, признавам, че малко пофлиртувах.

— Малко ли?

— Стига, миличка, просто си казах, че ако тая работа с Грег не се получи, трябва да имам резервен план.

— И моят съквартирант се оказа резервният ти план, така ли? — питам възмутено аз и кой знае защо ми се иска да защитя по някакъв начин Гейб.

— Защо не? Ти не си падаш по него.

Така е, но...

— По дяволите. Нали не си падаш по него, Хедър? — Джес замръзва на мястото си. — Нямах представа. Ако дори за момент ми беше минало през ума...

— Не, разбира се, че не си падам по него — избухвам разпалено аз. — Просто... — Въздишам, защото не знам каква е причината.

Тя стиска ръката ми.

— Знам. Извинявай. Май прекалих.

— Прекали — ухилвам се аз. — Учудвам се, че не си донесла ароматни свещи и масло за ароматерапия.

— Кой ти каза, че не съм? — Избухва тя в смях и аз не успявам да се сдържа и се разхилвам.

— Какво е толкова смешно? — Гейб се появява отново, тъкмо когато Джес долива чашите ни.

— Със сигурност не е Големия Дейв Дезмънд — отвърща Джес и си спомня комедианта, когото гледахме, когато се запознахме с нея.

Гейб се чувства объркан, но тя не му обяснява и се привежда напред, за да долее и неговата чаша.

— От коя част на Щатите си? — пита тя.

Малко е прекалила с обувките за свалки, но въпреки това се радвам, че е тук. Освен това трябва да призная, че двамата с Гейб се разбират доста добре.

— От Лос Анджелис.

— Я! — възкликва Джес. — Летяла съм няколко пъти дотам. Обожавам Ел Ей.

— Има си и добри страни. Живея във Венис, на няколко пресечки от брега на океана.

— Венис ли? — повтарям аз и наострям уши. — Какво съвпадение.

— Знам. Странна работа, нали? Венис, Калифорния, Литъл Венис в Лондон. — Той отпива вино и ме поглежда с огромните си сини очи.

— Направо дом далече от дома — киска се Джес.

— Или пък късмет — усмихва се той.

— Да, щастливото цветенце Хедър носи късмет. — Джес ми намига.

Не за пръв път ме наричат така — всъщност, чувала съм тези дивотии поне един милион пъти — но щом Джес го казва, аз си представям циганката на спирката на метрото, очите ѝ като лъскави смарагди и чувам думите ѝ: „Ето, вземи едно цветенце за късмет. Използвай го мъдро и то ще сбъдне най-съкровено то ти желание. Щастieto и късметът скоро ще те споходят...“.

Пъхвам ръка в джоба на дънките и напипвам някакви хартийки. Първият наем на Гейб. Цели сто и шейсет лири. Този месец ще успея да платя ипотеката, дори ще направя някаква вноска по кредитната си карта „Виза“. Усещам спокойствие, все едно че съкровено желание се е сбъднало.

В същия момент порив на вятъра се появява незначайно откъде, прошумолява през листата на дърветата и пламъчетата на свещите започват да трепкат като малки диаманти сред тъмнината. Чановете над вратата зазвучават и сякаш цялата градина запява. Усещам как по гърба ми преминава тръпка и настръхвам. Какво...

— Още вино, Хедър?

Вдигам поглед и виждам как Джес поднася бутилката „Пино Гриджо“. Объркана и замаяна се намествам на стола.

— Да, малко — отвърщам аз. Подавам ѝ чашата и забелязвам, че ръцете ми треперят. — Я вземи я напълни — шегувам се аз и я оставям на масата.

Тя ми налива до горе. Докато я наблюдавам, забелязвам, че вятърът е утихнал толкова бързо, колкото се бе извил. Пламъците на

свещите дори не трепват, насочени към небето. И тримата мълчим. Всичко е както досега. Вече не съм настръхнала. Топло ми е и се чувствам малко смутена. Какво ми става? Циганки. Магии. Омагьосани градини. Честно казано, Хедър, май се оставяш въображението да те води. Пресягам се към чашата и отпивам огромна глътка. Още малко и ще повярвам, че желанията могат да се сбъдват.

— Ти ходиш ли понякога на „Масъл Бийч“?

Двайсет минути по-късно, след като сме отворили нова бутилка, Джес продължава оживено да бърби за Венис Бийч. Нямах представа, че знае толкова много.

— Непрекъснато. — Гейб надува бицепс. — Да не би да мислиш, че човек се ражда с такова тяло?

Забелязвам как се е ухилил и му се усмихвам в отговор, за разлика от Джес, която е поруменияла от алкохола и продължава да флиртува, но така и не забелязва сарказма му.

— Не, разбира се, виждам, че вдига, не си като англичаните — сбръчква носе тя. — Те знаят само как се вдигат халби бира. Нали така, Хедър?

— Не всички — отвръщам аз и се сещам за единствения мъж, който полагаше някакви усилия за тялото си, вместо да се излежава на канапето и да гледа телевизия. Това е борба. — Ами Ед? — обаждам се аз. Говоря за брат си. — Той играе ръгби.

Джес изобщо не ме слуша. Мислите й за „Масъл Бийч“ са я обсебили.

— Хедър, страшно ще ти хареса. Това е фитнес на открито, точно до морето и можеш да наблюдаваш културистите, едри, загорели, докато надигат щангите.

Тя продължава да описва мъжете, намазани в кокосово масло, докато позират, а на мен сърце не ми дава да й кажа, че мисля за нещо много по-лошо. Затова, както винаги става, когато не знам какво да кажа, изтърсвам една глупост.

— Всички в Ел Ей ли са с изкуствени цици?

Браво, Хедър. Нацели десетката по дипломация.

Гейб не се обижда, напротив, става му забавно.

— Не всички. — Вдига тениската с Мистър Ти и се вглежда в гърдите си. — Моите са истински.

— Ами? Я да проверя — киска се Джес и протяга ръка. — Виж ти, стегнати и хубави. — Вече заваля думите, да не говорим, че ги стиска така, сякаш са пъпеш и тя проверява дали е зрял.

Мама му стара. Как може да съм такова дърво. С ужас разбирам, че Джес е пияна. За няколко минути е преминала от подпийнала към яко натряскана, а средното положение ѝ се губи. С други думи, отишла е от Лондон в Лос Анджелис, без да прекосява Атлантически океан.

— Значи си актьор? — питам аз с надеждата да разсея и двамата.

— Много обичам актьорското майсторство — фъфли на висок глас Джес. — Трябвало е да стана актриса. Веднъж в училище играх в една пиеса, но все не мога да си спомня как се казваше... — Очите ѝ се затварят и тя не успява да стои права.

— Аз? Актьор? — Гейб се преструва, че го втриса. — В никакъв случай.

Поглеждам от Гейб към Джес и после отново към Гейб. Доколкото виждам, той не е забелязал, че Джес се е примъкнала към него.

Само че аз съм забелязала. Започва да ме хваща страх. На нея ѝ се спи. Пияна е. Да не говорим, че е сама. Това е смъртоносна комбинация. След някоя и друга минута ще се опита да го преслуша.

— Приятелката ми е актриса и казва, че е много трудно.

Чувам сподавен шепот от съседния стол.

— Приятелка ли?

Замаяна от алкохола, Джес няма да може да шофира, нито да управлява тежки машини, нито да си свали сутиена, затова пък веднага разпознава думи като...

— Приятелка ли? — повтаря тя.

— Да, в Ел Ей е. Наскоро ѝ дадоха малка роля в един филм.

— Филм ли? — Джес се изправя на стола също като папагал. Ами да, та тя повтаря всяка дума, казана от Гейб.

— Да, това е страхотен успех. — Гейб е изпълнен с възхищение. — Миа е много талантива, но досега не е участвала в добри роли. Просто ѝ трябва време. Сигурен съм, че още с първия ѝ филм ще я номинират за наградата на Академията.

— Много вълнуващо — ахам аз и се опитвам да отклоня вниманието му от Джес. — Много съм впечатлена. — Наистина съм впечатлена. Актриса в Холивуд! Това е много по-вълнуващо, отколкото

да правиш снимки по сватбите. По-скоро да си асистентка на фотографа. Щом си спомням какво работя, усещам как амбицията ми набъбва. Често ми се случва. Дни наред си живуркам спокойно на невзрачната работа, върша каквото трябва, плащат ми, а когато чуя някой да говори за успех и постижения, аз си спомням, че съм на трийсет и изкарвам по-малко от току-що излезлите от университета, и какви са били мечтите ми. В такива моменти си давам сметка, че съм се провалила.

За разлика от Миа, която несъмнено е бляскава, с пищна коса и с бедра, които изглеждат зашеметяващи, когато е по бикини.

— Май ще си взема такси.

Картините от „Спасители на плажа“, които си представям, се разпиляват от гласа на Джес, която става и придърпва бюстието под мишниците си.

— Беше ми много приятно, че се запознахме. — Тя подава ръка на Гейб.

— И на мен ми беше приятно. — Той кима, стреснат от внезапното ѝ решение да си тръгва. Аз също съм стресната.

— Сигурна ли си, че не искаш кафе? — питам аз. Кафето може малко да я отрезви, въпреки че щом Гейб спомена гаджето си, тя изведнъж дойде на себе си.

— Не, благодаря. Ще ти звънна утре — решава тя и ме прегръща, а след това ситни към вратата.

— Искаш ли да се обадя за мини такси? — провиквам се аз след нея. Чувам как вратата се затваря с трясък и поглеждам към прозореца тъкмо когато тя се хвърля в някакво такси.

— Приятелката ти си тръгва рано.

Когато се връщам в градината, забелязвам, че Гейб прибира чашите.

— Да — кимам аз. — Беше уморена. Трябва да става рано за работа.

По изражението му личи, че не вярва на приказките ми. Чувствам се много неловко, затова се преструвам, че много ми се спи, и се правя, че се прозявам.

— Май и аз трябва да си лягам.

— Да, трябва да се напиш, за да си хубава. — Не съм сигурна дали трябва да се обидя или да се зарадвам на думите му. Преди да

успея да преценя, той се прозява шумно, разтворил уста толкова широко, че аз виждам съвършено подредените му зъби. — Знам как се чувстваш. Часовата разлика направо ме убива.

Влизаме в кухнята.

— Лека нощ — пожелавам му аз.

— Лека нощ.

Следва ново мълчание.

— Ако искаш иди пръв в банята — предлагам учтиво аз.

— Няма нужда. Ти върви. Дамите са с предимство — отвърща той не по-малко любезно.

— Не, ти, все пак си гост.

— Няма проблем, наистина.

И така продължаваме до безкрай, все едно че си подаваме пинг-понг, докато накрая аз успявам да спечеля и той влиза в банята с несесер не по-голям от несесер за моливи. Аз влизам в спалнята си и започвам да се преобличам. Свалям тениската и дънките, дръпвам старата карирана пижама с разтегнат ластик на талията и провиснало дъно, все едно че съм с памперс. Представяте ли си? Памперс!

Виждам отражението си в огледалото на гардероба и застивам на място. Господи! Все едно, че се виждам за пръв път. Къде ми е умът? Всяка вечер се размотавах в този вид из апартамента. По осем часа всяка нощ съм спала в тази пижама. Седяла съм в градината и съм пила чай, облечена по този начин. Дори — какъв ужас! — съм се изправяла пред вратата и съм подписвала пощенски пратки.

Завъртам се бавно. Отзад съм повече от ужасна. Бавно... бавно... Ужас! Много по-зле е, отколкото предполагах. Избелелите карета висят на дупето като два чувала с картофи. Мисли си за Ем Си Хамър. Мисли за Ганди.

Мисли за новия си съквартирант.

Изхлузвам долницето и го оставям да падне на пода, отварям едно чекмедже и посягам към нощницата със Снупи^[3]. След това се отказвам. Каква нощница? Какъв Снупи? Не мога да облека нощница със Снупи. Дръпвам друга пижама, но откривам само горницето. Три от копчетата липсват, да не говорим, че е с ревер. Противен ревер. Как е възможно да не съм забелязала досега? Защо не съм обърнала внимание, че спя в дрехи като излезли от филм на ужасите? Какво съм обличала по времето, когато живеех с Даниел?

Нищо, спомням си аз и си припомням колко секси беше животът ми, когато си лягах само с очна линия и парфюм „Ейнджъл“ на Тиери Мюглер. Само че това беше преди да се превърна в самотна трийсет и кусур годишна така, която спи с котката си и си обува къси чорапки, а когато е неразположена, посяга към най-дълбоките гащи, които има, и се плеска обилно с крем против бръчки.

Потръпвам и се опитвам да се стегна. Ето я и нощничката, която ми подари Розмари преди две години за Коледа, все още в опаковката на „Маркс & Спенсър“. Вдигам я пред голото си тяло. Дълга е до пода, цялата украсена с розови пъпки и много къдрички. Ама много къдрички.

Работата е там, че съм отчаяна. Чувам как той спира водата в банята, мие си зъбите, пуска водата в тоалетната и мие мивката. След малко идва и моят ред. Ще се опитам да стигна от спалнята до банята, без да ме види. Ослушвам се, за да чуя, когато отключи. Никакъв шум. Кашля. Тишина. След това чувам. Ключът превърта и вратата тихо изтраква...

Притискам буза до рамката и надничам през пролуката между стената и вратата. Виждам лъч светлина, дюшемето на пода, папратта в коридора, която е крайно време да поляя. Също като начинаещ шофьор се оглеждам първо наляво, после надясно и отново извивам глава наляво. Теренът е чист. С въздишка на облекчение отварям леко вратата и смело излизам на пръсти в коридора. Притаявам дъх и стискам нощницата с два пръста. Почти съм стигнала...

— Ааа — писвам аз.

— Извинявай, да не би да те стреснах?

Гейб е все още в банята. Просто си стои вътре. Стъпил е върху килимчето за баня. Изправил се е по средата на проклетата ми баня.

— Господи, да — искам да кажа — не, всичко е наред. — Притискам ръка към бродираната къдрава предница и се опитвам да си поема дъх. И чак сега забелязвам, че (а) той е гол, освен чифт симпатични боксерки (не че исках да гледам, но така се случи) и (б) аз приличам на нечия баба, навлякла дълга нощница, която завършва на врата с набор.

— Между другото, ти така и не каза защо си тук — сега се аз, докато се опитвам да се измъкна от неловкото положение. Казвам

„опитвам“, защото не е никак лесно, след като той е застанал гол пред мен, само по косми на гърдите и долни гащи.

Господи, ето пак. Гледай право напред, Хедър. Насочи очи право напред.

— Не съм ли? — Той стисва кърпа за лице, която досега не бях забелязала. Освен това не бях забелязала, че банята е безупречно чиста. Седалката на тоалетната чиния е на мястото си, по пода не са разхвърляни мокри кърпи, в мивката няма косми. Колкото и да не искам, очите ми бързо пробягват по авокадовозелената баня, останала в този вид още от седемдесетте, която Даниел имаше намерение да ремонтира, когато оправяме целия апартамент. Само че той си тръгна, а аз се опитах да се справя с разбитото си сърце, което ще рече, че зелената баня си остана зелена, с изключение на многобройните свеци. — Ще участвам в едно шоу на фестивала в Единбург.

— Така ли? — питам аз и му отправям най-хубавата си одобрителна усмивка. Виждам четките ни за зъби, пъхнати в чашката заедно с туба „Колгейт“, и забелязвам, че капачката е на мястото си. Усещам задоволство, когато разбирам, че съм взела правилното решение. Двамата с него ще се разбираме чудесно. — Какво шоу?

Той си събира дрехите и излиза от банята. Отговорът му разваля настроението ми, защото казва нещо, което нямам никакво желание да чуя.

---

[1] Известна пианистка, певица, автор на песни, носител на наградата Грами. — Б.р. ↑

[2] Италианско бяло вино. — Б.р. ↑

[3] Герой от анимационен филм (по поредица карикатури на Ч. Шулц). Това е куче, порода бийгъл. — Б.р. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Той е комик.

На следващата сутрин, веднага щом Гейб излиза, аз грабвам телефона, за да съобщя на Джес ужасната новина. Въпреки че още я мъчи махмурлук, който не ѝ позволява да се измъкне изпод завивката, стиснала опаковка ибупрофен, тя намира сили да ахне ужасена. Което означава, че си имам истинска приятелка.

— Не може да бъде!

— Може, той сам ми каза. — Притискам слушалката до ухото си. С едната ръка държа купичка с овесени ядки, а с другата посягам към млякото в хладилника. — Той е противен комик.

Чува се сподавен смях.

— Чук-чук — шегува се немощно тя.

— Моля те, престани. — Настанявам се на масата в кухнята, отрупана със списания, неотворени писма и един господ знае какво още. Поставям купичката отгоре и започвам да дъвча. — Изобщо не е смешно — отвърщам аз, устата ми е пълна с гаден овес. Няма ли по-бърз начин да сваля тези няколко килограма? Много мразя овесени ядки.

— Че кой комик, изправил се на сцена пред публика, е смешен? — смее се гърлено тя. — Точно това е проблемът.

— Той все още ли остава резервният ти план? — питам, мляскайки аз.

— Не, не ми трябва такъв. — Все едно, че говори за някоя лампа от „Икеа“. — Истински американец.

— И какво от това?

— Хедър, търся си сериозно гадже. Не искам връзка от разстояние. Ти не си ли гледала „Зелена карта“?

— Ама Жерар Депардийо играеше французин.

— Той играе французин във всеки филм — прозява се Джес. — Както Хю Грант неизменно е англичанин. Не е там работата. За мен е важно да отговаря на определени условия, а не да ми създава нови

проблеми с имиграционните. Да не говорим колко различни са културите ни.

Много обичам Джес. На това му се казва непоправима романтичка.

— Чак сега ли трябваше да ми го кажеш? — мърморя аз и лапвам нова лъжица овес, а така ми се иска да похапна филийка хляб с течен шоколад.

— Какво ще правиш? — пита тя.

— За кое? — Поглеждам любопитно тефтерчето, оставено сред хаоса на масата. Не беше ли същото, в което Гейб драскаше нещо? Какво ли е написал?

— За това, че Гейб е комик — обяснява тя и едва сдържа смеха в гласа си.

Май Джес се забавлява за моя сметка.

— Нямаше ли нещо такова, че ако не се смееш, ще заплачеш? — питам разсеяно аз и посягам към бележника. Само ще надникна, какво толкова?

— Имаше — отвърща тя. — Затова трябва да се смееш.

На първа страница със заоблен почерк е написано: „Най-добрите вицове за тъщи“. Отдръпвам ръка. Като се замисля обаче...

Оказва се, че през следващите няколко дни вицове за тъщи са ми спестени, защото почти не виждам наемателя си. Като изключим случайното „Здрасти, как си?“, когато аз се прибирам, а той излиза, имам чувството, че в къщата не живее друг човек. Почти.

Затова пък забелязвам някои дребни неща. В кухнята се е появила богата колекция от подправки, опаковка соево мляко в хладилника, нова гъба, колкото самун хляб, се е настанила в банята. Има и още — което няма нищо общо със сидитата му на *Wilko*, оставени до уредбата ми, нито пък пъстрата му кърпа за плаж, сгъната и прибрана до мивката. Става въпрос за чувство.

Седмици наред се тръсках, че се налага да пусна непознат в дома си, не ми беше приятно, че мъж, който не е Даниел, ще се кисне във ваната ми, но ето че страховете ми се оказаха безпочвени. Не е чак толкова лошо да живееш с друг човек. Дори напротив: много е приятно.

Цялата къща изглежда различна. Аз самата се чувствам различна. Не е само защото не лежа будна нощем, за да се притеснявам, че ще ме изгонят от къщата заради неплатената ипотека, след което заедно с Били Смит и тенджерите и тиганите „Льо Кръозе“ ще се окажем на улицата. Сякаш присъствието на Гейб е пропъдило духовете от миналото. Въпреки шока, че се налага да споделям дома си с комедиант, аз съм по-щастлива. Гледам по-оптимистично на всичко. По-слаба съм.

Четвъртък вечер е, приключила съм работа и се отбивам в „Бутс“, за да си купя памук. Забелязвам електронен кантар. Решавам да се премеря. Зяпвам екранчето в почуда.

Просто не е възможно. Приближавам се и челото ми се сбръчква. Свалила съм цели два килограма и половина. През последните два месеца се опитвах да разкарам килограмите, които натрупах по Коледа. Тичах по два пъти в седмицата, купих си видеокасета с упражнения по йога и имах много сериозно намерение да ги правя, отказах се от любимите си филийки с течен шоколад, от френските кроасани, които продават на тъгла, за да дъвча овесени ядки, които имат вкус на картон. Това съвсем не може да се нарече съществена промяна, но ето че доказателството е налице. Свалила съм два килограма и половина. Невероятно. Странно. Истинско чудо.

Обзета от съмнения и колебания, бодвам с пръст стомаха си. Изобщо не се чувствам по-слаба. Но пък е трудно да се прецени, а и напоследък бях доста напрегната. Да не говорим за финансовите притеснения. Нали в такива моменти човек сваля килограми? Казват, че стресът топи калории.

Дръпвам бележката, която е излязла, слизам от кантара и тръгвам към касата. Добре че поне няма опашка. Това вече е нещо. Оставям топчетата памук на гишето. Трябва да има някакво разумно обяснение. Все пак килограмите не се топят с магическа пръчка, нали?

Усмивам се любезно на продавачката и вадя портмонето си от джоба. Пиренът, който носи късмет, изпада. Това пък откъде се взе? Сигурна съм, че го оставих у нас.

— Лира и дваисет и пет — съобщава момичето.

— А, да... Извинявайте. — Натъпквам го обратно в джоба и доволно броя монетите. Каквото и да е обяснението за изгубените килограми, поне желанието ми се изпълни. Повече няма да ям овесени ядки.

Излизам развеселена от „Бутс“ и тръгвам през Нотинг Хил. Имам среща с брат си Ед в „Улси Касъл“, кръчма, в която сервират и разни неща за хапване. Както обикновено, съм закъсняла. Ускорявам крачка. Ед много държи на точността, а на мен никак не ми се иска да ми изнесе поредната лекция, преди да съм погълнала обичайната си доза джин с тоник. Истината е, че лекцията няма да ми се размине. Той ми позвъни вчера, защото искал „да поговорим“, което в превод ще рече, „да ми налее ум в главата“, като започне с „Още ли не си започнала с вноските за пенсия?“, което ви подсказва достатъчно що за човек е Ед.

И тъкмо когато завивам по улица, пълна с магазини и ресторанти, забелязвам нещо, което ме кара да се спра. Розови, сатенени, остри, та това са най-страхотните обувки, които съм виждала. Изложени са на витрината и чакат някой да мине и да ги хареса.

Отстъпвам крачка назад, за да видя името на магазина — „Сигърсън Морисън“. Сърцето ми трепва. Обожавам тази марка. Винаги имат страхотни обувки. Които изобщо не са ти по джоба, Хедър, обажда се тънко гласче в главата ми. Бодва ме разочарование. Какво толкова, просто ще погледна. Навеждам се по-близо и забелязвам надписа „75 % намаление“.

Сърцето ми подскача. Не съм луда по пазаруването, но понякога ме обзема физическа нужда да се хвърля в пробната на „Н&М“, награбила камара дрехи. Често пъти ми се случва да не купя нищо, но ми е достатъчно да знам, че съм си набелязала нещо. Това е нещо като чувство за притежание, знаеш, че го искаш, че е твоето, но, от друга страна, не си обвързана с него. Все едно, че си сгодена.

Затова пък с обувките е различно. Те са моята слабост. Дрехите могат да направят дупето ти голямо, да смалят циците ти, с някои коремът ти изпъква, обаче един хубав чифт обувки винаги си остава хубав, независимо дали си изяла цял пакет шоколадови бисквити. Но пък има една уловка — изобщо не ти излиза евтино. Както казва Лайънъл, нищо не ти се дава даром.

Затова има разпродажби, прошепва предателското гласче в главата ми. Този път става въпрос за седемдесет и пет процента.

Поглеждам колко е часът на мобилния. И без това съм закъсняла. Ед ще чака. Колебая се, след това посягам към дръжката на вратата. Какво толкова? Ще ми отнеме няколко минути.

В магазина цари забележителен хаос. Тълпа жени се блъскат за размери, размахват лакти и колене, дърпат, теглят, блъскат се, обиждат се. По пода са разпръснати къси чорапки, търкалят се празни кутии, шашнатите продавачки се стрелкат между жените, които се опитват да се огледат, сумтят и мърморят, когато някое от момичетата се опитва да въдвори ред.

Леле! Жените са опасна работа. Мъжете са готови да убиват за страната си, ала жените са готови на убийство заради чифт тюркоазени сандали на висок ток с каишка през глезена.

Промъквам се към полиците с обувки и започвам да се оглеждам за розовите сандали. Когато най-сетне откривам размер трийсет и осем, забелязвам един-единствен светлозелен чифт, който не става за нищо. Обзема ме разочарование. Затова пък на четирийсети номер има поне шест чифта от същите. Посягам към една от обувките и си казвам, че ако ѝ сложа стелка, може и да се получи.

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

Една от продавачките се е приближила до мен. Тя е от онези надутите, които ги назначават в разни дизайнерски магазини и изглежда специално ги учат как да те оглеждат критично от главата до петите, така че ти се прииска да купиш нещо, за да им докажеш, че можеш. Сигурно, хрумва ми ненадейно, това е тактиката им.

— Не, благодаря — отвърщам из и забелязвам, че не просто държа обувката, ами я милвам. — Просто въъ... разглеждам.

— Страхотни са, нали? — прошепва като вещ конспиратор тя. — При това са на седемдесет и пет процента намаление. — Тя извива очи към тавана, сякаш не може да повярва.

— Да... наистина са страхотни — съгласявам се аз. Това е моята обувка, най-красивата обувка, мечтаната обувка, великолепна, безупречна, съвършена, обувката, за която съм мечтала през целия си живот.

— Да ви донеса ли и другата, за да пробвате? — предлага тя. Оставям я на полицата и се усмихвам тъжно.

— Нямате моя номер.

— А кой е вашият?

Както и повечето продавачки на процент, тя не се отказва лесно. Само че в случая дори тя не може да сътвори чудо.

— Трийсет и осем — отвърщам аз.

Всичко се случва в миг. Едва съм произнесла номера, и лицето ѝ се сгърчва, а жадните за комисиона очи помръкват.

— За съжаление това се оказа най-разпространеният ни номер.

— Нищо — свивам рамене аз. — Случва се.

— А видяхте ли тези невероятни ботуши? От тях имаме трийсет и осем... — Тя посяга към някакви пиратски ботуши, останали от поне три сезона, и ми ги подава с надежда.

— Не, благодаря — отвърщам аз и понечвам да си тръгна. Стига, Хедър, това са просто обувки. Стигам до вратата и погледът ми отново попада на витрината. Не мога да откъсна очи от тях.

Как само ми се иска да имаха моя номер.

— Извинете, госпожо.

Завъртам се. Повикала ме е същата продавачка, лицето ѝ е поруменяло от вълнение.

— Имате късмет. Открих последния чифт. Някой ги е прибрал в грешната кутия. — Тя изважда обувките, подава ми ги и заявява триумфално: — Трийсет и осем.

— Страхотно! — възкликвам аз. Направо не е за вярване. Въпреки че са на разпродажба, пак не можеш да си ги позволиш, шепне ужасният глас.

Доброто ми настроение отлита. Така е. Нали ми унищожиха кредитната карта, а в момента разполагам само с двайсет и пет лири. По дяволите, защо не бяха по-евтини.

Тъкмо се каня да се откажа, когато чувам гласът ѝ да обяснява:

— Страхувам се обаче, че на тока има една малка точка, не че някой ще я забележи, вие също, когато ги обуете. Затова сме ги намалили още повече... На петдесет процента от намалената стойност са...

Я чакай малко. Тя наистина ли каза каквото чух?

— Искате да кажете, че са само...

— Двайсет и четири и деветдесет и девет — помага ми тя. След няколко минути съм на касата и я наблюдавам как ги увива и чувам

една от жените да шушука.

— Каква късметлийка, искаше обувки...

Вече съм на седмото небе, когато продавачката ми подава плика с размерите на билборд.

— И едно пени ресто. — Тя ми подава монетата.

Вече съм по средата на магазина. Излизам на улицата, метнала огромния плик на рамо, лицето ми е грейнало от удоволствие. Трябва да се оципя. Не съм суеверна, но започвам да си мисля, че стръкчето пирен е наистина вълшебно.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ааа!

Отварям вратата на „Улси Касъл“ и ме посреща вълна от тестостерон. Това е то, попадаш от едната крайност в другата, казвам си аз, докато си спомням вълната естроген, която ме посрещна в магазина за обувки.

Вмъквам се вътре, провирам се под мишницата на някакъв бачкатор и се опитвам да си проправя път през цигарения дим, за да достигна до бара. Пълно е с мъже, стиснали напитки, зяпнали, приковали очи в малкия екран на телевизора, поставен в един от ъглите. Цъкам, без да се притеснявам. Естествено. Трябваше да се сетя. Дават мач.

— И аз така реших.

Обръщам се към Ед, който ме гледа от висотата на метър и осемдесет и пет. Тъй като идва от работа, все още е облечен в сив костюм, с бяла риза, закопчана до врата, и вратовръзка. Истината е, че той ходи така и през почивните дни.

— Пак ли си била на пазар? — Извива гъстите си тъмни вежди и ме поглежда неодобрително, за да смачка чувството на превъзходство, което ме бе завладяло. Това е проблемът с брат ми. Разчитай на него да ти скапе удоволствието.

— И аз се радвам да те видя. — Прегръщам го.

— И аз. — Целува ме по двете бузи. — Кажи какво си купи?

Той е като куче, захапало кокал.

— А, това ли? — отвърщам небрежно аз и свивам едното рамо, а след това поглеждам към плика, сякаш току-що съм забелязала, че е в ръката ми. Хайде, Хедър, мисли бързо. Чудя се какво извинение да изтърся. Или ще измислиш извинение, или следва лекция как не мисля за бъдещето. Брат ми е трябвало да стане банкер, не ортодонт.

— Подарък — отвърщам аз доволно. Браво, Хедър.

— За кого?

Не знам дали се опитва да ме хване в лъжа, или наистина се интересува, но тъй като добре познавам брат си, сигурно е първото.

— Ами... — Опитвам се да измисля някой подходящ познат. Никой няма скоро рожден ден, нито пък годишнина, остава само... — Розмари.

— Ами? — Ед е искрено впечатлен. — Много мило, сестричке.

Усмивам се притеснено.

— Нещо дребно е.

Знам, че сама си копая гроба и се питам как ще успея да се измъкна.

— Радвам се, че вие двете най-сетне започвате да се разбирате — продължава той, скръства ръце и ме поглежда одобрително. Отношенията на Ед с Розмари са съвсем различни от моите с нея. Така е, защото той има успешна работа и свой кабинет на „Харли стрийт“, което много допада на снобката Розмари, а също така, защото е прекалено зает, за да пътува до Бат. Тя отказва да идва в Лондон — „мърляв град, натъпкан с неприятни хора“ — така че не му се налага да прекарва много време с нея.

— Знам, че Лайънъл ще остане много доволен — обяснява той и аз усещам прилив на вина. Последното, което искам, е да нараня татко.

— Ходих в Бат този уикенд. Той беше в чудесна форма. — Опитвам се да извъртя въпроса с надеждата той да не забележи.

— Сигурно все още не е започнал диетата?

— А ти как мислиш? — Радвам се, че не съм единствената, на която Ед чете лекции. На Лайънъл открай време му се говори, че трябва да намали теглото си, но той, разбира се, не слуша.

Ед се мръщи и клати глава.

— Трябва да престане с мазнините и да се храни здравословно. Говоря ти сериозно, сестричке. — Поглежда ме така, сякаш аз се каня да му противореча. Няма такова нещо, той винаги е толкова сериозен. — С всички тези млечни продукти и кърваво месо, дето лапа, холестеролът му сигурно е убийствен.

— Кажи как е Лу? — Прехвърлям се на съпругата му. Лу е бременна в шести месец и е много готина. Учителка е в детска градина, ходи в розов клин и може да рецитира „Хари Потър“ като стихотворение, има обеща на едната ноздра и обожават филми на

ужасите. Нямам никаква представа как брат ми е успял да убеди тази умна и забавна жена да го вземе за съпруг.

— Вече не й става лошо, слава богу, затова пък Борис я рита до посиняване — отвръща начумерен той.

— Значи вече знаете, че ще бъде момче? — питам развълнувана аз. След това се усещам. — И ще се казва Борис, така ли?

— Не ставай смешна. Не, разбира се — сопва ми се той. — Искяхме полът да е изненада, но Лу настоява да му казваме Борис — на Борис Карлоф, който играе Франкенщайн — обяснява той и въздиша. — Очевидно всички майки дават разни прякори на неродените си деца, което е същата безвкусица, като да кръстиш колата си...

Много обичам брат си, но понякога ми идва да го застрелям. Вечно намира за какво да мърмори. Знам, че тайничко е във възторг от бебето, но никога няма да си признае. Просто много обича да мърмори.

— Да пийнем по нещо? — питам весело аз с надеждата да го развеселя, като предлага по един джин с тоник.

— Ако имаме късмет — недоволства той и ми подава десетачка. — Опитвам се да привлека вниманието на бармана от двайсет минути.

Както вече ви казах, брат ми е човек веселяк.

Отчаяна от него, се обръщам към бара и веднага разбирам за какво става въпрос. От него ме делят скупчени мъже, протегнали празни халби бира в едната ръка и банкноти в другата. Така няма да стане. Нареждам се унило на опашка.

След миг мъжът зад мен ме докосва по рамото.

— Обслужиха ли ви? — пита той и ми показва празната си чаша.

— Ще ми се — въздишам аз и клатя глава. И в този момент се случва нещо странно.

Насред гълчавата и хаоса барманът се обръща и поглежда право към мен. Не към мъжете, които се блъскат пред мен, а право към мен. Срецам погледа му и усещам как цялата настръхвам. Той е плешив, дебел и минава петдесетте.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате, какво да бъде? — пита той.

— Ами... — усмихвам се несигурно аз. — Два пъти джин с тоник с лед и лимон. Ако обичате — бързам да добавя. Не мога да повярвам какъв късмет извадих.

— Веднага — намига барманът, грабва две чаши и се заема. След няколко минути се врътвам към заляпалия се в мача Ед, погълнат от играта като всички други мъже в кръчмата.

— Я виж ти, много бързо — отбелязва доволно той и поема чашата, без да откъсва очи от екрана.

— Направо няма да повярваш какво се случи — съскам аз. — Обслужиха ме преди останалите.

— Това е то женският чар! — Отпива от напитката и продължава да зяпа телевизора.

— Не е това, беше много странно.

— Как така странно? — Той се намръщва, когато тълпата се сбутва, за да влязат нови клиенти, и притиска напитката до гърдите си, за да не я разлее. — По дяволите, тук е истинска лудница.

Усещам нечий лакът върху рамото си и въздишам.

— Знам. Как само ми се иска да седнем някъде.

Едва изрекла тези думи, и двойката до нас се надига, за да си вземе връхните дрехи. Направо не е за вярване. Гледам слисана как жената допива последната глътка вино и си слага гланц за устни, а мъжът прибира цигарите в джоба си. Не е възможно да си тръгват. Тръгват си!

— Ние ставаме. Искате ли да седнете? — обръща се мъжът към мен. Не към Ед, към мен.

Усещам как главата ми се замайва.

— Ами, благодаря — усмихвам се аз с благодарност и поглеждам Ед. Той също не може да повярва. Настанява се бързо на единия празен стол, след това подръпва крачолите на панталона, за да му бъде по-удобно.

— Невероятен късмет.

Без да кажа и дума, се настанявам. Мислите ми препускат. След всички съмнения за суеверия и късмет случките се подреждат като във филм: празното място в метрото, нямаше опашка в „Старбъкс“, пакетчето самообръсначки, мястото за паркиране, Гейб отговори на обявата ми във вестника... Образите започват да се смесват, губят реда си, излизат и други дребни неща... Връщах се от Бат и нямаше задръстване, закачих си якето на свободно място, открих свършения чифт обувки моя номер. След това се оказаха намалени още повече.

Сервираха ни в бара, след това успяхме да седнем. Образите препускат все по-бързо и по-бързо и не мога да ги спра.

— Не е късмет. — Сърцето ми бумти. — Нещо повече е. — Очаквам той да каже нещо, но Ед ме наблюдава объркан.

— Извинявай, Хедър, но нищо не разбирам — отвърща най-сетне той. — Какви ги говориш?

Колебая се. Точно това е проблемът. Не съм съвсем сигурна какви ги говоря. Прехапвам устни и се решавам.

— Ед, ако ти разкажа нещо, обещавах ли да не ми се смееш?

— Това вече е лесна работа — отвърща остро той. — Нали не си забравила, че нямам чувство за хумор? — Той намеква за онова, което му казах, докато се карахме един път. Сигурно никога няма да го забрави.

— Може би просто съм ужасно тъпа, но... — Млъквам и въздишам шумно. — Не, забрави, беше глупаво.

— Моята малка сестричка да каже нещо глупаво? — Той отново насочва вниманието си към играта.

Колебая се. Сигурно ще си помисли, че съм пълна идиотка. Но той, така или иначе, ме има за идиотка.

— Виж, цялата работа е... — Поемам си дълбоко дъх. По дяволите! Просто го кажи, Хедър. — Всичко, което си пожелавам, се сбъдва — казвам аз.

Само че не съм го казала достатъчно високо. Думите ми се заглушени от рев, последван от подсвирквания и ръмжене, които преминават в тихо разочаровано ръмжене.

— Маmicата им! На косъм — съска Ед. — За малко да вкараме гол.

— Ти чу ли какво ти казах?

— Извинявай, малката. — Той поставя ръка върху коляното ми. — За момент се разсеях. Казваше нещо за пожеланията...

Виждам, че ми се подиграва, но настоявам. Истинско облекчение е да разкажа на някого онова, което ме измъчва от дни.

— Не са просто пожелания. Много повече е. — Като го казвам, наистина звучи безкрайно глупаво. — През последните няколко дни се сбъдват дори най-дребните неща, които си пожелавам.

— Нали знаеш какво казват? — отвърща той и допива джина с тоник.

— Какво? — питам учудено аз.

Ед сдъква леда и ме поглежда напълно сериозно.

— Внимавай какво си пожелаваш.

— Да внимавам ли? — питам озадачена аз. Случило ми се е най-възбуждащото и невероятно нещо, а брат ми разправя да съм била внимавала. Като го знам какъв е, защо ли изобщо се учудвам?

— Помисли за последствията. Мислим си, че знаем какво искаме, но така и не сме наясно, докато не го получим. А когато все пак го получим, разбираме, че не сме го искали истински, но тогава вече е прекалено късно. — Той се усмихва. — Помниш ли например как едно време ми се искаше да ми остане малко време, докато двамата с Лу планирахме сватбата? Тогава се разболях от грип и прекарах цялата седмица вкъщи. Не беше много приятно.

— Ед, аз ти говоря напълно сериозно. — Примерът му има доста общо с онова, което ми се случваше през последните дни. — Говорим за нещо много повече.

Той ме поглежда изпод гъстите си вежди.

— Ти добре ли си?

— Много добре. И не съм болна от грип — добавям нетърпеливо аз.

Той вдига примирено ръце.

— Добре, съжалявам, но я стига, нали не очакваш да приема онова, което казваш, сериозно? Стегни се — сумти той. — Как е възможно желанията да се сбъдват?

Стисвам зъби. Той наистина прекали.

— Добре, накарай ме да си пожелаая нещо — сопвам се аз.

— Хедър, моля те, спри с глупостите. Ставаш смешна — въздиша Ед както винаги, когато е подразнен.

— Ето виждаш ли? Притесни се — сопвам се аз.

— Да се притесня ли? — подиграва ми се той. — Защо трябва да се притеснявам? Защото сестра ми неочаквано е открила, че притежава магически сили ли?

След тези думи се изсмива. Прави така още от времето, когато бяхме малки и стискаше и двете ми китки в едната си ръка, за да ме гъделичка, докато не започна да му се моля за пощада. И сега, както и тогава, се вбесявам.

— Добре, след като ти е толкова смешно, защо не се включиш в играта? — предизвиквам го аз. — Да не би да се страхуваш, че ще докажа, че грешиш?

Брат ми е от хората, които не успяват да подминат предизвикателство. Годиците, в които играехме заедно монопол, са ме научили, че той обожаваш да печели. Също толкова обича да се оказва прав. Само че аз също обичам.

— Щом настояваш... — отвръща бързо той. Замисля се за миг и щраква с пръсти. — Мачът — заявява доволно той.

— Какво мачът? — питам аз.

— В момента резултатът е един на един, а остават по-малко от пет минути... — Той посочва екрана на телевизора. — Трябва да отбележим гол срещу Франция, за да спечелим шампионата.

— Да, сигурно — отвръщам с досада аз. — Кои сме ние? — Както вече ви казах, нямам никаква представа от футбол. И ми е много добре.

— Англия — сумти Ед. — Къде ти е умът?

— Е, и? — питам аз.

— След като всичките ти желания се сбъдват, пожелай си Англия да отбележи гол преди края — продължава той.

— Казваш го, защото знаеш, че пет пари не давам — настоявам аз.

— А ще даваш ли, ако обещаеш да не споменавам пред Розмари, че си й купила подарък? — Поглежда ме и аз разбирам, че ме е пипнал натясно. — Така ще запазиш подаръка за себе си.

— Това е чисто изнудване.

— А това твоето е пълна лудост — обяснява отчаян той.

— Добре, добре. — Обръщам се към екрана и се опитвам да се съсредоточа над мъжете, които търчат нагоре-надолу по игрището. Извинете, отборите. Смръщвам чело и насочвам вниманието си към мъж в синьо, който е поел топката. — Ние белите ли сме или сините? — прошепвам аз.

— Белите — съска нетърпеливо Ед.

— А, ясно... — Съсредоточавам се отново, докато французинът умело подава топката на свой съотборник, докато англичаните наблюдават безпомощно. Той напредва към вратата ни, а аз притаявам

дъх и се напругам да разбере какво става, когато усещам колко напругнати са всички около мен.

Хайде, Англия, давай, знам, че можеш!

Овладявам се, когато чувам гласа в главата си. Я чакайте малко, това аз ли съм? Аз ли гледам футболен мач? При това в кръчма. И ми е приятно. Стиснала съм чашата, а кокалчетата ми са побелели. Напрежението е направо невероятно. Не издържам повече, французите ще ни забият още един гол и Англия ще загуби. Сърцето ми ускорява ритъма си.

— За бога, Англия, хайде — чувам гласа на Ед.

Въпреки че положението ми се струва безнадеждно, той продължава да повтаря тези думи и се опитва да им внуши да спечелят. В същия момент разбирам, че и аз съм си пожелала същото.

— Хайде, Англия — крещя и аз. — Победи!

И тогава, най-неочаквано, англичаните отбелязват гол.

В бара избухват викове, крясъци, мъжете свирукат. Всички се прегръщат. Наоколо се носи хор от гласове:

— Направо да не повярваш!

— На това му се казва чудо!

— Е, това е магия!

Аз не чувам. Все едно, че гледам филм, а звукът е изключен. Неочакван порив на вятъра отваря входната врата и аз се обръщам към Ед, който ме е зяпнал с отворена уста.

— Мама му стара, Хедър — заеква той, когато най-сетне заговаря. — Това е направо невъзможно... — Поглежда от мен към екрана на телевизора, където е изписан резултатът два на един за Англия. — Това е направо невъзможно... — Той млъква и двамата се споглеждаме изумени.

И тогава идва усещането.

Чувствам се опиянена, развълнувана като никога досега!

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Възможности.

— Извинете, продавате ли билети за лотарията? — усмихвам се широко на госпожа Пател, застанала зад щанда в местния магазин, докато подрежда кутиите „Малборо лайтс“. Тънките ѝ ръце са изрисувани с къна.

Силно изненадана, тя ме зяпва. Откакто се преместих в този квартал, редовно пазарувам от нея, като се започне от шоколада и пликчетата, в които си хвърлям превръзките до тоалетна хартия и пясък за тоалетната на Били Смит. През всичкото това време нито веднъж не съм си купила билет за лотарията.

Досега.

— Разбира се — отвърща тя и прехвърля яркооранжевото сари през едното си рамо. — До прозореца. — Висящите ѝ обеци подрънкват при всяко движение на главата.

— Благодаря. — Не успявам да прикрия тръпките на възбуда. Скривам се в ъгъла и откривам бланките, които не съм виждала никога досега, грабвам останената наблизо химикалка и бързо дръпвам един лист. Я сега да видим. Преглеждам инструкциите. „Изберете шест номера и ги отбележете.“ Хм, това е лесно. Възраст, адрес... Весело отбелязвам. Дори е забавно. Годиците, които съм работила в „Завинаги заедно“, рождения ден на мама...

Спирам. Още две. Дръпвам кичур коса и се опитвам да се съсредоточа с надеждата някое от квадратчетата да ми прошепне: „Избери ме! Аз съм победителят!“.

Победител!

Представяте ли си? Досега съм печелила единствено игра на шах. Само че лотария? Главата ми се замайва. Ще спечеля милиони лири, ще бъда толкова богата, че не е за вярване, ще ходя непрекъснато на пазар...

Бързо съставям списък с желания:

• Къща в Холънд парк. Ще бъде от онези с белите колони и страхотни тераси, от които се разкрива невероятна гледка, така че къщата на Розмари ще бледнее.

• Италианска вила някъде из хълмовете на Тоскана, където ще прекарвам летата, ще пазарувам кожени облекла и ще си бърбря с местните.

• Ще ми трябва преводач. За предпочитане мъж, мургав, облечен в дрехи на „Прада“.

• Една картина на Матис. Любимият художник на Лайънъл. Която и да е негова картина, няма да подбирам.

• Билети за шампионската лига, които ще подаря на Ед.

• Вноски за пенсия, които ще оправят работата.

• Операция за циците на Джес.

• Две седмици в Чива Сом в Тайланд. Не, чакай. Един месец в Чива Сом в Тайланд.

• Кичури в „Ники Кларк“, които ще ми ги направи лично Ники Кларк.

• Обувки. Много, ама много, безкрайно много обувки.

• И нова кола, за да не ми се налага да ходя пеша с новите обувки.

• Сребърен Астън Мартин „Венкуиш“, същата кола като на Бонд.

• Може и едно от малките минита кабриолет, когато ходя в Италия за обувки, за да се върткам с него по тесните улички.

Сама.

В този момент усещам колко съм самотна.

— А-хм. — Някой прочиства гърлото си и прекъсва мислите ми, а аз чак сега забелязвам, че зад мен се е събрала опашка.

— Извинете, няма да се бавя. Просто си харчех милионите — шегувам се аз и очаквам поне един от опашката да се усмихне. Вместо това забелязвам киселите им изражения.

— Хайде, мърдай — чувам да мърмори някой. — Няма да те чакаме цял ден, я.

Бързо надрасквам последните две цифри и тръгвам към щанда.

Госпожа Пател ме чака.

— Значи си решила, че днес си късметлийка.

Колебая се. Застанала съм на щанда ѝ в осем и половина сутринта под студената флуоресцентна лампа и всичко, което си представях, ми се струва безкрайно далечно. Снощи бях сигурна, че не става въпрос за съвпадение. Англия спечели, защото...

Защо, Хедър? Защото ти си пожела да отбележат победния гол ли?

Неочаквано съзнавам, че съм смешна. Разбира се, че става въпрос за съвпадение, глупачке!

Касовият апарат избръмчава и изплюва бележка.

— Може би — отвърщам аз и се опитвам да избегна погледа на госпожа Пател. В този момент виждам заглавието на първата страница на „Дейли мейл“. „Англия сътвори магия.“

Стомахът ми се свива.

— Май да — отвърщам тихо аз и грабвам бележката. С треперещи пръсти я прибирам в портфейла.

За бога, Хедър!

Излизам от магазина, обзета от нервно очакване. Навън е обичайната за началото на деня блъсканица, тротоарите са пълни с народ по къси ръкави, наслаждават се на поредния топъл слънчев ден. Само че аз съм така замаяна, че дори да валеше, нямаше да забележа. Дори да падаха жаби от небето, пак нямаше да забележа.

Продължавам да вървя, свела поглед, и в ума ми се лутат милиони въпроси. Думи като „невъзможно“, „абсурд“ и „удивително“ сами си проправят път в мислите ми и се опитват да водят своя война. От една страна, здраво стъпилата на земята аз, знаей, че има логично обяснение. От друга, онази моя страна, която ме кара да чета хороскопи и ме спира да минавам под стълби, не може да не изпадне в унес след всичко, което се случи.

Тръгвам покрай канала. Това е едно от любимите ми места в града. Красиво е като на пощенска картичка и никога не ми омръзва да гледам тесните лодки и да чета странните им имена: „Морските нозе на Мерлин“, „Буря в чаша вода“, „Лавандулова русалка“, и да се питам какво би било да живееш на лодка в центъра на Лондон. Да вървят по дяволите лодките, ами желанията? Прекъсва ме познатият глас в главата ми.

Стръскам се и поглеждам напред към кошниците с цветя на лодките, увиснали като разноцветни петна. Колко са красиви. Ами

всички дребни неща, които си пожелавам, без дори да съзнавам?

Страхотни са собствениците на онази лодка. Как са се сетили да използват гумените ботуши вместо саксии? Присвивам очи към палубата, където са ги наредили. Отглеждат и слънчоглед, който е избуял поне метър и осемдесет. Засенчвам очи с ръка. Слънцето наистина е ярко. Де да имах очила. Това са те, дребните подсъзнателни желания, които са част от ежедневието на всеки.

Направо не знам какво ми става днес. Мислите ми се лутат. Натъпквам ръце в джобовете и какво откривам? Я чакай. Напипвам нещо пластмасово. Не е възможно... Сигурна съм, че ги оставих въщи. Изваждам очилата. Ами какво ще стане, ако желанията ми престанат да се сбъдват?

С треперещи пръсти си ги слагам и светът придобива меден оттенък. Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да се успокоя, но не се получава. Това е смешно. Не успявам да се съсредоточа. Трябва да пийна кафе. Ами ако наистина се сбъдва всичко, което си пожелаея?

За бога, млъкни!

Забелязвам малко кафене и обръщам гръб на канала. След като напоследък съм отслабнала, спокойно мога да похапна кроасан с шоколад. Дали да не си купя кроасан с бадеми. В този момент забелязвам, че на фасадата на една от къщите е издигнато скеле. Сърцето ми се свива. Това означава само едно.

Работници.

Мразя работниците.

Замислям се дали да не пресека отново на другия тротоар и да се скрия зад паркираните коли, но с ъгълчето на окото си забелязвам, че съм закъсняла. Двама от тях са седнали на стената, пият чай и четат вестници. Вдигат поглед, когато приближавам.

Видяха ме.

— По дяволите. — Навеждам глава, но вътрешно започвам да се възмуствам. Защо не си гледат работата и не оставят жените на мира? Просто не е честно. Как ми се иска да знаеха какво е някой да точи лиги след теб. Минавам покрай тях и очаквам неизбежните подвиквания като „Горе главата, миличка, няма да ти излезе късметът“.

И знаете ли какво? Наистина не ми излиза късметът.

Не може да не са ме забелязали, казвам си аз, минавам покрай тях и не чувам нито едно подсвиркване. Затова пък наоколо се разнася

шумът от удари с чук и ревът на бормашина. Озадачена вдигам поглед, за да срещна нечий поглед и да чуя „Я да ти видим циците“, но такова нещо няма... Никой не поглежда към мен.

Решавам, че така е най-добре, и продължавам. Чакам. Тръпна в неприятно очакване. Нищо. Увереността ми нараства. Забавям крачка и изпъчвам гърди пред един полугол бачкатор, който бърка цимент. Дори не подръпвам мини дънковата си пола. А той не ме и поглежда.

Чак тогава забелязвам първата страница на вестника, който двамата четат. С главни черни букви е написано:

„МЪЖЕСТВЕННОСТТА НАМАЛЯВА.

ПОСЛЕДНИТЕ ПРОУЧВАНИЯ ПОКАЗВАТ, ЧЕ СТРОИТЕЛНИТЕ РАБОТНИЦИ СА С
МАЛКИ ПЕНИСИ“

Притискам уста с ръка, за да не се изкискам на глас. Тогава чувам гласа в главата си. „Ами ако всичките ти желания се изпълняват?“

Само че този път му обръщам внимание. Вече съм убедена. Колкото и да е странно и необяснимо, това е истинска магия. И в този момент, не знам какво ми става, но пъхвам пръсти в устата и подсвирквам. Забелязвам как двама от зидарите се изчервяват притеснени. Това е страхотно готин момент.

Става още по-хубаво.

Защо не се отворят райските врати и до края на седмицата да си живея заобиколена от приятни изненади? Бурканчетата с крем против бръчки досега не са ми помагали, но като се огледах внимателно, може и да са дали някакъв резултата. Обещи, които си мислех, че съм изгубила, които търсих на ръце и колене, неочаквано се оказват паднали под възглавниците на дивана, сякаш излезли като зайци от шапката на фокусник. Дори косата ми, с която всеки ден се боря по четирийсет и пет минути, изведнъж е станала лъскава, не се къдри и има доста приличен вид.

Едно по едно десетките желания, които измислям всеки ден, без дори да се замислям, започват да се сбъдват. Отначало бяха само малки неща. Изкуственият ми тен не става на резки около глезените. Оказва се, че любимият ми сандвич в „Марк и Спенсър“ не е свършил. Когато пусна телевизията, се оказва, че има промяна в последната минута и вместо програми за турбини, дават филм, който съм искала да гледам от много отдавна.

И това не е всичко.

Тук започва най-хубавото. Вместо случайни пожелания започвам да си намислям разни неща. Пробвам дали ще стане, като си пожелаю нещо целенасочено. Нищо кой знае какво. Честно казано, чувствам се нервна, защото подобни неща не ми се случват непрекъснато. Не си пожелавам Бенисио дел Торо да намине, за да ми направи масаж (може да си пожелаю подобно нещо по-късно), но засега резултатите са зашеметяващи.

Вземете сладоледа, например.

Никога не съм можела да изям една или две лъжици, а след това да го пхна обратно във фризера. Открай време изяждам цялата кутийка и после съжалявам, защото ми става лошо и трябва да разкопчея най-горното копче на дънките. Затова пък вчера, когато пробвах теорията си, като излапах цяла кутия белгийски шоколад, докато гледах „Закуска в Тифани“, не ми стана нито лошо, нито се наложи да си разкопчея копчето. Все едно, че не бях изяла сладоледа. Невероятно.

Още по-невероятно нещо се случи днес, когато отидох да си купя нова кутия и разбрах, че не ми се яде сладолед. Странно, защото след като знам, че мога да го изям без всякакъв проблем, удоволствието го няма. Вместо сладолед си купих банани.

Да не забравя да ви кажа за времето. Винаги когато си изправя косата, започва да вали. Няма изключения. Не и тази седмица. Цялата седмица беше топло и сухо и косата ми не се накъдри нито веднъж. Всеки ден изглеждаше страхотна.

Най-хубавото са светофарите. От Литъл Венис до Елефант и Касъл нито веднъж не ме хвана червен светофар. През последните дни непрекъснато светва зелено и аз минавах, без да чакам. По този начин е много по-приятно да се шофира в Лондон. Като изключим глобата, която ми лепнаха на Имбанкмънт (свикнала съм да чакам в

задръствания и не си дадох сметка колко бързо карам, докато полицаят не ме спря), но това бяха само три точки от талона ми и глоба от шейсет лири...

— Освен това спестих пари, защото ченгето ми опрости глобата!
— възкликвам аз.

Джес се вглежда в отражението си в огледалото и прави физиономия. Петък вечер е и двете сме се вмъкнали в една от съблекалните на „Зара“. Имах намерение да се прибера вкъщи и да си легна рано, но тогава тя ми се обади — помоли ме да ѝ помогна да си избере тоалет за първата среща с Грег утре вечер. Това търсене започваше да се превръща в приключение, достойно за „Властелинът на пръстените“.

Тя повдига пицните си гърди и се мръщи.

— Няма ли да съм по-хубава с по-малки цици?

— Ти изобщо не ме слушаш — оплаквам се нацупено аз. През последния час разказах на Джес всичко, ала тя не е никак впечатлена. Стоя потънала до коленете в неподходящи блузки и доброто ми настроение започва да се стопява. Първо Ед, а сега и Джес. Никой ли няма да ми повярва?

— Напротив — обижда се тя и сваля роклята през глава. — Нещо с тази глоба... — Тя ръмжи приглушено, когато талията на роклята се оказва, че не може да мине през раменете. Започва да се гърчи. — Хедър, помогни ми. Не мога сама.

Много ми се иска да я оставя да размахва ръце, но вместо това дръпвам нагоре роклята. Чува се „Ау“, след това главата ѝ се показва, косата ѝ е щръкнала на всички страни, а гланцът за устни се е размазал по цялото ѝ лице. Значи и по роклята.

— По дяволите, скапах ципа. — Тя поглежда ужасена роклята, след това я подмята върху купчината дрехи. — Грег щеше да хареса тази рокля. В имейла си каза, че обичал жените да са женствени. — Както е по сутиен и бикини, тя разравя дрехите, които е внесла тайно, въпреки че едно от изискванията е да не се внасят в пробните повече от шест.

— Не разбираш ли? Не ми записа глобата — продължавам възмутено аз, решена да не я оставям да ме разсее. — Нали точно това

ти казвам? Когато видях, че полицаят нанася данните ми в едно от онези малките компютърчета, си казах: „Господи, още петдесет кинта, които не мога да си позволя, защо не се смили над мен?“. И знаеш ли какво стана? Той все пак се смили! Предупреди ме следващия път да внимавам повече. — Усмивам се доволно. — Не е ли невероятно.

— Щеше да е по-невероятно, ако Клайв Оуън^[1] се появи на вратата ти, падне на колене и ти предложи брак — пъшка тя. — Виждаш ли ги тези цици, направо са гигантски. Все едно, че съм бременна. Господи, как ми се иска да имам по-малки цици.

— Клайв Оуън е женен — изтъквам аз.

— Много добре разбираш какво се опитвам да ти кажа. — Тя сваля бюстието и остава по бельо. — Футболен мач, някакви строители, зелени светофари и глоба не са особено вълнуващи — обяснява тя, докато отброява на пръсти. — Какво ще кажеш за важните неща, които всички искаме? Нали се сещаш? Успех. Щастие. Любов. — Тя е подпряла ръце на ханша си и аз знам какво следва. — Пак трябва да се пробваш.

Грабвам бюстието и се преструвам, че бродерията е страхотна.

— Така е, Хедър. Трябва отново да се метнеш на седлото, иначе онази ти работа ще зарасне — предупреждава ме тя и посочва между краката ми.

— Стига дрънка гадости, Джес.

— Така е — недоволства тя. — Четох една статия. Очевидно вагината...

В този момент разбирам, че си губя времето. А и къде ми беше умът? Защо разказах на Джес за пирена? Тя няма да разбере. За тази жена влюбването не е магия, а работа.

Сменям темата.

— Какво ще кажеш за черната тениска с паднали рамене и три четвърти дънки? — предлагам аз, вдигам дрехите и ги размахвам пред нея.

— Не е ли прекалено банално?

Веднага се сещам какво примамка да използвам.

— Видях Сиена Милър^[2] в нещо подобно. — Зад гърба си кръстосвам пръсти.

— Сериозно? — Тя дръпва дрехите и се натъпква в дънките. — Ммм, може би ако ги сложа с новия колан от Гърция, нали се сещаш, с

амулетите... — След това облича тениската и смъква раменете. Джес има прекалено големи гърди и дупе, но изглежда страхотно. — Ти си направо гениална, Хедър! — Прегръща ме. — Това е направо супер.

Усмивам се скромно. Дано да не разбере, че вдъхновението ми не идва от Сиена Милър, а от манекена на витрината.

Тя се отдръпва и започва да се преоблича в старите си дрехи.

— Та, както ти казвах...

По дяволите. Защо си мислех, че ще ми се размине?

— Трябва да го забравиш Даниел.

— Вече съм го забравила — отвързвам сопнато аз.

— Като отричаш, нищо няма да постигнеш — уверява ме тя.

— Не отричам — негодувам аз.

Тя дръпва черната завеса и ме поглежда.

— Тогава какво чакаш?

— Съвършения мъж — отвързвам с надеждата да я накарам да млъкне. Тя грабва купчината дрехи и ги стоварва върху масата пред продавачката, която ме поглежда зверски, за да ми напомни, че имам право да внеса само шест.

Джес се смее презрително.

— Не ми се иска да те светвам, миличка, но такъв не съществува.

— Може и да не съществува. — Вървя след нея към касата. — Това не означава, че ще престана да си мечтая за него. — Поглеждам двойката, застанала на опашката до нас. Двамата са прегърнати, жената го гледа влюбено. Този мъж дори не бих го забелязала в тълпата. Той е плешив, доста посредствен и задължително трябва да си подстриже космите в носа. — Както и да е, според мен грешиш — отвързвам аз. — Според мен съвършеният мъж съществува.

— Какво стана с огорчената циничка?

— Просто се опитвам да ти кажа...

— Че мъжете са мръсници — прекъсва ме Джес. Между другото, умее да ме имитира доста добре. След като Даниел ме напусна, аз само това повтарях, докато пуших „Малборо“ и пиех текила.

— Сърцето ми беше разбито — защитавам се аз. — Както и да е, защо ако мъжете мразят жените, ги наричат женомразци, а нас наричат огорчени и цинични?

— Или пък лесбийки — допълва Джес.

Следва кратко мълчание, докато осмислим факта.

— Мръсници — заявява Джес и поглежда към продавача на касата, сякаш той е виновен за сексуалното неравенство.

— Както и да е, вече ти казах — опитвам се да сменя темата, — че съвършеният мъж съществува. Просто той е различен за различните хора. Погледни само Камила Паркър Боулс — извинявай Уиндзор! — След като започнах, ще трябва да обясня теорията си. — Нейната представа за съвършен мъж е принц Чарлс.

Джес се мръщи.

— Тя е луда по него — прилагам аз доказателство.

Джес продължава да се мръщи.

— Ами ушите му — прошепва тя, сякаш я е страх Негово величество да не я чуе.

— Именно. Също като жената, която е женена за Робин Уилямс. Според мен той е най-несмешният мъж на света, но тя сигурно си мисли, че той е самото съвършенство.

— Роби Уилямс женен ли е? — Тийнейджърката пред нас се врътва шокирана.

— Не, говорим за актьора. Нали се сещате. „Госпожа Даутфайър“, „Джуманджи“...

— Бягайй — имитира го Джес и аз се изкисквам.

— Ммм. — Кимат жените около нас.

Джес се подписва на отрязъка на кредитната карта, поема новата покупка и натъпква бележката в чантата.

— Хайде — хваща ме под ръка тя. — След като съвършеният мъж е различен за различните жени, какъв е твоят? — Тя ме повежда през магазина. — Кажи, може пък случайно да го срещна — ухилва се тя.

Решавам да вляза в тон.

— Красив, това е задължително. — Прехапвам замислено устни. — Моногамен, разбира се. — Опитвам се да си спомня какъв беше списъкът ми с изисквания за съвършения мъж, защото аз и за това си имам списък. — Мрази спорта, но харесва Дайдо^[3]... — Става ми приятно. — Не си хвърля дрехите по пода, не оставя сиренето непокрито в хладилника и то не се напуква и не става твърдо. — Дори ми става весело. — Не се страхува да говори за чувствата си, не се притеснява да се обвърже... нито пък да попита за посоката, когато се загуби... — Всички качества, които ми се иска да притежава един мъж,

се връщат. — Обича да ме държи за ръка и да ме води на вечеря на свещи. Не се интересува единствено как да ми свали гащите, купува ми цветя... не говоря за тъпите букети, дето ги има по бензиностанциите... — Спирам, за да помисля. Това ли е всичко? — А, да, трябва да е лудо влюбен в мен. — Вървим сред множеството по „Оксфорд стрийт“.

— Забрави най-важното — подсеща ме Джес, поглежда един от минувачите и му отправя флиртаджийска усмивка.

— Какво? — питам учудена аз.

Тя се ухилва игриво.

— Да е с дваисет и пет сантиметров пенис.

---

[1] Известен актьор, обявен от Британската академия за кино и телевизия за най-добър актьор за поддържаща роля за 2007 г. („Отблизо“). — Б.р. ↑

[2] Американски фотомодел и актриса. — Б.р. ↑

[3] Дайдо (Dido) — известна американска поппевица. — Б.р. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Двама ловци са в гората, когато единият пада на земята. Тъй като не диша, другият е обзет от луда паника, вади мобилен телефон и се обажда за линейка...

Застанал пред огледалото на вратата на гардероба, облечен в тениска с „Рамонес“ под черно сако, Гейб се опитва да докара различни изражения: замислен (навел е ниско глава, смръщил чело); шокиран (ококорил е очи, отворил широко уста); разстроен (събрал е вежди, долната му устна трепери). Въздиша, отпуска рамене и нагласява очилата си на носа.

— Господи, колко трудно решение. — Почесва се по главата. — Какво изражение трябва да покажа на тази смешка?

Отново пробва различните изражения.

— Добре, да предположим, че съм публиката. — Той насочва показалец към себе си. Нека предположим, че съм Джери Зайнфелд^[1]. — Той се ухилва глуповато. — Не, по-добре Денис Лиъри^[2] — намръщва се към изражението си. — Мама ти стара, смотаняко — ругае той, тялото му напрегнато като струна, издал напред челюстта си.

След това възкликва и се отпуска нещастно.

— Хайде, Гейб, кое е по-смешното? Нито едното, нито другото. И двете ли? — Силно объркан, той се почесва по брадата и се ухилва. — Господи, точно така. Това ми трябваше!

Стисва четката, която държи вместо микрофон, застава като Елвис и продължава:

— Задъхано обяснява на телефонистката: „Приятелят ми е мъртъв! Какво да правя?“. Телефонистката спокойно отговаря: „Няма страшно. Аз ще ви помогна. Първо трябва да се уверите, че е мъртъв“. — Устата на Гейб потрепва. Опитва се да не се разсмее, но не успява. Избърсва очи и си казва: — Даниел Хофман, ти наистина си много смешен, но работата е сериозна. Трябва да си ядосан, измъчен и невероятно смешен. Хайде, съсредоточи се! — Прочиства гърлото си,

отмята назад кичур пясъчноруса коса, която е паднала над очите му. — Следва мълчание. Тогава се чува изстрел и отново прозвучава гласът на ловеца. — Гейб прави комична пауза и минава към развързката. — „Добре, сега вече е мъртъв. Какво да правя?“

Господи, той е повече от ужасен.

Застанала съм в коридора и наблюдавам Гейб през откrehнатата врата, докато репетира в стаята си. Запушила съм устата си ръка и се опитвам да потисна пъшкането.

Той направо ще избомби фестивала в Единбург. Направо ще умре на сцената пред хиляди хора. Всичкото това кривене и тези физиономии просто не му отиват. Той е мил и добър и е от Калифорния. Пие соево мляко, ходи с чехли и играе йога. Не е гневен, напротив, пълен непукист е. Ами дрехите му! Тениска с „Рамонес“ под сако. Това е изтъркано клише. Какво стана с шантавите тениски, къде са чехлите?

Сърцето ми се свива заради него. Трябва да направя нещо. Ще се опитам да го спра. Все едно да изпратиш някой в битка с шоколадов щит.

Дюшето проскърцва и аз се сепвам.

По дяволите, сега ще излезе от стаята и ще ме хване как го шпионирам. Не, Хедър, ти не шпионираш, ти тъкмо си се върнала у дома след пазар с Джес и случайно минаваш покрай вратата му, казвам си аз, докато се вмъквам в банята, за да не ме хване Гейб.

Заклучвам вратата и пускам водата. Все трябва да има нещо, което да направя. Добре де, мразя комедиантите, но не мразя Гейб. Напротив, той е много мил и готин и си затваря пастата за зъби, напомням си доволно аз.

— Хедър? — Чувам леко почукване на вратата и гласът на Гейб. — Вътре ли си?

— Ами... да... — отвърщам аз стресната. — Извинявай, за банята ли чакаш? Излизам след минутка. — Притеснена, че прикритието ми ще бъде разкрито, аз потропвам със сапунерката, за да придам повече достоверност.

— Недей, всичко е наред. Когато приключиш, ела в задния двор.

— В задния двор ли? — питам аз отражението си и се чудя какво е намислил. Каквото и да е, не може да е по-нескопосано от смешките му.

— Приготвил съм ти изненада.

По дяволите. Нали ви казах какво е отношението ми към изненадите? Нямам рожден ден, не е годишнина, какво тогава? Измъквам се предпазливо от банята и тръгвам боса по коридора, докато се чудя какво ли е намислил. В този момент ме разсейва миризмата. Подушвам и влизам в кухнята. Все едно, че нещо гори. Шляпам боса по линолеума и надничам в градината. Всичко е задимено. Господи! Нещо гори!

Обхваща ме паника. Мамка му! Къщата ми гори! Нали платих застраховката? Знам, че я бях включила в списъка с нещата, които трябва да свърша, но... Започвам трескаво да оглеждам кухнята и си представям как хвърлям мокри кърпи върху пламъците.

Само че аз нямам кърпи, защото всичките са сложени за пране. Трябва ми нещо като... кана. Огромна стъклена кана с лилии е поставена по средата на масата. Грабвам я, изхвърлям цветята в мивката и се втурвам навън. Изпод навеса блика сив дим.

Прескачам лехите, спирам пред навеса, стиснала хлъзгавото мокро стъкло, и замахвам. Само че няма пламъци.

Там е застанал Гейб.

— Изненада! — Той разперва ръце, ухилва се, вижда ме, но е твърде късно. Ръката ми се отплесва напред. Господи!

И ето че всичко се случва изведнъж. Сякаш времето се забавя и наблюдавам на забавен кадър какво става. Водата се изплисква от каната, описва широка дъга като вълна, а по лицето на Гейб се изписва радост, последвана от объркване, което преминава в неприкрит шок, когато го залива.

Прас! Всичко се връща към нормално и мокрият Гейб застава капещ и слисан.

— Господи, Хедър, какво става?

— По дяволите — мърморя аз и го наблюдавам как попива мократа си коса и лицето с престилка. Престилка! Сложил си е престилката на розички със зелени къдрички. В същия момент забелязвам, че стиска щипки в едната ръка, а в другата държи зеленчукови шишчета и е застанал пред нещо метално, което ми прилича на...

— Барбекю? — изричам аз.

— Беше подарък за новото жилище — за моето ново жилище. Реших, че ще ти хареса. За двора. — Докато говори, поглеждам към краката му и забелязвам, че е стъпил в локва вода. Той изтръсква крака и те шляпат в чехлите. — Ако предполагах, че ще реагираш по този начин, щях да избира ароматна свещ.

— По дяволите. — Не мога да кажа нищо друго. Не че това е най-подходящото, но гафове са ми специалност.

Гейб изтръсква глава като куче и ме изпръсква с вода. Не е нарочно, сигурна съм, казвам си аз и отстъпвам, за да не ме намокри.

— Ужасно съжалявам. — Опитвам се да се извиня, докато той попива водата с една от кърпите, които съм откраднала от работа. — Реших, че нещо гори.

— Това са вегетариански шишчета. — Тениската му е залепнала на гърдите, къдричките на престилката са увиснали, а пясъчната му коса е мокра. Той посочва барбекюто, от което се издига самотна струя дим.

— Купих ги специално, защото не ядеш месо. — Той замълчава. — Май идеята не беше много добра...

— Не, не! — протестирам аз. — Идеята беше чудесна, наистина е страхотна. — Грабвам една вилица и посягам към овъглена хапка. За момент смелостта ми се стопява. След това му се усмихва весело. Той се усмихва с огромен интерес.

По дяволите. Нали знаете как се чувствате, когато трябва да направите нещо, но се колебаете да не попаднете в унизително положение и останалите да ви сметнат за жалка? Така се чувствам и аз с шишчето. Притисната съм в ъгъла, затова се насилвам да преглътна.

— Ммм.

Гейб ме наблюдава развеселен.

— Не бях сигурен колко дълго трябва да ги пека.

— Ммм. Ммм — продължавам да муча аз и да дъвча. Олеле. Усещам как болка пробужда кътника ми, когато схрусквам нещо твърдо.

— Вкусно ли е?

— Изключително — отвърщам аз и покривам устата си с длан. Преглъщам с огромно усилие. Добре че поне това направих както трябва. Избавена от срама, въздишам облекчено.

Само че задоволството ми бързо се изпарява.

— Супер! Хайде сега още едно. — Гейб грабва с щипката още няколко хапки и ги прехвърля в чинията. Подава ми я. — Има достатъчно.

— Не, благодаря... Засега ми стига.

Той настоява.

— Хайде, аз черпя.

Черпене ли? Та това е истинско мъчение. Насилвам се да се усмихна и се питам как да го разсея, за да скрия шишчетата в храстите.

— Много е вкусно, благодаря — заеквам аз.

В този момент Гейб избухва в смях. Смяхът му е заразен и неудържим, а след това започва да се задъхва.

Не мога да повярвам. След това се усещам. Ако си прави майтап с мен, значи се хванах на въдицата.

— Изражението ти — превива се той, — докато ядеше шишчето...

Опитвам се да не се усмихвам, но е невъзможно.

— Мръсник такъв — мърморя аз и едва се сдържам да не се засмея.

— Аз ли съм виновен? Ти ме заля със смрадливата вода.

Спомням си момента и избухвам в смях.

— Трябваше ти да си видиш изражението.

Той спира да се смее.

— Значи сме наравно. — Той подава длан да я плесна.

По дяволите, много мразя подобни изпълнения. Винаги се чувствам като глупачка. Плясвам го лекичко.

— Засега — не се сдържам да добавя аз.

Добре че във фризера има някакви вегетариански бургери. Слагаме ги на скарата заедно с царевица и картофи, увити във фолио.

След като се справихме с храната и той си смени тениската (според мен наситенозелената риза с къдри отпред беше ужасна, но оранжевата тениска с лика на Мистър Ти е още по-противна), Гейб изважда две студени бири от хладилника, разрязва един лимон и изстиска по няколко капки в гърлото на бутилките, а след това ми подава едната. Аз лично предпочитам вино, но не мога да му откажа.

Не ми се иска да се представя като типичната задръстена англичанка, особено след като той се беше постарал с барбекюто.

— В Ел Ей непрекъснато изнасям представления, но да отида на фестивала в Единбург ми е стара мечта, затова реших тази година да не пропускам. Заявих участие, отпечатах листовки и ще имам представления през цялата седмица. Ще се пробвам да спечеля наградата „Перие“.

Пия бирата и слушам Гейб, който е все още над грила и обръща бургерите като професионалист и побутва завитите във фолио картофи.

— Значи просто си напуснал работата си — питам аз, изтегната на един от шезлонгите. На това му се казва живот. Някой да ти приготви вечерята, да ти носи бира, а ти да си лежиш, без да си мръдваш пръста. Сега вече ми е ясно какво е да си Даниел.

— Не, с един приятел имаме магазин за дрехи на „Абът Кини“ — улица във Венис, където има страшно готини магазини и кафенета — обяснява той. — А, да, и един мексиканец, който прави най-страхотното чили *relleno*. — Очите му заблестяват при този спомен и той замълчава, сигурно си припомня вкуса на чили *relleno*. След това разбира, че нямам никаква представа за какво точно говори. — Ти сигурно никога не си опитвала чили *relleno*.

Клатя глава.

— Ти сериозно ли говориш?

— Ами, да.

— Леле, Хедър, нямаш представа какво изпускаш. — Шпатулата пада от вдървената му ръка и той избърсва ръце в престилката. Имам чувството, че сега ще ми изнесе лекция. Точно това има намерение да направи. — Чили *relleno* е истински парад на вкусове. Това е чили с настъргано сирене, пържи се, след това се добавя салца и неподсладена сметана. Невероятно е...

— Май обичаш хубавата храна? — усмихвам се аз.

Той се засрамва.

— Това е типично еврейска черта.

— Ти евреин ли си?

Той се обръща в профил и прокарва пръст по носа си.

— Не личи ли по човката ми?

— Ти поне имаш извинение. — Обръщам се и аз в профил, за да му покажа моя нос. — Когато бях малка, гледах картинките на

принцесите в приказките и те всички имаха сладки малки нослета като копчета. Вещиците с отровните ябълки имаха големи гърбави носове.

— Носът ти е върхът — отвърща Гейб. — Прилича на човката на тукан.

— Ще го приема за комплимент. — Правя физиономия. — Както и да е, кажи за работата си... — Опитвам се да сменя темата. Има нещо, което съм научила с годините. Не обсъждай с мъжете частите на тялото си, които не ти харесват. Докато бях с Даниел, непрекъснато мрънках за целулитата си и му показвах бедрата си всеки път, когато той твърдеше, че нямам. Накрая наистина успях да го убедя, че имам целулит. След това, вместо да ми казва, че дупето ми било като праскова, той започна да го гледа така, сякаш бе торба с картофи. Браво, Хедър.

— Добре, ще ти кажа. Съдружникът ми дължи услуга, затова пое юздите на магазина за известно време. Така или иначе, ще бъде само за няколко седмици.

— Ами приятелката ти, Миа, тя няма ли нищо против?

Гейб се изчервява.

— Не... прекалено много пъти ме е гледала по време на представления. Сигурно ѝ се е искало да се отърве от мен поне за малко. — Той се усмихва точно като човек, който знае, че не може да е така. Малко познавам Гейб Хофман, но с чиста съвест мога да кажа, че гаджето му едва ли иска да се отърве от него. Дори да ѝ пробутва ужасните си шеги.

— Ами ти? — Той обръща бургера и ме поглежда с извити вежди.

— Какво аз?

— Разкажи ми за връзките си, за работата, за семейството...

— А, това ли? — Допивам бирата и оставям бутилката. — От миналата година съм сама, след като открих, че гаджето, с което живеех, ми изневерява.

Гейб ме поглежда със съчувствие, но аз продължавам:

— Работя като фотограф и снимам сватби вече шест години, но в най-скоро време ще остана без работа.

— Чудех се аз защо са тези автобиографии, оставени на масата в кухнята.

— Не съм мечтала да стана фотограф на сватби, затова все разправям, че още не съм пробила в този бизнес.

— Ами вашите?

— Имам по-голям брат, Ед, женен е за Лу — в скоро време ще си имат бебе. Баща ми, Лайънъл, е човек на изкуството и е женен за злата мащеха Розмари.

— Ами майка ти?

— Тя почина, когато бях на дванайсет.

Следва мълчание.

— Много съжалявам.

— И аз — отвръщам тихо и гърлото ми се стяга както винаги, когато се сетя за мама. Дори и сега, почти двайсет години по-късно. — Страхувам се, че краят не е много щастлив — усмихвам се тъжно аз.

— Чакай малко. Че кой ти говори за край. Знаеш ли какво казваше дядо ми? „Синко, животът е пред теб...“ — Той се опитва да имитира бавния южняшки говор.

— Можеш да кажеш на дядо си, че съм на трийсет.

— Няма да го приеме. Той е на деветдесет и две.

— Да не би това да е от поучителните смешки, които да ни накарат да се почувстваме благодарни, защото има и по-зле от нас?

— Чакай малко, дядо ми си е поживял добре. Съвсем наскоро откри порното по интернет.

Избухвам в смях, надигам се от шезлонга и се приближавам до барбекюто.

— Мирише много хубаво. Умирам от глад. — Поглеждам нетърпеливо към картофите във фолио.

— На царевицата ще й трябват поне още петнайсет минути, а картофите... — Той бодва единия с нож. — Как предпочитате картофите, госпожо? Препечени, може би?

— В такъв случай имам достатъчно време, за да отскоча до магазина на ъгъла и да купя бутилка вино.

— Бирата е прекалено газирана, така ли?

Сбръчквам нос.

— Много се извинявам. — След като вижда обърканото ми изражение, той обяснява: — Делим една баня...

— А-ха... — Следва мълчание, след това: — Гадост — изпъшквам аз. — Прекалено много информация. — Первам го на шега.

— Извинявай. Това е поредната типично еврейска черта — храната и телесните функции.

Избухвам в смях, нахлузвам чехлите и връзвам косата си на опашка.

— Няма да се бавя. Червено или бяло?

— Ти избери.

Тъкмо тръгвам, когато се сецам за нещо и се обръщам.

— Гейб?

— Да?

Поглеждам новия си наемател, застанал с моята престилка и ужасната си оранжева тениска, и усещам някаква нежност към него. Странно, имам чувството, че го познавам от цяла вечност.

— Барбекютото е страхотно. Беше невероятно мило от твоя страна.

— Няма нищо.

— А за одеде, за водата...

— Вие англичаните така ли изразявате благодарността си? — Той ми се усмихва.

— Не, благодарим така.

Импулсивно се навеждам и го целувам по бузата. Преди да ни остане време да помислим над случилото се, аз бързо се измъквам навън.

---

[1] Известен американски комик. — Б.р. ↑

[2] Американски киноактьор („Подземен свят“). — Б.р. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Жалният глас на Барбара Стрейзанд се носи от малък касетофон в местния магазин. Госпожа Пател вдига глава от алената плетка, над която се е надвесила, присвива очи към мен над очилата. С този поглед удостоверява всичките си клиенти — сбръчкано чело, очите, изписани с черен молив, приличат на цепки, малката ѝ уста е свита недоверчиво. Тя може да накара цялото си лице да се сгърчи, сякаш някой е дръпнал връвта на платнена торба.

Усмихвам ѝ се, кимвам, след това се насочвам към задната част на магазина, където са вината. Когато се преместих в този квартал, си казвах, че изборът е доста ограничен — по някоя и друга прашна бутилка „Магарешко мляко“ или прекалено скъпо „Кианти“ в плетена кошница. Оказа се, че не съм права. В повечето квартални магазинчета може и да е така, но това не е просто квартален магазин, а магазинът на госпожа Пател и тази дребна индийка, винаги облечена в пъстри сарита, която обожава Барбара Стрейзанд и Бари Гиб е експерт по вината.

Сега, докато оглеждам какво се предлага в задната част на магазина, се питам дали да не купя една бутилка совиньон блан. По принцип го предпочитам, но може би този път няма да е зле да пробвам нещо различно. Премествам се при червените вина. Не, прекалено тежки са, да не говорим, че оцветяват зъбите. Отново се връщам на белите. Бялото пък е доста банално, нали? Ще се превърна в истинска Бриджет Джоунс.

Въздишам нетърпеливо. Господи, оказва се значително по-трудно, отколкото си мислех. Обикновено не съм толкова нерешителна. Купувала съм вино от този магазин стотици пъти и съм посягала към бутилката, без да ми мигне окото. Какво е различно този път? Гейб, казвам си аз и си представям мокрия американец в градината. Той сам ми каза да избира, но аз не искам да взема нещо тъпо. Искане ми се да му направя впечатление, особено след инцидента с вазата.

Въздишам напълно отчаяна. Леле, колко е трудно! Просто не мога да реша. В следващия момент ми хрумва нещо.

Затварям очи и започвам да редя под носа си:

— Онче, бонче...

Затворила съм очи и протягам пръст. Вместо да усетя студената твърда повърхност на бутилката, пръстът ми попада на нещо топло и меко... и живо. Отварям стресната очи и поглеждам към пръста си, който се е забол в нечие рамо. Рамото на някакъв мъж. Рамото на съседа.

Стомахът ми се обръща, сякаш съм в самолет и сме пропаднали заради ужасната турбуленция. Притаявам дъх и намирам сили да изпелтеча:

— Много... се извинявам...

Представете си как изглежда Хю Грант на екрана. Сега го превърнете в жена, сложете му червена перука и го направете на трийсет години. Това съм аз. Само че в момента не гледате филм, говоря за истинския живот. За собствения си живот. За живота, в който на всяка крачка се срамувам.

— Много се извинявам... просто...

По дяволите, това е направо ужасно. Защо винаги се представям като пълна глупачка, когато го срещна? Нищо чудно, че не ми обръща никакво внимание. Обръщам се и се опитвам да огледам бутилките. Защо нито веднъж не успях да проведа нормален разговор с него? Ето поредното доказателство, че съм напълно луда.

— Никога не е лесно да се избере вино, нали? Четеш етикетите един след друг, а когато се прибереш, се оказва, че вкусът не е такъв, какъвто си представяш.

Я виж ти? Той на мен ли говори? Плъзвам очи от краката му към трапчинката на брадичката, чак до устата. Същата тази уста ми се усмихва. Виждам една от онези мили благосклонни усмивки, които отправяш на възрастните хора, когато видиш, че са объркани, или на някое дете, когато заяви, че най-голямото му желание е да се ожени за хамстера си. Това е точно усмивката, която Мерил Стрийп пуска.

Сърцето ми се свива. Той сигурно не ме е познал.

— Така и не сме се запознали. Казвам се Джеймс. Живеем един срещу друг. — Той ми подава ръка.

— А, да... Здравсти. Аз съм Хедър. — Опитвам се да се усмихна, но моята усмивка е притеснена и нервна, също като на дете на велосипед, което няма странични колела, които да го държат да не падне. Подавам му ръка и мога да се закълна, че той задържа моята по-дълго от обичайно. Може би просто така ми се иска.

— В интерес на истината преди няколко дни купих чудесно бяло. Я да видя. А, ето го. — Той пуска ръката ми и посяга към една бутилка. Наблюдавам го похотливо. Сигурно е дошъл, за да купи вино, за да пият с приятелката си. Спомням си красивата брюнетка, с която го видях миналата седмица. Господи, каква късметлийка. Така ми се иска той да беше мое гадже.

В този момент осъзнавам, че съм го зяпнала с отворена уста и грабвам бутилката от ръцете му.

— Супер... Много благодаря за препоръката — отвърщам бързо аз и се обръщам, преди да съм се представила като още по-голяма глупачка.

— Но има и едно страхотно шабли...

Направила съм едва две крачки, когато дълбокият му глас ме догонва. От една страна, съм изкушена да продължа напред, все едно, че не съм чула, но той е неустоим като шоколадови бисквитки. Просто ти се иска да ги опиташ, макар да знаеш, че по-късно ще съжаляваш. Въпреки това изяждаш целия пакет.

Оставям се на изкушението, поглеждам през рамо и виждам, че държи нова кехлибарена бутилка.

— Дали ще успея да те изкуша? — Усмихва ми се отново, ала този път не е милата усмивка като за някой старец или дете, по-скоро...

— Виж, май не се справям както трябва. — Това смутена усмивка ли е? Застанал е с по една бутилка във всяка ръка и свива рамене. — Сигурно си мислиш, че съм някой тъпак, който не спира да дрънка за вино... — Това трябва да е притеснена усмивка. — Всъщност... искаше ми се да те попитам... — Това пък е нервна усмивка. — Искаш ли да излезем да пийнем по нещо някой път? — Сега се усмихва подкупващо.

Докато говореше, аз не помръдвах и си казвах, че не е възможно това да се случва на мен, а думите му се подреждаха в съзнанието ми също като пране на въже. Не е възможно. Шокирана съм. След като

повече от две години и половина не сме си казали и дума, великолепият, страхотният ми съсед, който е самото олицетворение на господин Съвършенство, ме кани на среща.

Напълно замаяна, се опитвам да осмисля думите му. Да излезем да пийнем по нещо.

— Кажи?

Не знам какво да кажа, а той чака отговор. Не е ли очевидно? Защо да не искам да изляза да пийна с него? Кажете ми поне една смислена причина. Брюнетката.

Усещам силно разочарование. Та той е прекрасен. Знаех си аз, че е прекалено хубаво, за да е истина.

— Не уважавам мъже, които изневеряват на приятелките си.

— Моля?

— Последното ми гадже ми изневеряваше — обяснявам аз. Очаквам виновно изражение, да се изчерви, да се притесни, вместо това по лицето му се изписва загриженост.

— Така ли? Много неприятно, наистина. — Следва мълчание и той ме наблюдава с огромно любопитство. — Много се извинявам, но, изглежда, нещо не разбирам.

Иска ми се да му кажа, че говоря за уважение, за честност, за последователност, защото си спомням какъв беше Даниел. Вместо това се усмихвам и заявявам небрежно.

— Извинявай, как се казва приятелката ти?

— Моята приятелка ли?

— Красивата брюнетка.

— Господи! — Най-сетне разбира за какво става въпрос, потрива гладко избръснатата си брадичка и ме поглежда. В очите му няма и следа от чувство за вина, дали не е облекчение? — Отначало изобщо не разбрах за какво говориш. После реших, че си ме объркала с някой друг. — Усмихва се и обяснява: — Това беше Бела, сестра ми.

Сестра ли каза? Не мога да повярвам. Не знам дали да подскачам от радост или от смущение.

— Искаш ли и тя да дойде, когато излезем да пийнем? — Устните му се извиват весело.

Потискам нервния кикот.

— Няма нужда.

— Супер — отвърща той облекчен. И чак тогава се усещам. Той е нервен. — Кога си свободна?

— Ами... чакай да помисля... — Не искам да разбере, че всяка вечер съм си вкъщи.

— Утре? — предлага той.

В първия момент решавам да се правя на интересна, което означава, че ще прекарам събота вечер на канапето пред видеото. След това решавам друго.

— Става — отвърщам аз с готовност. Я стига съм се правила на интересна. Предпочитам да пия мартини с Джеймс.

— Супер.

И тогава, докато се усмихваме един на друг, ни прекъсва някакъв мъж на средна възраст в раиран костюм, който грабва бутилка „Мойе“ от хладилника и мърмори:

— Проклетата годишнина.

Промъква се покрай нас и бърза към щанда. Споглеждаме се.

— Винаги можеш да избереш и шампанско — ухилва се Джеймс и най-сетне оставя бутилките. — Ако имаш повод за празнуване.

Странно, че го каза...

Докато стигна до нас и кажа „лека нощ“ на Джеймс, който ме придружи до вратата и ме целуна по бузата, вече съм на седмото небе. Затварям входната врата и си поемам дълбоко дъх. Все още не мога да повярвам. Джеймс ме покани да излезем. Джеймс ще ме заведе на вечеря. За малко да забравя. На връщане от магазина поканата да пийнем по нещо се превърна в покана за вечеря. Джеймс ще ме вземе утре вечер в осем.

Повтарям си го непрекъснато, отчасти, за да чуя как звучи, отчасти, за да се оставя да свикна с новината. Да не говорим, че ми се иска да изкрещя от покрива и всички да разберат.

Аз, Хедър Хамилтън, имам среща.

Очарована, изритвам чехлите и тръгвам към кухнята.

— Гейб, направо няма да повярваш какво... — Бързам да изляза в градината. Него го няма. — Гейб? — Поглеждам празния шезлонг, празните бирени бутилки на дървената маса, барбекюто, което, изглежда, е угаснало. Приближавам. На грила няма нищо, а въглените

са се превърнали в сива пепел. Толкова бързо? Поглеждам часовника си и се опитвам да пресметна. Ако съм излязла... а сега е... Боже, нямало ме е цял един час! Как лети времето, когато се забавляваш.

И в този момент се сещам. Казах няколко минути, за да отида да купя набързо една бутилка вино. Усещам как ме бодва чувство на вина. Покрай вълненията забравих, че Гейб ми приготвяше барбекю. Влизам бързо вътре и чукам на вратата му.

— Гейб? Там ли си? — Не чувам нищо, освен тихото бръмчене на сидито. Тъкмо се каня да надникна през прозореца на хола, за да видя дали моторът му е отвън, когато той отваря вратата.

— Здравсти. — Той държи книга със заглавие „Как да бъдем смешни“. — Щях да тръгна да те търся.

— Здравсти... Виж, много се извинявам — започвам аз. — Просто загубих представа за времето...

Той не ме оставя да довърша.

— Не се притеснявай. Аз вече похапнах и ти оставих бургерите във фурната, за да са топли.

— Всъщност, не съм гладна... — След това не се стърпявам и признавам: — Току-що ме поканиха на среща. И то човек, по когото си падам отдавна. — Обяснявам бързо, за да не си помисли, че ходя по срещи с напълно непознати, с които съм се запознала на улицата.

— Ами... браво.

Следва мълчание.

— Купих шампанско, вместо вино — обяснявам аз. — Искаш ли една чаша?

— Благодаря, ще ти откажа. Денят беше дълъг и ще си лягам.

— Добре... Виж, за барбекюто...

— Забрави, няма страшно.

— Сигурен ли си?

— Да, разбира се. — Той се усмихва. — Лека нощ, Хедър.

— Добре. Лека нощ, Гейб.

Махвам му с бутилката за „лека нощ“ и отивам в кухнята, за да я прибера в хладилника. Мислите ми се връщат към Джеймс и съм така унесена, че няколко минути по-късно, когато чувам вратата на Гейб да се затваря, се сещам, че той сигурно е останал, където го оставих, да гледа след мен. Само че аз бях така унесена от събитията, че дори не

забелязах. Усмихвам се доволно и оставям бутилката „Мойе“ за друг случай.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Пред обвитите с бръшлян стени на Кю Гардънс са се събрали десетина от гостите на сватбата. От булката все още няма и следа, а до церемонията остава едва половин час и те бързат да изпушат по една последна цигара и да си пооправят дрехите. Повечето са по на двајсет, току-що излезли от университета, съдейки по плетените етно гривни и черната очна линия, да не говорим, че костюмите не са строго официални, а роклите — прекалено къси и разголени.

Една от блондинките е в съвсем прилепнала черна рокля от ликра, очертала всичките ѝ сланинки. Оглеждам гостите и се опитвам да избира някой, от когото да изпрося цигара.

— Извинете, ще ме почерпите ли с една цигара... — Използвам целия си запас от женски чар и се усмихвам на двајсет и няколко годишен младеж, който още не се е отървал напълно от тийнейджърското акне.

Очевидно несвикнал с женско внимание, той се стряска.

— Да, да, разбира се — заеква той и бърка в джоба на сакото, което, ако мога да съдя по дължината на ръкавите, е взето назаем от по-дребен приятел. — Вие приятелка на булката ли сте? — пита срамежливо той и вади пакет „Силк Кът“.

По-добре това, отколкото нищо. Дръпвам една цигара.

— А, не, аз съм фотографката.

— Ти си фотографката? Страхотно — възкликва приятелят му, на когото не бях обърнала внимание, тъй като говореше по мобилния и беше с гръб към мен. Момчето е невероятно красиво. И го знае. — Защо някой път не ме снимаш? Аз съм фронтмен на една банда. — Казва го небрежно и ме поглежда с нацупена полуусмивка.

Тъкмо се каня да му кажа, че съм просто асистентката, когато момчето с цигарите се обажда:

— Не го слушай Джак, той си е такъв. — След това ми подава запалка. — Аз съм Франсис.

Усмихвам се мило. Защо, когато мъжете са по двойки, винаги единият е милото момче, най-добрият приятел на момичето, а другият е красавецът, който забърсва всички момичета.

— Чуй се само, Сплескан — сумти Джак и го блъска по рамото, въпреки че в същото време се ръкува с мен. На бузите на Франсис избиват две червени петна, затова пък Джак се ухилва самоуверено, защото знае, че изглежда страхотно. Господи, какъв гадняр. Как ми се иска някой да го постави на мястото му.

Обръщам се към Франсис.

— Много ти благодаря — усмихвам се аз, след това обвивам ръката му с длани, за да ми запали цигарата. Той щраква няколко пъти и най-сетне пламъкът излиза. Аз дърпам като зажаднял пушач. — Много ми беше приятно да се запознаем.

— И на мен. — Той ми се усмихва с благодарност. За разлика от Джак, който измърморва нещо, което не мога да повторя, но беше от рода, че хората нямали чувство за хумор, и се обръща към русата с впитата черна рокля.

Проправям си път през множеството към вана на „Завинаги заедно“. Напоследък почти не пуша, особено когато съм на работа, но днес съм нервна. Дръпвам от цигарата. Наистина съм много нервна.

Разбрах, че нещо не е наред още щом Брайън ме взе днес сутринта. Вместо да си побъбрим, както обикновено преди сватба, ние пътувахме смълчани, а той не спря да барабани с пръсти по волана. Нещо го измъчваше, това беше повече от очевидно, но не ми се искаше да попитам какво точно, защото съм страхливка. Освен това така имах възможност да помечтая за Джеймс.

След това, когато спряхме на паркинга, мобилният му звънна. Той измърмори, че обаждането било важно, и ме помоли да го оставя сам. Всичко това беше прекалено скрито-покрито и напълно нетипично за Брайън, който обикновено бъбри, стиснал телефона между ухото и рамото, и в същото време върши хиляди други неща. За разлика от повечето мъже, той успява да се справи с няколко задачи едновременно.

Този път беше различно. Този път посвети цялото си внимание на онзи, който го търсеше. Все още крачи по паркинга. Сивият му ленен костюм се развява, телефонът е притиснат към ухото, а лицето му е много сериозно. Топлият бриз довява отделни думи от разговора.

— А-ха... Да... Разбира се... Напълно разбирам...

Сърцето ми се свива. Май новините не са никак добри.

Покрай всичко, което се случи напоследък, не се бях замисляла над признанието на Брайън, че бизнесът не върви, че му трябва чудо, някаква огромна поръчка, за да не се наложи да ме освободи. И ето че сега, когато се връща, аз усещам колко съм напрегната.

— За какви суми говорим? А-ха... А-ха... Така ли? Толкова много?

Господи! Сигурно звъни някой от банката и иска плащане по кредита. Поглеждам към черните му обувки, докато хрущят по чакъла. Напрежението ми става все по-силно. Как ми се иска да изнамеря една огромна пищна сватба.

— Хедър, трябва да говоря с теб.

Гласът на Брайън прекъсва мислите ми. Бърза към мен, а сакото му се е отворило. Притиснал е ръце към гърдите си, сякаш няма търпение да сподели страхотна новина. Стъпквам цигарата, бъркам в чантата за ментов бонбон и го лапвам.

— Казвай — настоявам уплашено аз. Сдъвквам ментовия бонбон.

— Имам страхотна новина.

— Страхотна? — повтарям аз.

— Изключителна — подскача той и по лицето му се разлива усмивка. Поставя ръце на раменете ми. — Трябва да седнеш.

Когато ме настанява на една от дървените пейки около тревата, аз го поглеждам объркана.

— Мислех, че звънят от банката заради кредита. — Посочвам мобилния му телефон.

— Не бяха от банката. — Той се клати ту на пети, ту на пръсти. Толкова е неспокоен, че не може да застане на едно място. — Но говорим за много пари.

— Къде му е страхотното тогава?

— Новината е страхотна. Невероятна, Хедър — напомня ми той. — Просто върхът.

Не мога да повярвам. Шефът ми съвсем се е смахнал. Най-сетне му се сопвам:

— Брайън, ще престанеш ли? Няма ли да ми кажеш какво му е хубавото, когато ти искат един куп пари?

— Кой ти е казал, че ми искат?

— Ти ми каза. Миналата седмица. Не помниш ли разговора във вана, когато спомена, че можело да се наложи да ме освободиш?

— Това е минало-заминало — отвърща небрежно той и размахва ръка във въздуха. — Много неща могат да се случат за една седмица. За една седмица, както дължиш много пари, може да се окаже, че ти предлагат много пари. Особено ако става въпрос за клиент като херцогът на Хърли, чиято дъщеря е тръгнала да се омъжва.

— Говориш за лейди Шарлът? — прекъсвам го аз.

— А-ха.

— Русата шавливка, дето снимката ѝ е вечно в списанията ли?

— А-ха.

— Тази седмица я бяха снимали на някакъв купон с Парис Хилтън. Тези двете са като близначки — клатя глава аз.

— Само че глезените на лейди Шарлът са по-дебели — доверява ми Брайън шепнешком. — Приятелите ми папараци разправят, че краката ѝ били като на мъж.

— Ами? — шепна аз.

— Да — кима компетентно Брайън.

— Не е възможно да се жени. Нали е само на двацет и една, не повече.

— И шестнайсет да е, пет пари не давам, стига всичко да е законно.

В този момент се усещам.

— Какво? Искаш да кажеш... ние ли ще снимаме на сватбата ѝ?

— Ние с теб, малката. След три седмици!

— Не е ли малко бързо? — Не знам какво друго да кажа.

— Очевидно всичко е решено в последния момент, тихо и покрито, защото не искат пресата да научи. Херцогинята се обади. Звънна и преди няколко дни, беше съвсем неочаквано. Помни ме от шейсетте.

Веднага ставам заядлива.

— Значи знаеш от няколко дни.

Той вдига ръка, за да се защити.

— Трябваше да си мълча. Не беше сигурно и не исках да ти давам напразни надежди.

— Брайън, това е страхотна новина! — Невероятно щастлива съм, затова скачам от пейката и го прегръщам.

— Това е истинско чудо! — възкликва той, а аз го прегръщам развълнувана.

Нали исках да стане чудо? Ето го и чудото. Някакво раздвижване прекъсва мислите ми.

— Булката пристига. — Поглеждам към хората.

Брайън е застанал на пръсти, за да надникне над главите им.

— Не, някакъв идиот са го полели с нещо. — Той се смее презрително.

Надничам през рамото му и забелязвам идиота. Та това е Джак, бъдещата рокзвезда. Само че този път не ми се вижда толкова красив. По лицето му се стича напитка, капе по ризата му и подозрително прилича на водка с боровинков сок. Той се опитва да каже възмутен нещо. Нали ми се искаше някой да го постави на мястото му.

— Гаден измамник! — Това е гласът на русото момиче с тясната черна рокля. — Ти за какъв се мислиш? За жребец ли? Не че имам нещо против, но само устата ти е голяма, а оная ти работа е като...

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Сбръчкан кренвирш? — предполага Джеймс. Той слуша разказа ми, без да откъсва очи от мен.

По дяволите, Хедър.

Първата ни среща започна толкова съвършено. Вместо да се чудя какво да облека, се спрях на първото, което пробвах: рокля от тъмнолилав сатен, която открих в магазин втора ръка преди няколко месеца, която страхотно отива на новите ми розови обувки. Вместо бижута си вдигнах косата с малките лъскави шнолки, които са в чекмеджето ми от цяла вечност, но така и не бях събрала кураж да си ги сложа.

Обикновено не пробвам нови неща — изправям си косата и я зализвам със серум, но този вечер ми се искаше да се понаглася. Много ми се искаше да съм различна, да се погледна в огледалото и да видя нещо по-различно от Хедър в дънки и тениска, бившето гадже на Даниел с дебелите крачета и щръкналата къдрава коса, а зашеметяваща Хедър, приятелката на Джеймс със секси рокля и красива прическа, затова се направих както бе показано на една снимка във „Вог“ и ако искате вярвайте, но се получи. Получи се чак до малките къдри, увиснали над ушите.

Джеймс ме взе точно в осем и таксито ни докара в този великолепен малък италиански ресторант в Сохо. Оберкелнерът ни поведе към маса със запалена свещ, закътана в романтичен ъгъл на градината, сервитьорът ми наля леденостудено шампанско, а Джеймс ми каза, че изглеждам страхотно. След това настана мълчание.

Не говоря за дълго неловко мълчание, а по-скоро за напрегнато мълчание. По време на това мълчание погледите ни се преплетоха и той ми се усмихна, а аз се изчервих и се почувствах като истинска флиртаджийка.

Затова запълних мълчанието, както винаги правя, когато съм неспокойна, с приказки. Най-лошото е, че започнах да говоря за

първото, което ми дойде наум, по-точно, смешката с Джак, бъдещата рокзвезда. И пениса му.

Поглеждам Джеймс и ми се иска да се скрия под масата.

— Там е работата, че вече не мога да си спомня... — опитвам се да се измъкна аз. Отпивам голяма глътка шампанско. Хайде, Хедър, измисли какво да кажеш. Нещо забавно. Нещо, което да покаже, че не си някоя глупачка, която мисли единствено и само за пениси. Опитвам се да измисля. Хайде, мисли, мисли!

И в този момент ми просветва.

— Чета страшна книга.

Той ме поглежда с интерес.

— Коя?

— Много е хубава. — Поглеждам го в очите, готова да разиграя асото си. — Казва се „Животът на Пи“. — Опитвам се да не се усмихна триумфално, но ми е безкрайно трудно. Бързото мислене не е за мен.

— Да, отзивите бяха изключителни. — След това, направо не е за вярване, той сбръчква нос. — Истината е, че не можах да преглътна първите две глави.

Сърцето ми се свива.

— Не можа ли?

— Не. Накрая се отказах. Трябваше да упорствам прекалено много. Очевидно подобни четива не са за мен. — Той се пресяга през масата и ме погалва по ръката. — Кажи ми, какво ти хареса в нея?

Тъкмо отпивам нова глътка шампанско. Мехурчетата гъделичкат носа ми и аз потискам кихавица.

— Ами...

Господи, тази моя голяма уста.

— Ами...

Опитвам се да кажа нещо. По дяволите. Трябваше да си приказвам за размерите на пенисите.

— Защото много ми пасна, когато подпрях с нея масичката за кафе — отвърщам аз. — Малко се клатеше. — Усмихвам се нервно.

Джеймс обаче мълчи. И не се смее. В очите му няма и помен от усмивка.

— А, ясно.

Струва ми се озадачен. Следва ново мълчание. Само че този път е доста неловко. И този път аз не се опитвам да го запълня.

Добре че сервитьорът пристигна, за да ни вземе поръчката и да предложи специалитетите на заведението.

— Има пилешко, телешко, заек, паста, ризото и десетина вида салати...

— Всичко ми се струва чудесно — отвръща Джеймс. — Какво предпочиташ, мила?

Мила ли каза?

Каза го толкова небрежно, толкова естествено, с толкова обич, сякаш го изричаше непрекъснато и дори не забеляза.

Само че го каза.

В този момент притесненията ми се изпаряват. Не мога да повярвам. Той е толкова мил. Жените чакат години наред някой мъж да се обърне към тях така интимно, а Джеймс ме нарече „мила“ още на първата ни среща.

— Наистина всичко ми се струва вкусно — отвръщам аз, сякаш не се е случило нищо необикновено, въпреки че ми се иска да се изстрелям към тоалетната и да се обадя на Джес по мобилния. Само че тази вечер тя е на първата си среща с Грег. А дори да не беше, аз съм на трийсет и би трябвало да се държа като зряла жена.

Изпъвам гръб и отправям на Джеймс изискана усмивка на опитна жена, или поне така си мисля.

— Аз съм вегетарианка — отвръщам хладно. — Според съквартиранта ми съм риботарианка, защото ям риба...

— Ти сериозно ли говориш? — прекъсва ме ококорен Джеймс. Тъкмо започвам да се чудя какво толкова съм казала, когато той чуква чашата си в моята. — И аз съм вегетарианец.

— Какво невероятно съвпадение. — Той наистина е свършеният за мен мъж, казвам си аз. Поглежда ме така, че започвам да се чувствам замаяна, а този път шампанското не е виновно.

— Кажи какво предпочиташ, леца с ядки или по-скоро бързаш да стоплиш в микровълновата някоя готова порция макарони със сирене?

— Второто, разбира се — усмихвам се аз. — Мразя ядки. Имам алергия от тях.

— Не може да бъде! И аз!

— Сериозно?

— Не, не е вярно. — Той се усмихва и клати глава. — Но мога да не ги ям, ако предпочиташ.

— Не ме притесняват — смея се аз. — Всичко е наред. Харесваш ми такъв, какъвто си.

Протяга ръка и докосва пръстите ми, които са се впили в чашата шампанско.

— Наистина ли?

Поглеждам ръката му, покрила моята, и усещам как потръпвам.

— Наистина.

Сервитьорът се прокашля, за да привлече вниманието ни.

— Избрахте ли? — пита търпеливо той.

Джеймс затваря менюто, без да пуска ръката ми. Обръща се към сервитьора, отправя ми ленивата си усмивка и пита:

— Бихте ли приготвили една порция макарони със сирене?

Става все по-хубаво и по-хубаво. След вечерята, за която Джеймс настоя да плати, прием капучино и похапваме тирамису в бар „Италия“, кафене в Сохо, след това се качваме на такси, за да се приберем. Това му е хубавото, когато излизаш на среща със съседа: прибирате се заедно.

По пътя Джеймс ме забавлява с разни истории — как сестра му редовно го биела, когато играели на бесеница, как приготвял ризото с гъби и сирене, как получил белега на китката, след като се преобърнал с шейна още на шест. Най-интересното беше, че събирал кураж да ме покани на среща месеци наред.

— Никога не беше подходящо. Непрекъснато се засичахме, но се страхувах като някой малоумник...

— Ти си се страхувал? — повтарям аз, неспособна да повярвам.

— Ами, да — отвръща той изумен, че се съмнявам в думите му. — Всеки път, когато се виждахме, ти ми обръщаше гръб. Останах с впечатлението, че не те интересувам...

Да не си гъкнала, Хедър!

— А вчера, когато те видях в магазина на госпожа Пател, си казах: „Какво толкова. Покани я, Джеймс. В най-лошия случай ще ти откаже“.

Не мога да повярвам на ушите си.

— Извинявай, да не би да те плаша с тези признания?

— Не, не...

— Да, да. Просто исках да знаеш как се чувствам.

Таксито вече е на нашата улица. Слизаме и тръгваме по тротоара, като се навеждаме, за да избегнем ниските клони.

— Аз не съм от хората, които обичат да играят разни игри — признава тихо той. — Не се интересувам от правилата, че трябвало да се чака три дни, преди да се обадиш. Ако някой ти харесва, защо да не се обадиш веднага? Защо да не бъдеш откровен и да не кажеш направо как се чувстваш?

Поглеждам го подозрително и си казвам, че всичко това е прекалено хубаво, за да е истина, когато той прави нещо неочаквано. Хваща ме за ръката. Насред улица. Без дори да съм го помолила. За повечето хора може и да е нищо, но за мен е едно малко чудо. Свикнала съм мъжете да се оплакват от публичните прояви на нежност. Обикновено са склонни да ме държат за ръка не повече от пет минути, след това започват да се преструват, че ги сърби носът, или че искат нещо. Не и Джеймс. Той стиска пръстите ми, сякаш никога няма да ги пусне.

— Стигнахме. — Спирам с истинско нежелание пред нас. Тъмно е. Сигурно Гейб е навън, казвам си аз, когато Джеймс ме прегръща през кръста и ме привлича към себе си.

— Прекарах страхотна вечер.

Обляна в златната светлина на уличната лампа, аз се чувствам замаяна.

— И аз — прошепвам и се вглеждам в тъмните му очи.

— Питам се...

— Да? — чакам, тръпнеща от напрежение. Въпреки че нямам кой знае какъв опит в ходенето по срещи, знам, че сега е моментът, когато трябва да го покана на кафе. А знам, че кафето е евфемизъм за какви ли не други неща, които нямат нищо общо с нескафе.

— Ще се видим ли пак?

След като пък аз се питам докъде да стигна (целувките са позволени на първа среща, но ако поиска да остане цялата нощ, ще трябва да проявя твърдост и да му откажа), въпросът му ме сварва неподготвена.

— Ами... да... разбира се — отвърщам аз и усещам прилив на радост, но също и на разочарование, че срещата ни е към края си.

— Какво ще кажеш утре вечер да отидем на кино? — предлага той.

Замислих се за миг дали да не се престоря, че трябва да проверя ангажиментите си. Не защото може да има нещо (знам, че нямам ангажименти), а просто по навик. След това си спомням, че Джеймс не играе игрички, затова няма смисъл и аз да си играя с него.

— Разбира се — усмихвам се аз. Боже, колко е хубаво да срещнеш мъж, който не се прави на интересен. Какво облекчение. Така няма да се налага през следващите дни да се тормозя дали ще ми се обади или не.

— Да мина ли да те взема към седем? Преди това можем да отидем да изпием по чаша.

— Става.

Усмихвам се сексапилно, а той се навежда над мен.

— Лека нощ, Хедър.

Значи това е. Целувката. Тръпна в очакване. Искаше ми се да целуна Джеймс още от мига, в който го видях. Затварям очи и вдигам с готовност лице към него.

Напълно неподготвена съм, когато устните му докосват бузата ми и той казва:

— Благодаря за прекрасната вечер.

Отварям рязко очи. Това ли е всичко? Очаквам да има още нещо, но продължение няма, затова отвърщам малко рязко:

— И аз. Лека нощ, Джеймс. — Надявам се да не забележи колко неловко съм се почувствала. — До утре.

Той ме изчаква да изровя ключовете си и да вляза, след това пресича, за да се прибере у тях.

От коридора го наблюдавам как се отдалечава и слушам стъпките му по асфалта, мисля си за срещата и си казвам, че Джеймс притежава всичко, което искам от един мъж — красив е, мил, истински джентълмен, не е от онези типове, които само гледат как да те вкарат в леглото си. Не съм разочарована, че не дойде на кафе, нито че не се опита да ме целуне. Това означава, че първо иска да ме опознае като човек.

Силно мяукане привлича вниманието ми. Били Смит се появява от сенките. Не, не съм разочарована. Поемам котката на ръце, забождам нос в оранжевата козина и заключвам вратата.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Леле, това място е много шантаво.

Неделя сутрин е и двамата с Гейб закусваме в едно кафене в Хампстед. Въпреки че грее слънце, леден вятър обръща страниците на вестниците. Загръщам се с жилетката си и се смея.

— Говориш като турист.

— Защото съм турист — усмихва се той, оставя ножа и вилицата и сръбва от капучиното. Проследявам погледа му през заведението, към традиционната червена телефонна кабина на ъгъла, тясната калдъръмена улица, опасана от викториански къщи, и премествам поглед към парка на Хампстед. Не мога да отрека, че тук е невероятно красиво, също като във филм на Ричард Къртис.

— Значи това е паркът?

— Хампстед. Много е известен.

— С какво е известен? Какво правите там?

Добър въпрос.

— Нали се сещаш — отвърщам неопределено аз. — Ходим на разходка, пускаме хвърчила...

— Пускате хвърчила ли?

— А-ха — кимам аз, развеселена от изражението му.

— Вие англичаните имате странни традиции.

— Какви странни традиции?

Той извива очи, сякаш има прекалено много неща, които трябва да се изброят.

— Първо, карате от лявата страна.

— Да се кара отляво не е странно. Странно е, че вие карате отдясно.

— Както и останалата част от света — изтъква той.

— Ами австралийците? — опитвам се да го оборя аз. — Ами Индия, ами Нова Зеландия и... — Май няма други страни. — И много други места — не се предавам аз, а той ме гледа с извити вежди.

— Освен това ходите до едното място — продължава той. — Баровете ви — а, извинявай, пббовете — са пълни с мъже и почти никъде няма да видиш жена. Непознати ти казват, че денят е прекрасен, въпреки че вали и е кучешки студ насред юли месец...

По този въпрос няма какво да кажа.

— Ами опашките!

— Така е любезно — опитвам се да се защитя аз.

— Шантава работа — отвърща той. — Стоите в редичка и ако някой застане най-отпред, никой не казва нищо. — Клати глава, стиска ножа и бодва храната. — Да не говорим за боба, накиснат в кетчуп...

Досега не обръщах особено внимание, но той прекали.

— Говориш за печения боб на „Хайнц“ ли? — питам настръхнала аз. — Ти не обичаш ли?

— А ти шегуваш ли се? — Той сумти намръщен. Импулсивно посягам през масата, загребвам от чинията му и лапвам хапката.

— Ммм — муча аз и се опитвам да докарам звука също като Сали, когато се преструва, че получава оргазъм в „Когато Хари среща Сали“. — Ммм.

— И още нещо.

— Какво?

— Британските жени — дали да не кажа котенца?

— Какво те?

Той грабва част от вестника и се скрива.

— Луди. До една.

Това е едно от най-изумителните неща в живота. За две седмици в живота ти се появява човек, за чието съществуване дори не си предполагала, настанява се в дома ти, заедно ползвате дистанционното за телевизора и четете неделните вестници. Двамата с Гейб сме като стара семейна двойка — той чете спортните страници, а аз чета модата. Кой да предположи?

Невероятно е, най-вече за мен, защото аз много държа на ритуала си в неделя сутринта. Най-много обичам да седна в някое кафене, да прочета списание „Стайл“, докато похапвам пухкави бъркани яйца — и за разлика от повечето хора, които предпочитат да са на двойки — обичам да се наслаждавам на неделните сутрини сама.

Добре де, може и да съм странна, но съм си такава. Приятно ми е, че не се налага да се карам с някой за страниците на вестника и да

чета вече смачканите, прочетени от него части. Обичам да разтворя вестника на масата, без да се притеснявам, че някой ъгъл ще се накусне в пържените му гъби. Не обичам да ме разсейват с приказки, предпочитам да си седя мълчаливо, зачетена в нещата, които ме интересуват. Това е едно от удоволствията ми в живота.

Точно тази неделна сутрин се сблъсках с объркания Гейб в кухнята. Почувствах се виновна. Той бе чужденец в непозната страна, а аз нито веднъж не му предложих да го разведе из квартала. Не че той не познава никого. Нали чичо му живее тук? Само че, както Ед винаги казва, роднините са за Коледа. С тях човек се вижда веднъж в годината.

Затова направих невероятна жертва и го поканих на закуска.

Довършвам бърканите яйца и наблюдавам как Гейб поглажда разсеяно брадичка, докато чете спортната страница. Най-сетне се отпуска назад и оставя вестника.

— И така — казва той. — Не каза как мина снощи.

Изчервявам се, макар сама да не знам защо.

— Това хубаво ли трябва да означава? — смее се той.

— Може и така да се каже. — Чувствам се засрамена, свеждам поглед над чинията и започвам да събирам трохите на купчинка с вилицата. — Ти откъде знаеш, че срещата ми е била снощи?

— Аз съм екстрасенс.

— Сериозно? — питам аз и разбирам, че той се опитва да ме разсмее.

— Не, не съм. Бях в стаята си и го чух, когато мина да те вземе.

— А, ясно.

— Дойде точно в осем, на секундата.

Усмихвам се срамежливо.

— Не е любезно да караш една дама да чака.

— И Миа все това ми повтаря, но аз нещо не мога да нацеля времето. Винаги закъснявам.

Щом споменава гаджето си, аз се усмихвам съчувствено.

— Тя сигурно много ти липсва.

— Да.

Не казва нищо повече и аз оставам с впечатлението, че не иска да говори по този въпрос. Затова, разбира се, сменям темата.

— Как върви филмът й? — питам аз, което е нещо като закодиран въпрос „Какво става между вас двамата?“.

— Добре. — Той свива рамене, прокарва пръсти по наболите мустаци и добавя: — Поне така си мисля.

Знаех си аз. Тук има нещо.

— Не съм говорил с нея от известно време. На нея й е трудно да ми се обаждат от снимачната площадка. — Той обира пияната на капучиното от чашата и облизва лъжичката. — А и часовата разлика...

Очевидно търси извинения, решавам аз. В този момент симпатията ми е насочена изцяло към него, усещам, че не мога да понасям въпросната Миа с буйната коса и свършени зъби.

— Връзка от разстояние, така ли? — питам аз.

Той кима, след това сменя темата.

— Разкажи ми за новия. Как каза, че се казва?

— Не съм ти казала — усмихвам се аз. — Джеймс. Харесва ми.

Овладеявам се. Как можа да го кажеш, Хедър Хамилтън, та това е очевидно.

— Странното е, че искам да ме покани от много време, но мислех, че не се интересувам от него.

— Кога ще се видите пак?

— Довечера — отвърщам веднага аз и отпивам от капучиното. Поне се опитам да отговоря небрежно, но Гейб веднага ме разкрива.

— Две вечери една след друга? — Той ме побутва с коляно под масата.

— Знам — признавам аз и се опитвам да потисна вълнението. Джеймс е страхотен и много ме е страх да не урочасам нещата, като приказвам прекалено много.

Гейб обаче няма подобни притеснения.

— Виж ти — изрича бавно и провлачено той. — А той пада ли си по теб, приятелко любима? — Ухилва се, захвапва препечената филийка и продължава да дъвче с отворена уста. Подобно нещо би ме отвратило у всеки друг, но при Гейб изглежда мило и приятно.

— Ами, не знам... — отвърщам скромно аз, ала той ме прекъсва.

— Слушай, Хедър. — Замълчава, за да всмукне шумно остатък от портокаловия си сок през сламката, и ме поглежда много сериозно. — Падаш си по него отдавна, освен това ми каза, че снощи е било

приятно, очевидно, че и той си пада отдавна по теб, така че къде е проблемът?

— Добре де, добре, прав си. Няма проблем... точно това е проблемът.

Гейб ме поглежда развеселен.

— Ти сигурна ли си, че не си еврейка?

Трябва да призная, че когато Гейб не мисли за комедийните си изяви, е наистина забавен и много приятен. Тъкмо се каня да го перна игриво с моята половина от вестника, когато някой се блъска в стола ми и кафето ми се излива в скута.

— Ало! Не гледаш ли къде вървиш? — писвам аз и скачам.

— Извинявай! — Разкрещават се група момчета, които профучават покрай мен, упътили се към главната улица.

— Добре ли си? — пита Гейб и ми подава една салфетка.

— Добре съм — отвърщам аз и започвам да попивам.

— Това са те, днешните младежи.

И двамата мълчим, докато бърша дрехите си, а Гейб посяга към списанието и го обръща. Попада на хороскопите.

— Искаш ли да ти прочета хороскопа? — пита ведро той.

— Това са пълни глупости — отвърщам аз и оставям мократа салфетка на масата.

— Както искаш. — Той свива рамене и се зачита.

Сядам и го наблюдавам как чете, но след това любопитството ми надвива. Навеждам глава и се опитвам да прочета нещичко. Дали не се споменава нещо за нова връзка? По дяволите, няма никакъв смисъл. Не виждам абсолютно нищо.

— Добре де, чети — примирявам се аз така, сякаш през последните десет минути той ми е извивал ръката и ми е причинил неописуема болка. — Зодия риби — казвам му аз.

— Риба, а? — Гейб извива вежди, сякаш съм казала нещо от огромно значение. Въздържам се да попитам защо зададе въпроса по този начин. Все пак става въпрос за пълни глупости, нали?

— „При настоящото подреждане на планетите моментът за рибите е особено важен и в кариерата, и в семейния, и в любовния живот. Предстоят съществени промени. Предстоят ви победи, затова се пазете от скрити препятствия.“ — Той вдига поглед. — Браво! Май ще спечелиш от лотарията.

— Аз ли? Няма начин. Никога не печеля нищо — смея се аз и в същия момент си спомням лотарийния билет. Сърцето ми ускорява ритъма си. — Гейб, дай бързо вестника. Трябва да проверя нещо.

— Не искаш ли да чуеш останалата част от хороскопа?

— След малко. — Разгръщам трескаво страниците, за да открия онова, което ми трябва. Няма го... Бързо преглеждам страница след страница. И най-сетне попадам на тях: вчерашните номера.

Бързо ги прочитам.

Струват ми се познати.

Спирам да дишам. 30 са годините ми; на 14 номер живея; от 6 години работя в „Завинаги заедно“. Страхливо продължавам нататък: 27 е рождената дата на мама, 26 април... опитвам се да си спомня последните две цифри, които избрах без много да се замислям. Сигурна съм, че едната беше 13... По дяволите! Ето ги, всичките са тук. Стомахът започва да ме присвива отчасти от вълнение, отчасти от страх. Дали избрах 41... 41 ли беше? Опитвам се да си спомня. Хайде, Хедър, мисли, мисли...

— Хедър?

Трепвам рязко. Бях забравила за Гейб.

— Добре ли си?

— Разбира се... — Опитвам се да се успокоя. Господи, май съм спечелила от лотарията.

— Изведнъж стана страшно сериозна — казва той и ме поглежда така, сякаш съм музеен експонат.

— Ами? — Отпускам чело и се насилвам да се усмихна.

Цялата седмица беше невероятна.

— Нещо не е наред. Цялата пребледня.

— Няма нищо, честна дума.

Ще стана милионерка.

— Искаш ли да се приберем? Веднага ще платя. — Той дава знак на сервитьорката.

— Чакай малко. Искам първо да си проверя билета от лотарията.

— Значи хороскопът бил глупост, а? — смее се той и размахва ръка.

Посягам с разтреперани пръсти към чантата си. Представяте ли си какъв кеф! Какво ли ще кажат хората? Би трябвало да си остана анонимна и да не позволявам да се разчуе. Не искам да започнат да ми

пращат писма с молби за финансова помощ или да започнат разни заплахи за отвлечение, а след това да искат откуп.

Опипвам облегалката на стола, за да дръпна кожената каишка. В същия момент ме обзема паника и поглеждам през рамо към мястото, където последно видях чантата.

Няма я.

— Откраднали са я — прошепвам аз, вцепенена от шок.

— Какво? — Чувам гласа на Гейб, но някъде отдалече.

— Няма я. — Разбирам, че наистина я няма, и скачам ужасена, навеждам се под масата, оглеждам около стола, по тротоара.

— Какво става?

— Чантата ми! — изпищявам отчаяно аз и се питам как е възможно да се случи подобно нещо. След това си спомням момчетата, които се блъснаха в стола. Чак сега гневът ми започва да набъбва. Яд ме е и на тях, и на мен самата. Господи, Хедър, та това е най-изтърканият номер. — Сигурно онези момчета са я задигнали — обяснявам аз и продължавам да оглеждам трескаво наоколо с надеждата да зърна как кафявата кожена чанта от „Найн Уест“ изскача изпод стола. — Ограбиха ме.

— Господи! — Гейб става и ме поглежда. — Имаше ли нещо важно?

Усещам как сълзите ми напират.

— Телефонът, ключовете, портфейлът...

— Имаше ли много пари?

Дори при дадените обстоятелства мисълта, че може да съм загубила много пари, ми се струва забавна.

— Не са много, сигурно десетачка — промърморвам аз и се навеждам, за да надникна под стола. — Това не е най-важното.

— Знам, че сигурно имаш неща, на които държиш.

— И това не е... — започвам да подсмърчам, след това се овладявам. Не мога да му кажа за лотарийния билет, нали? Това ще означава, че трябва да му разкажа всичко за циганката и как желанията ми се сбъдват. А той сигурно ще реши, че живее при напълно луда.

— Сигурно е от шока. — Гейб стиска ръката ми.

Кимам, без да промълвя и дума. Шокирана ли? Направо съм ужасена и потресена.

Уж вече имах къща в Холънд парк и вила в Италия, возех се на Астън Мартин и изведнъж — прас — всичко отлетя. Отлетя заедно с портфейла ми, ключовете, мобилния, а на ключодържателя беше написан адресът ми, което означава, че ще трябва да сменя ключалките. Като гледам, лотарийният билет ще ми струва едно малко състояние...

— Знам колко е гадно — обяснява Гейб. — Само че не можем да направим нищо. Да се връщаме у вас и да позвъним, за да съобщим за кражбата.

— По-добре да отидем направо в полицията — отвърщам аз и се опитвам да не мисля колко много ми се искаше да отида на разходка в парка Хампстед заедно с Гейб. Всичко пропадна. — Не е нужно и ти да идваш с мен.

— Разбира се, че ще дойда.

— Няма нужда. Всичко е наред. Наслаждавай се на останалата част от деня, ходи да пуснеш едно хвърчило — предлагам нещастно аз и посочвам парка.

— Сигурна ли си?

— Напълно — отвърщам уверено аз. — Трябва да занеса в банката протокол от полицията, така че веднага ще се заема с тази досадна работа. — Браво. Едва ли това беше най-добрият начин да прекарам неделния следобед.

— Добре... — Той замълчава за момент, след това срамежливо добавя: — Виж, не знам дали те интересува, но по-късно ще се срещна с чичо в един комедиен клуб. Той предложи. Тази вечер участието е свободно и малко практика ще ми дойде добре... Та ако искаш, заповядай.

Искрено съм поласкана от поканата му, но самата мисъл да се завра в комедиен клуб е ужасна. Добре че си имам извинение.

— Благодаря, но имам среща с Джеймс — напомням му аз.

— А, да, забравих... Жалко. — Мога да се закълна, че за момент в очите му проблесна разочарование, но той бързо ги прикри, усмихна се и каза: — Ще остане за някой друг път.

— Добре — кимам аз и нямам никаква представа как ще успее да се измъкне следващия път.

— Ще се видим следобед. — Гейб пристъпва към мен и тъй като предполагам, че иска да ме целуна, подавам едната си буза. Само че не

се получава, носовете ни се сблъскват и устните ни се докосват. И двамата отскачаме като попарени.

— О-па! Извинявай — смея се притеснена аз.

— Не се извинявай, беше една неочаквана целувка. — Гейб се ухилва, но съм сигурна, че се чувства не по-малко неловко от мен.

— Ами, чао — бързам да кажа аз.

— Чао... чао. — Той маха с ръка.

Оставам сама на тротоара и го наблюдавам как поема към парка и се смесва с останалите хора, тръгнали да се помотаят. Искрено му завиждам и на ум проклинам крадците, които ми задигнаха чантата. След това, най-неочаквано си спомням какво каза Ед, докато бяхме в кръчмата: „Внимавай какво си пожелаваш“. Кой знае защо, думите му ме притесняват. Да не би когато си пожелах да спечеля от лотарията, да съм предизвикала събитията и заради това да са ми откраднали чантата? Да не би защото бях поставила лотарийния билет в портфейла?

Да не би просто да съм си желала да спечеля от лотарията, а не да запазя спечеленото?

В същия момент усещам как ме обзема познатата паника. Става въпрос за отговорност. За страх. След това се овладявам. Стига, Хедър, откога започна да слушаш приказките на брат си? Чувствам се глупаво, защото изобщо съм обърнала внимание на нещо казано от него, и решително се отправям към метрото.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Хареса ли ти филмът?

Двамата с Джеймс сме на втората си среща — ходихме на кино — и сега сме в „Рейндж Роувър“-а, прибираме се, той е зад волана, аз съм се настанила до него и се старая да не зяпам широките му рамене, правия гръцки нос и челюстта, заради която всеки холивудски актьор би дал живота си.

— На мен много ми хареса — отвръща той, отклонява поглед от пътя и забелязва, че съм го зяпнала.

По дяволите.

— Рене беше забавна, а онзи момент с момиченцето... — Той избухва в смях. — Голям майтап.

Чувствам се като котката, която най-сетне е успяла да докопа прословутата сметана. Този мъж не само че е красавец, ами обича романтични комедии. Представяте ли си? Мъж, който харесва романтични комедии. При това не е гей. Спомням си как едно време двамата с Даниел се карахме заради „Бриджет Джоунс“ и „Тънка червена линия“...

— Ами ти, мила? — пита Джеймс и завива наляво по нашата улица. — Какво ще кажеш?

Ще кажа, че си пред къщата ми и се чудя дали да те поканя на кафе, мисля си аз похотливо. Вместо това отвръщам:

— Страшен филм.

Той паркира, гаси мотора и се обръща към мен. Става тихо, защото нито радиото, нито двигателят работят и аз потръпвам нетърпеливо. Вместо да ме целуне, той казва:

— Трябва да ти призная нещо.

— Така ли?

— Да. — Задържа погледа ми. — Нямам кафе.

— Така ли? — Той така ме слиса, че не знам какво друго да кажа.

— Затова не знам как да те поканя.

Обзема ме разочарование. По гърба ми преминава тръпка, когато той протяга ръка, за да ме погали по бузата. Усещам дъха му и преди да разбере какво става, той вече ме целува. Леки целувки се посипват по ухото, по ключицата, по тила.

— Но мога да те поканя и без причина.

Той се отдръпва и аз усещам как дъхът ми спира. Опитвам се да кажа нещо и се усмихвам срамежливо и успявам да изграча:

— Можеш.

Това, разбира се, означава „да“. „Да“ и на целувките в коридора у тях, и когато ръцете му се плъзнаха по гърба на тениската, и когато ме подпря на радиатора, за да почувствам възбудата му...

Щях да кажа „да“, ако всичко това се бе случило.

Само че то не стана, освен ако не броите въображението ми. Вместо това той отключи вратата у тях и ми предложи любезно питие.

— Наздраве. — Подава ми чаша шампанско и чуква чашата си в моята. Застанали сме пред камината в хола му, към който съм поглеждала неведнъж от спалнята си. Само че този път съм вътре.

Странно, представях си апартамента му съвсем различно. Няма нищо модерно, съвсем традиционен е, със старовремски лампи, библиотека от пода до тавана и огледало в позлатена рамка над камината. Безупречно чисто е. Това ми доставя огромно удоволствие. Открай време ми се искаше да се запозная с мъж, който е чист и спретнат. И ето че той се появи.

— Наздраве.

Понечвам да отпия, ала Джеймс ме спира, като поставя ръка върху моята.

— Не ме погледна в очите — протестира той.

— Така ли? — Предполагам, че се шегува, но разбирам, че говори напълно сериозно.

— Не — отвръща той, без да ме изпуска от поглед. — Значи трябва да го направим отново.

Този път срещам погледа му и той го задържа малко по-дълго, отколкото трябва, което, разбира се, е невероятно секси, и чак тогава чукаме чаши и отпиваме от шампанското. Честно казано, бих предпочела чаша кафе, но шампанското е толкова романтично, нали? Джеймс пристъпва към безупречно подредените сидита.

— Какво ти се слуша? — пита той.

— Какво имаш?

— Някой албум или нещо сборно?

— Ами... — Иска ми се да му обясня... Решавам, че няма смисъл. — Имаш ли „Уайт Страйпс“? — питам аз.

Той ме поглежда подозрително.

— Май нямам нищо тяхно. — Прокарва пръст по сидитата. Забелязвам, че са подредени по азбучен ред, за разлика от моите, които са натрупани безразборно по полиците, да не говорим, че някои са подхвърлени дори без опаковките им.

— Избери ти нещо — предлагам весело аз.

— Добре... Я да видим... — Той започва да изброява имена: — Били Холидей, Боб Дилън, Дейвид Бауи, Колдплей, Стинг, Мадона... — Докато изброява имената, имам чувството, че това е собствената ми колекция от сидита. Само дето няма „Уайт Страйпс“ и някои доста странни попадения като любимия ми албум на Били Джо Спийрс. Мама я обожаваше. Спомням си, че пееше с пълно гърло винаги, когато чуеше „Одеяло на земята“. При този спомен гърлото ми се свива, аз преглъщам и очите ми се напълват със сълзи. Спомените се връщат от някакви дребни неща. Всички казват, че рождените дни и Коледа са най-мъчителни, но истината е, че дребните неща ми напомнят най-много за нея.

— ... „Рокси Мюзик“, най-доброто на „Спандау Балей“... — Джеймс ме поглежда и аз бързо преглъщам надигналата се буца в гърлото. — Добре де, ще призная срамната си тайна.

Джеймс има срамна тайна?

— Много си падах по ню романтик музиката. Ако решиш, че искаш да си тръгнеш и да не се върнеш никога повече, ще те разбере.

— Какво съвпадение. Аз бях най-запаленият фен на „Дюран Дюран“ — ухилвам се аз.

Той избухва в смях и аз усещам как ме изпълва щастие. Открай време си мечтая да се запозная с мъж, който има същия вкус като моя по отношение на музиката, ала повечето ми гаджета харесваха съвсем различни банди. Джон си падаше по пънка, Маркъс беше луд по джаза, а накрая се появи Даниел. Спомням си как пътувахме за Корнуол и се карахме дали да слушаме Снуп Дог или Нора Джоунс.

— Ами Дайдо?

— Супер — ухилвам се аз. Джеймс ми се струва облекчен.

Страшно е готин, когато се намръщи от притеснение, и аз едва успявам да се сдържа да не се приведа към него и да го целуна. Никак не ми е лесно.

Той отваря сидито и се намръщва.

— По дяволите. Вътре има друг диск.

Толкова е недоволен, че аз избухвам в смях.

— Не се притеснявай, при мен е така през всичкото време.

— Да, но при мен такива неща не се случват — мърмори той и гледа недоумяващо диска.

— Сигурно случайно си го прибрал там — предлагам аз.

— Не е възможно — отвърща той. — Никога не правя подобни неща.

Усмивката ми се стопява. Да не стане така, че някакво сиди, пъхнато в грешната обложка, ще го вкисне.

— Дай да чуем това сиди — предлагам аз. Вече започвам да съжалявам, че е толкова подреден.

Той поглежда разгневен сребърния диск и го слага в плейъра.

— Много интересно...

От скритите високоговорители се разнася китара и женски глас, нежен и много сексапилен. Тя пее на френски.

— Кой е това?

Джеймс се сееща.

— Еманюел. Стара приятелка. Изнасяше концерти в разни клубове в Париж. Боже, забравил съм, че имам този диск.

— В Париж ли си живял?

— Две години след като завърших университета. — Споменът го кара да забрави раздразнението и да поднови одевешния ни флирт. — Беше отдавна. — Преплита пръсти с моите и ме повежда към канапето.

— Много вълнуващо — обаждам се аз, по-скоро за да прикрия обзелото ме нервно напрежение, когато се отпускаме на канапето, а той ме прегръща през раменете и ме привлича към себе си. Вдъхвам мириса на поизветрелия му афършейв, на пуканки с масло и дезодорант. Невероятно еротичен аромат.

— Знаеш ли френски? — питам аз и се опитвам да не мисля за еротични сцени.

Той повдига брадичката ми с един пръст и изрича нещо, от което не успявам да разбера и дума.

— Да ти превода ли? — прошепва тихо той.

Не държа особено. Достатъчно ми е да слушам сексапилния му френски акцент, макар да не разбирам какво казва. Отварям уста, за да отговоря. И тогава, тъкмо в момента, когато най-малко очаквах, той ме целува.

Иха! Този превод много ми хареса. Хайде, преведи още, казвам си аз и отвърщам на целувката. Толкова отдавна не са бях целувала с никого, че вече съм забравила колко е хубаво, затова през следващите няколко мига ми се иска никога да не спре.

Само че пикочният ми мехур има други планове.

Започва да дава зор. Опитвам се да не му обръщам внимание и да не мисля за единия литър пепси-кола, която изпих в киното. Кръстосвам крака и насочвам цялото си внимание към езика на Джеймс, към ръцете му, които шарят по ребрата ми, и искрено се надявам в най-скоро време да се пъхнат под тениската.

Безполезно е. Пикочният ми мехур се кани да се пръсне.

— Къде е банята? — питам аз и се надигам с нескрито нежелание.

— А... мини през спалнята. Свързани са. — Той ми се усмихва, дръпва ръка от врата ми и аз се изправям.

— Идвам след минутка — прошепвам аз и се опитвам да се усмихна флиртаджийски, докато се измъквам навън.

Щом излизам в коридора, хуквам като обезумяла към спалнята. Както и останалата част от апартамента, и тук всичко е безупречно. Няма пълни с нахвърляни дрехи чекмеджета, както е при мен. След това забелязвам леглото, покрито с изпънати памучни чаршафи, които май са били изгладени, а възглавниците са се надули и сякаш им е наредено да не помръдват.

Въпреки че пикочният ми мехур се кани да се спуска, не мога да не спра и да не се възхитя. Според ограничения ми опит неженените мъже и леглата нямат много общо. В повечето случаи дори става въпрос за проснат на пода матрак, а що се отнася до чаршафите... те или са някакви къдрави измишльотини, купени от майките им, или нещастни изпокъсани остатъци още от студентските им години. Да не говорим, че никога не се сещат да ги сменят. Всъщност повечето неженени мъже нямат представа, че неоправеното легло като нищо

може да скапе една връзка още в началото. Но пък Джеймс не е като повечето мъже.

Вълнението ми се покачва и си представям как двамата се отпускат в същото това легло по-късно, докато прекрачвам към банята и пускам лампата. Боже, какво облекчение. Смъквам дънките и те се набират около глезените ми. Небрежно оглеждам ваната на извити крачета, лъскавата кръгла сребърна мивка, списанията, натрупани на прибрана купчинка до мен. Преглеждам ги набързо — „Инвестмънт тудей“, брошура на „Около света“, „Тоалетен хумор“, която се оказва от онези книжки, които всички имат в банята — и тогава, напълно спокойна, че не съм открила нещо подозрително, като например избяляло от разлистване порно списание, аз пускам водата и отивам да си измия ръцете.

Завъртам кранчето и поглеждам към отражението си в огледалото.

Шкафчето над мивката.

Любопитството ми надделява. Опитвам се да устоя. Не трябва да му ровя в шкафчето. Това вече е грозна работа. Кой знае какво ще открия вътре.

Щом тази мисъл ми минава през главата, си спомням, че Джес ми разказа как „съвсем случайно“ надникнала под ваната на един, с когото излизала, и зърнала дантелен сутиен, заврян между ролките тоалетна хартия. Била съсипана. Не защото той ѝ изневерявал, не защото ѝ изневерявал с претенциозната нашумяла романистка Сабрина, ами защото Сабрина носела сутиен с чашка В.

В следващия момент ми минава друга мисъл през главата; само че този път си спомням какво ми се случи на мен, когато прерових жабката на Даниел и как открих презервативите...

Май е най-добре да надникна какво има вътре. Просто да се ориентирам.

Отварям вратичката и поглеждам. Какво облекчение да видиш, че всичко е съвсем нормално и невинно. Паста за зъби, конец за зъби, лейкопласт... Я чакай малко, това пък какво е? Виждам някаква тубичка в дъното и посягам към нея и в същия момент събарям аспирин. Той пада в мивката с гръм и трясък. По дяволите! Бързо го връщам на мястото му и поглеждам тубичката в ръката си — крем с витамин Е.

В този момент започвам да се чувствам виновна. Какви ги върша? Не е моя работа да ровя из шкафчето на Джеймс. На мен няма да ми стане никак приятно, ако той започне да рови в моето шкафче в банята и открие тайните ми запаси от депилатор, тубата Канестен, която пазя за спешни случаи, и огромните превръзки, които си слагам вечер, докато съм в цикъл. Потръпвам, затварям вратата и бързо си слагам гланц за устни. Защо въобще надничам в шкафчето му, след като той ме чака? Попивам устните си с тоалетна хартия и бързо гася лампата.

Връщам се в хола с празен пикочен мехур и розови устни, готови за целувки. Канаето се оказва празно.

Я виж ти!

Заставам сама насред хола и усещам как ме сграбчва разочарование, ала след миг забелязвам светлина в малкия кабинет в края на коридора. Влизам и откривам Джеймс надвесен над лаптопа си, а пръстите му пробягват шеметно по клавиатурата. Той вдига поглед.

— Няколко бързи имейла. — Протяга ръка към мен. — Имам един клиент в Сидни, много важен клиент... — добавя той, пуска ръката ми и ме придърпва към себе си.

Отпускам се на скута му и прехвърлям ръка през раменете му, убедена, че на важния клиент ще му се наложи да почака. Трябва да призная, че умът ми препуска толкова напред, че започвам да се колебая дали да остана при него цялата нощ и дали няма да ме уважава повече, ако се прибера у нас по някое време. Само че той решава вместо мен.

— Мила, имаш ли нещо против да отложим за друг път?

Очевидно съм била напълно слисана, защото той обяснява:

— Австралия е с десет часа напред. Ако изчакам до утре сутринта, може да се окаже прекалено късно. Съжалявам, но тази вечер трябва да поработя.

Ха, ха, много смешно. Вглеждам се в очите му, за да забележа искрици на смях, но в тях се вижда единствено отражението на компютъра му. В този момент ми става ясно, че той изобщо не се шегува. Усещам и разочарование, и някакво неприятно чувство.

— Да, разбира се — отвърщам аз. — Няма проблем. — Насилвам се да се усмихна и се опитвам да не мисля колко развълнувана бях за

тази вечер, колко усилия положих за себе си: да си обръсна краката, да епилирам косъмчетата около бикините, да си сложа най-сексапилното бельо, просто за всеки случай. Въпреки това не мога да се сдържа. Адски съм вкисната. Да не говорим, че се чувствам неловко. Смъквам се от коленете на Джеймс и се опитвам незабележимо да наместя дантелената прашка, която се завряла в дупето ми, но тя не иска да помръдне. — И на мен ще ми се отрази добре да си легна по-рано — лъжа аз и се преструвам, че се прозявам.

Той пригладда коса назад и се усмихва.

— Значи утре вечер си свободна, нали?

— Съжалявам, заета съм. — Тъкмо се каня да му обясня, че двамата с Лайънъл ще ходим да видим някаква нова изложба в Кенсингтън, ала замълчавам и преценявам, че е по-добре да не споделям. Знам, че е детинско, но се чувствам пренебрегната, защото Джеймс ме отпраща и не полага никакво усилие да ме убеди да остана. Честно казано, понякога ти се повръща от истински джентълмени.

— Ами на следващата вечер?

— На работа съм.

Той извива заинтригуван вежди.

— Псевдотюдорска сватба в Хамптън Корт — обяснявам напрегнато аз.

— А, ясно — кима сериозно той и устните му се извиват в усмивка. — За съжаление аз заминавам за Цюрих в сряда и ще остана два-три дни. — Поглежда ме, сякаш за да прецени реакцията ми, и накрая пита: — Ами в петък?

— Може би. — Опитвам се да не отговоря направо.

— В такъв случай, може би ще ти сготвя нещо за вечеря.

Поглеждам го. Тъмните му ириси са изпъстрени със сиви точки. Спомням си месеците, в които ми се искаше да ме забележи. Ето че сега съм се отпуснала на коленете му и той предлага романтична вечеря, която ще прекараме на свещи.

Стягам се. Стига, Хедър, ти наистина си една неблагодарна дърта крава.

— С удоволствие — прошепвам аз и се навеждам към него, за да го целуна.

За бога, какво повече мога да искам?

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер се оказва, че галерия „Сърпънтин“ в Хайд парк жужи от народ. Мощни лъчи осветяват притъмнялото небе, квартет изпълнява класически потпури в стил фънки, а многолюдната тълпа се е разпиляла по тревата навън и из приятната вечер се носи истинска какофония от гласове, смях и целувки.

Подранила съм благодарение на пирена на късмета, който пъхнах в новата си чанта, преди да тръгна от нас (както предполагах, оказа се, че трябва да се бръкна за едно малко състояние, за да възстановя откраднатото). Обикновено ми се налага да чакам безкрайно дълго и непрекъснато си пожелавам автобусът да дойде час по-скоро, ала тази вечер дваiset и осми номер пристигна почти веднага. След това, вместо да вися в трафика и да се моля автобусът да мръдне малко по-бързичко, всички светофари включиха зелено и аз пристигнах за нула време. Направо невероятно. Дори Лайънъл още не е пристигнал, казвам си доволно аз и се наслаждавам на непознатото усещане да пристигна по-рано на уречената среща, докато пия ябълково мартини и убивам времето, като оглеждам насъбралото се множество.

Доста разнородна тълпа — високи кльошави мадами като манекенки са се спретнали в безформени винтидж рокли, които съвсем не биха стояли добре на всеки, от достопетни сивокоси господа лъха на афършейв, а разни по-възрастни лелки са се докарали в рокли с пайети. Посягат към различните хапки, пият коктейли и обикалят сред изложените произведения. От мястото, на което съм застанала, ми се струва, че повечето хора се интересуват от безплатната пиячка и разните видни личности, отколкото от експозицията „Инсталации: глобалната урбанизация и търсенето на своето аз“.

— Мили боже, доживях.

Лайънъл е до мен, а на брадатото му лице се е разляла усмивка. Облякъл е любимия си костюм, който си е шил по някое време през седемдесетте, докато е бил в Мароко. Той е от патладжанено на цвят кадифе с кафяви кожени кръпки на лактите, които си спомням кога

мама заши. Макар вече да му е доста тесен, той категорично отказва да го изхвърли. На корема се виждат петна и мога да се закълна, че конците, с които е шит навремето, заплашват всеки момент да се разпаднат.

— Ама това ти ли си?

Когато гръмовният му баритон се разнася, хората наоколо започват да се обръщат. Стягам се.

— Здравсти, Лайънъл.

— Дъщеря ми е дошла навреме, така ли? — Както обикновено ме прегръща мечешката и естествено разлива напитката по розовите ми сатенени обувки.

— Някога да съм те карала да чакаш? — протестирам аз и пристъпвам от крак на крак, за да изтръскам капките.

— Някога да не си? — хихика се той добронамерено. — Закъсня да се родиш с цели две седмици. — Той ме пуска, отдръпва се назад и ме оглежда с възхитен поглед, сякаш съм някоя от картините му. — Ама ти изглеждаш страхотно! — заявява той на доста висок глас. Честно казано, понякога ме кара да се чувствам доста неловко.

Стискам ръката му и го повеждам настрани.

— Пийни едно мартини, страхотно е — убеждавам го аз и посочвам сервитьорка с поднос.

— Няма ли вино? — Той се мръщи, когато подушва зеления коктейл. — Едно хубаво мерло или пино?

— А хапките с пушена съомга са великолепни. — Опитвам се да го разсея, като насочвам вниманието му към най-голямата му страст, освен изкуството — храната.

— Ясно, миличка — съгласява се той с пълна уста. — Направо страхотно. Май ще си взема още. — Той се ухилва доволно на сервитьорката и натрупва няколко хапки върху салфетката в шепата си. Момичето се изкисква и подхваща невинен флирт, въпреки че сигурно съвсем наскоро е навършила двайсет.

Наблюдавам ги развеселена. Не мога да си обясня защо Лайънъл толкова допада на хората. В моя случай всичко е ясно — той ми е баща — но на всички останали, с които се запознае, оказва магически ефект. С течение на годините престанах да броя приятелките си, които са били влюбени в него, гаджетата, които са пожелавали да са същите като него, студентите, които го боготворяха. Не говоря единствено за

хората, които го познават, ами за продавачи и продавачки, за полицаи и сега за сервитьорката, на която са ѝ избили румени петна по бузите и го гледа с нескрито обожание.

— Ти нищо ли няма да хапнеш? — Лайънъл забелязва, че не ям нищо, и се мръщи. — Нали няма да се превърнеш в една от онези хърби.

— Искаш да кажеш анорексички? — прошепвам аз, докато две невероятно кльощави манекенки се плъзгат като сенки покрай нас и ни стрелват с погледи. — Не, нямам подобно намерение. Като говорим за тегло, Ед смята, че ти можеш да свалиш някой и друг килограм...

— Много му разбира главата на него — възмущава се Лайънъл. Дръзко посяга към сладкиша и ме поглежда изпод рошавите си вежди. — Ти защо не опиташ един? Страхотни са.

Докато се опитва да ме накара да забравя повдигнатия въпрос, си казвам, че не бива да го оставям да му се размине. Май Ед е прав. Напоследък Лайънъл доста се е поналял и според мен няма да е зле да намали виното. Наблюдавам го, докато гълта мерлото, донесено от „възхитителната сервитьорка“. Но пък той така се забавлява. Решавам да премълча. Я, по дяволите. Нека да си живее весело и спокойно. Ще поговоря с него по-късно, а междуременно...

— А пък аз си мислех, че сме дошли заради изложбата, не заради храната — заяждам се аз.

— Точно така, позна. — Той поглежда гузно сервитьорката и отваря брошурата със замах също както испански танцор отваря ветрило. — Така, така, дай да видим... — Той си дръпва тайно още един сладкиш от подноса, лапва го и ме прегръща през раменете. — Дай да се потопим в света на изкуството.

Изложбата се оказва доста интересна и през следващия час и половина обикаляме различните „инсталации“, докато Лайънъл храбро се опитва да ми обясни символизма на пералня, която е разглобена на съставните си части, пръснати върху мръсен продран килим.

Нищо не разбирам. Пълна невежа съм, когато става въпрос за подобно нещо. Не че не съм се старала. Аз съм редовен посетител на галерия „Тейт модърн“, ходила съм няколко пъти в галерия „Саачи“, но една крава, нарисната във формалдехид, никак не е в състояние да ме впечатли, за разлика от „бурите“ на Търнър в Националния. Мога да

стоя часове наред пред картините му, омаяна от емоционалната сила на цветовете и образи.

Иронията е, че обвинявам Лайънъл за пристрастието си. След като растеш с баща, който се зазира в ателието си, още от ранна възраст си склонна да повярваш, че в картините е скрита някаква магия. Понякога, за награда, двамата с Ед бяхме допускани в тайния му свят, преди да си легнем. Тогава се настанявахме на скута му, оплескан в какви ли не цветове, вдъхвахме мириса на терпентин, докато той ни разказваше странни и прекрасни приказки за художници, които режели ушите си или правели телефони от раци. Обожавахме кървавите приказки на Лайънъл за „лека нощ“.

Освен това знаехме, че те са нашата малка тайна. Мама сигурно щеше да го убие, ако откриеше, че не интерпретацията му на „Пепеляшка“ ни приспива и ни кара да го слушаме с отворени уста.

— Как е при теб? — пита той, забелязал отнесеното ми изражение, докато обясняваше, че пералнята е метафора за глобалното затопляне, което вече е извън всякакъв контрол.

— Доста добре. — Доволна съм, че поне този път казвам истината, а не се опитвам просто да го успокоя. — След няколко седмици ще снимаме на една светска сватба, което ще се отрази чудничко на бизнеса. Дадох под наем едната стая на американец, така че парите ще ми дойдат добре дошли през следващите няколко седмици... — Поглеждам го и се опитвам да преценя как са му подействали новините. — Освен това се запознах с един човек.

Лайънъл оглежда инсталацията, без да трепне.

— И въпросният човек е от мъжки род, така ли?

— Казва се Джеймс — уточнявам аз и се опитвам да говоря съвсем естествено и да се държа така, сякаш не е кой знае какво, а в същото време усмивката заплашва да превземе лицето ми, защото така става всеки път, когато си помисля за него. А това е на всеки няколко секунди. — Много е приятен.

— Приятен ли? — повтаря Лайънъл. — „Приятен“ звучи доста посредствено. Ако трябваше да го представя в цвят, щеше да бъде нещо от пастелната гама.

Още от деца играехме тази игра. Двамата с Ед правехме асоциации на думи, цифри, предмети, дори хора с цветове — може би защото баща ни бе човек на изкуството. Не е никак чудно, като се знае

колко различни бяхме, че цветовете, които избирахме, бяха различни и двамата се карахме часове наред кой е прав.

— Добре, в такъв случай... — Бях решила да омаловажа чувствата си към Джеймс, но изведнъж решавам нещо друго. — Какво ще кажеш за „чудесен“?

— Това вече е друго. — Лайънъл ме поглежда доволно. — „Чудесен“ е може би най-дръзкото определение, което можеш да избереш. Ако трябва да го определя като цвят, ще бъде яркочервено.

— Искаш да кажеш зелено.

— Глупости, дори в момента го виждам как грее в яркочервено.

— Не е вярно. По-скоро прилича на зелено, което отива към маслено — споря аз, представям си цвета и разбирам, че няма нищо общо с Джеймс. — То е класическо, изтънчено, ненатрапчиво.

Двойката на средна възраст, застанали до нас, ни поглеждат ококорени и двамата чак сега забелязваме, че сме застанали пред огромна алена скулптура.

— Зелено ли? — клати глава Лайънъл. — Не, разбира се.

— Добре, но червено не е в никакъв случай.

Баща ми размахва възмутено ръце и започва да се задъхва недоволено.

— Как, за бога, може да си мислиш, че този чудесен... — Той млъква и ме поглежда така, сякаш е видял призрак. — Ти чудесен ли каза?

— А-ха. — кимам аз.

— Господи... — На лицето му се разлива усмивка. — Хедър, миличка, та това е прекрасна новина. — Готов да празнува, той грабва две мартинита от един поднос, подава ми едното и казва: — Разкажи ми всичко за него.

— Цяла вечер ми се искаше да направя точно това. — Без да чакам нова покана, отпивам огромна глътка от коктейла, за да смажа гласните си струни, и описвам как сме се запознали двамата с Джеймс, как тайничко съм го наблюдавала и съм останала очарована, когато съм разбрала, че и той ме харесва. Разказвам, че е работил в Сити, но преди пет години напуснал, за да създаде собствена фирма с недвижими имоти и има клиенти чак в Австралия, че след няколко години има намерение да отвори офис и в Америка. Това са все приказки за работа, които не бих споменала пред приятелките си, ала

баща ми проявява огромен интерес и въпреки че гледа доста бохемски на живота, когато става въпрос за мъжа, който излиза с дъщеря му, се превръща в традиционалист.

Освен това му обяснявам, че Джеймс е красив, забавен и невероятно възпитан, че вече сме били на две срещи, че в края на седмицата ще ми приготви вечеря. Разказвам му всичко. Е, почти всичко. Не му разказвам, че все още се питам защо Джеймс не ме покани да остана с него снощи. Не му разказвам, че целувките ни на дивана бяха чудесни, ала на мен ми се искаше да се запозная с мъж, който се интересува и от ума ми, не само от тялото ми и затова започвам да изпитвам съмнения.

— Май е добро момче — отбелязва Лайънъл, а аз си поемам дъх и двамата се преместваме пред скулптура на гол торс, направен от игли за плетене. — Има нещо, което ме притеснява.

Веднага се сещам за какво става въпрос.

— А, не се безпокой. — Спомням си ужаса на баща ми, когато Даниел отказваше да пие шери с него преди обяда. — Не е от анонимните алкохолици. Цени хубавите напитки. — Насочвам вниманието си към скулптурата и забелязвам, че създателят е използвал всички размери игли за плетене. Разсеяно се сещам за Розмари, която обожава да плете, и ми е много интересно какво ли би казала тя за това произведение.

— Не говорех за пиенето, миличка, а за секса.

Изчервявам се.

— Лайънъл — пъшкам аз и се оглеждам, за да съм сигурна, че никой не подслушва.

Както трябваше да очаквам, той не ми обръща абсолютно никакво внимание.

— Не спомена и дума — настоява той, без изобщо да се притеснява. — А това много ме притеснява. — По лицето му е изписана родителска загриженост. — Хайде, казвай.

Знам, че това е изключително необичайно. На повечето бащи не им е никак приятно, че малкото им момиченце е пораснало, а аз съм чувала десетки разкази на приятелки за ревнивите им бащи, които заплашват да пребият момчето, ако го заварят в спалнята на щерката. Само че баща ми не е от този тип. Като художник той има доста свободомислещо отношение към човешкото тяло.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се, че всичко е наред. Той е съвършеният джентълмен — отвърщам бързо аз. Казвам го с един доста отбранителен тон. — Коего след Даниел... — Замълчавам многозначително. Лайънъл знае всичко за Даниел. След като скъсахме, прекарах часове на телефона, през повечето време плачех, а Лайънъл не каза нито една лоша дума за него. Вместо това ме изслушваше търпеливо, докато една нощ заяви предпазливо:

— Животът е пълен с все нови и нови преживявания, Хедър. Едно приключва, ала това означава, че ще започне ново.

Искаше ми се да изкрещя:

— Така ли беше при теб, след като мама почина? Затова ли се ожени за Розмари?

Въпреки това потиснах сълзите на гняв и се опитах да оценя думите му. Все пак Лайънъл не ме беше предал, а Даниел. Нали така?

— Ясно, разбирам — кимна Лайънъл. — Не ти трябва още един дрисльо.

Думата „дрисльо“ ме кара да се усмихна.

— Аз обикновено го наричам лъжлив копелдак.

Лайънъл избухва в смях, доволен от чутото.

— Че той си е такъв — заявява той и за пръв път излиза от позицията на неутралитет. — По мое време ако бащата на момичето те хванеше, че й изневеряваш, те погваше със заредена пушка. — Той допива чашата и поклаща глава. — Само че по мое време беше различно. Имаше неписан кодекс за поведение, който спазвахме всички до един. Когато се запознах с майка ти, трябваше да попитам баща й дали може да я изведе.

— Притеснено ли ти беше?

— Страшно. Бях се спекъл отвсякъде.

Опитвам се да си представя как този огромен мъж се тресе от нерви, но просто не успявам.

— Дядо ти беше страховит — продължава той. — Много ухажори са били изритани, преди да се появя аз, да знаеш.

— Сигурно си бил влюбен — смея се аз.

— От мига, в който я видях — отвърща тихо той, стиска ръката ми и ме поглежда по начин, който познавам от предишните ни разговори за нея.

Замълчаваме и се местим до последното произведение, серия от черни и бели кубове. Само че аз не ги виждам. Все още си мисля за родителите си, опитвам се да си ги представя по времето, когато са били по на двайсет и са се запознали. Лайънъл е прав. В онези години е било различно, ала във връзката ми с Джеймс има нещо, което прилича на тяхната връзка от едно време. Сякаш той ме ухажва. На първата ни среща отидохме на ресторант, след това бяхме на кино, а сега е обещал да ми стотви вечеря. И въпреки това само сме се целували. Днес това изглежда прекалено скромно, дори неестествено, ала преди е било в реда на нещата да го дават по-бавно. Да не говорим колко по-романтично е било, казвам си аз. Мама и татко са се влюбили, преди да легнат заедно.

Окрилена от тази мисъл, аз се обръщам към Лайънъл и не се сдържам да попитам:

— Как сте чакали двамата с мама? Нали се сещаш, преди да...

— Да сме чакали ли? — Той ме гледа в пълно недоумение, след това избухва в гръмовен смях. — Господи, няма такова нещо. Двамата с майка ти бяхме като зайци на първата среща.

Зъннн.

Четирийсет и пет минути по-късно съм застанала на стълбите пред вратата на Джеймс, натискам звънеца и потраквам нервно с остроото си токче.

Стига толкова, писна ми.

Ако трябва да съм точна, още няма от какво толкова да ми е писнало. За разлика от родителите ми. Господи! Нещо не е наред, след като правите много по-малко секс от родителите си.

Зъннн.

— Кой е? — Най-сетне чувам гласа на Джеймс по домофона. Сънен е. Поглеждам часовника си. Станало е късно. Той сигурно вече си е легнал. — Кой е? — прозява се той.

— Аз съм, Хедър — отвърщам аз. Какво като е сънен? Вече съм решила. По дяволите чакането. По дяволите опознаването. По дяволите дали ще ме уважава утре сутринта, или не.

— Мислех, че ще ходиш някъде.

— Вече ходих.

Следва кратко мълчание, след това той пита:

— Всичко наред ли е?

— Да, съвсем — отвърщам аз. Едва ли да зарежеш баща си на изложбата, да скочиш в първото такси и да потропаш на вратата на гаджето си, обзета от сексуално желание, е съвсем наред. — Ще ме поканиш ли? — питам направо аз. Малко съм замаяна от алкохола. Май ябълковите картините са били по-силни, отколкото си мислех.

— Разбира се. — Вратата щраква. Отварям и пускам лампата. Огромен полилей осветява антрето и аз се втурвам нагоре по стълбите, като прескачам през една. Сърцето ми блъска и усещам как кръвта пулсира във вените ми, пред очите ми започва да изплува мъгла, вие ми се свят и тръпна цялата.

Джеймс ме чака на площадката, загърнат в бяла роба, от онези, които дават в готините хотели. Щом ме вижда, смръщва чело.

— Какво има, Хедър, струваш ми се...

Карам го да млъкне, като натъпквам езика си чак до гърлото му. Той дори не се опитва да ме отблъсне. Да не говорим, че щеше да е напълно безсмислено. Пияна съм. Възбудена съм. Не съм правила секс повече от година. Нещастният Джеймс няма никакъв шанс да ми устои.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— След това той ми казва: „Джесика, когато съм с теб, ми се иска да съм по-добър човек“.

На следващата сутрин съм на йога заедно с Джес. След безкрайна, да не говорим колко мъчителна поредица от поздрави към слънцето — така е, след като на мен ми трябва поне половин час разтягане, за да успея най-сетне да докосна пръстите на краката си — си почивам в така наречената според инструктора „детска поза“. С други думи съм се проснала по корем върху постелката.

Поемам си дълбоко дъх. Толкова е горещо, че челото ми е залепнало за постелката. Затварям очи и се опитвам да си представя, че съм на някой плаж на Гоа или че лежа в градината на Корнуол — или където и да е другаде, стига да не съм притисната като сардина до десетките потни тела във фитнес центъра в Нотинг Хил, където слушам обясненията на Джес.

— Това не беше ли реплика от някакъв филм? — питам аз.

Когато Джес ми се обади, за да ми съобщи, че се е върнала от пътуването си до Сидни, и ми напомни, че съм ѝ била обещавала седмици наред да отида с нея на йога — „направо невероятно, загряват залата до трийсет градуса, за да успееш наистина да направиш позите“ — усетих как чакрите ми се връзват на възел. Какви упражнения на трийсетградусова жегата? При това в продължение на цели два часа. Изтощена съм само като си помисля.

— Извинявай, но ме чака псевдотюдорска сватба в Хамптън Корт. Започва в три — отвърнах аз, доволна, че съм ангажирана за фотограф на младоженци облечени като Хенри VIII и Ан Болейн. Сега разбирате ли колко много мразя йогата?

Затова пък Джес не приема „не“ за отговор, така че без всякакво желание се видях с нея, преди да отида на работа, и се включихме в по-ранен час. Чак след като се видяхме, разбрах, че имало и друга причина да иска да ме види, която нямало нищо общо с желанието ѝ да отиде на час по йога.

Причината се оказа Грег.

— Хедър, трябва ли винаги да си толкова цинична? — мърмори тя. През последните четирийсет и пет минути тя ми разказа с блеснали очи всички подробности от бляскавия живот на Грег — как тренирал за триатлон, че току-що се бил върнал, след като изкачил Мачу Пикчу, и знаел пет езика. Ето че сега ми се мръщи.

— Не съм цинична — възразявам разпалено аз. — Просто казах... — Как, по дяволите, се казваше този филм? Няма начин да се сетя и има да ме тормози до дупка.

— Не казвай нищо — прекъсва ме ядосано тя. — Добре, признавам, че в миналото съм целувала доста мъже, убедена, че са принцове, а те се превръщаха в жаби, но Грег е различен. — Щом споменава името му, погледът ѝ отново става нежен и романтичен. — Той е толкова откровен, толкова искрен. Да не говорим, че е наистина съвършен по отношение на миналите си връзки. Никога не е бил женен, имал е няколко приятелки, но нито една не е била сериозна. — Тя отброява предимствата му на пръсти. — Искане да се установи някъде и да има деца.

— Джак Никълсън — заявявам триумфално аз. — „Колкото толкова.“

— Какво?

— Репликата е от филм. Джак Никълсън го казва на Хелън Хънт. Джес побеснява. По дяволите, защо ми трябваше да го кажа?

— Сега ще се изправим, ще си поемем дълбоко дъх...

— Страхотен филм — добавям уплашено аз.

Джес притиска с палец едната си ноздра и започва йогисткото дишане. Облечена е в трико, което е последна мода в света на йогата, закупено от *eBay*, може да се сгъне на две и е от хората, до които начинаещи като мен изпитват истински ужас да попаднат. Затова пък аз, с опърпаната стара тениска и къси панталонки съм мечтата на начинаещите. Покрай мен и баба ви ще изглежда като истински атлет.

— Грег ми се струва свестен — опитвам се да замажа положението.

— Свестен е — сопва се тя, прехвърля палец на другата ноздра и вдишва дълбоко.

— Стегнат спортен тип.

Тя издиша.

— Участник в триатлон. Много впечатляващо — продължавам аз.

Тя не казва нито дума. Само вдишва и издишва. Вдишва. Издишва. Само че това не са дълбоките отпускащи вдишвания, по-скоро гневно сумтене, което показва, че мрази приятелката си Хедър.

Страхувам се, че всеки момент може да избухне, тъй като вените на челото ѝ са се надули, аз правя последен опит за помирение.

— Правих секс.

Думите ми са като зашеметяваща граната. Тя напълно забравя да се сърди.

— Секс? — Спира да сумти. — С кого?

— Изобщо няма да повярваш...

— С кого? Казвай с кого!

— Със страхотния съсед.

Очите на Джес стават като варени яйца.

— Ти сериозно ли говориш?

— Абсолютно.

— Мама му стара.

Жената до нас, облечена в трико, което по всяка вероятност е на дъщеря ѝ, ни зяпва.

Джес развълнувано стиска ръката ми.

— Не мога да повярвам.

— А сега се придвижваме бавно към „Войн едно“...

Тя пуска ръката ми и се заемаме с позите — Джес — с лекотата на момиче, тренирало гимнастика още от дете, а аз — толкова непохватно, че жената от другата ми страна се намръщва.

— Искам да чуя всички подробности като имена, дати, време и размер — настоява тя.

Усмивам се игриво.

— Казва се Джеймс и вече сме ходили на две срещи.

— Сега преминаваме към „Войн две“...

Жената до мен въздъхва шумно.

— Бихте ли престанали? Опитвам се да открия вътрешен мир.

— Майната му на вътрешния ти мир. — Джес заема позата. Стреснатата жена се изчервява. — Няма ме няколко дни и се оказва, че светът е полудял! — продължава Джес.

— А сега сгънете дясното коляно и го плъзнете напред, така че да направи триъгълник с бедрата...

Опитвам се да се приведа напред и си спомням, че имам специално тяло, от онези, които отказват да се прегънат.

— Хайде казвай, искам да чуя всичко за него.

— Дишайте дълбоко, преди да заемем балансираща поза...

Застанала на един крак, Джес повдига ръце към гърдите, допряла длани като за молитва.

— Супер е. — Спомням си как снощи се бях оплела в чаршафите на Джеймс. Спомням си голото му тяло. Спомням си как ме нацелува цялата, като започна от пръстите на краката и стигна чак до...

— Много е важно да останете съсредоточени...

Споменът ме разконцентрира и аз се катурвам на една страна.

— Направо невероятен — прошепвам аз и се опитвам да запазя равновесие.

— Браво! — Джес е ухилена доволно, след това минава направо на въпроса. — В коя възрастова група попада?

Това е тя, Джес. Не се интересува, че щом погледна Джеймс, стомахът ми потръпва, не иска и да знае за ленивата му усмивка, нито за начина, по който ме нарича „съкровище“. Тя иска да знае марката, годината на производство и доходите.

— На трийсет и шест е — отвръщам аз и се опитвам да се съсредоточа над позата.

— Чудесно — кима компетентно тя. — От двайсет и шест до трийсет и пет са все още незрели, от четирийсет и една до четирийсет и пет им предстоят провали и бъдещето им не е много ясно, затова пък от трийсет и шест до четирийсет са готови за зряла връзка, която да доведе до обвързване. — Навежда се към мен, сякаш иска да сподели с мен някаква тайна. — От мен да знаеш, че след като си имала късмет да го откриеш, захапваш го като булдог и не пускаш.

Какви ги говори тя?

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че съм куче? — На секундата забравих за откриването на вътрешен мир.

— А сега... „Лебедът се гмурка“...

Джес докосва пръстите на краката си без всякакво усилие и не обръща никакво внимание на последната ми забележка. Веднага се сеща:

— Чисто ли е досието му по отношение на миналите връзки?

— Чисто досие ли каза? — питам слисана аз и се навеждам към пръстите на краката си, ала едва достигам коленете. Напрягам се.

— Сети се де. Бил ли е женен?

— Не. — Олеле. Зад коленете ми нещо ще вземе да се скъса.

Очевидно отговорът е бил какъвто трябва, защото тя ми се струва довольна.

— Живял ли е с някоя?

— Джес? — промълвявам умолително аз. — Аз го харесвам, той ме харесва. Нещата са съвсем прости.

— Никога не са чак толкова прости — предупреждава строго тя. — Трябва да внимаваш за червено знаме.

Господи, сега пък за какво става въпрос?

— Не влизаш в морето, когато има червено знаме, нали?

Мълча. Логиката ѝ нещо не се връзва с моята, но е много по-лесно да се предам и да не се разправям.

— Спомена нещо за някакво гадже в Южна Африка... — подхвърлям аз.

— Защо са се разделили?

— Подпрете се с длани на пода...

Облекчена, че най-сетне сменяме позата, аз се снишавам към пода. Ръцете ми треперят.

— Май се е преместила в Кейптаун — изръмжавам аз. Господи, много по-трудно е, отколкото си мислех.

— Има ли чувство за хумор?

— Да видим дали ще успеете да се задържите в тази поза три минути...

Поглеждам вбесена инструктора. Три минути ли каза? Този да не би да е луд? По протегнатите ми пръсти се стичат капки пот, да не говорим, че имам чувството, че гърдите ми ще избухнат. Поглеждам Джес. Тя дори не се напруга.

— Ами... виж... понякога е доста сериозен... — опитвам се да замажа положението аз.

— Хубаво е, че е сериозен. Не ти трябва някой смешник.

Сигурно трите минути са минали. Не може да не са минали.

— Някакви дразнещи навици?

— Нее — пъшкам аз и ми се иска проклетият час най-сетне да свърши.

— Сега е време да си починем. Легнете на постелките и затворете очи...

Изпълнявам с огромно облекчение. Вече започвам да свиквам всичко, което пожелаю, да се сбъдва.

— Каква е банковата му сметка? — връща ме към действителността гласът на Джес.

Отново започвам да пъшкам.

— Господи! Не знам и пет пари не давам.

— Няма да говориш така, ако си потънала в мизерия — предупреждава ме тя. — Както майка ми казваше, няма нищо романтично в това да си беден.

— Само че майка ти не е бедна! — срязвам я нетърпеливо аз. Родителите на Джес са неприлично богати и живеят в къща за един милион лири стерлинги на Мъзуел Хил.

— Именно — потвърждава тя. — Майка ми не е глупава жена.

— Оставете се да се понесете...

Това вече ми харесва. Стигаме до момента, когато дремем в продължение на десет минути.

— Остава само едно — заявява доволно Джес.

Толкова съм смазана, че дори нямам желание да попитам, но за съжаление не успявам да се сдържа.

— Какво?

— Сексът.

Спомням си как му скочих на Джеймс.

— Нека просто кажем, че в това квадратче мога да сложа отметка.

— Ами?

— А-ха. — Доволна, че най-сетне съм я укротила, аз се отпускам и затварям очи.

— Ами любовната игра?

Жената в трикото сумти.

— Стига, Джес. — Започвам да се гърча от притеснение.

Тя обаче настоява.

— Трябва да знам всички тези неща. Важно е. От години не си ходила по срещи. Повярвай ми, аз съм истинска професионалистка.

Отварям око, за да я погледна злобно.

— Не е нужно да ми разказваш всички подробности — моли тя.
— Просто кимай и клати глава.

Много ми се иска да не ѝ отговарям, ала тя се приближава до мен и пита:

— По-малко ли беше от десет минути? — Не мога да не поклатя глава.

— Повече от десет минути ли беше?

Кимам гордо.

— Повече от двайсет ли?

Кимам отново и си припомням събитията от снощи поне за стотен път. Като любовник Джеймс се оказа — как да се изразя? — всеотдаен, а след това ме прегърна до себе си, целуна клепачите ми и ми повтаря колко съм красива, докато заспах.

— Трийсет?

— Цял половин час — признавам аз, — посветен само на мен.

— Боже! Значи мечтата ти най-сетне се е сбъднала.

— Мечта ли? — питам аз и се опитвам да звуча незаинтересовано, а познатите тръпки тръгват от пръстите на краката ми и стигат чак до върховете на пръстите. Възбудена съм и в същото време уплашена, все едно, че отново съм дете и съм се качила на въртележка.

— Да, не помниш ли, че си пожела съвършения мъж?

До този момент не ми беше хрумвало, но тя е права. Джеймс е всичко, което една жена може да пожелае в мъжа. На сутринта, когато се оплаках, че ме боли корем, той предложи да изтича до близката аптека, за да ми купи тампони. Оказа се, че е от шампанското снощи, но важното е, че той сам предложи да отиде да ми купи тампони. Тези думи трябва да бъдат гравирани някъде.

— Освободете ума си и се отпуснете напълно.

Краката на инструктора застават до нас и ме спасяват, така че не ми се налага да отговарям на Джес. Какво облекчение. Вие ми се свят, затова инструкторът ми прави масаж на раменете, а аз се опитвам да изпълнявам точно онова, което казва. Преставам да мисля за Джеймс. Представям си, че умът ми е балон, пълен с хелий, и се носи някъде високо...

Затварям очи и заспивам.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Превъртам направо на петък сутринта. Застанала съм на вратата в халат, благодаря на доставчика от „Интерфлора“ и гледам изумена огромния букет. Бухнала лъскава розова панделка стяга дванайсет съвършени червени рози, които ми се усмихват любовно. Дръпвам малката бяла картичка, бодната до пакетчето подхранващи минерали за вазата, и прочитам бързо: „Просто защото си красива. Джеймс“.

Сърцето ми трепва. Колко романтично. Никога досега не ми се беше случвало подобно нещо. Често съм виждала вановете на „Интерфлора“ да обикалят и ми се е искало да докарат нещо и у нас. Само че никога не се беше случвало.

Абсолютно никога.

От сряда сутринта въпросният ван спира пред къщи неведнъж, не два пъти, а цели три пъти! Все още не мога да повярвам. Някой може и да си каже, че е прекалено, но нима всяко момиче не мечтае за същото? Нима на всяка не ѝ се иска един романтичен мъж, който да изпраща цветя и романтични картички, на които е написано: „Не мога да спра да мисля за теб“ и „Вече ми липсваш“. Знам, че звучи тъповато, но е толкова мило. Докато бях с Даниел, все ми се искаше той да е по-внимателен и грижовен, ала Джеймс е самото съвършенство. Обажда ми се, праща ми есемеси... което, трябва да призная, би се сторило доста обсебващо, ако беше друг, но с Джеймс е различно.

Притискам букета към гърдите си и се обръщам, за да вляза обратно въкъщи, ала букетът е огромен и не виждам нищо. Опитвам се да вляза в антрето, ала розите се сплескват между рамката на вратата и стената. Дръпвам целофана и без да искам, счупвам няколко стебла.

По дяволите.

Алените глави на розите клюмват. Изпълнена от ужас, пъхвам пръст с напразната надежда да ги изправа. Един от бодлите се забива в пръста ми и потича кръв. Ох, боли. Лапвам убоденото място. Ужасно боли.

Поглеждам вбесена розите. Не съм казала на Джеймс, но не съм кой знае каква почитателка на розите. Струват ми банални и дори, ако трябва да съм честна, не обичам особено отрязани цветя. Напомнят ми за болници, за времето, когато бях дете и ходех да виждам мама, докато беше болна. Тя винаги бе заобиколена от вази, пълни с любимите ѝ розови карамфили, а аз седях в края на леглото и имах чувството, че нещо красиво ще умре след няколко дни, а много ми се искаше да продължат да живеят.

Не съм неблагодарница. Важното е намерението, нали? А розите са красиви по един съвършен и прекалено традиционен начин, като изключим счупените, които ще изхвърля. Никой няма да ги брои, нали?

Докато минавам през антрето, навеждам глава към пъпките и вдъхвам аромата им. Колко силно миришат! Поемам дълбоко дъх. Ммм... Ох... Усещам някакво гъделичкане — чакайте малко, това е сенната ми хрема. Всички цветя я предизвикват. Много странно, не се беше появявала от години, а ето че тези рози... Господи, ще... Отмятам глава назад и кихвам шумно.

Сякаш цялото ми тяло изтръпва и се понася със сто и петдесет километра в час, а след това усещането изчезва. Отварям насълзените си очи и започвам да подсмърчам. Гадост, колко противно. Красивият ми букет е изпръскан със слюнка и сополи. Бързо избърсвам целофана с ръкав, но всичко се замазва. Ужас. Най-добре да взема кухненската гъба.

Влизам в кухнята и виждам Гейб в смачкана тениска, по боксерки. Навел се е над тостера с пръчица за китайско ядене и ръчка нещо, което се е заклещило и издава ужасна миризма като от изгорели ягоди.

— Да не би да си загубил нещо?

— Още една суха паста — признава той и нагласява очилата.

Вдига глава и ме вижда. Лицето му грейва.

— Някой таен обожател ли ги праща?

Разбирам, че не аз, а букетът е причина за усмивката му и ме обхваща разочарование.

— Не е таен.

Споглеждаме се и аз започвам да се притеснявам.

— Този тип нещо се е вмениачил. — Гейб се почесва и косата му щръква. — Май трябва да се запише в „Анонимни червени рози“.

— Изобщо не е смешно. — Опитвам се да напипам спрея за алергия, пъхнат в един от джобовете на халата. Заради цветята похарчих цяло състояние в „Бутс“ тази седмица — капки за очи, спрейове, две кутийки противоалергични таблетки и огромно количество кърпички. Въпреки това си струва.

— Не е ли? — Гейб ме поглежда угрижен.

Нямам право да разправам на един комедиант, че не смешен, макар да е истина.

— Шегувах се, глупчо — лъжа на един дъх аз. — Разбира се, че беше смешно. — Оставям букета до мивката и започвам да отварям шкафовете, за да открия нещо, в което да натопя розите.

— Ваза ли се опитваш да намериш? — пита след малко той. — Там няма.

— Не се заяждай.

— Не се заяждам. Казвам ти, че няма.

— Значи се инатиш — смея се аз.

— Не, ти се инатиш.

— Аз съм зодия риби. Ние сме инати — отвърщам бързо аз.

Той ме поглежда развеселен.

— Овните са инати. А пък аз си мислех, че не вярваш в астрологията.

Цялата поаленявам.

— Не вярвам, а ти ставаш досаден като американец.

Нямам представа как се оказах въввлечена в тази абсурдна разправа. Освен това съм твърдо решена последната дума да е моя.

— Че аз съм американец.

— Да, но сега си в Англия.

Ето че млъкна. Вече доволна продължавам да търся вазата. Трябва да си призная, че не умея да губя. Само че в момента, докато се вглеждам в сините очи на Гейб, уголемени от очилата, ми се иска да не го бях накарала да млъкне.

Затова бързам да променя темата и да прикрия смущението си. Поглеждам към последния рафт на шкафа, където е скрита една кана. Ако се пресегна, ще я достигна, но не се знае дали няма да падне върху главата ми.

— Може ли да те помоля за услуга? По-висок си от мен и ще стигнеш горния шкаф. — Соча над фурната. — Подай ми вазата — соча аз каната.

Гейб едва сдържа усмивката си, но свива рамене.

— Дадено — отвръща той и застава на пръсти. Само че и той не успява да достигне. След няколко минути се отказва и посочва празната кутия за спагети. — Какво ще кажеш за това?

— Не става — клатя глава аз. — Много е тясно.

Той я връща на мястото ѝ и ми подава каната от старата кафеварка, която никога не използвам. Оставила съм я до миксера, до апарата за сладолед, апарата за пуканки и машината за макаронени изделия, които също никога не използвам.

— Ами това?

Поглеждам нагоре.

— Не става. Много е малка.

Той свива рамене и продължава да търси.

— Ами това?

— Господи, къде ли не го търсих? — Подава ми пластмасовата оранжева лейка, която купих от „Икеа“ преди месеци. — Само че и това не става — обяснявам аз и я оставям на плота. — Розите ще я обърнат. А е и доста голяма.

— Господи, ставаш невъзможна — мърмори той.

Наблюдавам го как рови в горния шкаф, докато вратът ме заболява и аз отпускам глава. Погледът ми попада на космати мускулести прасци, разположени на плота. Как е възможно досега да не съм забелязала, че Гейб има такива хубави прасци. Покрити са със светлокафяви косъмчета и от разстояние дават вид на загорели, но когато се вглеждам отблизо, забелязвам, че това са милиони миниатюрни лунички, които почти са се слели и дават впечатлението, че има тен. Все едно, че лепваш лице до телевизионния екран и забелязваш как картината се разпада на малки точки.

— Страхотинско.

Гейб смъква нещо прашно и ме поглежда през рамо.

— Познай какво...

Едва тогава усещам, че съм навряла глава между краката му и отскачам назад.

— ... открих.

Мама му стара, голям резил!

Опитвам се да си придам невинно изражение, за да не изглеждам като някоя перверзна дърта наемодателка, и посягам да поема нещото. Оказва се грозната керамична ваза, която Розмари ми подари навремето, а аз я заврях в долапа да събира прах. Само че в момента не е време да предявявам претенции.

— Супер, много ти благодаря — възкликвам ентусиазирано аз, цялата поруменяла от неудобство. Пъхвам я в мивката и се опитвам да се представя за много работна и заета, като врътвам кранчето, грабвам чифт ръкавици от шкафа отдолу и изстисквам веро на зелена струя.

— Чакай, това можех да го свърша и аз. Ти ще закъснееш за работа.

— Всичко е наред — срязвам го аз. — Днес ми е свободен ден. — Грабвам кърпа и почвам да бърша.

— Супер — заявява весело той и ме обзема огромна радост, когато решавам, че той ще излезе от кухнята.

Вместо това Гейб се застоява зад мен.

С ъгълчето на окото си го виждам как се обръща към тостера. Този път успява да измъкне обгарялото до неузнаваемост нещо, заклещено вътре. Отхапва и дъвче замислен, докато шари из кухнята.

Най-сетне решава да излезе, грабва кутия „Малборо“ и се отправя към градината, за да изпуши сутрешната си цигара. В този момент се сещам за нещо...

Ето че желанието ми се сбъдна. Този път загубих спора.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

И сега какво?

След като изхвърлих счупените рози, а останалите оставих на перваза на прозореца, направих си чаша нескафе и доядох соевите сладки, се настаних на масата в кухнята и се зачудих какво да правя. Обикновено се излеждам чак до обяд, но вече съм станала благодарение на новия си алармен часовник — доставчикът от „Интерфлора“. Започвам да барабаня по чашата с нокти.

Знам какво да правя. Ще погледам телевизия.

Обзема ме радост. Много обичам предаванията сутрин. Това е невероятно удоволствие, което те кара да се чувстваш гузна. Все едно, че си си сложила огромни гащи или тайничко си падаш по Енрике Иглесиас. Доволно посягам, за да включа портативния телевизор до микровълновата, и погледът ми попада на дигиталния часовник. Сърцето ми се свива. Още няма девет. До „Триша“ остава цяла вечност.

Допивам нещастно кафето си и започвам да се питам какво ли прави Гейб. Повдигам щората и надничам към градината. Заобиколен от цял куп книги с вицове, той се е проснал по корем върху един от шезлонгите и драска в тефтера, дето го разнася навсякъде. Май е най-добре да не го закачам, защото ми се струва задълбочен в работата си.

Май и аз трябва да си намеря някаква работа, казвам си аз и пускам щората. Има поне сто неща, които трябва спешно да свърша.

Поглеждам към вратата на хладилника, облепена с листчета. Имам да плащам сметки, да не говорим, че имам билети за шоуто „Роки Хорър“ за понеделник вечерта. Съвсем бях забравила за тях. Джес ги уреди благодарение на стюардите гейове и ни снабди и нас с Джеймс. Не съм много сигурна, че ще му хареса, и посягам към химикалка и бележник, настанявам се на масата в кухнята и започвам.

Добре. Трябва да направя списък. Прелиствам десетина страници, пълни със стари списъци, за които отдавна съм забравила.

Трябва да направя нов списък.

Петък — Не забравяй:

- *Да се обадиш на Джеймс.*

Това е лесна работа. Набирам номера му, но се оказва, че го няма, затова благодаря на гласовата поща за розите и обяснявам, че са страхотни.

- *Да изпереш дрехите, които не са за пералнята.*

Това е едно от неудобствата да има с кого да правиш секс. Преди да се появи Джеймс, носех разни стари гащи, които тъпчех в пералнята, но сега си слагам дантелени глезотии, които съвсем не изпълняват изискванията за бельо (да пазят, да ти е удобно с тях и да не ти духа под полата) и служат единствено за украса. Те са скъпи и неудобни, да не говорим, че дори когато ги пера на ръка, трябва да внимавам.

- *Да потърсиш добре платена престижна работа като фотограф.*

По дяволите.

Отначало си мислех да прескоча тази задача и да премина направо на „Да купиш ново перде за банята“, защото обичам да обикалям из „Икеа“, но това никак не е за пренебрегване. Не само че го подчертавам втори път, ами го записвам най-отгоре на списъка вече шест години и макар всичко друго рано или късно да го задрасквам, тази точка фигурира във всеки един от списъците ми. Гледа ме обвинително. Предизвиква ме.

Затова, часове по-късно, засядам пред компютъра и ровя из „Гугъл“, за да открия каква работа за фотографи се предлага.

— Как върви?

Гейб наднича в спалнята ми с две чаши горещ ментов чай и ново пликче соеви сладки.

— Супер — заявявам нещастно аз и поемам чашата. Духам и отпивам шумна глътка. — Почти четири часа ровя вече и единствената обява, която открих, е във „Фермерски машини“. Ровя из разпечатките, които съм направила. — Ето я. — Прочиствам гърло и започвам да чета: — „Великолепна възможност за опитен фотограф. Предимство имат кандидатите с познания за силози и трактори. Трябва да обичат добитъка и да са свикнали да прекарват дните си на открито, независимо от атмосферните условия...“

Гейб ме поглежда озадачен и ми подава сладка.

— Опитвам се да си намеря работа — обяснявам аз и захапвам сладката.

Той се настанява върху неоправеното ми легло и протяга ръка към настанилия се върху кувертюрата Били Смит.

— Нали каза, че нямаш никакъв проблем с работата, след като ще отразявате онази напудрена кралска сватба.

Усмивам се, въпреки че не ми е до смях.

— Не е кралска сватба. Омъжва се дъщерята на херцога и херцогинята на Хърли — обяснявам аз и започвам да се забавлявам с объркването на Гейб. — Тя не е принцеса, просто е лейди, истинска дама от висшето общество.

— Не е задължително — отвърща той.

— Знам, че това са пълни глупости — признавам аз и продължавам да се усмихвам тъжно, — но за бизнеса ни е много добре. Ще платят цяло състояние на шефа ми, а едно от клюкарските списания предложи да купи снимките ни, което означава, че ще се прочуем като фотографи. — Замълчавам.

— Но? — Гейб е усетил, че има нещо, което ме притеснява.

Каня се да се престоря, че всичко е наред, но след това решавам да не лъжа. Той ми се струва искрено загрижен.

— Когато навремето мечтаех да публикувам снимките си, все си мислех, че ще е в някое реномирано издание, не съм си и представяла, че ще са редом до Джейд от „Биг брадър“ — признавам аз.

— Коя е Джейд от „Биг брадър“?

— Точно това се опитвам да ти обясня.

Без да разбира, той ми подава пликчето със сладките.

— И аз свикнах да ги ям — признава той. — Особено сините и розовите с желето.

— Тях никак не ги харесвам.

Той не може да повярва.

— Господи, изяждам ги и не ми стигат. Ненавиждам кокосовите.

Докато обяснява, аз изваждам едно и го размахвам закачливо пред него.

— Ммм, любимите ми.

— Значи двамата с теб сме съвършената двойка за пакет соеви сладки, нали?

Дъвча и кимам доволно.

— Абсолютно вярно.

Усмиваме се един на друг. Лошото ми настроение се е стопило. Това му е лошото на Гейб: никога не ме оставя да тъна в самосъжаление или недоволство, нито да се оставям на добре познатия типично английски негативизъм. Той е винаги пълен оптимист. Сигурно защото е американец, денят му е чудесен и всичко останало му е наред.

— Кажи каква ти е мечтата? — пита той. — Къде искаш да ти публикуват снимките?

Изчервявам се. Досега никой не ми е задавал този въпрос.

— Казвай! — настоява той.

Това е стара мечта, имам я още от тийнейджърка, но все се чувствах неудобно да си призная.

— В списанието на „Сънди херълд“ — признавам засрамено аз. Когато забелязвам, че не ми се смее, ставам по-сериозна. — Искam да публикуват снимките ми на първа страница — продължавам аз и си припомням неделните сутрини в Корнуол, когато Лайънъл преглеждаше страниците, посветени на изкуствата, Ед се заравяше в бизнес страниците, а аз разгръщах списанието.

— Защо не отидеш да работиш там? — пита Гейб, сякаш това е най-очевидното нещо на този свят.

— Ти имаш ли представа колко е трудно да те вземат на работа там? Всеки фотограф на света иска да работи за тях. От години се опитвам.

— Защо не опиташ още веднъж? — продължава да настоява Гейб и прегръща свилия се на скута му Били Смит, който не може да спре да мърка.

Започвам да се дразня. Гейб е американец и очевидно няма никаква представа колко е трудно дори да те извикат на интервю в „Сънди херълд“, камо ли да те вземат на работа.

— Няма смисъл. Само ще ми откажат.

— Не е задължително. Може пък този път да е различно. Може да ти излезе късметът.

Вдигам поглед към Гейб и не мога да определя дали нещо в гласа му или в изражението сякаш запали лампа в съзнанието ми. Този път наистина е различно. Защо просто не си пожелаеш да получи тази работа?

Щом тази мисъл ми минава през главата, забелязвам цветенцето на късмета до лаптопа. Странно, сигурна съм, че допреди малко не беше там. След това бързо забравям за него, защото съм обзета от вълнение. Разбира се. Как можах да не се сетя? След като мога да си пожелавам незначителни неща като място за паркиране и маркови обувки на разпродажба и те се сбъдват, защо да не пробвам с нещо голямо и значимо? Да кажем нещо, за което съм мечтала още от момиче. Като например да стана фотограф в „Херълд“?

— Добре, какво да напиша? — Отварям нов файл на компютъра и започвам да пиша. — „Уважаеми господине/госпожо...“

Гейб забелязва ентусиазма ми и се ухилва.

— Напиши, че си страхотна фотографка и трябва да са луди, ако не те назначат на секундата.

— Не мога да напиша подобно нещо.

— Слушай, в този бизнес няма място за скромност. — Той ми дава знак да продължа да пиша. — Аз ще ти диктувам.

И наистина започва. Крачи напред-назад зад мен и потрива брадата си, а аз съм се прегърбила над компютъра и пиша. Към края ми се струва, че съм прекалила с хвалбите, ала Гейб настоява, че това е единственият начин „да продадеш себе си“.

Караме се разгорещено по този въпрос, когато на вратата се звънва.

Чакаш ли някого? — Нагласява очилата си и извързва поглед към вратата, сякаш може да види през стената.

— Не — отвърщам аз и се изправям.

Гейб ме спира.

— Ти принтирай писмото и го подпиши. Аз ще отворя. — Остава чашата чай, прегръща Били Смит, притиска го до гърдите си и зашляпва с боси крака през антрето. Аз се обръщам към екрана на компютъра и го чувам как се провиква: — Сигурно нов букет. — През смях отваря вратата. Не обръщам никакво внимание. Курсорът мига приканващо, затова самоуверено довършвам писмото. Как да го напиша? „Искрено ваша“? или „С уважение“? Не мога да си спомня кое беше по-добре. Избирам наслуки едното и пускам принтера, когато чувам:

— Хедър?

Джеймс е застанал на вратата на спалнята, смръщил вежди, а очите му ме пронизват, сякаш чака обяснение.

— Джеймс, какво правиш тук? — започвам аз и в същия момент си спомням. Днес беше романтичната вечеря. Цялата се стягам. Как можах да забравя?

— Откога те чакам. Започнах да се притеснявам — обяснява той и ми се струва обиден, а аз седя, без да помръдвам, стресната от появата му. Чак сега се сещам, че съм облечена в карираната си пижама и че косата ми е вързана на върха на главата като някакъв ананас. Скачам ужасена.

— Много се извинявам. Аз просто... — Започвам да разказвам на Джеймс как си търся работа, но бързо решавам друго. — А, не е важно, няма значение. — Затварям лаптопа и се усмихвам гузно. — Заповядай, разполагай се. Ще отида да се освежа. — Старая се да не го поглеждам в очите, защото нямам и следа от грим. Замахвам неопределено с ръка, вместо покана да седне. Само допреди малко стаята ми си беше съвсем наред, докато сега вече я виждам през прецизния поглед на Джеймс и имам чувството, че съм попаднала в някаква кочина.

— Ами... — Той се усмихва колебливо, но не помръдва — освен очите, които се стрелкат напосоки и накрая ги спира в краката си. Там е вчерашната прашка, хвърлена на пода, обърната, естествено наопаки. През главата ми минават две мисли: (а) по дяволите, как е възможно да не я видя? Нали вече изпрах? и (б) иска ми се да умра.

В първия момент съм толкова смутена и нещастна, че не знам какво да кажа. Джеймс ми праща букети с рози, предлага да ми сготви романтична вечеря, а аз съм изтърсила в краката му мръсните си гащи, от които ще му останат кошмарни спомени. Поглеждам го. Той е обръснат, спретнат и мирише божествено. Изглежда красив, както винаги, облечен в бледосиня риза и дънки.

Затова пък аз съм истинско прасе. На нищо не приличам. Той е толкова внимателен, толкова мил и чувствителен, самото съвършенство, а редом с него аз се оказвам една най-обикновена егоистка, неблагодарница и мърла. Този мъж няма никакви недостатъци.

Аз пък, от друга страна, мога да изброя дълъг списък с несъвършенства:

- В живота ми цари зашеметяващ ужас.
- Непрекъснато забравям разни дребни нещица и се налага да си записвам на десетки лепящи листчета, които после забравям да погледна.
- По пода ми се търкаля мръсно бельо.
- Канапето ми е покрито с котешки косми.
- Не си почиствам зъбите с конец.
- Четката ми за зъби не е с чупеща се глава.
- Тъй като забравям да я сменям всеки три месеца, космите са щръкнали на всички посоки, а в средата е съвсем плешива.
- Нито правя вноски за пенсия, нито мога да разчитам на спестявания.
- Затова пък имам противоположна мания да чета клюкарски списания.
- Тайничко си падам по живота на звездите.
- Понякога нямам желание да се любя. Просто ми се иска да се изчукам набързо.
- Сърбам чая си.
- Тъй като нямам нито една подложка за чаши, масата ми е осеяна с кръгове.
- Чудесният тен, с който се фукам, не е естествен. Веднъж в месеца ходя в един солариум в Хамърсмит и плащам двайсет и пет лири, за да застана в нещо като кабинка, обута в хартиени гащи, нахлупила шапка за баня, където ме напръскват с някакъв спрей и чакам да изсъхна. Точно така. Напръскват ме цялата.
- Невероятна пияница съм.
- А изпълненията ми на караоке са направо ужасни.
- Хладилникът ми не е размразяван повече от година, а камерата му сигурно може да потопи „Титаник“.
- Нямам никаква представа какво да правя с ароматизирания зехтин, който събира прах до печката, затова стои за украшение.
- Кулинарните ми умения включват разопаковане на готови ястия от „Маркс & Спенсър“ и пъхването им в микровълновата.
- На нощното ми шкафче е оставена чаша, в която съм отгледала плесен в индустриални количества.
- Понякога от коламаска до коламаска се налага да изтеглям враснали косъмчета с пинсетата за вежди.

- Една шоколадова вафла никога не ми стига. В състояние съм да изгълтам цяла кутия. Да не кажа дори две кутии.

- Не умея да паркирам. Ето, казах го. Сигурно феминистките ще ме погнат.

- По принцип не нося дантелено бельо. Нося някакви посивели гащи, на които ластикът е скъсан.

- Имам неплатени глоби за паркиране. При това много.

- Рядко ходя на фитнес, а когато все пак се престраша и отида, се озовавам в сауната с маска на лицето и брой на „Хау“.

Ето го и най-срамното ми признание:

- Честичко ми се случва да си чопля носа и да похапвам изваденото оттам.

— Май е най-добре да се прибера, защото храната е ни печката.

Забелязвам, че Джеймс отстъпва към вратата. Бодва ме разочарование. Как е възможно да си такава глупачка, Хедър!

И тъкмо когато си казвам, че съвсем съм оплескала нещата, той настъпва Били Смит по опашката.

Разнася се сърцераздирателен писък. Котаракът ми се изправя на задните си крака, отворил широко устичка, и забива нокти в крака на Джеймс. В този момент действието забърза, все едно, че гледам какво става на екрана, докато превъртам напред. Джеймс изпищява и започва да подскача из коридора, докато аз ситня след него и го питам дали е добре. В този момент се появява Гейб с туба антибиотична паста и проверява дали му тече кръв. Получава се нещо като комедиен скеч, само че в нашия случай изобщо не е смешно.

Добре че десет минути по-късно се възцарява спокойствие и когато поглеждам крака му, се оказва, че котката е оставила едва забележима драскотина. Джеймс обаче е смутен заради суматохата, която е причинил, и както Гейб казва, сигурно шокът, а не болката го е накарал да извика.

— Много се радвам, че си добре — обяснявам аз, докато му сипвам чаша вино. И тримата сме се събрали в миниатюрния ми хол.

Джеймс отпива.

— За щастие е точно така. Много са му остри ноктите. Не си ли мислила да му ги изрежеш?

Застивам на място.

— Да му ги изрежа?

— Ми, да — кима Джеймс. Очевидно не е забелязал ужасеното ми изражение.

— Но това е толкова жестоко — негодувам аз, грабвам Били Смит и го притискам до себе си. В този момент съм готова да го защитавам с цената на всичко.

— Трябва да си жестока, за да проявиш съчувствие — отвърща той.

— Съчувствие към кого? — питам аз.

— Първо към мебелите си — обяснява той и посочва канапето ми. Краката му са целите разръфани. — Той го е съсипал.

Зяпвам безпомощно канапето и фантазията ми за щастлив безоблачен живот с Джеймс започва бързо да се стопява.

— Няма значение. И без това е старо — отвърщам небрежно аз.

— Виждам. — Той се усмихва и изтупва котешките косми, полепнали по крачолите, все едно привлечени от магнит.

— Разбирам, че не обичаш котки — отбелязва Гейб, навежда се и потрива пръсти. Били Смит на секундата скача от ръцете ми и хуква при него.

— Напротив, обичам животните — оправдава се Джеймс. — Обикновено и животните ме харесват. — Усмихва ми се подкупващо. — Сигурно котаракът ти ревнува, че те дели с друг мъж.

Комплиментът, изречен пред Гейб, ме притеснява и се усмихвам смутено. Гейб и Джеймс се срещат за пръв път и аз се усещам, че отношенията им са доста хладни. Да не би да си въобразявам?

— Не го виня — добавя Джеймс, посяга и ме придърпва на коляното си. Имам чувството, че Джеймс се опитва да заяви територията си. Не че бих направила грешка в това отношение.

— Слушай, аз излизам. Искаш ли да пусна писмата? — Гейб се изправя, извил въпросително вежди.

— Да... благодаря.

— Писма ли? — пита любопитно Джеймс.

— Разни сметки — отвърщам небрежно аз и се питам защо не му кажах истината. Нали не би трябвало да имаме тайни един от друг? Истината е, че не съм обсъждала с Джеймс работата си и дори не съм споменавала пред него за амбициите си. Не че той не е проявявал интерес. Напротив. Просто когато ме попита, се почувствах толкова засрамена от професионалните му успехи, че замазах положението.

— Чакай малко. Писмото е в спалнята. Сега ще го донеса. — Скачам от скута на Джеймс и хуквам към стаята, грабвам писмото, натъпквам го в един плик, надрасквам адреса, докато съм в коридора, където ме чака Гейб. — Благодаря — прошепвам аз и му подавам плика.

— Пак заповядай.

— Хедър? — Джеймс наднича и ни поглежда подозрително. — Тръгваме ли?

Поруменявам. Не знам защо, но имам чувството, че са ме хванали на местопрестъплението.

— А... да! Виж кое време стана — бърря аз.

— Да прекарате добре. — Гейб отваря вратата. — Беше ми приятно, Джеймс.

— И на мен, Дейв.

— Той се казва Гейб — поправам го аз.

— Извинявай, Гейб — отвърща Джеймс и ме прегръща през кръста, докато чака Гейб да излезе. Поглеждам го подозрително. Нарочно ли го направи? — Няма ли да се преоблечеш? — Джеймс ме поглежда и едва сега се сещам, че съм по пижама.

— А, да... — Направо не знам какво ми става. Умът ми съвсем изфиряса. — Няма да се бавя — добавям бързо аз. По дяволите, искаше ми се да взема един душ и да си измия косата. На нищо не приличам.

— Не се притеснявай, аз ще те почакам — отвърща мило Джеймс.

— Мислех си...

— Не бързай. Оправи се на спокойствие. — Той ме целува по бузата и се връща в хола.

„Не бързай. Оправи се на спокойствие!“ Зяпвам го напълно изумена. Това е мъжът мечта на всяка жена. Забравям всичките си притеснения и влизам в банята, за да взема душ и да се приготвя. Все пак ми предстои романтична вечеря, нали така?

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато влизам в апартамента на Джеймс, навсякъде блестят свещи, на огромната дъбова маса са сложени прибори за двама, шампанското вече е в охладителя. Всичко е свършено като в роман. Той ми поема палтото, изтегля ми стола, за да седна, и отваря бутилката „Вов Клико“, а аз започвам да се чувствам на седмото небе.

— Наздраве — казва Джеймс и ми подава чаша шампанско.

Приглаждам роклята, която забравих да изгладя, и поглеждам Джеймс. Той чуква чашата си в моята, поглежда ме в очите и аз си казвам, че трябва да се чувствам страхотно.

— За нас — предлага той многозначително. Работата е там, че ми става смешно.

— За нас — прошепвам аз. Не знам защо, но едва потискам желанието си да се изкискам. Искане ми се да пусна някоя тъпа шега, която сигурно няма да е достатъчно смешна. Също като Гейб онази вечер, докато гледах един филм на дивиди и трябваше да шъткам цялата вечер, а накрая дори го пернах с възглавница.

— И така — продължава Джеймс и ме докосва по бузата. — Харесаха ли ти розите?

— Много са красиви — отвърщам аз и се опитвам да прогоня мислите за Гейб и ужасните му шеги, които не искат да ме оставят на мира. — Оставих ти съобщение. Не го ли получи?

— Получих го — усмихва се той. — Искане да съм сигурен. — Започва да целува врата ми.

— Така ли? — прошепвам аз и не помръдвам, а желанието да се изкискам изчезва. Не мога да отрека, че Джеймс умее страхотно да ме целува точно там... Ох! Докато устата му описва кръгчета под брадичката ми, аз забравям сдържаността, отпускам глава назад и се оставям на удоволствието.

— Забелязах...

Шампанското продължава да гъделичка гърлото ми, а устните на Джеймс се качват по бузите ми с леки въздушни целувки. Затварям очи

и се предавам.

— ... че са изпратили само девет.

Рязко отварям очи.

— Не си ли забелязала? — казва той и ме поглежда загрижен.

Не мога да повярвам. Забелязал е.

— Не, не са... не са — отвърщам аз.

С отпусната глава назад поглеждам към корниза.

— Девет са — отвърща Джеймс и отново ме целува по врата, само че този път ласката му ме дразни, вместо да ми достави удоволствие. — Преброих ги, докато се преобличаше. Утре ще се обадя в цветарския магазин.

— Недей. Всичко е наред. — Не знам от кое да се притеснявам повече: дали защото той ще звъни в цветарския магазин, или защото си е направил труд да преброи розите. Отдръпвам се и посягам към бутилката шампанско, за да долея, ала накланям бутилката прекалено много и шампанското прелива.

— Само че аз поисках дванайсет — продължава той, посяга бързо към една салфетка и попива локвичката.

— Не се притеснявай. Имам достатъчно. — Стискам ръката му.

— Знам, но това не е важно — отвърща той, навежда се и бързо започва да попива килима, въпреки че съм убедена, че не разлях чак толкова много. Беше съвсем малко. — Не се изпращат девет — мърмори той.

— Защо не? — шегувам се аз, макар да съм наполовина сериозна. Посягам към друга бродирана салфетка, за да му помогна, ала той ме кара да спра, защото съм била гостенка. Започвам да се чувствам неловко и преди да се усетя, продължавам: — Кой е казал, че розите трябва да се дванайсет? Какво им е на деветте?

— Не се пращат девет — отвърща озадачен той, сякаш съм си позволила да оспорвам някаква всемирна истина, все едно съм казала, че земята е плоска или мъжете много ги бива във вършенето на няколко неща едновременно. — Тая работа не става така.

Какво работа? Не ставаше ли дума за романтика?

Докато го гледам как е коленичил на пода, усещам, че цялата ми ценностна система е разклатена. Цял живот съм излизала с мъже, които не знаят какво е романтика, които не се сещаха да ми купят букет цветя, а за вечеря на свещи и думи не можеше да става. Сега

поглеждам към свещите на масата, към шампанското в охладителя и чашите, по които са останали отпечатъци от пръстите ни. Вместо да усетя романтиката на момента, аз трябва да мисля за правила.

— Да забравим за цялата тази работа — усмихвам се аз, дръпвам салфетката от ръката му и на нейно място слагам чашата шампанско. — Нека не си разваляме вечерта.

— Права си. Извинявай, мила. — Той се изправя и пригладжа назад падналата на челото коса. — Просто исках всичко да е съвършено за теб.

— Всичко е чудесно — уверявам го аз и го прегръщам. Той ми се струва толкова сломен, че се опитвам да го развеселя. — Утре заминавам за Корнуол. По това време се събираме цялото семейство. Искаш ли да дойдеш?

За някои мъже милото семейно тържество може да бъде истински кошмар, но не и за Джеймс. Лицето му веднага грейва.

— Имаме малка къща в Порт Айзък. Не е кой знае какво, но е много красива. Казва се Бъфърс Коув и е на върха на един хълм.

— Чудесно! С удоволствие. — Той ме прегръща, след това става сериозен. — Значи ще се запозная с родителите ти.

— Не се притеснявай, няма да е официално събитие — успокоявам го аз. Не ми се иска да го подплаша.

Очевидно не съм разбрала, защото той веднага започва да обяснява:

— Не е това, с удоволствие ще се запозная с родителите ти — отвърща той и ме целува по върха на носа.

— Наистина ли? — Това вече е напълно невероятно.

— Разбира се. И моите нямат търпение да се запознаят с теб.

— Ами?

— Ами, да. Разказах им всичко за теб. Следващия уикенд можем да отидем до Кент на гости.

Колебая се. Господи, работата става прекалено сериозна. Да не говорим, че всичко се развива прекалено бързо, обажда се предателският глас в главата ми.

— Какво ще кажеш?

— Добре. — Усещам, че започвам да се притеснявам зароди срещата с родителите му, но отпивам огромна глътка шампанско и то отмива страховете. — Става.

Останалата част от вечерта преминава с много храна, алкохол и музика. Джеймс е невероятен готвач. Беше приготвил стриди, ризото с тиква и най-прекрасното домашно сорбе с райска ябълка. Към всяко ястие имаше различно вино. Когато приключваме с храната, той ме кани да танцуваме, а аз усещам, че съм малко пияна.

Кискам се, вече изпаднала в алкохолен унес.

— Трябва ни музика.

Той грабва дистанционното и го насочва към уредбата.

— Желанията ти са заповед за мен — прошепва той. Сидито се завърта с леко бръмчене, а той ме изправя на крака и ме прегръща през кръста. На това вече му се казва романтична вечер.

Преплитам пръсти с неговите и отпускам глава на гърдите му в очакване да чуя каква музика е избрал. Сигурно нещо нежно, например на Саймън и Гарфънкъл или пък класическа романтика като „Нещо“ на Джордж Харисън, най-любимата ми песен.

Песента започва и аз затварям очи. Познавам тази песен. Много ми е позната... Прилича на...

Застивам. Не може да бъде!

Те са!

„Ует, Ует, Ует.“

Докато Джеймс ме води, аз слушам ужасена как пее за чувства, които усеща в пръстите и на ръцете, и на краката. Това е някаква шега.

— Много обичам думите, а ти?

Той луд ли е? Отварям очи и забелязвам, че ме наблюдава с копнеж.

— Ммм — кимам аз. Какво да кажа? Че са сладникави и досадни ли? Представям си веднага ухиления Марти Пелоу.

— Мислех, че ще ти хареса — продължава Джеймс. — Това може да е нашата песен.

Господи! Боже! Свивам се, обзета от чувство на неловкост, а краката ми са като пълни с олово. Песента сякаш няма край и аз усещам как ведрото ми настроение се стопява. Още малко и съвсем ще изчезне.

Продължаваме да се въртим бавно в такт с песента и аз чакам Джеймс да направи следващата крачка. Вечеря, шампанско, музика...

Следващата ни стъпка би трябвало да е към спалнята, нали? Чакам нетърпеливо. Вече съм отчаяна. Повече не мога да търпя Марти Пелоу и решавам аз да направя първата крачка и да поведе Джеймс към спалнята. Започвам да разкопчавам ризата му.

Добре че разбра намека и двамата се редуваме да свалим дрехите си, докато накрая се озовахме в огромното му легло, а Джеймс... Къде е Джеймс?

Отварям замаяно очи и в продължение на няколко секунди се опитвам да се приспособя към тъмнината. Най-сетне го виждам. Застанал е в долната част на леглото. Силно възбуден е. Сгъва дрехите ни.

— Джеймс, точно сега ли трябва да ги оправяш? — питам аз и се изправям.

— Само минутка, мила.

Наблюдавам го възмутена. Аз съм се отпуснала в леглото му. Гола съм. Готова и нетърпелива. А ето че гаджето ми навива чорапите си на малки топки. Обидена покривам гърди с ръка, докато той посяга към роклята, която съм пуснала на пода, и я поставя на закачалка. Не може да бъде! Да си спретнат и подреден е едно, но това неговото...

— Ето, готово.

Пристъпва към леглото, притиска голото си тяло до моето и ме прегръща през кръста.

— Та докъде бяхме стигнали?

Идва ми да се нацупя. Не е много приятно да си на второ място след нечий гащи, но пък на Джеймс човек не може да му се сърди, особено когато целува онези прекрасни ерогенни местенца зад ушите така нежно. Боже, това е невероятно. Искане ми се да не спира.

Предавам се на удоволствието, което ми носят устните му, докато се плъзгат по врата ми, и затварям очи. Мога направо да умра от кеф. Усещам възбудата му до бедрото си и протягам ръка, ала той ме отблъсква и напада пъпа ми с целувки.

Усмихвам се и зачаквам. След малко отново протягам ръка.

— Защо бързаш? — прошепва той и отново ме отблъсква, само че този път много по-решително.

Добре де. Чувствам се напълно ненужна, докато лежа, а той прокарва ръце по тялото ми и целува зърната ми. Това вече е

невероятно... Направо изключително... Това е... Потискам прозявката си.

Става досадно.

В мига, в който тази мисъл ми минава през ума, оставам шокирана от себе си. Никога досега не бях предполагала, че любовната игра може да омръзне. Може, и още как, казвам си аз и се размърдвам, за да го накарам да побърза. Той не ми обръща никакво внимание, докато сипе целувки по лицето ми.

Решавам да оправя нещата.

— Ъъъ, имаме ли презервативи? — шепна аз, а Джеймс е заровил лице на гърдите ми. Не мога да се нарека тактична, но какво да направя, за да стигнем най-сетне до целта?

Той не схваща намека.

— Шшш.

След това започва да се опитва да подразни зърната ми с мигли.

Над рамото му зървам дигиталния часовник. Почти два след полунощ е. Прекарала съм в тази стая цял един час.

— Ммм, миришеш божествено — стене Джеймс, а гласът му е приглушен от косата ми.

— И ти — отвръщам по същия начин аз. Може ли най-сетне да правим секс? — моли гласчето в главата ми и аз се притискам към него. Опитвам се да извия бедра. Обикновено този номер дава резултати, ала Джеймс ме прегръща и известно време оставаме да лежим притиснати. Просто се прегръщаме.

Опитвам се да гледам на нещата от веселата страна. Толкова рядко се намира мъж, който да те прегърне: обикновено се надървят, изчукват те, раз-прас и благодаря ви, госпожо, това беше. С Джеймс не е така. Той обича прегръдките. Миналия път, когато останах да спя при него, той не се отлепи от мен през цялата нощ. Честно казано, беше доста трудно да се спи, защото аз обичам да се просна по корем, с разперени ръце и крака, а на следващия ден бях схваната, но пък ми се стори безкрайно романтично да се събудиш в прегръдките на любовника си. Така и косата ти, и гримът са останали непокътнати. Не е ли така и по филмите?

Не че гримът ми беше съвършен. В интерес на истината, когато се събудих, спиралата ми се бе размазала по калъфките за възглавници от египетски памук.

— Хедър? — Долавям гласа на Джеймс, който долита от много далече. — Ти спиш ли? — Клатя замечтано глава. След това става тихо и започвам да се унасям, ала чувам отново гласа му. — Обичам те.

Извърщам рязко глава към него. В гърдите ми се надига паника. Много малко паника, нищо важно, а това сигурно е напълно нормална реакция, защото не съм свикнала мъжете първи да ми казват, че ме обичат. Обикновено си падам по емоционални инвалиди, които не успяват да си изразят чувствата.

Това трябва да е. Затова малко изперках. И изведнъж усетих наченките на клаустрофобия. Сигурна съм, че това е, защото юрганът на Джеймс е много топъл, а и самият Джеймс се с лепнал за мен. Истината е, че ми е доста трудно да дишам.

Опитвам се да се измъкна от прегръдката му и отмятам завивката, за да глътна малко чист въздух. Така вече е по-добре. Преставам да шавам и се усмихвам замечтано на Джеймс, само че той не отвърща на усмивката ми.

Чак сега разбирам. Той чака отговора ми.

Мама му стара. Аз го чакам да ме изчука, а той иска да направи признание във вечна любов. Би трябвало да съм във възторг. Би трябвало да съм луда от щастие. Би трябвало да съм на седмото небе. Та нали тъкмо за това мечтаех, нали това исках? Смешното е, че не чувствам нищо подобно. Дори напротив, имам чувството, че съм притисната в ъгъла. А пък много харесвам Джеймс. Наистина. Той е толкова сладък и мил и последното, което бих направила, е да го нараня.

Само че?

Само че ти не го обичаш, Хедър.

Предателското гласче в главата ми ме стряска. Това не може да е вярно. Джеймс е всичко, за което някога съм си мечтала.

Ами ако той просто... Бързо прехвърлям дните, откакто сме заедно. Дали стана една седмица?

Изминали са секунди, откакто изрече двете стряскащи думи, докато лежах объркана в прегръдката му.

Също като очи на къща с духове от някой анимационен филм, аз извивам поглед настрани и забелязвам, че той ме наблюдава, изпълнен с обич. Маслиновата му кожа е съвършена, шоколадовокафявите му очи и силната квадратна челюст — също. Усещам как се разтапям. За

бога, Хедър, погледни го само. Та той е наистина съвършен. Трябва да го обикнеш. По дяволите, какво означава това да не си влюбен?

Затова му го казвам:

— И аз — шепна до ухото му.

Той се ухилва, прегръща ме и...

Оставете я тази част. Желанието ми се сбъдна.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ти къде си?

Сърдитият глас на Ед ме стряска от мобилния, заклещен между рамото и брадичката.

— Ммм, не съм далече — отвърщам уклончиво аз. Сядам, както съм сънена на леглото, и започвам да тъпча каквото ми попадне в кожата сак. Събота е и двамата с Джеймс трябваше да сме тръгнали рано сутринта за Корнуол за семейното събиране. Планът ни беше да пристигнем... о-па. Поглеждам часовника си. Трябваше да сме пристигнали преди десет минути.

По дяволите!

Махмурлукът ми пулсира досадно, аз стискам глава между длани и си поемам дъх няколко пъти. Трябваше да сме тръгнали, но аз не съм чула будилника и вече е станало обяд.

— Кажи по-точно — настоява нетърпеливо Ед.

— Нали ме знаеш — смея се небрежно аз по моя си глуповат начин. — Хич не се оправям в посоките.

Това изобщо не е истина. Имам в колата си вграден компас, но не мога да кажа на Ед къде точно се намирам, нали? Той предполага, че съм някъде на М4, а не лазя на длани и колене из спалнята, за да открия сешоара си.

— Кой е най-близкият град?

— Амиии... Брайтън. — Това е първото име, което ми изскача в главата.

— Брайтън? Че това е безкрайно далече! — изревава Ед. — Какво правиш цяла сутрин?

Чуках се, изкушавам се да му кажа, но в същия момент забелязвам сешоара под гардероба и изпускам телефона с ръмжене.

— Чакай малко, трябва да сменя скоростта. — Просвам се по корем и се протягам под гардероба, а когато се надигам отново, чувам гласа му някъде откъм завивката:

— Да не би да искаш да ми кажеш, че караш и говориш по телефона? Ти нямаш ли хендс фри? Много добре знаеш, че е забранено да се говори по мобилен, докато си в автомобил.

Докато той ми изнася лекция, аз на бърза ръка преравам чекмеджето с бельото, в което цари пълен хаос, и накрая се отказвам. По дяволите! Прекалено замаяна съм, за да се опитвам да вадя комплекти, затова дръпвам чекмеджето и го изсипвам върху завивката.

— ... полицаите следят внимателно нарушителите, а глобата е огромна, освен това ти махат точки от талона и според мен...

Ед набира скорост, затова решавам да го избавя от мъките. И да си спестя своите.

— Добре, добре, Ед. Успокой се. — Грабвам мобилния. — Не се притеснявай. Не съм зад волана.

— Това някаква смешка ли е? — хлъцва той. — Да не би да си взела влака?

Господи, изобщо не трябваше да увъртам. Подобни неща са в състояние да ти докарат само бели, Хедър, предупреждава предателският глас. Бързо си припомням миналата нощ. Бях в леглото с Джеймс. Казах му, че го обичам. Започвам да съжалявам. Господи, не трябваше да го казвам. Само че вече съм го казала, а не мога да си пожелаая да върна нещата, нали?

— Все още не съм тръгнала — признавам аз.

В първия момент мълчи. След това изревава:

— Не мога да повярвам. Още ли не си тръгнала? Вече е два следобед! Знаеш, че движението ще бъде ужасно, нали?

— Знам — мънкам аз и оглеждам куповете дрехи. Дали да си взема бански, или ще вали? Май ще го взема. Просто за всеки случай.

— Ще изпуснеш вечерята. Розмари много ще се разстрои.

Едва ли, мисля си намръщено аз и си представям задоволството ѝ, когато разбере, че няма да съм там, за да ѝ разваля представлението на свършена домакиня.

— Ще ѝ купя един букет на идване — отвърщам аз, за да го успокоя. Дали да не взема още един чифт дънки? Дръпвам още един чифт от купчинката. За всеки случай.

Това „за всеки случай“ е проклятието на събирането на багаж. Затова винаги мъкна прекалено много неща, от които нямам нужда, а в трите случая, когато съм пътувала със самолет, ми се наложи да платя

свърхбагаж. Трябва да си взема поука от малкото неща, с които се движи Дженс. Като стюардеса тя е истинска професионалистка. Очевидно не ти трябва нищо повече от две тениски и чифт резервни бикини.

Отчаяно поглеждам препълнения сак. Заминавам за един уикенд, а съм взела десет тениски и четири чифта панталони. А, да, и бебешко сините шалвари с връзка, зелените панталони и едни бели дънки, които не съм обувала никога досега, защото ме правят по-дебела. Опитвам се да ги натъпча в малкото останало местенце до тоалетните принадлежности. Ето, все още ме бива.

— Надявам се, ще вземеш кола под наем, няма да пътуваш с своята. От нея нищо не става, Хедър. Поне веднъж прояви здрав разум и вземи да я продадеш. Защо ти е спортна кола в Лондон, след като непрекъснато се возиш на автобус. Просто не разбирам...

— Ще дойда с колата на гаджето си — прекъсвам го аз, преди да успее да се овладее. Господи, колко странно. За пръв път наричам Джеймс гадже и ми се струва странно, също като чифт нови обувки. Скоро ще свикна. Ето например розовите сатенени с високия ток. Вече не са нови и са ми удобни като пантофи.

Само че както си го мисля, така ми хрумва, че трябва да се притеснявам, задето съм свикнала с Джеймс толкова бързо, че вече го приемам като чифт пантофи. Това би трябвало да е хубаво.

— Освен това ще се сменяме на волана — бързам да добавя аз. Сядам върху сака и подскачам, за да послегнат поне малко нещата. — И той не кара спортен автомобил, а сигурен „Рейндж Роувър“.

Чакам с нетърпение реакцията му, но в другия край цари пълно мълчание.

— Ед, чуваш ли ме?

Чувам сподавен шепот. Вече си го представям как съобщава новината на семейството ми, те са се скупчили около него и чакат с нетърпение да разберат какво е насукала този път шантата Хедър. Раздразнението ми заплашва да изригне. Не успявам да доловя какво казва, но сигурно е нещо като от рода на „Онази стара мома, сестра ми е още жива, при това с гадже, което се е обзавело със суперготин автомобил...“

— А, да, всички сме тук — отвърща бързо той.
Знаех си аз.

— Само че без мен — отвърщам аз и нахлузвам лъскавите си чехли. — Затова не мога цял ден да си говоря с теб, Ед. Така никога няма да пристигна. — Ухилвам се доволно, защото поне този път последната дума беше моя. Затварям.

Десет минути по-късно вече не съм толкова горда.

— Не можеш ли да дойдеш? — писвам аз, тъкмо когато Джеймс ми обяснява, че не можел да пътува с мен, защото му се налагало да лети за Париж заради някакви спешни разговори с важен клиент и нямало как да се измъкне.

— Знам. И аз съм много разочарован, мила — отвърща той. — Много ми се искаше да се запозная със семейството ти.

Семейството ми.

Щом го споменава, и сърцето ми се свива. Господи, брат ми има да натяква целия уикенд. Ами Розмари? Сбогувам се с Джеймс и посягам отчаяна към ключовете на енджито, оставени на перваза до стръкчето пирен, което би трябвало да ми донесе късмет.

Щом го поглеждам, се колебая, настроението ми се връща и аз започвам да се радвам на слънчевите лъчи, които проникват през щорите и озаряват цветето в ярка светлина. Направо не е за вярване колко дълго изкара. Да не би да ми го дадоха единствено за да се грижа за него? Сега е в яйчена черупка, която пълня с прясна вода, но откакто се разбра, че всяко цвете, до което се докосна, покафенява и умира, откакто съсипах орхидеята, като я поставих на пряка светлина, вече е повече от очевидно, че не се справям добре с цветята.

Някои сигурно ще го нарекат късмет.

За мен това е магия.

Едва съм си го помислила, и се случва най-странното нещо. Стоях в малко езерце светлина в кухнята и се наслаждавах на слънцето, когато то се превръща в изпепеляващ горещ лъч, който ме пронизва. Сякаш... някой ме наблюдава.

Вдигам поглед към прозореца. Очаквам той да се окаже празен, а аз да се почувствам като пълна глупачка. Само че през щорите се опитват да надникнат смарагдовозелени очи, които искрят с хипнотичен блясък. Не може да бъде!

Та това е старата циганка.

— Хедър?

Сърцето ми подскача. Поемам си дълбоко въздух и се врътвам към вратата. Там има някой. Трябва ми секунда, за да осъзная, че е Гейб. Облякъл е някакъв нов ужас — оранжев гащеризон и чехли.

— А... здрасти.

Не мога да мисля, въпреки това се опитвам да разбера какво стана току-що. Онова не беше ли... Възможно ли е... Опитвам се да приема невъзможното, обръщам се отново към прозореца, чувам „мяу“ и забелязвам как оранжевият Били Смит скача от перваза. Да не би това да е била най-проста игра на светлина?

— Ще заминаваш ли? — пита Гейб, приближава се към чайника и го включва.

— Заминаваме за Корнуол при семейството ми — обяснявам аз. Пъхвам коса зад ушите и се опитвам да се съсредоточа. — Аз заминавам. — Сядам на масата в кухнята и подпирам лакти на издраскания дървен плот. Той ми се струва топъл и як. — Джеймс трябваше да дойде с мен — обяснявам аз. — Само че има някаква среща.

— Ясно. — Гейб ме поглежда за момент, след това пита: — Значи нямаш нищо против?

Мислех, че имам, но щом се замислям, разбирам, че всъщност ми е по-добре така. По-скоро съм облекчена, че двамата с Джеймс няма да сме заедно. Снощи беше върхът, но днешната среща ме притесняваше.

— Просто пътят е дълъг. И ще има движение... — добавям аз и в същия момент разбирам, че говоря също като Ед. — Ще трябва да си осигуря шоколадови бисквити в изобилие. Те ще ми правят компания.

— Можеш да ме вземеш мен. — Той се смее, но аз оставам толкова изненадана, че не отговарям. — Нямам никакви планове за уикенда, а ти спомена, че сърфът там бил върхът... — Той продължава да говори, пристъпва от крак на крак, чеше се по носа. — Затова си казах... — Той замълчава и чака да види какво ще кажа.

Само че аз не знам какво да отговоря.

Гейб? Да прекара уикенда със семейството ми в Корнуол? Не че те ще имат нещо против, но какво да кажа за Джеймс? Как да обясня присъствието на Гейб? Двамата с него нямаме връзка, а и на него ще му хареса там. Ще покара сърф, ще похапне корнуолски сладкиши, ще

бъде съвсем като турист. Ако е решил, че Хампстед е странно място, значи ще полудее, когато види Порт Айзък.

Ами ти, Хедър? Забрави останалото. Кой от двамата предпочиташ!

Замислям се. Не че е нужно, а защото така трябва. Знам отлично отговора, знаех го още одева. Много ми се иска да дойде с мен.

— Сърфът там е страхотен — усмихвам се срамежливо аз.

— Страхотинско! — възкликва той и плясва длан в моята. Боже, как мразя подобни изпълнения.

— Може ли сега да предложи нещо?

Той поема ключовете на колата и ги подхвърля на масата.

— Няма да се наложи да висим в задръствания. Ще пътуваме с моя мотор.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ще умра. Скована от ужас, се притискам към коженото яке на Гейб с надеждата да оцелея. Ще се забием в нещо. Ще се размажем и това ще бъде краят на живота ни! След катастрофата ще бъдем така разчленени, че ще се наложи да ни идентифицират по зъбите.

Фучим по П4, аз съм стиснала очи в каската и стискам все по-силно, почти като в менгеме, нещастния Гейб през кръста. Когато се качихме, той ме предупреди, че трябва да се държа — затова прехвърлих ръце през врата му (той нали ми каза да се държа) — но щом спряхме за бензин, подхвърли, че щяло да ми бъде по-удобно, ако се държа за щръкналите метални неща на седалката.

Не му обърнах внимание. По-удобно ли? Тоя луд ли е? Тук изобщо не може да става дума за удобство. Пътуваме с почти сто и шейсет километра в час, без предпазни колани и се крепим на тясна кожена седалка, докато се опитваме да оцелеем.

Живи сме, но сме напълно глухи, аз пицця без глас, ревът на мотора отеква в главата ми и тя започва да пулсира от болка. На това му се казва мъчение. Вие ми се свят. Цялото ми тяло се тресе. Нервите ми са изопнати до крайност. Цялата тази работи е ужасна. Не, тя е потресаваща.

Гейб форсира и задминаваме един ягуар.

Направо да паднеш.

И тогава чувам сирената.

Поглеждам през рамо и забелязвам полицейска кола с пуснати светлини зад нас. Мама му стара! Сега ще ни спрат за превишена скорост.

Гейб отбива и двамата слизаме. Строг полицаи слиза от „Рейндж Роувър“-а си и се приближава до нас.

— Млади човече, имаш ли представа с каква скорост караш? — смръщва се той към Гейб.

— Здравейте, много съжалявам, господин полицаи. Аз съм тук на гости. От Калифорния съм... — Гейб се опитва да се измъкне, като се

прави на турист.

За съжаление номерът не минава пред английския катаджия.

— Да не би в Калифорния да карате мотори със сто и петдесет километра в час? Няма такова нещо. — Той извива едната си вежда. — Покажете ми книжката си и застраховката, ако обичате.

Гейб веднага му подава книжката си.

— Не нося никакви други документи. Имам мотора от две седмици.

Полицаят остава особено доволен.

— В такъв случай ще ви помоля да ме последвате до полицията.

Сърцето ми се свива. Господи, ако ни бяха глобили, щеше да е зле, но сега става още по-лошо. Както е тръгнало, може и да не стигнем до Корнуол.

Гейб свива тъжно рамене и се обръща към полицаия, който включва радиостанцията си.

Зяпвам полицаия и си пожелавам да ни пусне само с едно предупреждение.

— Господин Габриел Джеферсън?

— Да, господине.

Полицаят връща книжката на Гейб.

— Този път ще ви пусна само с предупреждение. В бъдеще спазвайте ограниченията на скоростта.

— Благодаря, господин полицаи — отвърща Гейб и ме поглежда изумен. Аз се правя на изненадана. — Чух, че английските ченгета били голяма работа, и се оказва вярно.

Полицаят се връща при автомобила си, готов да се пръсне от гордост. След това се обръща.

— Ти да не си от холивудските актьори? Изглеждаш ми познат. — Аз се изкисквам, а Гейб поруменява.

— Не, не съм — клати глава той.

— Хм — свива рамене човекът. Макар да личи, че не е убеден, сержантът кимва и се качва в автомобила.

Пристигаме в Порт Айзък рано вечерта. Когато слизаем от магистралата, Гейб намалява и моторът започва да мърка по тесния селски път. Вдигам визъора и поемам дълбоко корнуолския въздух.

Ммм, страхотен е. Мирише на сол, на сърф, на дърва и пушек. Както винаги ме бодва носталгия. Та това е ароматът на детството ми. Спомням си дните, които прекарвах на брега в търсене на миди, за да изпиша името си на влажния мокър пясък. Спомням си разходките по скалите, когато родителите ми ме дължаха за ръце и ме залюляваха високо във въздуха, а аз се заливах от смях и молах за още. Или пък играех на криеница сред дървените рибарски лодки на пристанището и се биех с Ед, когато той издаваше къде се намирам.

Ауспухът ръмжи по-уверено по тесните алеи, покрай полята, осеяни с овце, които вдигат глави, за да разберат кой минава. Усмивкам им се, а те ме наблюдават отегчени, без да мигат и без да се впечатляват от мотора, управляван от американски турист в компанията на червенокосо местно момиче.

Постепенно зелените ливади отстъпват на каменни къщи, и докато бръмчим нагоре по пътя, усещам нетърпение. Тази част от пътуването ми е любимата. Все едно, че разопаковаш подарък и очакваш момента, когато ще видиш какво има вътре. Само след секунда ще зърна морето. Прегръщам здраво Гейб. Нямам търпение да му го покажа. Едва се сдържам да не го предупредя. Не искам да разваля изненадата.

Изкачваме се на билото на хълма и то се ширва пред нас. Сребристо-синя ивица чак до хоризонта.

— И-ха — провиква се Гейб.

Морето прилича на киноекран. Става все по-голямо и по-голямо, гребените на вълните са оцветени в розово, червено и оранжево от залязващото слънце.

Гейб отбива встрани от пътя и врътва ключа. Моторът млъква, аз свалям каската и разтръсквам коса. Ушите ми бръмчат. Струва ми се толкова тихо след рева на вятъра и мотора.

— И-ха.

Гейб приближава до самия край на скалата и отправя поглед към хоризонта. Аз се смъквам от мотора и заставам до него. Той не помръдва, вперил е поглед напред. Проследявам погледа му към потъващото слънце и за минута двамата оставаме един до друг. Изправили сме се на фона на небето, което се променя от оранжево към червено и пурпурно. Слушаме ритъма на вълните, които гаят самотния плаж.

И тогава, с крайчеца на окото си забелязвам, че той се обръща към мен. Притаявам дъх. Нима ще направи онова, което си мисля, че ще направи? Всичко между нас се променя. Вдигам лице към него и срамежливо срещам погледа му. Нима ще направи онова, което си мисля, че ще направи?

— Тръгваме ли?

Гласът му ме връща с гръм и трясък на земята. Залива ме неудобство също като вълните долу.

— Ами... да... — заеквам аз. За всичко е виновен тъпият залез. Не прецених добре и се унесох. Самотен скалист бряг, красива природа, привлекателен мъж...

Този привлекателен мъж не е гаджето ти.

— Между другото, да те предупредя за мащехата — започвам аз.

— Защо? Да не би да хапе?

Не се стърпявам и се изкисквам.

Гейб ме наблюдава замислен.

— За пръв път се смееш на някоя от шегите ми — отбелязва той.

Спирам рязко.

— Непрекъснато се смее на неща, които казваш — опитвам се да протестирам аз.

— Смееш ми се на мен, не на шегите ми — отвръща той и се преструва, че е обиден.

Поне се опитва, но не съм сигурна. Усещам в какво неудобно положение изпадам. Не мога да призная пред него, че мразя този тип комедия, че за мен адът настъпва, когато някой мъж се изправи на сцената и започне да реди тъпи забележки за приятелката си, а аз няма да съм тази, която ще каже, че го е слушала много пъти, докато е репетирал и доизпипвал нещата.

Вятърът подръпва палтото ми също като дете, което се опитва да привлече вниманието на майка си, и в същия момент забелязвам, че е станало тъмно и студено. Поглеждам часовника си.

— Става късно, да вървим.

Така е, но това, също така, е най-добрият начин да наруша мълчанието.

— Чакат ни — добавям аз.

Гейб се мръщи и без да сваля ръкавиците си, се прави, че хапва отчаяно пръсти.

— Не се притеснявай — успокоявам го аз, хващам го за ръка и го повеждам към мотора. Ами ако просто съм си въобразила? Така или иначе, нямах желание да ме целуне.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Гейб допадна на семейството ми още от първия момент, включително и на Розмари, която още от мига, в който той влезе в кухнята и трябваше да свали гумените ръкавици — „Мащеха? Не мога да повярвам! Приличате на сестри!“ — му е предана робиня. Изчервява се като тийнейджърка, налива му шери в една от най-красивите си кристални чаши марка „Уотърфорд“ и нито веднъж не се сети да го подкани да се събуе. Останалите от семейството са се скупчили около него, стискат му ръката, а пък баща ми го пошляпва по рамото, сякаш изтупва килим.

Затова пък аз трябва сама да си сипя шери и стоя като наказана на изтривалката, защото не ме пускат, преди да си сваля ботушите. Всички се суетят около него, а мен дори не ме забелязват.

— Какво стана с хапещата? — прошепвам аз, след като всички вече се познават и сме се наредили около масата, отрупана с лакирано печено и какви ли не гарнитури.

— Струва ми се готина... — свива рамене Гейб и се промъква между съпругата на Ед, Лу, която слуша любезно разказа на щерката на Розмари, Анабел, и съпруга ѝ Майлс, докато обясняват как решили да се спрат на ламиниран паркет вместо мокет „заради близнаците“. — Въпреки че ми наля някаква странна кафява напитка.

— Това е шери — обяснявам му аз, забелязвам, че ще се блъсне в една греда, и изкрещявам: — Внимавай!

Закъсняла съм.

Той си удря главата и се мръщи.

— Господи, това боли.

— А, да, внимавай — обажда се и Ед. Ед е от дразнещите хора, на които им е особено приятно да те предупреждават след случката. — Тези стари греди са наистина много опасни.

— Доколкото разбирам, това не е шега. — Гейб се насилва да усмихне и разтрива слепоочието си. Придърпва стол и се опитва да събере дългите си крака под масата. Все още е с оранжевия гащеризон,

но семейството ми се преструва, че не забелязва. — Сигурно тази къща е строена от дребосъци.

— Така е — кима сериозно Ед, привел всичките си метър и осемдесет и пет над масата. — Хранели са се зле и са оставали дребни.

— Това е наистина ужасно. — Гейб ми се струва искрено угрижен. — Познаваше ли ги?

Лайтнъл избухва в шумен смях, когато влиза в стаята, стиснал чаши за вино и две прашни бутилки каберне совиньон, извадени специално от мазето.

— Мило момче, тази къща е строена през 1642 година. Тя е на повече от триста и петдесет години.

Следва мълчание и аз започвам да се притеснявам, че Гейб ще се обиди от резкия тон на баща ми, ала той отвърща добродушно:

— Какво мога да кажа? Аз съм американец и най-старото, което познавам, е Джоан Ривърс^[1]. — За смешка не е лоша. Само че на масата се възцарява тишина и всички се оглеждат объркани.

— Каква е тази Джоан? — пита любезна Анабел и пригласява грижливо сресаната си коса.

— Тя е нещо като комедиантка — обяснява Гейб. — Сигурно е поне на сто, но се е подлагала на един куп пластични операции...

Поглеждам сериозните лица около масата. Те нямат представа за какво става въпрос. За разлика от мен семейството ми не познава знаменитостите.

— А, знам я! Лицето ѝ изглежда така, като че ли ще я отвее вятъра — обажда се глас от коридора.

Вдигам стресната поглед. Розмари! Тя тъкмо внася кана вода с лед и я оставя на средата на масата.

— Имаше дълга статия за нея в едно списание.

Поглеждам я силно изненадана и доста впечатлена.

— В „Лейди“ ли? — мръщи се Анабел.

Миналата година Анабел подари на Розмари абонамент за „Лейди“ за Коледа и всеки път, когато съм в Бат, по някой и друг брой от списанието е оставен върху масичката за кафе. Вътре е пълно с тъповати статии за плетки и как да се справиш с бавачки, които не си изпълняват качествено служебните задължения. Розмари крие броевете на „ОК!“ и „Хелю!“ в килера. Сега е спипана на местопрестъплението,

затова заеква и прикритието ѝ всеки момент ще рухне под зоркия поглед на Анабел.

Всички се стягаме, готови да изтърпим поредната им караница, когато Лу сменя темата.

— Кажи, Габриел, какво те води в Англия? — пита тя и му се усмихва приятелски, подавайки му залятото с пържено масло брюкселско зеле. Той поглежда купата и тъй като няма никаква представа какво е това, си сипва една лъжица.

— Единбургският фестивал — обяснява той и отхапва предпазливо. — Ще бъда там две седмици и ще имам представления.

Две седмици ли каза? Трепвам от изненада. Времето мина толкова бързо. Ще си замине и има да се чудя защо не съм забелязала. Стрелвам го с поглед и усещам някакво притеснение.

— Браво, човек на изкуството, на театъра! — прогърмява гласът на Лайънъл от другия край на масата. Той е очарован. Баща ми обожава театъра.

— Не, аз съм комик — поправя го Гейб и преглъща брюкселското зеле с огромно усилие. Когато решава, че никой не го наблюдава, тайничко изтръсква от вилцата остатъка от миниатюрната зелчица. — Изнасям представления пред публика.

— Вие двамата как се запознахте? — пита Розмари и попива изискано ъгълчетата на устата си със салфетка.

— Обява — отвърща Гейб и се усеща как е прозвучало, затова се усмихва. — Не говоря за онези обяви, госпожо Хамилтън. Хедър си търсеше съквартирант, а на мен ми трябваше място, където да работя.

— Значи ти не си новото гадже на Хедър? — намесва се Ед.

— Онзи с „Рейндж Роувър“-а? — надига обвинително глас Розмари и по гласа ѝ личи, че не вярва нито на една моя дума. Поглеждам я вбесена и бузите ми поруменяват.

— Не съм аз — отвърща добродушно Гейб.

— А къде е новото ти гадже, Хедър?

Розмари изрича „новото гадже“ с такъв тон, сякаш думите са сложени в кавички и аз едва сега усещам, че всички на масата са притихнали.

— За Джеймс ли ме питате? — Защо имам чувството, че съм пред съдебни заседатели? Седем чифта очи са се впили в мен. Шест

чифта принадлежат на двойки. — Наложил му се да отиде на работа — обяснявам аз.

— В събота ли? — обажда се Анабел.

— Става въпрос за важна среща — опитвам се да го оневиня аз, освен това е истина. Защо тогава ми се струва, че си измислям, за да го защитя?

— Сигурно — мърмори Розмари и си сипва лъжица задушени картофи. — Да те изостави така в последната минута. — Казва го по такъв начин, че дори аз мога да реша, че ми съчувства. Само че аз я знам какво представлява.

— А тя разказа ли ви за букетите? — прекъсва я Гейб и стиска тайничко ръката ми под масата.

— Букети! — хлъцва Лу и очите ѝ заблестяват. — Хедър, колко романтично. Аз съм получавала единствено китка нарциси. — Обръща се към Ед, нацупва се игриво, а той си придава обиден вид и вирва глава.

— Да, изпрати три отделни букета — всеки с по дванайсет червени рози — продължава Гейб. — Направо е луд по нея.

— Естествено — прогърмява отново гласът на Лайънъл, пълен с бащинска гордост. — Нали така, Розмари?

Розмари изведнъж е притихнала. Сигурно не може да преглътне необичайния факт, че има мъж на този свят, който ми изпраща цветя и аз не съм си го измислила.

— Разбира се — отвръща напрегнато тя. — Някой иска ли още брюкселско зеле?

След вечеря всички отиват да си легнат и аз оставам с момчетата, за да похапнем по второ парче ябълков пай и да поговорим — познайте за какво — за футбол!

— Ти падаш ли си по сокър? — пита Гейб и подозрително ровичка яйчния крем. Направих го одева, за да покажа, че не съм съвсем некадърна в кухнята, макар да използвах готов от пакетче.

— Разбира се — отвръща гордо Ед.

— Точно така, мой човек. — Майлс го перва по ръката. — Миналата седмица направо ги скапахме. Страхотен късмет. Във вестниците писаха, че било истинско чудо.

Двамата с Ед се споглеждаме.

— Да... така казаха — съгласява се той и лапва парче ябълков пай. Минали са няколко седмици след онази вечер в кръчмата, и въпреки че двамата с Ед сме се чували по телефона, той нито веднъж не спомена случката. Не че съм изненадана. Ед отказва да се замисля за неща, които не може да разбере и просто гледа да ги забрави.

— Чух, че Англия спечелила — продължава Гейб. — Страхотинско.

— Имаме добри играчи, затова очаквам големи постижения от тях — ухилва се Ед очарован, че има с кого да поговори за любимия си футбол. — Ако имам късмет, тези дни ще се лепна за телевизора. Добре че имам „Скай Спорт“.

— Едва ли госпожата е много доволна — ухилва се Майлс и сръчкава заговорнически Ед.

Ед се усмихва притеснен и на мен ми се струва, че Майлс е напипал болното му място. Господи, дано не съм създала проблеми с това мое желание.

— Хедър? — Гейб ме поглежда нервно. — Този яйчен крем, дето всички го харесват...

Поглеждам купичката му. Лъжицата му е щръкнала вътре.

— Дали няма сладолед? — пита гузно той.

— Толкова ли е зле? — По дяволите, сигурно съм ужасна готвачка. Не съм в състояние да направя дори яйчен крем от пакетче.

— Дори по-зле, отколкото предполагаш — признава той и се опитва да не се смее.

— Трябва да има останал от последния път, когато бях тук — прошепвам аз, защото не ми се иска Майлс и Ед също да чуят и да поискат. Не че те ни слушат. Разговорът им се е прехвърлил на пазара за недвижими имоти. — Ще погледна във фризера. — След това се навеждам към него, за да прошепна: — Чакай ме в спалнята след пет минути.

Щом изричам тези думи, разбирам как са прозвучали.

— За да не се наложи да го делим с тях — обяснявам бързо аз и посочвам Майлс и Ед, които гребат безразлично яйчния крем.

Гейб забелязва притеснението ми, ала се прикрива умело.

— Коя е твоята стая? — пита той.

— По стълбите, първата врата отдясно.

— Супер.

— Едва ли ще си на същото мнение, когато видиш тапетите на цветя. — Усмивам се мрачно, поемам паничката с недояден яйчен крем и тръгвам да търся шоколадов сладолед.

— Отгоре или отдолу предпочиташ? — пита Гейб, докато опустошаваме кутията със сладолед. В момента ме наблюдава с извити вежди.

— Ммм. — Преструвам се, че мисля.

— Казвай?

— Винаги предпочитам да съм отгоре — признавам аз и бодвам лъжицата в новата кутия сладолед и му я подавам.

Той загребва шоколадови парченца и му се пада богата находка.

— На това му се вика късмет. — Натъпква лъжицата в устата си и малка капка се стича по брадата му. — Аз пък предпочитам отдолу.

През първите пет минути двамата с Гейб стояхме облежнати на вратата на старата ми стая, похапвахме сладолед и оглеждахме двете легла, монтирани едно над друго, в които щяхме да спим тази вечер. Когато бях на десет, те ми се струаха невероятно забавни и много хитри. Двайсет години по-късно положението е съвсем различно.

Добре че Гейб не е никак притеснен и дори му е забавно. Оттам се получи и този многозначителен разговор, който се оказа доста забавен.

Изобщо не е забавно, Хедър. На това му се вика флиртуваме.

Господи, точно така е. Какви ги върша? Имам си гадже. Имам си великолепно гадже.

— Много се извинявам, аз съм едно прасе. Изядох го всичкия — обяснява сломено той и продължава да обира капките от дъното.

Освен това Гейб си има приятелка, напомням си аз. Тя е красива актриса в Холувид.

— Не се притеснявай. Аз хапнах достатъчно — успокоявам го аз и усещам, че ми е много неловко.

— Добре. — Объркан от промяната в настроението ми, Гейб престава да се глези и оставя празната кофичка. — Какво сега? Ще си лягаме ли?

Въпросът е напълно невинен, но аз съм притеснена и всичко ми се струва многозначително.

— Да. Трябва да станем рано, ако искаме да отидем на сърф. — И тогава, за да съм сигурна, че всичко е ясно, се прозявам. — Да не говорим, че съм напълно изтощена.

— Ако искаш да влезеш първа в банята...

— Няма нужда — отвърщам припряно аз. Грабвам възглавницата и започвам да я потупвам бързо, защото не знам къде другаде да си дяна ръцете. Това застояване в спалнята ме изнерви. — Ще вляза след теб. Банята е в края на коридора.

— Ако си сигурна...

— Сигурна съм.

Той се навежда над сака си и започва да си търси четката за зъби. С ъгълчето на окото забелязвам, че побутва очилата, за не паднат, и се опитвам да не мисля колко е сладък, когато прави така. Със сигурност ги е намествал по същия начин и вчера, и онзи ден, и по-онзи ден. Защо го забелязвам едва сега? Защо изведнъж реших, че е такъв голям сладур?

— Връщам се след пет минути. — Той вади четката за зъби, паста и тръгва да излиза. След това отново подава глава. — Да не забравя да ти кажа. Семейството ти е направо страхотно. Прекарах супер.

— И аз — отвърщам аз и се чувствам виновна, задето се цупих.

— Има още нещо... трябваше да ти го кажа преди.

Застивам на място. Боже, какво ли има?

Той си поема дълбоко дъх и признава:

— Хъркам.

---

[1] Известна американска актриса през 60-те години на XX в. — Б.р. ↑

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Следващата сутрин предвещава поредния прекрасен августовски ден. Също като котка на слънце, Порт Айзък примижава, а калдъръмените улици и бели къщи намигат под слънцето. Рано е и по-голямата част от селото все още спи. На пристанището са се сгушили рибарски лодки, а заливът с формата на подкова е пуст.

Брегът е скалист чак до Ньюкей. Хората, които идват по за един ден на излет, още не са пристигнали и се виждат само белите гребени на вълните, подобни на огромни мокри маслени къдри, и се чуват писъците на чайките, които кръжат над тях.

Не всички спят. Навътре във водата се виждат фигури, които танцуват по вълните също като неуморни диаманти. Лъскавите им черни тела могат да бъдат сбъркани с моржове, но ако човек се вгледа, ще забележи, че чакат следващата вълна. Повечето местни мъже стават на размисъл — независимо дали е лято или зима — и хукват към брега, за да използват спокойните часове.

Там е и Гейб.

Рано сутринта взе под наем борд и сега е мокър и съсредоточено гледа хоризонта. Стои така през последните няколко минути и чака вълната. Досега дойдоха няколко немошни вълни, които не ставаха, но ето че вижда нещо подходящо.

Просва се върху борда и загребва с бясна скорост. Ръцете му са като перки. Трябва да уцели момента, да е съсредоточен, да притежава необходимите умения. Също като ловец, тръгнал по следите на дивеча, той забелязва вълната в далечината и я чака да приближи, тогава изстрелва мускулестото си тяло, стъпва на борда, протегнал ръце като стоманени въжета.

Пази равновесие, на пръв поглед безпроблемно, прави зигзаг ту напред, ту назад, все по-бързо, привежда се и маневрира, докато вълната се пени над него и се опитва да го подхвърли като див кон.

Щрак.

Щом увековечавам момента, усещам истинско задоволство. През последния час все чаках тази снимка. Седнала съм на хълма край брега и наблюдавам Гейб през окуляра на „Никона“, като се опитвам да уловя истинските чувства, които го карат да обича сърфа.

Забравила съм колко трудна и трудоемка е фотографията, каква тръпка е да направиш истинската снимка. Когато завърших колежа, непрекъснато снимах — беше нещо като дишането. Трябваше да го правя всеки ден — ала през последните години престанах да снимам за себе си. Все си казвам, че е така, защото професията ми не го позволява, но истината е, че това е процес, свързан с прекалено много болка. Болката те прорязва, защото си спомняш всички мечти и амбиции, а аз не съм постигнала нито една от тях.

Все още не съм. Усещам вълнение, когато се сецям за писмото до „Сънди херълд“. Гейб го пусна в петък, така че ако имам късмет — замислям се над думата — с моя късмет, може и да получа отговор тази седмица.

Оптимизмът ми напират — същият оптимизъм, който ме накара да взема фотоапарата от нощното шкафче, където стои вече месеци наред, почистих окуляра от прахта и го взех в Корнуол. Този оптимизъм ме накара да стана днес сутринта, готова да направя снимки, които си струват.

Отново го хващам. Гейб е на вълната, но този път се вижда размазано и аз увеличавам, за да уловя лицето му. Стиснал е зъби, а морете се опитва да го обгърне със солени пръски. Забелязвам дори блясъка на очите му, сгушени под рошавите вежди. Имам чувството, че гледа право към мен и тогава...

Прас. Той пада във водата.

Стресната вдигам поглед към морето. Сега всички са като точки във водата. Оглеждам се, за да го видя, но от него няма и следа.

— Гейб! — крещя аз, изправям се и размахвам ръце, за да му е по-лесно да ме види. Не че съм притеснена. Той плува добре. Живял е близо до океана цял живот, сам ми каза, и се чувства като риба във вода. Само че теченията са доста силни тук и ако не си свикнал с тях, могат да те повлекат и да потънеш... Започвам да се паникьосвам.

— Гейб! — крещя с всички сили този път. По дяволите, ако нещо му се случи, никога няма да си го простя. Трябваше да го предупредя, да му кажа да внимава, да бъде по-предпазлив... Слагам капачето на

обектива, свалям фотоапарата от врата си и хуквам надолу по хълма, без да обръщам внимание, че се подхлъзвам на туфите трева.

Сякаш ми отнема цяла вечност, докато сляза, ала най-сетне се добирам до паркинга и оглеждам брега. От него няма и следа.

Вече съм като обезумяла. Нещо не е наред. Смъквам чорапите и гуменките, захвърлям ги до мотора и прескачам стената. Тупвам върху мек влажен пясък и хуквам към морето. Останала без дъх, оглеждам водата. Наоколо има много сърфисти, но от Гейб няма и следа. Къде, по дяволите, се завря?

Паниката ми набъбва. Ами ако си е ударил главата и лежи в безсъзнание? Ами ако е ранен лошо...

Трябва да направя нещо — да се обадя на спасителите или на 999, или... Изхлипвам. Така ми се иска да е тук.

— Бау!

Трепвам и се врътвам, притиснала ръка към гърдите.

Гейб е застанал зад мен, стиска борда и се хили доволно.

Усещам огромно облекчение, последвано от сляпа ярост.

— Какви ги вършиш, мама ти стара? — разкрещявам се аз. — Изплаши ме до смърт.

— Стига де, това беше просто шега.

— Шега ли? — писвам аз. — Помислих, че си се удавил.

— Вълната ме помете, след това изплувах от другата страна на заливчето.

— Аз те търсих, виках... — Млъквам и усещам, че сълзите ми напират.

— Много си сладка, когато се ядосаш.

Поглеждам го злобно.

— А ти изобщо не си смешен.

— Разбира се, че съм смешен. Работата ми е да съм смешен. — Той се смее подигравателно. — Аз съм комедиант, нали не си забравила?

Едва ли сега е най-подходящото време да си отворям устата...

— И още нещо. Ненавиждам комедиите.

Едва изрекла тези думи, и ми се иска да върна думите назад. В първия момент той мълчи, след това пита:

— Значи мразиш комедиантите? — Той ме гледа изумен. — И мислиш, че не съм смешен?

Мама му стара. За момент се замислям дали да не опитам да блъфирам, но разбирам, че няма смисъл, и клатя тъжно глава.

— Ама хич ли?

Главата ми едва трепва, аз не смея да го погледна, но най-сетне забелязвам, че сериозните му сини очи са изпълнени с болка. Засрамвам се. Ама и аз съм една, вечно ще отворя голямата си уста, когато не трябва. Защо ми трябваше да го казвам? Тъпачка. Идиотка.

Тъкмо когато решавам, че по-зле не може да стане, Гейб отмята глава назад и избухва в смях. Буквално избухва с широко отворена уста, толкова широко, че виждам белите му мъдреци.

Наблюдавам го объркана, докато той сграбчва ръката ми.

— Може и да не съм смешен, но ти, Хедър Хамилтън, си невероятно смешна.

Чувствам се объркана и унижена.

— Мислех, че си мъртъв — негодувам аз.

Той се усмихва глупаво.

— Знам, много съжалявам. Не трябваше да се смея. — Той вдига борда, стисва го под ръка и двамата поемаме по плажа към паркинга. Вървим смълчани, докато най-сетне Гейб се обръща към мен с извити вежди. — Хайде, напрежението ме убива. Кажи ми защо не съм смешен?

Започвам да се гърча. Той няма да ме остави на мира, докато не му отговоря. Може пък да приеме малко конструктивна критика. Може дори да ми бъде благодарен.

— Гледах те, докато репетираше, и според мен не бива да се правиш на такъв, какъвто не си — признавам накрая аз.

— Кажи по-точно. — Гейб май е много обиден и аз започвам да съжалявам за откровеността си.

— Не се прави на разкъсван от терзания човек, който пуши цигара от цигара, не се опитвай да докараш онези досадни гласове и тъпи смешки. Та те всичките са свързани с отрицателни емоции и негативизъм. — Това е самата истина.

— Че комедиантите би трябвало да са гневни и недоволни — изтъква Гейб.

— Само че ти не си такъв човек. Ти си приятен, спокоен, а през повечето време — доволен от живота. — Усмихвам се. — Ти си

американец. Какво очакваш? Ти си от страна, където всеки следващ ден би трябвало да бъде по-добър.

— От една страна, това е преструвка — признава той и пригладжа назад мократа си коса.

— Точно това е. Всичко е преструвка. Защо не можеш да бъдеш самият себе си?

— Пръснах хиляди, за да задавам на психоаналитика си същия въпрос — опитва се да остроумничи той.

И двамата мълчим.

— Абе, не знам. — Гейб неочаквано е станал сериозен, поглежда ме и виждам, че използва резкия тон, за да се прикрива. — Май досега не се бях замислял, но може и да се окаже, че не съм смешен.

— Много по-смешен си, когато си самият себе си. Забрави изтърканите смешки и говори за себе си.

— Че кой ще иска да слуша за мен?

— Поне пробвай.

Гейб дръпва някаква хавлия, пъхната под седалката на мотора, и сяда на стената, за да си изсуши косата.

— За човек, който мрази комедията, имаш доста точно мнение — отбелязва той.

Свивам рамене.

— Много съжалявам. Имам голяма уста. Следващия път ми кажи да млъкна.

Той избухва в смях.

— И сега какво?

— Какво ти се прави?

— Аз съм лесен — отвърща той и разкопчава неопрена си.

— Какво ще кажеш да те разведе из селото, преди да се върнем да обядваме? — предлагам аз.

— Супер. Искаш да кажеш, че най-сетне ми е позволено да се правя на американски турист, така ли?

— Ти си американски турист — напомням му аз на шега.

Той навива хавлиената кърпа и ме перва.

— Млъквай, Хедър.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Това е старото ми училище.

— Леле, колко е симпатично — ахва Гейб и поглежда към малката каменна сграда, закътана в самия край на улицата. — Като куклена къща е.

— Ти просто си свикнал на огромните сгради в Щатите — ухилвам се добродушно аз. — Не ми казвай, твоето училище сигурно е било с размерите на футболен стадион.

— Не, ходил съм в гимназия „Венис“. Помниш ли филма „Грийз“?

— Това твоето училище ли е?

— А-ха.

— Леле, на какво славно място си учил.

Гейб избухва в смях.

— Защо се смееш?

— Можеш да ми вярваш, че гимназия „Венис“ е всичко друго, но не и славно място.

Продължаваме нагоре по стръмния хълм, подминаваме пощата, цялата украсена с кошници цъфнали цветя.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че Порт Айзък е по-красив от Холивуд? — Посочвам задрямала оранжева котка на един перваз и дребна старица, която ситни по улицата, стиснала кошница с покупки.

— Някой път трябва да дойдеш и да видиш какво е. Имам свободна стая.

— Не ме изкушавай.

— Само че ще трябва да въведа някои правила... — Той се ухилва, аз се изчервявам и си спомням собствения си списък с правила, който беше дълъг няколко страници.

— А тук ме целунаха за пръв път — обявявам аз и посочвам огромен дъб в самия край на полето. — Той се казваше Себ Робъртс, а аз бях на тринайсет.

— Страхотно място за първа целувка. Моята беше в кабинета у нас и мама ме спипа. Тъкмо бях наврял ръце под тениската на Хоупи Смит и опипвах спортния ѝ сутиен. Господи, никога не съм бил в по-неловко положение.

Напушва ме смях, ала след това в гърдите ми нахлува тъга.

— Спомням си, че исках да хукна към къщи и да разкажа на мама за Себ, но тя беше починала година преди това...

Гейб се протяга и стиска ръката ми.

— Съжалявам, не помислих.

— Всичко е наред, честна дума — уверявам го аз. — Това са просто спомени.

Оставаме загледани в дъба, в мощния дънер и преплетените разперени клони. От години го помня и ще остане на същото това място още много години.

— Затова пък баща ми беше до мен. Той замести мама във всяка отношение. Докато растях, му доверявах всичко и все още е така. Затова сме толкова близки.

— Оттам ли идват трудностите с мащехата ти?

Тръгваме надолу по хълма.

— Какво искаш да кажеш?

— Двама се разбират добре, третият разваля нещата...

— Не, не е това. Просто тя не е от готините хора. Студена е, винаги си е била такава. Никога не сме се разбирали.

— Баща ти я харесва.

— Май, да. Само дето не разбирам защо. Мама беше жизнена, винаги се смееше, с нея беше весело и забавно. Розмари е сериозна, непрекъснато му натяква да направи това или онова. Направо ме побърква.

— Може би това е нейният начин да покаже загрижеността си.

— Доста странен начин — мърморя аз. — Стига сме приказвали за Розмари. — Спирам пред „Баджърс Армс“. — Отвори ли ти се апетит след толкова обиколки?

— И питаш? Мога да изям слон.

— Слон не знам дали имат — смея се аз. — Какво ще кажеш за овчарски?

— Това пък какво е?

— Точно така. — Отварям вратата и го пускам да мине пръв. — Сега ще разбереш.

След като поръчваме, отнасяме две чаши ябълково вино в градината, където заварваме цялото ми семейство да похапва.

— Тъкмо се чудехме къде се покрихте вие двамата — прогърмява гласът на Лайънъл. Устата му е натъпкана със сирене. Откъсва парче хляб и се усмихва весело.

— Станахме рано, за да отиде Гейб да покара сърф. — Оставям виното и целувам Лайънъл по бузата.

— Как е в сравнение с Калифорния? — пита Ед и се подава иззад спортните страници на „Сънди таймс“, които са посветени на футбола, ако може да се съди по заглавието.

— Страхотно е тук.

— Вълните добри ли бяха? — обажда се и Майлс, като се опитва да се направи на компетентен, но аз знам, че няма никаква представа от тези неща. Седнал е до Анабел, двамата не изпускат близнаците от поглед и изглеждат притеснени и напрегнати както обикновено.

— Хайде, посместете се — нарежда Лайънъл, когато забелязва, че стоим прави.

— Няма проблем, ще седнем ето там. — Соча към съседна маса, от която тъкмо се надига една двойка.

— Глупости — срязва ме Лайънъл. — Цялото семейство ще ядем заедно.

Всички се разместват послушно и се отваря място до Розмари. Поглеждам го ужасена. Точно до нея нямам никакво желание да седна. Добре че Гейб се настанява на пейката пръв. Поглеждам го с искрена благодарност.

— Трябва да спрем да се срещаме по този начин — обажда се той и Розмари се изчервява като ученичка, грабва салфетката и попива розовите си устни.

— Два овчарски с „Чедър“ — изкрещява някакъв глас, ние вдигаме поглед и виждаме розовобузест сервитьор да носи две огромни чинии. Махваме му и той ги оставя пред нас.

Гейб гледа чиниите и се чуди.

— Какво е това? — пита той и бодва кисел лук с вилцата.

— Опитай. Ще ти хареса.

Той храбро опитва и всички на масата притаяват дъх в очакване на реакцията му. Чуваме как дъвче, след това възкликва:

— Ау! Това за удоволствие ли го ядете?

Всички избухват в смях. Изражението му е неповторимо. Аз така се заливам от смях, че се налага да посегна към салфетката, за да попия потеклите сълзи. В следващия момент чувам:

— Хедър?

На това му се казва истински шок.

— Джеймс?

Смехът заглъхва в гърлото ми.

— Какво, за бога, правиш тук? — хлъцвам аз, след това бързо добавям: — Мислех, че си в Париж.

— Взех ранен полет.

— Ама как...

— Имах адреса, затова отидох направо в къщата. След като не ви открих там, предположих, че сте в кръчмата, за да обядвате, и така...

Всички са се умълчали отново и аз усещам как се споглеждат. Чак сега разбирам как изглежда цялата работа. Двамата с Гейб сме заедно със семейството ми, всички сме седнали заедно, смеем се и ни е приятно. Веднага разбирам, че не бива да се делим от Джеймс. Досега трябваше да съм скочила и да съм го прегърнала. Би трябвало да съм във възторг, че е направил такова усилие да дойде чак дотук, за да ме види. Би трябвало да го представя на цялото семейство.

Скачам и го прегръщам.

— Запознайте се с Джеймс. Приятелят ми — бързам да добавя аз. Щом изричам думата, улавям погледа на Гейб и започва да ми става неловко.

Отвсякъде се обаждат „Много ми е приятно“, но нито един не проявява същия ентузиазъм, както когато видяха Гейб. Дори Розмари, която би трябвало на мига да започне с канонада от въпроси, е така очарована от Гейб, че не обръща особено внимание на Джеймс.

— Да ти поръчам ли нещо за хапване? — опитвам се да замажа положението аз, но Джеймс клати глава.

— Не, вече обядвах. Ще пийна нещо на бара. Някой иска ли нещо?

— Още една чаша мерло — дава си весело заявката Лайънъл.

— Ще дойда с теб — предлагам аз.

— Недей, дояж си. — Казва го без следа от сарказъм, но въпреки това се чувствам неудобно.

— Ако си сигурен...

— Разбира се — отвърща той, обръща се и тръгва към вътрешността на кръчмата.

— Не мога да повярвам, че не си ми казал, че ще дойдеш. — Придържам косата си с ръка, за да не я пилее вятърът, и се обръщам към Джеймс. Оставихме всички в кръчмата и вървим хванати за ръце по скалистия хълм над брега. На същия този бряг бях с Гейб преди няколко часа.

— Искях да те изненадам.

— Определено успя.

— Почувствах се много виновен, задето ти отказах в последния момент.

— Няма нищо. Не се притеснявай. Гейб ме докара.

— Забелязах — заявява той с безизразен глас и от изражението му разбирам, че не е много доволен, задето съм се качила на мотора на наемателя си.

— Мислех, че след като е от Калифорния, ще му бъде приятно да покара сърф, а и никога не е идвал в Корнуол преди, така че... — Млъквам и се опитвам да намеря по-добро обяснение. — Малко е страшничко на мотор — признавам аз.

— Сигурно. — Изражението му омеква. — Не се притеснявай, на връщане ще бъдеш в „Рейндж Роувър“-а. Седалки с отопление и всичко останало.

Усещам леко разочарование. Пътуването с мотора може и да беше ужасно, но, от друга страна, усещането беше невероятно.

— Донесох брошури за вили в Тоскана. Тъкмо ще ги прегледаш на връщане. Нали каза, че ти се иска да имаш вила там. Знам, че не е същото, но през лятото можем да вземем под наем.

Поглеждам го изумена. Той е помислил за всичко. Не си спомням кога съм споменала, но явно съм казала нещо такова. Той ме привлича до себе си и ме прегръща.

— За всеки случай заявих една във Флоренция. Мисля, че много ще ти допадне.

Знам, че го е направил за добро, но започвам да се дразня. Изведнъж фантазията ми да поживея спокойно във вила в Тоскана започва да се стопява. Това е заради Джеймс и неговите брошури.

— Решил ли си да тръгнеш тази вечер? — питам аз, за да променя темата. — Просто утре сутринта имам среща с лейди Шарлът и трябва да се прибера. — Извивам очи. — Тази сватба е истински ужас.

— Всичко е наред. И аз трябва да се върна. Просто исках да дойда и да се запозная със семейството ти.

— Чувствам се ужасно, че си бил толкова път.

— Нали ти обещах — отвърща тихо той и ме целува. — Освен това ми липсваше.

В момента, когато чувам тези думи, разбирам, че той изобщо не ми е липсвал. Истината е, че допреди да се появи, бях напълно забравила за него. Стана така, защото бях прекалено заето със семейството си и Гейб... е, събраха се доста неща, казвам си убедено аз. За да прогоня съмненията, го целувам.

— И ти ми липсваше.

— Тръгвате ли си вече? — Вече е късен следобед и Лайънъл ме прегръща за „довиждане“ на малката полянка пред къщата. — Не можеш ли да останеш още малко? Тази вечер е викторината у семейство Форестър. Какво ще кажеш да отидем и да ги разбием? — предлага с надежда той. Притискам го до себе си, а след това се усмихвам гузно.

— Много ми се иска, но трябва да се връщам в Лондон. Работа — обяснявам аз и правя физиономия на отегчение.

— Беше ми много приятно да се запознаем, господин Хамилтън. — Джеймс протяга ръка.

Лайънъл не му обръща никакво внимание.

— Купил съм страхотно сирене „Бри“, а от толкова отдавна пазя бутилка специално вино — продължава той и се преструва, че не е чул какво съм му казала. Винаги прави така, когато някой каже нещо, което не му изнася. Обикновено прави този номер, когато Ед започне да му

натяква, че трябва да мине на диета и да се заеме с някакъв спорт. — След викторината ще седнем да отпразнуваме победата.

— Лайънъл — обаждат се сърдито Розмари и поставят кокалестата си ръка на рамото му, сякаш, за да го предпази. — Нали чу какво каза Хедър? Утре има работа. Хората не престават да се женят единствено защото ти си купил страхотно сирене. — Тя се усмихва на Джеймс и стиска ръката му. — Много ми беше приятно най-сетне да се запознаем, Джеймс. Започвахме да се чудим дали Хедър не те е измислила.

Извивам очи, но Джеймс се усмихва, заявява, че ще ме чака в автомобила, и поема по посипаната с чакъл пътека към паркирания „Рейндж Роувър“ и мотора, на който Гейб се опитва да закрепил багажа. Той вдига съчувствен поглед.

— Утре никой няма да се жени. Ще сключат брак чак след две седмици и ще бъде голямо светско събитие — заявявам гордо пред Розмари. Знам, че трябва да пазя тайна, но просто не успявам да се съдържа. — Става въпрос за дъщерята на херцога и херцогинята на Хърли.

— За лейди Шарлът ли говориш? — пита силно впечатлената Розмари. — Миналата седмица писаха за нея в „ОК!“.

— Искаш да кажеш в „Лейди“ — обаждат се сърдито Анабел.

— Точно така, миличка — отвръща послушно Розмари.

— Беше ми много приятно да се запознаем.

Облеченият в кожено яке Гейб прегръща всички, дори Ед. Анабел и близнаците хукват към него с протегнати ръце.

— Ще се видим вкъщи — обръща се той към мен. Тръгва към мотора, а аз се обръщам към Лайънъл.

— Джеймс ме чака, трябва да тръгвам. — Прегръщам го отново и го целувам по бузата. — Ще се видим в най-скоро време.

— Дадено. — Той се усмихва, ала очите му са овлажнели и той върти кърпичката си в ръка както винаги, когато е разстроен. — Двамата с Розмари мислим да останем тук до края на седмицата, но аз ще ти звънна.

Джеймс спира „Рейндж Роувър“-а до нас и аз се качвам, спускам прозореца, а баща ми, когато се закле пред нас с Ед, когато мама почина, никога да не се сбoguва с нас, прави точно това и ни маха с ръка, както обикновено.

— Чао, сладурче — казва тихо той.

— Чао-бау — отвръщам както обикновено аз.

Слагам си предпазния колан и махам, без да спирам, докато се отдалечаваме сред облак прах и бензинови изпарения. Махам толкова силно, че китката ме заболява.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Никакви снимки на прасците... искам да кажа на глезените — повтарям аз. — Ами... да, разбира се, няма проблем.

Рано на следващата сутрин аз съм в офиса и разговарям с лейди Шарлът, която звънна в мига, в който влязох. Обикновено Брайън обича да вдига рано сутрин, докато аз преглеждам пощата и правя кафе, ала днес той избяга в кухнята и нежно изгука:

— Да ти направя ли едно нес?

На това му се вика прехвърляне на отговорност.

В нашия случай, прехвърляне на булката.

Отварям дебелия датник с кожена подвързия и разгръщам на листа, на който е записана сватбата. Нахвърляни са доста бележки. Посягам към химикалка. Въпреки че отразяването на тази сватба е страхотен успех за бизнеса ни, бъдещата булка се оказва невероятен кошмар. Направо не мога да повярвам, че някой е готов да се ожени за нея. Сигурно е някой от онези безгръбначни, с които вечно се мотае, успокоявам се аз.

— Не се притеснявайте, глезените ви са... забранена територия — успокоявам я аз, а тя продължава да реди разни нареждания. — А, добре. Значи предпочитате колкото се може повече... — Тя наистина ли каза онова, което ми се струва, че каза? — Извинявайте, ще повторите ли, ако обичате? — моля слисано аз.

Брайън се надвесва над рамото ми, за да види какво съм написала.

— Цицки? — изрича той на глас.

Махам му нервно с ръка, за да престане, и се напъвам да чуя какво реди госпожицата, а това не е лесна задача заради носовия ѝ глас.

— Мама и татко похарчиха цяло състояние за увеличение на бюста ми, така че това ще бъде моят подарък за тях по случай сватбата. Така казах и на годеника си Даниел: „Ти какво предпочиташ? Тъп порцелан или свършени цицки?“.

— Даниел ли? — повтарям аз, преди да успея да се спра. Дори след толкова много време името все още ме кара да потръпвам.

— Да, Даниел Дабровски. Той е скулптор.

Имам чувството, че някой ме изритва с всички сили в корема.

— Той е руснак — продължава тя.

— Поляк — поправам я аз, преди да се усетя. Подобно съвпадение ми идва прекалено много. Не е възможно да има двама Даниел Дабровски, които са скулптори. — Да не би да е роден в Краков?

— Какво?

Възмущението в гласа ѝ ми действа като шамар и аз се стягам. Просто не мога да опропастя сватбата.

— Веднъж гледах негова изложба... — замазвам положението аз. — Прочетох информацията за него.

Как мога да ѝ кажа, че става въпрос за бившето ми гадже, за което знам дори най-малките подробности? Поне си мислех, че знам. Годеницата му сопнато обяснява, че маникюристката е пристигнала и грубо ми затваря телефона. Едва сега осъзнавам, че не знам абсолютно нищо за него.

— И така — започва Брайън и се появява с две чаши горещо кафе и кифлички с мармалад от магазина на ъгъла. Това са любимите ми кифлички, само че в този момент вече нямам апетит. — Какво искаше този път булката Годзила? — Той се настанява на един от столовете, кръстосва крака и ме оглежда развеселен.

Отпивам глътка кафе.

— Всичко е записано. — Подавам му датника. Прекалено шокирана съм, за да кажа каквото и да е. Даниел ще се жени! Не за коя да е, ами за двасет и една годишна богата наследница.

— Това какво е? Сватба или снимки на знаменитости? — мърмори Брайън и откъсва парче кифла.

Не мога да повярвам. Искях да стане чудо и бизнесът ни да излезе от задънената улица и получих чудото. Никога не съм искала това чудо да се окаже сватбата на бившия ми приятел.

— Хедър? Добре ли си? Цялата пребледня.

— Да, добре съм. — Опитвам се да се овладеея, ала не е никак лесно.

— Просто се питах какво ли ще измисли за следващия път.

— Искаш да кажеш, че има следващ път ли? — За частица от секундата се замислям дали да не кажа на Брайън, че няма да мога да се справя, но след това виждам пликите на бюрото. До един са с напомняне за неплатени сметки. Трупам ги при останалите зад компютъра. Не мога да кажа на Брайън. Налага се да се стегна.

— Разбира се — казва той и поглежда над рамото ми към часовника на стената. Това е официален сувенир от сватбата на принц Чарлз и лейди Даяна с тяхна снимка и отдолу надпис „Истинска вълшебна приказка“. — При това до един час.

— Беше оставила две съобщения на телефонния секретар, когато пристигнах — обаждат се чистачката Морийн, облечена в кариран гащеризон, помъкнала любимата си прахосмукачка. Пуска я и започва да бръмчи около прозореца. — Ако питате мен, говори и се държи като заклет шантаж.

— Само че никой не те пита, Морийн — измърморва Брайън над чашата с кафе.

Добре че заради шума на прахосмукачката тя не успява да го чуе.

— Този път е твой ред да вдигнеш телефона. Аз отивам в тъмната стаичка. Чакат ме десет филма от онази псевдотюдорска сватба. — Тръгвам към помещението. Трябва ми време, за да помисля необезпокоявана.

— Може да се наложи да изляза.

— Да излезеш ли? — Заковавам се на място.

— Само за половин час — протестира той. — Трябва да си оправя костюма за довечера.

Разбира се. Довечера е шоуто „Роки Хорър“. Съвсем бях забравила, за разлика от Брайън, който го очаква с нетърпение от месеци.

— Знаеш как е — оплаква се Брайън. — Нямам какво да облека...

— Накарай го да млъкне — сумти Морийн и ме сръчка с кокалестия си лакът.

— Някои от нас са готови да направят малко усилие за външния си вид — повишава глас Брайън и отскача назад, когато Морийн замахва с тръбата на прахосмукачката. Само че той не успява да се отдръпне достатъчно и тръбата всмуква сакото му. Следва кратка, но ожесточена схватка с прахосмукачката.

— Брайън... — обаждам се аз, ала той е прекалено зает да вади всмуканите копчета, а след това се отправя към вратата.

— Не се притеснявай, ще се върна за нула време — лъже нагло той. Знам го аз Брайън. Той не е в състояние нищо да направи за нула време. При него нерешителността му отнема часове.

— В такъв случай ще включа телефонния секретар — заплашвам го аз, включвайки се в играта, която той е започнал. — Така ще можеш сам да й позвъниш, когато се върнеш. — Доволна, че така бързо съм измислила какво да кажа, аз се облягам на един от шкафовете.

— Не ти ли казах? Дадох ѝ номера на мобилния ти телефон, да го има за всеки случай.

Той се свива, когато запокитвам кифлата по него, но не успява да се спаси. Прицелила съм се добре и тя го удря по главата сред звезден рой от трохи и пръски мармалад, а той изскача през смях навън.

Няколко минути по-късно съм в тъмната стая и дръпвам кордата, за да пусна проявителя. Облива ме алено сияние, аз се стоварвам на стола и се опитвам да преодолеея шока, че Даниел скоро ще се ожени за лейди Шарлът.

След малко се съвземам. Добре де, щял да се жени. И какво от това? Дори в този миг да падне на колене и да ти предложи брак, ти, Хедър, ще се съ согласиш ли? Не, няма. Защо? Защото е лъжец и измамник, защото си имаш страхотно гадже, което се нарича Джеймс, и защото...

Просто защото. Изправям се и насочвам вниманието си към хаоса, който цари в тъмната стаичка. Отсега нататък ще изтикам Даниел от мислите си. Къде ли сложих филмите?

След цели петнайсет минути ги изравям и пускам сиди. Този път зазвучава „Шах“ и аз доволна, че има какво да ме разсее, припявам със сидито, докато подготвям разтворите. Тези мюзикъли започват да ми харесват и аз усещам задоволство, когато чувам гласовете на Илейн Пейдж и Барбара Диксън. Навеждам се, за да увелича звука, и чувам, че мобилният ми звъни.

Сърцето ми се свива. Това трябва да е лейди Шарлът. Толкова бързо?

Грабвам телефона и поглеждам номера. Не е изписан номер. Обикновено не отговарям на обаждания от неизвестни телефони, защото звънят или от компанията за кредитни карти и искат пари, или някой друг досадник. Само че сега е различно. Направих някакви плащания и ми върнаха и видеото, и телевизора.

Стана изневиделица. Не точно, поправам се аз и си мисля доволно за щастливото цветенце. Напоследък всичко се случва изневиделица.

— Ало? — Питам се какво ли е измислила лейди Шарлът този път, затова грабвам лист и започвам да търся химикалка.

— Здравейте, търся Хедър Хамилтън.

Изненадана съм, че гласът е на мъж, струва ми се, че не е много млад, но определено образован. По всяка вероятност някой иконом.

— Аз съм — изръмжавам аз, дръпвам едно чекмедже и започвам да ровя. Мама му стара, как да откриеш нещо в тази каша?

— Здравейте, госпожице Хамилтън, обажда се...

— Извинете, бихте ли изчакали за момент? — Облягам се на чекмеджето, пъхвам ръка чак до лакътя и започвам да опипвам. Господи, тук някъде имаше химикалка!

— Ако се обаждам в неподходящ момент... — Чувам отдалече гласа на телефона.

По дяволите. Отказвам се. Ще се наложи да използвам молива си за очи.

— ... ще ви позвъня по-късно.

Дръпвам ръка и зяпвам телефона. Той „по-късно“ ли каза?

Една шантава мисъл започва да ми се върти в главата. Така или иначе, беше ред на Брайън да се обажда, казвам си аз, така че защо не пратя икономата да позвъни по-късно? В същия момент съвестната асистентка надделява. Лейди Шарлът може и да е истинска булка Годзила, може и да се омъжва за бившия ми приятел, ала сватбата ѝ ще спаси „Завинаги заедно“ от фалит. Така и аз няма да остана безработна.

— Не, не, всичко е наред — отвърщам хладно аз и вадя черния молив. — Казвайте, какви са последните желания на Шарлът... Какво е измислила този път?

— Шарлът ли? — повтаря гласът. Май го ядосах.

— Извинете, лейди Шарлът — поправам се бързо аз. Цялата тази работа с титлите е пълна безсмислица. Сещам се, че Гейб каза, че не

било задължително лейди Шарлът да е дама, и се усмихвам.

— Май е станала някаква грешка — опитва се да обясни гласът. Едва сега долавям следа от американски акцент и започвам да се усъмнявам в преценката си. Този може и да не е икономът на лейди Шарлът. Това означава, че е някой от компанията за кредитни карти.

Сигурно от „Американ експрес“.

Щом тази мисъл ми минава през главата, веднага си спомням как изкупих половината магазин „Никърбокс“. Господи, съвсем забравих. Нали ми трябваше ново секси бельо и си купих миналата седмица.

— Сигурно става въпрос за тристате лири по кредитната карта, които похарчих за бельо.

— Не, не е за това — срязва ме нетърпеливо гласът. — Става въпрос за предложение за работа.

— В „Американ експрес“ ли? — Намръщвам се. Странна работа. Сигурно е някое шантаво предложение.

— Не, в „Сънди херълд“.

Трябват ми няколко секунди, докато осмисля чутото.

— „Сънди херълд“ ли казахте? — прошепвам аз.

— Точно така.

Гърдите ми се свиват, сякаш съм закопчала копчето на някоя тясна дреха.

— А вие кой сте?

— Виктор Максфийлд, главният редактор.

— Господи! Искате да кажете, че разговарям с главния редактор на „Сънди херълд“. В момента водя този разговор по мобилния си телефон, така ли? — Струва ми се, че след секунда ще припадна от задушаване. Свивам се на един стол. — Господи, не очаквах. Мислех, че се обажда друг.

— И на мен така ми се стори — отвърща гласът и макар че не мога да видя Виктор Максфийлд, мога да се закълна, че в момента се усмихва. — Трябваше да ви се обадя веднага, тъй като от сряда няма да съм в редакцията. Всяка година ходя на риболов в Шотландия, в едно малко селце, казва се Лох Кълох...

Слушам го и се питам дали не трябва да се ощипя. Това просто не е възможно.

— Познавате ли Шотландия, госпожице Хамилтън?

— Не, никога не съм ходила — заеквам аз.

— Трябва на всяка цена да отидете, мила моя. Забележително място. Аз съм американец и в Щатите имаме уникални места, но след като се преместих на малкия ви остров преди повече от двайсет години, смея да твърдя, че Шотландия с равнините и планините бие Щатите по точки. И съименничето ви.

— Какво?

— Хедър! — възкликва той. — Пирен. Равнините са покрити с пирен. Пирен, цъфнал в алено и бяло, докъдето погледът ти стига.

Дълбокият му глас отеква в ухото ми и аз цялата потръпвам. Пирен. Цветенцето, което носи късмет. Моето щастливо цветенце. Усещам замайване, отварям очи и усещам как стаята се завърта пред погледа ми и алената светлина се размазва. Стисвам стола, за да не падна, и усещам как диво препуска сърцето ми, как се надигат гърдите ми, как бучат ушите ми. Може би съм просто нервна, може би изумена или шокирана, но ми се струва, че има и нещо повече. Сякаш всичките ми желания минават през пръстите на краката, през пръстите на ръцете и се вливат в телефонната линия, за да стигнат до Виктор Максфийлд, мъжът, който може да ги превърне в реалност.

— Утре сутринта можете ли да дойдете на интервю? Знам, че е прекалено бързо, но важното е човек да улови момента, нали така?

— Разбира се. Утре става.

— Супер. Ще ви чакам към девет. Разбирам, че знаете адреса ни, нали?

— Да, благодаря. — Естествено, че го знам. Запечатан е в мозъка ми.

Той затваря. Имам интервю. Интервю в „Сънди херълд“. Точно както каза Гейб. Точно каквото си пожелах.

— Хедър?

Почукването по вратата ме стряска и аз подскачам. Брайън вече се е върнал.

— Чакай минутка. — Изправям се бързо и натъпквам телефона в чантата си. Чувствам се виновна заради разговора с Виктор Максфийлд, сякаш съм изневерила на Брайън, въпреки че той е човекът, който винаги ми е повтарял да следвам мечтите си.

Отключвам и отварям. Дали да не му призная честно и откровено за интервюто? Не ми е приятно да пазя тайни от него, а и той сигурно ще се зарадва на новината.

— Брайън, познай какво...

— Виж ме!

Оставам с отворена уста. Пред мен е застанала Шер.

— Какво ще кажеш?

Видението пред мен е с жартиери, мрежести чорапи и дълга къдрава перука.

— Аз съм транссссексуален тип от Транссссилвания — цупи се Брайън и подритва с крак.

Зяпнала съм го, неспособна да промълвя и дума. Не мога да отрека, че Брайън има изключително хубави крака. Той зарязва преструвките и се усмихва глуповато.

— Извинявай, май се поувлякох. Какво искаше да ми кажеш?

— А, нищо — отвърщам небрежно аз. Май сега не е най-подходящият момент да му кажа за интервюто. Посягам и дръпвам единия жартиер. — Ще ти разкажа по-късно.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бял миниван надува продължително клаксона, шофьорът се навежда през прозореца и изкрещява нещо, което така и не успявам да разбера, а след като виждам какво прави с език, губя желание да разбера.

Докато вървя през сивата циментова джунгла на Хамърсмит с Брайън, съм навела глава към осеяни с изплюти дъвки тротоар. Старая се да избегна очите на зяпачите. Така беше през целия път от офиса: пенсионерите зяпваха в такъв захлас, че ченетата им заплашваха да изпаднат, и се заковаха на място пред „Маркс & Спенсър“; групи хихикащи се тийнейджъри се ръчкаха, докато минавахме, подпийнали бизнесмени се лепнаха на прозорците на близката кръчма и продължиха да надигат халбите си в пълно недоумение и захлас. Одеве някакви японски туристи дори помолиха да се снимат с нас. Човек би казал, че никога досега не са виждали шейсетина и кусур годишен мъж с жартieri и високи токчета.

Малко след седем е и двамата с Брайън сме се отправили към театър „Аполо“, за да видим шоуто „Роки Хорър“.

— Май трябваше да се качим на такси — оплаква се Брайън, когато спира, за да затегне отново жартиерите. Тънките му ръце сръчно подхващат закопчалката, все едно че е някой деликатен фотоапарат. — Господи, кажи ми как издържате вие, пиленцата?

— Пиленцата си имат пера, Брайън — заявявам аз. — А жените нямат. — Скръствам ръце пред розовата си жилетка и забелязвам отражението си във витрината на „Старбъкс“. Облечена съм в плисирана розова пола, чорапи над коляното и обувки с връзки, които нося още от седемнайсетгодишна, когато в съботите и неделите работех като продавачка в „Долчис“.

Джес предложи да се облека по този начин. Тя е страхотна фенка на шоуто и го е гледала поне стотина пъти, да не говорим, че знае дори стъпките от танците. Тя организира всички още преди месеци, даде ми един от свободните костюми и ми каза, че от мен ще излезе

„свършена Джейн“. Ентусиазмът ѝ е толкова заразен, че оставам очарована от комплимента. Проблемът с Джес е, че тя прекалява. Поглеждам с огромно съмнение недодяланото си отражение. Представете си само как би изглеждала Дорис Дей в обувки от „Хъш пъпис“.

Не искам на никого да развалям настроението, ала когато хората казват, че маскените балове са голямо забавление, аз все не разбирам кой точно се забавлява.

Докато стигнем до театъра, вече е почти тъмно. Сиви облаци с алени ореоли са надвиснали над дърветата, също като огромни синки. На това му се казва чудесен декор за шоуто „Роки Хорър“, което ще бъде озарено от бели светлини вътре в театъра. Цели тълпи безобразно облечени хора се тълпят отвън, пробват различни танцови стъпки и си сравняват костюмите. Оглеждам ги с надеждата да зърна Джеймс, защото каза, че ще ме чака пред театъра. Джес с цяла тълпа стюарди също трябва да е някъде наоколо. Промъквам се покрай огромен мъж, целият изрисуван с татуировки, с мрежести чорапи и черни жартieri като на Брайън. В първия момент е доста стряскащо, но май вече започвам да свиквам. Всички, абсолютно всички, са с мрежести чорапи.

Брайън ме повежда към фойето. Едва сега чувам гърлен смях, който се носи над жуженето на разговорите. Не мога да не позная този смях.

— Джес! — изкрещявам аз и я забелязвам сред група мъже в блузи с буфан ръкави. Това трябва да са стюардите. Тя ме прегръща и ме притиска до себе си. — Изглеждаш страхотно — ахвам аз.

— Наистина ли? — пита тя и се завърта. Както трябва да се очаква, приятелката ми е с къса поличка, мрежести чорапи и обувки на много висок ток. Отдалече личи, че часовете по йога са си казали думата. Обещавам си и аз да пробвам поздрава към слънцето следващия път, когато отида, а не да прекарвам целия час в някаква детска поза за начинаещи.

— Ти също. — Тя се намръщва. — Добре ли си?

Това е тя Джес. Само най-добрата ви приятелка е в състояние да забележи, че нещо ви тормози. Веднага решавам, че няма да ѝ кажа, след това разбирам, че това е напълно невъзможно. Та аз споделям абсолютно всичко с Джес.

— Току-що разбрах, че Даниел ще се жени — съобщавам й с пълно безразличие аз.

Тя ме замъква в някакъв ъгъл.

— Ще се жени ли? — съска тя, неспособна да повярва. — И за кого?

— Изобщо няма да повярваш...

— Казвай! — настоява тя.

— За лейди Шарлът.

Джес ме зяпва.

— Ти сериозно ли говориш?

— Абсолютно.

— Мама му стара, Хедър. Как се чувстваш?

Свивам рамене.

— Ти знаеш. — Тя кима с разбиране. — Най-лошото е...

— Има и по-лошо ли? — За Джес това е невъзможно. Според нея бракът е надбягване, в което ти трябва да финишираш преди бившия. В противен случай ще береш срама.

— Дватамата с Брайън ще отразяваме сватбата.

Много рядко се случва Джес да не знае какво да каже. Най-сетне се опомня.

— Най-важното е, че ти си по-готина от нея. На нея краката й са като дънери.

Не мога да не се усмихна. Краката на лейди Шарлът очевидно са доста известни.

— А що се отнася до онази двулична крастава жаба Даниел, ти вече си срещнала много по-готин от него. Сама каза, че Джеймс е съвършеният мъж.

— Права си. Добре съм, честна дума.

— Леле, к'во путе!

Някой подсвирква и подвиква, докато минава, и аз се обръщам, за да видя за кого се отнася. В следващия момент, все още напълно шокирана, разбирам, че подвикват на мен.

— Ти чу ли какво ми каза онзи? — питам обидена аз.

— Свиквай, миличка — киска се един от стюардите на Джес, който се представя като Нийл, и ми подава пакетче фъстъци с карамел. — Това е част от шоуто. Щом видиш Брад на сцената, крешиш „задник“, а пък Джанет е „путь“. — Той намига на Брайън, който се

изчервява и посяга, за да си вземе фъстък. Мога да се закълна, че Брайън е алергичен към фъстъци.

Отново се обръщам към Джес и свивам ръце на ханша, за да й покажа колко съм обидена.

— Ти да не би да се опитваше да ми кажеш нещо? — цупя се престорено аз.

Тя не ми обръща никакво внимание и стисва за лакътя едър мускулист мъж, застанал с гръб към мен.

— Искам да те запозная с един човек — започва тя, а от гласа ѝ блика гордост. — Хедър, това е Грег.

Той се обръща и изкуствените му мигли започват да трепкат.

— За мен е удоволствие — казва той и се усмихва. Веднага забелязвам усмивката. Тя е крива заради сребърен белег, който се спуска към брадичката. Този човек ми се струва познат.

— И за мен. — Усмихвам се и аз и се опитвам да си спомня къде съм го виждала. Не е никак лесно, след като се е докарал с изкуствени мигли и е в дамско бельо. — Познаваме ли се? — питам го аз.

— В никакъв случай — отвръща категорично той. — Щях да те запомня. — Поглежда ме по онзи особен начин, който би ме накарал да помисля, че флиртува, но това е просто невъзможно, та той е кавалер на Джес.

— Къде е твоят човек? — пита Джес.

— Гейб спомена, че щял да вечеря с чичо си. — Просто не мога да се примиря. Къде съм виждала Грег? Все едно гледаш някой филм и не успяваш да си спомниш името на актьора.

— Аз те питах за Джеймс — сопва се тя.

— А, да. — Защо изведнъж реших, че говори за Гейб? — Би трябвало да дойде всеки момент. Сигурно е в някое задръстване.

— Шоуто ще започне всеки момент. Трябва да влизаме — прекъсва ни стюардът и ме спасява от кръстосан разпит.

— Хайде, да си намерим местата. — Джес преплита пръсти с Грег.

Всички се отправят навътре и ме оставят в опразващото се фоайе да чакам Джеймс. Той наистина закъснява. Къде ли е?

— Извинете, госпожице. — Някой ме докосва по рамото и аз се обръщам към един от разпоредителите. — Моля ви да седнете на мястото си, защото след началото няма да мога да ви пусна.

Във фоайето вече няма никой. По земята са разпилени билети и пуканки. Да не би да се е опитвал да ми звънне и в суматоката да не съм чула мобилния? Преравям чантата, напипвам телефона и установявам, че тук няма покритие.

— Госпожице?

Разпоредителят продължава да ме чака търпеливо.

— Много се извинявам. — Поглеждам за последен път към вратата и с огромно нежелание му подавам билета си. Той го скъсва, връща ми го и отстъпва, за да мога да вляза в залата. Спирам. — Ако пристигне един висок, тъмнокос мъж... — Подавам му билета на Джеймс.

— Разбира се. — Той пхва билета в джоба на самото. След това ме поглежда с толкова съчувствие, че сигурно си мисли, че някой ми е вързал тенекя. Затова ускорявам крачка с надеждата да вляза в залата и да се скрия от погледа му.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Оркестърът дава сигнал, че шоуто ще започне, докато се опитвам по най-бързия начин да намеря мястото си в препълнения театър. Сигурно ще бъда някъде в дъното, по средата на реда и ще се наложи да се извинявам и да се промъквам, без да настъпя хората. Присвивам очи, за да видя номерата, и поглеждам тъжно напред. В самия край на реда има две свободни места. На кого ли са? Защо не бяха моите?

Чакай малко... Докато се притеснявах къде е Джеймс, не бях обърнала внимание на номера на реда на билета, но сега... Проверявам втори път. Това са моите места! Проверявам трети път. Това наистина са моите места на един от предните редове! Поне веднъж няма да ми се налага да гледам нечие теме. Развеселена се обръщам назад и забелязвам Джес. Тя ми маха с ръка и изрича с устни: „Къде е Джеймс?“. Аз свивам рамене и отвърщам: „Не знам“. С извити вежди поглеждам отново часовника си, след това се настанявам до Брайън.

Само че това не е Брайън, разбирам аз, когато се обръщам към него, за да му прошепна нещо. Той е отишъл да седне до Нийл и ме е оставил до някакъв непознат. Не че имам нещо против. Все пак съм голямо момиче.

Просто празното място на Джеймс е от другата ми страна. Докато го гледам, започвам да се отдавам на самосъжалението. И тогава, тъкмо когато съм свикнала, че съм на едни от най-хубавите места в театъра, започвам да се тормозя, че съм изоставена, че ще прекарам ужасна вечер, че мога още сега да се прибера у нас. В същия момент оркестърът започва да свири и шоуто започва.

През следващия час се пренасям в непонятния свят на транссексуалните от планетата Трансвестит. Изглежда, публиката знае наизуст целия сценарий и ръкопляска бурно всеки път, ревейки „задник“ и „путе“ винаги, когато Брад или Джанет се покажат на сцената и размахат факли над главите си. През повечето време така и не успявам да разбера какво става и се опитвам да му хвана края, макар и не особено успешно.

Не е никак лесно, особено когато, без да разбирам защо, някой ми подава вестник. Какво да го правя? Със сигурност няма да тръгна да го чета. Свеждам разсеяно поглед и забелязвам, че е „Ивнинг стандарт“. Най-неочаквано ме завладява онова странно чувство, пръстите ми, омазани в мастило от вестника, започват да потръпват, когато прочитам заглавието:

„ДЖАКПОТЪТ НА ЛОТАРИЯТА ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ПРИБРАН. ПЕЧЕЛИВИШИЯТ БИЛЕТ Е КУПЕН В ЗАПАДЕН ЛОНДОН.“

Господи! Това сигурно е откраднатият ми билет!

Продължавам да гледам заглавието, вие ми се свят, но хората до мен ме изправят на крака за танца и всички пристъпват, така че не ми остава време да се замислям, и аз се потапям в света на веселието.

— Какво ще кажеш?

Шоуто е приключило и ние си проправяме път към изхода. Ухилвам се на Джес, която се е усукала около Грег като боа удушвач.

— Беше страхотно, наистина — отвърщам аз и усещам, че си тананикам една от песните, чиято мелодия се оказва наистина заразна.

— Още по-хубаво е от „Фантома“ — възхищава се Нийл и аз забелязвам, че бузите на Брайън са поруменели от възбуда и задоволство, въпреки че лицето му е подпухнало и вече са избили червени петна. Виждате ли? Знам си аз, че той има алергия към ядките.

— Има ли гладни? Знам едно място, където правят страхотно пиле — предлага един от стюардите, чието име не успявам да си спомня.

В следващия момент се усещам. Разбира се, казваше се Рик.

— Мен не ме брой, приятел — мърмори развълнувания Грег. — Трябва да се връщам в Кент. Утре сутринта имам работа от много рано — обяснява той и прегръща слисаната Джес.

Излизаме в хладната вечер и за момент оставам загледана в тях. Опитвам се да разбера откъде идва това чувство, но така и не успявам.

Може би става въпрос за нещо преходно. Да не би да ревнувам или да се опитвам да я защита. Отдалече се вижда, че Джес го обожава.

— Хедър, това ти ли си?

Някакъв глас ме разсейва и аз забелязвам да се приближава мъж в черни панталони, карирано сако и очила с дебели рамки.

— Джеймс! — питам аз в пълно недоумение.

— Да, аз съм — отвръща той и се усмихва срамежливо.

— Погледнете всички — разкрещява се Рик. — Задник. — Кани се да избухне в смях, когато забелязва гневния ми поглед, разбира, че не избрал най-подходящия момент, и бързо се свива.

— Извинявай, че закъснях. Шоуто вече беше започнало. Опитвах се да ти позвъня...

— В залата нямаше покритие — обяснявам аз. — Отдавна ли чакаш?

— Пийнах в една кръчма и гледах ръгби. — Той посочва близката уличка. — Въпреки че с тези дрешки ме гледаха доста странно. — Той прокара пръсти по ревера, широк чак до рамото.

Аз се усмихвам.

— Не е трябвало да ме чакаш.

— Знам. — Той спира и двамата се споглеждаме. Дали си въобразявам, или между нас се е зародило някакво чувство на неловкост? — Искаш ли да те закарам? Паркирал съм отсреща.

— Страхотно. — Усещам, че това е един от любимите изрази на Гейб и сигурно съм го прихванала от него, затова добавям: — Много благодаря.

Обръщам се, за да кажа „довиждане“, но всички са прекалено заети да се карат дали да отидат на индийски или китайски ресторант и аз решавам да не им се обаждам. Най-добре да се измъкна тихичко. Прошепвам на Брайън, че си тръгвам, и забързвам към Джеймс, преди Джес да го е забелязала, защото ще ме подложи на разпит.

— Как беше шоуто? — пита Джеймс, докато вървим към джипа.

— Супер — отвръщам аз. — Шантава работа. — Забелязвам, че не ме е хванал за ръка. Определено има нещо.

— Радвам се — отвръща той. Разговорът ни замира.

Пристигаме до колата, Джеймс изключва алармата и се качва. Аз се отпускам на кожената седалка и поглеждам през прозореца, докато той се влива в движението. Нито единият, нито другият проговаря.

Едва ли са минали повече от две минути в мълчание, казвам си аз, когато поглеждам дигиталния часовник на таблото, но имам чувството, че е минала цяла вечност. Става въпрос за онези потискащи мълчания. Чувала съм двойки да говорят за приятно мълчание, сякаш им е било приятно и са се опитвали да го постигнат, но така и не съм успяла да разбера защо. Сега, докато седя в „Рейндж Роувър“-а на Джеймс, мълчанието ме притиска, задушавя ме и не намирам нищо приятно.

— Не чаках заради теб, чаках заради себе си.

В първия момент решавам, че си говори сам. Само че след това се обръща към мен.

— Говоря за тази вечер. Чаках те, защото трябваше да поговоря с теб. На всяка цена трябва да поговорим.

Усещам и облекчение, и безпокойство. Преведено на простичък език, тези думи означават, че Джеймс трябва да поговори с мен. Знам, че е така, защото аз казвах същото на Даниел, тъй като той винаги таеше разни неща. Затова пък Джеймс е напълно откровен. Той винаги иска да говорим за нещо. Случва се толкова често, че дори става досадно.

Виждам как Джеймс прокаква пръсти през косата си и започвам да подготвям речта си, в която ще му кажа колко много го харесвам, ала нещата между нас са започнали да се развиват прекалено бързо.

— Ти не си влюбена в мен, нали?

Думите му ме стряскат.

— Ами, аз... — На секундата забравям внимателно подготвената реч. Коленете ми се разтреперват, тъкмо така ще ми бъде по-лесно да го убедя. Какъв смисъл има? — пита предателското гласче в главата ми. Защо да го убеждавам в нещо, в което не съм в състояние да убедя себе си? — Не, не съм — признавам аз. — Харесвам всичко в теб, но не съм влюбена в теб. — С всяка изречена дума усещам облекчение. — Съжалявам.

— Всичко е наред. Вече знам — отвърща Джеймс и ми се усмихва бегло, сякаш за да покаже, че не ми се сърди. — Онзи път, след като вечеряхме у нас и си легнахме, аз ти казах, че те обичам и се надявах и ти да ми кажеш същото...

Обзема ме съжаление.

— Само че ти не го каза.

— Не съм ли? Мислех... — Млъквам. Тогава пих доста шампанско и спомените ми са доста замъглени, но съм убедена, че му казах, че го обичам. Ще ми се да не бях, казвам си аз.

— Каза ми „И аз“ — отвърща Джеймс тихо. Спира на червен светофар. — И двамата знаем, че не е същото, както когато кажеш „Обичам те“.

Прав е. Не мога да го заблудя. Не мога да заблудя и себе си. Още по-малко него. Срецам погледа му и си казвам, че желанието ми се е сбъднало. Вместо облекчение, ме залива съжаление.

— Каза го, за да не ме нараниш, и аз съм ти благодарен — продължава той. — Само че това не е достатъчно. Искam или всичко, или нищо.

И ето че в този момент се чувствам съвсем не на мястото си.

— Извинявай. Просто не знам какво ми става.

— Нищо не ти става, Хедър. — Той посяга и ме погалва по бузата. — Щеше да е по-добре, ако не беше влюбена в друг.

Това просто не може да бъде.

— За бившия ми приятел ли говориш? Не, грeшиш — възкликвам аз, учудена от силата на възмущението си. — Наистина останах шокирана, когато разбрах, че ще се жени, но истината е, че отдавна вече не обичам Даниел.

— Не говоря за бившия ти приятел.

Намръщвам се напълно объркана.

— Говоря за наемателя ти.

— Решил си, че съм влюбена в Гейб ли? — Само за частица от секундата се замислям дали не е прав. Затова ли не се влюбих в Джеймс? В следващия момент отхвърлям тази възможност. — Това е просто смешно — възкликвам напълно възмутена аз.

— Видях ви заедно в Корнуол — обяснява той.

— Нищо не се е случило. Двамата с него сме просто приятели.

— Вярвам ти — съгласява се той. — Само че това не означава, че нямате чувства един към друг. — Той замълчава, след това продължава тихо: — Ти може и да не си забелязала, Хедър, но аз веднага видях какво става.

Светофарът присветва и ние се насочваме към „Ладброук Гроув“ и „Литъл Венис“. Поглеждам към Джеймс. Колкото и да се възмущавам, изпитвам нежност към него. Независимо от всичко, той

се държи великолепно, макар че в момента къса с мен и си въобразява, със или без основание, че съм влюбена в друг мъж. Започвам да се съмнявам дали съм наред. Двамата с него никога досега не сме се карали, той е откровен, истински романтик, любовната му игра е направо фантастична, дори прекалено фантастична. Този мъж няма никакви недостатъци. Той е наистина съвършеното гадже.

И в този момент се сецам.

— Ти си съвършеният мъж, Джеймс — признавам тихо аз. — Истината е, че си прекалено съвършен за мен.

Той ми се струва доста объркан.

— Така е. Двамата с теб никога не сме се карали. Ти харесваш същата музика, обичаш да гледаш романтични комедии, вегетарианец си, купуваш ми тампони, знаеш как да откриеш ерогенните ми зони, без дори да питаш... Как го постигаш?

— Поверителна информация. — Той докосва носа си.

— Дори се беше облякъл като Брад за моята Джанет, без дори да съм ти казала. — Отпускам се на седалката. — Имам ти доверие. Но ти си толкова съвършен, че до теб се чувствам като истинска мърла.

— Да, спалнята ти беше малко... — Той се мръщи. Изчервявам се от смущение тъкмо когато завиваме по нашата улица. Той спира пред апартамента ми, но не гаси мотора.

— Трябва да потърся място за паркиране — обяснява тъжно той. — Знаеш как е.

Всъщност не знам. Откакто пиренът на късмета е у мен, всяка мое желание се сбъдва. Въпреки това кимам. След това се споглеждаме.

— Ами това е — казва след секунда той.

— Да, това е — съгласявам се аз, макар да не съм сигурна какво става. Свикнала съм разделите да са придружени от сълзи, караници, но подобно приятелско отношение е новост за мен.

Навеждам се над ръчната спирачка и го целувам по бузата.

— Довиждане, Джеймс.

— Довиждане, Хедър — отвърща тихо той и също ме целува. Отварям вратата, за да сляза.

— Пази се. И повече не надничай към мен през щорите, иначе ще позвъня в полицията — провиква се той след мен, когато съм вече пред вратата.

Врътвам се към него.

— Ти си ме видял?

— Не само аз. Бях поканил гости на вечеря — отвърща с усмивка той. — Страхотни цици. — Намига ми и вдига прозореца.

Оставам пред апартамента и гледам след него. Той си отива завинаги от живота ми. Това е мъжът, който притежава всички качества, които съм мечтала да има гаджето ми, но както се казва, „Любовта не се купува“. Не можеш да си я осигуриш и с пожелания. Пробожда ме тъга. Отварям вратата и влизам вкъщи.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тази нощ сънувам нещо невероятно странно. Облечена съм в костюм и минавам през въртящите се врати в сградата на „Сънди херълд“. Пред мен се вижда врата с надпис „ГЛАВЕН РЕДАКТОР“, и когато влизам, виждам Виктор Максфийлд седнал зад бюрото. Той става, за да ми подаде ръка, има тиранти и ето че вече не сме в кабинета му, озоваваме се на сватба, той изпълнява един от танците в шоуто, а Брайън го снима, докато аз хвърлям конфети.

Оказва се, че това не са конфети, а милиони ситни късчета вестник. Започва да вали и късчетата се събират и се превръщат в огромен вестник — „Сънди херълд“, — а на първа страница е моята снимка, аз я държа над главата си и тичам към къщи през бурята. Зървам старата циганка и се вглеждам в очите ѝ, които блестят като изумруди^[1], а след миг се превръщат в лазурит^[2] и аз разбирам, че това не са нейните очи, а очите на Гейб.

Той се залива от смях, само че това не е смях, прилича по-скоро на сирена. Покривам ушите си, ала сирената става все по-натрапчива.

Събуждам се и скачам. Радиочасовникът до мен пищи. Удрям с ръка копчето и се завивам, за да подремна още малко, когато си спомням, че днес е интервюто ми.

Изправям се напълно събудена, спускам крака на пода и ги пъхвам в пантофите, които навремето купих на доста висока цена. Какви ли жертви не правим в името на модата. Скачам от леглото, навличам халата и отварям вратата на спалнята.

От коридора се носи тиха музика и долавям някаква необичайна миризма. Вече знам какво: кексчета.

— Добро утро — поздравявам по навик аз и влизам в кухнята, сигурна, че ще заваря Гейб приведен над тостера, стиснал пръчици в ръка, докато се опитва да извади нарязаното прегоряло кексче. Точно така. Той наистина е приведен над тостера, стиснал пръчиците в ръка, също като рибар с копие, готов да прониже някоя риба. Тази сутрин е така захласнат да пее заедно с Еди Бедър, който се чува от радиото, че

не ме забелязва и продължава с някакво движение, сякаш си почесва топките. Оказва се, че свири на въображаема китара, както е по боксерки. Ръката му се движи ту нагоре, ту надолу, тактува с крак, а косата му, вързана на опашка, подскача леко.

Докато го наблюдавам от вратата, чувам гласа на Джеймс, който ми обяснява: „Щеше да е по-добре, ако не беше влюбена в друг... в наемателя си.“

Не може да бъде, говоря съвсем честно. Къде му е бил умът на Джеймс? Аз, да съм влюбена в това чудо?

Гейб се прозява също като хипопотам, разтворил широко уста, без да се сеща, че дори кътниците му се виждат. В този момент се обръща и ме вижда. Затваря уста на секундата.

— Леле, Хедър. — Също като крадец, когото са заварили на местопрестъплението, той намества боксерките си, а след това побутва очилата по-високо на носа си. — Изобщо не съм те усетил.

— И на мен така ми се струва. — Усмивам се мило, пускам чайника и посягам към чаша. Обзета съм от неудобство, което лъха като топлина от отворена фурна, пускам пакетче чай, добавям лъжичка захар и вадя млякото от хладилника, сякаш нищо не се е случило.

— Как мина снощи? — пита небрежно Гейб. — Кръстосва крака, обляга се на плота и подръпва тениската си с Мистър Ти.

— За шоуто „Роки Хорър“ ли ме питаш? — питам аз, докато се опитвам да отворя кутията мляко. Уж направих всичко както е показано с пунктираните линии отстрани, натиснах, за да се образува малък чучур, на както обикновено, не става. По дяволите, защо никога не се получава? Ядосана пъхвам пръст. Нищо ново. — Или за дребната подробност, че Джеймс ме заряза?

Гейб ме гледа недоумяващо.

— Ти сериозно ли говориш? — пита той.

— А-ха. — Чайникът започва да шуми и аз наливам вода в чашата си.

Той си поема шумно въздух и след цяла вечност го изпуска.

— По дяволите — прошепва най-сетне той. — Много съжалявам. Кофти работа.

— Няма проблем — свивам рамене аз, добавям мляко в чая и оливам плота. Дръпвам една салфетка и започвам да попивам. Не лъжа. Няма проблем, че Джеймс ме е зарязал, защото снощи си дадох

сметка, че не съм била влюбена в него. Била съм влюбена в представата за него. — Мина съвсем цивилизовано — добавям аз.

Улавям погледа на Гейб, а той свежда очи към краката си, сякаш се страхува, че ще започна да говоря за чувствата си. По принцип подобна реакция би ме подразнила, но в момента съм доволна на тази старовремска мъжка проява на свенливост. След връзката с Джеймс съм просто облекчена, че не ми се налага да говоря за чувствата си.

Разсейва ни Били Смит, който влиза през котешкото прозорче. Май е по-рошав от обикновено и мяука жално.

— Някой си иска закуската. — Галя го, докато той се отрива в краката ми.

— Никак не съм изненадан. Снощи беше доста зает. Спукаха го от среднощни обаждания.

— Среднощни обаждания ли?

— Нали знаеш, когато някое старо гадже или позната, с която си изкарал флирт за една нощ, ти звънне по никое време и ти предложи секс.

— Не, не знам. — Преструвам се, че нямам представа за какво говори.

Нямам никакво желание да мисля как преди няколко месеца в два след полунощ изпратих есемес на Даниел.

— Затова пък Били Смит знае много добре — обяснява през смях Гейб. — Събудих се през нощта и напилах няколко уличници да се вмъкват през котешкото прозорче.

И аз избухвам в смях — не е възможно да се въздържи човек — след което грабвам кутия с котешка храна и сипвам няколко лъжици в купичката на Били Смит, докато той ме обикаля в кръг също като малка акула. Оставям купичката на пода и го наблюдавам как напада. Малкото му грапаво езиче бързо омиа храната.

— Сигурна ли се, че си добре? — Гейб ме наблюдава замислен.

— Добре съм. Просто съм малко нервна. — Мисля за предстоящото интервю. Изчаках подходящия момент да му кажа, ала вече не издържам. — Аз...

Той ме прекъсва.

— Не се притеснявай. Всичко ще се нареди. — Гейб поставя ръка върху моята. — Имаш Били Смит, имаш и мен... — Поглежда ме толкова напрегнато, че започвам да се чувствам малко неловко.

— Не, ти не ме разбра, не съм нервна, защото съм останала сама — опитвам се да обясня бързо.

Той се изчервява и отдръпва ръка.

— Просто не разбрах, мислех, че...

— Притеснявам се за интервюто — прекъсвам го аз.

Той ми се струва слисан.

— В „Сънди херълд“ — уточнявам срамежливо аз.

— Супееер! — Той се хвърля към мен и ме прегръща. —
Страхотинско.

Политам във въздуха и той ме завърта, а аз се смея притеснена.

— Това е само интервю — опитвам се да протестирам аз, ала ентусиазмът му е заразен и докато ме пусне отново на земята, съм широко усмихната. В следващия момент Гейб замахва с ръка, за да ме перне победоносно по дланта.

— Пак ли, това вече става досадно и...

— Какво от това — смее се той и разтвива врата си. След това, тъй като очевидно няма начин американската мечта да бъде сразена от английския реализъм, той обяснява с тих, поверителен глас: — Знам, че ще те вземат на работа.

Стискам чашата чай с две ръце, настанявам се на един стол и отпивам глътка. Краката ми леко треперят, и то не заради завъртането.

— Мислиш ли? — питам аз и се опитвам да говоря спокойно и самоуверено, ала не успявам. В гласа ми се прокрадва всичката надежда, която тая.

— Напълно сигурен съм — отвърща Гейб и ме поглежда със същото изражение, което имат авторите на книгите за самопомощ на задната корица. Нали се сещате, онова изражение, което ви подсказва, че вие сте в състояние да постигнете всичко, което си наумите.

— Благодаря ти за вота на доверие, но...

— Няма „но“. Защо трябва винаги да има едно „но“?

— Защото просто го има.

— Господи, Хедър — въздиша отчаяно Гейб. — Ти си невероятна песимистка. Престани да мислиш, че чашата ти е наполовина празна. Викат те на интервю, това е направо страхотно, не е възможно да не си развълнувана.

— Много съм развълнувана — протестирам разпалено аз, а след това присвивам очи и отвърщам бавно: — Направо страхотинско. —

Не успявам да го докарам точно като него, но той избухва в смях.

— Така вече е по-добре. Повярвай ми. Ще те назначат. Не могат да не те вземат на работа. Щом разберат колко страхотен, талантлив и готин...

Изчервявам се и извивам очи към тавана след всички тези комплименти. Господи, той е невероятен.

— ... съквартирант си имаш.

— Я виж ти! — Грабвам лъжицата, в която все още се цеди пликчето чай, и го замервам.

— Ей! — възмущава се той, когато пликчето чай се лепва на гърдите му.

— Ти си ей — провиквам се аз и двамата се ухилваме, когато чаят се просмуква върху лицето на Господин Ти.

В следващия момент забелязвам часовника на микровълновата и се стряскам.

— По дяволите, виж кое време стана. Трябва да взема бързо душ.

— Не искаш ли да закусиш с мен? — Той набожда на една от китайските клечки парче прегоряло кексче и го размахва пред мен заплашително. Очите му блестят.

— Много ме изкушаваш — шегувам се аз и се включвам в играта.

В следващия момент сърцето ми трепва.

Какво по... Вглеждам се в големите му сини очи и не знам какво ми става. Ето че най-неочаквано той престава да бъде наемателят ми по боксерки и се превръща в готов за флирт американец, който се оказва доста сексапилен... Хедър Хамилтън, какво ти става?

Сепвам се. Господи, това е сигурно ефектът, след като Джеймс ме заряза. Аз не харесвам Гейб. Отношенията ни са чисто платонични. Освен това си има Миа, манекенката холивудска актриса. Едва ли ще си падне по мен, след като ме е видял как се мотая по халат, при това с непочистени вежди.

Поглеждам ухиления Гейб и ме изпълва възмущение.

— Може би някой друг път — заявявам аз, вирвам глава като манекенка и излизам със замах от кухнята.

Половин час по-късно съм в спалнята си. Когато отварям вратата на гардероба, съм изкъпана, косата ми е изправена и съм напарфюмирана.

Точно така, започва операция „Интервю“. Преглеждам недоволно закачалките. Не, не и не... може би. Спирам се на розова мохерна пола, която открих в един префърцунен малък бутик и ми струваше цяло състояние, ала проблемът е, че тя изглежда великолепно на закачалка и е истински ужас на мен. Истината е, че разполагам с огромна колекция от подобни неща. Имам един страхотен дантелен винтидж топ, в който приличам на бабичка, и страхотно бродирано индийско сако, обсипано с малки огледалца, което сигурно е шито цяла вечност, и което според Джес ми придава вид на изпаднала студентка. Май трябва да започна да слагам всички тези дрехи в рамки и да ги закачвам по стените вместо картини.

Не, трябва ми костюм. Всички си слагат костюми, когато отиват на интервю. Ако все още имах...

Сякаш ток преминава през върховете на пръстите ми и ме кара да подскоча. Това пък какво беше? Надничам в гардероба и забелязвам подплънките на сако. Това е моето сако. Аха! Знаех си, че няма начин да съм го изхвърлила. Взах го от „Джигсо“ на разпродажба и дори тогава струваше малко състояние. Изтеглям го от дъното на гардероба. Изглежда точно както го помня. Тъмносиво е с дискретно райе. Съвсем в стила на „Великия Гетсби“. Ще изглеждам като истинска фотографка професионалистка, точно като за „Сънди херълд“.

Пълна с оптимизъм, свалям сако от закачалката и го навличам. Ура, все още ми става. Това е наистина страхотно, защото означава, че съм съшият размер, както когато... Опитвам се да пресметна на ум... Не съм съвсем сигурна, но сабата се носеха доста отдавна.

Доволна от успеха със сако, аз вадя и панталоните. Кеф! Ще изглеждам страхотно, сигурна съм. Мога да си сложа прелестната бяла блузка, която Джес ми подари, и ще заприличам на Даян Кийтън в „Ани Хол“. Дали да не си облека някоя тениска и маратонки „Пума“, за да си придам по-небрежно бунтарски вид като Джъд Лоу... Започвам да се заплесвам, защото възможностите са много. Обувам панталоните.

Дърпам, продължавам да дърпам и напъвам.

По дяволите.

Закопчавам копчето и се оглеждам.

Две думи изпъкват в съзнанието ми. Тихият ужас.

Това просто не може да бъде. Представях си ниска талия, модни ботушки, как всички се заплесват по мен. А се оказа, че талията ми е толкова високо, че подпира зърната ми. Да не говорим, че панталоните са с бастии.

Отчаяна съм. Не ми трябва моден експерт, за да ме светне, че изглеждам трагично. Огледалото не лъже. Завъртам се и забелязвам дупето си. Поне ми се струва, че това е моето дупе. Добре обгърнато в раиран плат, то се простира от ребрата чак до задната част на коленете. Потръпвам от ужас. Това са най-противните панталони, които някога съм виждала. По-отвратителни никога не съм имала. Наистина ли съм ги носила? Показвала съм се в тях пред хората?

Мога да продължа да се тюхкам до безкрайност, но се оказва, че нямам време. Интервюто ми е насрочено за девет, а след това трябва да отида направо в офиса. Което означава, казвам си аз, докато свалям костюма и го пускам на пода, че е време за резервния план. Отново се обръщам към гардероба и започвам да ровя из закачалките. Та какво стана с мохерната пола и дантеления топ?

Пръсвам си по два пъти парфюм и съм готова. Грабвам черното кожено портфолио и започвам да си търся ключовете и мобилния телефон. Къде ли съм ги сложила? Ще закъснея. Втурвам се в кухнята и започвам да прехвърлям куповете вестници и списания, натрупани отгоре, след това преобръщам купата с плодовете и се оказва, че там съм скътала доста стотинки. По дяволите! Как само ми се иска да ги намеря.

Чакай малко. Това какво е?

Забелязвам ключодържателя под една от кърпите за чинии. Супер! Ами къде е... Не мога да повярвам на очите си. Мобилният ми се оказва в купата за плодове. Как е възможно? Нали погледнах там само преди секунда. Невероятно! Грабвам го и го слагам в чантата. Добре че го има щастливото ми цветенце. Какво щях да правя без него? Поемам си дълбоко дъх. Пригответе ли съм всичко за интервюто?

Прехвърлям на ум всичко, което ми е необходимо, оглеждам кухнята и забелязвам, че маратонките на Гейб ги няма. Сигурно с

излязъл да потича, решавам аз и започвам да се чувствам гузна, задето одеде бях толкова рязка с него. След това забелязвам, че е оставил прозореца отворен, и се приближавам да го затворя.

В този момент виждам, че пиренът е оставен на перваза. Господи, как можах да го забравя. Дръпвам го от импровизираната ваза и го стисвам. В същия момент усещам как ме обзема спокойствие. Гейб е прав. Ще се справя. Не просто ще се справя, ще бъда върхът. Направо ще шашна Виктор Максфийлд с уменията си на фотограф и той сам ще поиска да започна работа. Ще ме моли да започна работа, казвам си аз и започвам да се радвам на прилива на самоувереност и на приятните мисли.

След това си представям как ще съобщя на семейството си за новата си невероятна работа. Татко ще остане очарован, когато разбере, че най-сетне съм постигнала онова, което съм искала. Ед ще остане поразен. А пък Розмари никога повече няма да има повод да ми навира Анабел в очите. Ще има и аз с какво да се похваля, затова няма непрекъснато да ми говори за оранжерията си и за детегледачката, която говорела френски. Аз ще бъда тази, която отсега нататък ще може да се похвали със страхотна кариера.

Притаявам дъх. Детската ми мечта е толкова близо, че имам чувството, че мога да я докосна. Пъхвам щастливото цветенце в джоба си, прехвърлям портфолиото през рамо и забързвам по коридора към поставената цел. Само си помислете. Аз, Хедър Хамилтън, ще стана фотограф в „Сънди херълд“. Отварям входната врата с две ръце и правя огромна стъпка напред към новия си живот.

---

[1] Изумруд — скъпоценен камък със зелен цвят. — Б.р. ↑

[2] Лазурит — полускъпоценен камък с яркосин цвят. — Б.р. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ще повърна.

Виктор Максфийлд е седнал зад бюрото си в един от онези кожените столове с високи облегалки, в които прекарват по цял ден големите клечки, и ми разказва какво превръща „Сънди херълд“ в най-добрия съботно-неделен вестник във Великобритания. Седнала съм срещу него в огромния му ъглов кабинет с огромни прозорци, които разкриват удивителна гледка към Лондонското око, и се опитвам да спазвам всички съвети, които според списанията трябва да бъдат спазвани по време на интервю. Не откъсвам очи от неговите, правя се на силно заинтригувана, от време на време кимам с глава и пускам по някое „Наистина ли?“ и „Разбира се“, смея се, щом преценя, че казва нещо забавно, въпреки че не виждам нищо смешно. Същевременно съм толкова нервна, че се страхувам да не повърна.

Честно казано, нямах представа, че ще бъде толкова зле. Когато пристигнах, преди петнайсет минути и ми казаха да чакам на рецепцията, бях съвършено спокойна. Пийнах малко минерална вода от автомата в ъгъла и порових останените списания. Когато Марго, секретарката на Виктор Максфийлд, ме повика, за да ме заведе в кабинета му, аз си побъбрих с нея в асансьора и се опитах да ѝ внуша, че съм зряла самоуверена жена, която не знае какво е това нервно напрежение. Все едно, че аз бях тази, която се опитваше да я успокои.

Всичко бе наред, докато следвах Марго през многолюдния офис, въпреки че трябва да призная, че бях навела глава като уплашено дете. Въпреки това всичко бе наред. Забелязвах какви ли не дребни подробности, докато се изкачвах към по-високото стъпало в кариерата си.

И тогава я видях. Пред мен беше вратата с табела „ГЛАВЕН РЕДАКТОР“, същата като в съня ми, буквите изписани с лъскави сребърни букви.

И тогава самообладанието ми се стопи.

— Така че, когато тиражът ни надвиши тиража на останалите водещи вестници, аз се прибрах при жена си и ѝ съобщих добрата новина. А тя отвърна: „Браво, заслужаваш една хубава чаша чай“.

— Наистина ли? — усмихвам се аз. Усещам как подмишниците ми избиват мокри, лепкави петна. Започвам да се намествам и притискам ръце към тялото си, за да не се види. Господи, каква гадост.

— Живея там вече двацет години, но това сигурно е нещо типично английско, нали? — Той се смее добродушно.

— Разбира се. — Пикочният ми мехур се свива болезнено. По дяволите, защо изпих онази втора чаша кафе? Кръстосвам крака, стискам бедра и се усмихвам напрегнато.

— Стига сме говорили за мен и вестника. Крайно време е да поговорим за теб.

Чувам гласа на Виктор Максфийлд някъде отдалече, но служител, който минава покрай кабинета му, ме разсейва, защото ме е зяпнал.

— Кажи ми, Хедър, как стана така, че реши да избереш фотографията за професия?

Знаех си аз, че не трябваше да обличам тази противна мохерна пола и бабешката блуза. Всички са в дънки и тениски, готини, небрежни, като истински журналисти и фотографи. Не са натрапници като мен. Аз не съм нищо повече от асистентка на сватбен фотограф. Господи, къде, по дяволите, ми беше умът? Мястото ми не е тук.

— Хедър?

Стреснато обръщам гръб на планетата на провала и разбирам, че Виктор Максфийлд чака да чуе разсъжденията ми.

— Да, разбира се. — Придавам си самоуверен вид. Лицето ми се стяга като маска, когато забелязвам, че по неговото се изписва объркване. — Искam да кажа... мисля... Много се извинявам, бихте ли повторили? — Гласът ми прозвучава по-писклив от обикновено.

— Питам какво е запалило интереса ти към фотографията — повтаря търпеливо Виктор Максфийлд, но знам, че привидното добродушие е прикритие за стоманена воля.

Изпъвам гръб и се преструвам, че се замислям (втори съвет: никога не прибързвайте с отговора). Отново се разсейвам от някой, който минава покрай кабинета и надниква вътре. Тези хора няма ли да престанат да ме зяпат?

— Не се притеснявай. Той не гледаше теб. — Трепвам рязко, когато Виктор Максфийлд посочва човека отвън. — Оглежда се. Много са суетни хората от персонала ми. — Той избухва в смях. — Не знам дали си забелязала, но прозорецът ми е огледален от външната страна — обяснява той.

— Наистина ли? — смея се звънко аз. Сега вече се чувствам като още по-голяма глупачка. През всичкото време си мислех, че ме зяпат мен, а те всъщност са се оглеждали.

— Слушам те. — Виктор Максфийлд докосва върховете на пръстите си и подпира на тях брадичка. Оглежда ме внимателно, преценява ме и аз усещам как шансовете ми, каквито и да са били до този момент, започват да се изплъзват.

Оставям се на несигурността и го поглеждам изпод вежди. Виктор Максфийлд е впечатляващ човек. Сигурно приближава шейсетте, и въпреки това е привлекателен. Загорялото му лице, покрито с лунички, носи бръчките, които придават мъжествен вид на някои, докато при други са причината, поради която пластичните хирурзи карат мерцедеси. Косата му е все още гъста, само на места е прошарена. Очите му са най-изключителни. Подпухналите му клепачи са успели да ги скрият донякъде, но те са съвсем същите като светлосинята му риза на „Ралф Лорън“ и за момент ми заприличват на очите на Гейб, пълни с увереност, че ще успея.

— Бях на осем — започвам бързо аз, — когато цялото семейство се преместихме от Йоркшир в Корнуол. — След това думите потичат сами и образите се връщат, сякаш става въпрос за вчера. — Сбогувахме се с приятелите и съседите. Спомням си, че видях неповторими изражения по лицата им и ми се прииска да ги уловя, за да ги виждам отново и отново. Съседката, госпожа Бърд, все забравяше да си сложи изкуствените зъби, малката Андреа вечно висеше на вратата също като маймунче. Немската овчарка Бъстър лаеше и махаше с опашка. Не исках да забравя никой от тях.

Спомних си ги, сякаш ги бях запечатала на снимка и въпреки че в момента седя в кабинета на важен човек над река Темза, имам чувството, че отново се пренесох в Йоркшир.

— Помолих татко да взема назаем фотоапарата му — продължавам да разказвам аз. — Беше една стара „Лейка“, огромен, черен, тежък, а той никога не ми позволяваше да го пипам. Само че

онзи ден беше специален, той ми показва къде се натиска и как се фокусира. Беше невероятно, животът на хората, спомените, всички чувства се запечатваха с всяко щракване. Имах чувството, че попивам всичко като сунгер. Знаех, че винаги ще мога да разчитам на тези спомени. — Гласът ми трепва, когато си спомням мама, а това се случва често. — Не обичам да се сбогувам и знам, че по този начин не се сбогувам наистина, защото отнасям тези хора със себе си.

Поглеждам Виктор Максфийлд, който ме слушаше внимателно.

— Все още ги пазя. И Андреа, и госпожа Бърд, и Бъстър.

— Ще ми ги покажеш ли? — пита главният редактор.

— Страхувам се, че са малко размазани — смея се аз. — А съм снимала и голяма част от палеца си.

Той избухва в смях и аз изпитвам облекчение.

— Но имам много други снимки — обяснявам разпалено аз и вадя портфолиото изпод стола. — Стига да искате да ги видите.

— Да, ако обичаш. — Той потупва бюрото.

Аз поставям огромната черна папка пред него, дръпвам ципа и я отварям. Виктор Максфийлд сваля копчетата за ръкавели, навива ръкави и заявява:

— Време е да се захващаме за работа.

През следващите трийсет минути редакторът разглежда снимките ми, кима доволно и задава десетки въпроси. Направо не е за вярване. Това е главният редактор. Главният редактор на „Сънди херълд“. Той разглежда моите снимки.

Докато говоря с него за снимките, притеснението ми се стопява. Гласът ми става уверен и силен, преставам да попиavam дрехите си и използвам ръце, за да опише дълбочината и значението на това или онова. Дори забравям, че ми се пишка. Унесена да обяснявам за вдъхновението, което ме е накарало да снимам всеки отделен обект, аз стрелвам Виктор Максфийлд крадешком с поглед и макар да ми се струва невъзможно, той е впечатлен. В един момент кима доволно, в следващия извива вежди заинтригуван или се смее на един от пациентите на Ед — момче на около девет, което е с шина, но някак е успяло да натъпче устата си с дъвка. Когато стига до една от снимките, той притихва и аз го наблюдавам, докато я разглежда внимателно със смръщено чело.

— Коя е? — пита той.

Показва ми черно-бяла снимка на майка ми. Тя е със забрадка, вдигнала лице към слънцето, а по устните ѝ играе усмивка. От нея сякаш струи светлина. Толкова много светлина, че човек може дори да не забележи, че няма вежди, че изпод забрадката не се подава нито един косъм. Спомням си, че почина няколко седмици, след като направих тази снимка.

— Моето вдъхновение — отвърщам тихо аз.

— Много красива жена е. — Виктор Максфийлд говори в сегашно време.

— Знам — съгласявам се аз. Истина е, защото на тази снимка тя е все още жива.

И двамата мълчим, докато гледаме снимката.

— Портфолиото ти много ми допадна — обяснява Виктор Максфийлд и се отпуска на стола. Навива ръкавите си, слага си отново копчетата за ръкавели и ме поглежда замислен. — Имаш ли още пет минути? Искан ми се да се видиш с фоторедактора.

— Разбира се. — Защо изобщо пита?

Посяга към слушалката на телефона и натиска някакво копче. Човекът от другата страна отговаря веднага.

— Ивон? Здравсти. Виктор се обажда. Свободна ли си? Има една фотография, с която искам да се запознаеш. — Без да чака отговор, той затваря със самоувереността на човек, за когото въпросите са реторични.

— Готово. — Той ми се струва доволен от себе си, става, а аз се изправям след него. Заобикаля бюрото и ми подава ръка. — Хедър, за мен беше огромно удоволствие да се запозная с теб.

Значи това беше всичко. Интервюто приключи.

— И за мен — отвърщам аз, стискам ръката му и усещам и облекчение, и тъга, защото едва ли някога ще се доближа повече до мечтата си.

Прекъсва ни почукване на вратата и къдрокоса жена с огромни висящи обеци надниква вътре.

— Ивон, това е Хедър, фотографката, за която ти споменах.

Жената се усмихна и хлътва в стаята.

— Здравсти — казва задъхано тя, стиска ръката ми и изскача от кабинета на шефа си. — Насам — повиква ме тя.

Гребвам портфолиото и поглеждам Виктор Максфийлд. Той е скръстил ръце и се е облегнал на стола, докато ме наблюдава с пронизващия си поглед, сякаш е потънал в размисъл. Това добър знак ли е или лош? Просто не мога да разбера, затова си казвам, че трябва да погледна какво пише по този въпрос в книгата ми със съвети за интервюта. След това забързвам след Ивон.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ивон се оказва страшна, но приятелски настроена. Развежда ме набързо из отдела, запознава ме с асистента си, чието име забравям на секундата, флиртува безсрамно с фотограф на свободна практика, който си търси работа („Никога не се притеснявай да използваш служебното си положение“, съветва ме тя, след като му дава някаква поръчка), стисва ми ръката, изпраща ме до асансьора и изчезва, „за да дръпна един фас“.

Не мога да спра да мисля за нея през целия път, докато пътувам в метрото към офиса си. Не мисля единствено за Ивон, а по-скоро за „Сънди херълд“ като цяло, за Виктор Максфийлд и за интервюто. Въодушевлението ми започва да набъбва. Ако ме назначат, целият ми живот ще се промени. Позволявам си да се потопя в мечти и се клатушкам в метрото към слънчевото безоблачно бъдеще.

Когато пристигам на работа, с изненада откривам, че е все още заключено. Къде е Брайън? Поглеждам часовника си — почти единайсет е. Силно учудена, аз отключвам с моята връзка, изключвам алармата и вдигам щорите. В офиса нахлува слънце и пред мен изплуват пращинки също като конфети. Навеждам се, за да вдигна пощата от изтривалката, и пристъпвам към рецепцията.

Както обикновено, в повечето пликове има сметки и въпреки че допреди няколко седмици няхаме никаква надежда, че ще успеем да ги платим, сега, покрай сватбата на лейди Шарлът, вече няма място за притеснения. Това е страхотно, мисля си аз и влизам в кухнята, за да си приготвя кафе. Само за мен не е страхотно. В стомаха ми се събира топка напрежение с всеки изминал ден.

Опитвам се да не мисля по този въпрос, докато си сипвам нескафе. В същия момент чувам звънеца. Сигурно е Брайън.

— И по кое време идваш на работа? — провиквам се аз.

— Моля?

Отварям, надниквам навън и усмивката ми замръзва. Това не е Брайън. Оказва се неприлично кльоцава блондинка с неприлично

дълбоко деколте. Тя прави стъпка към мен, а неприлично високите ѝ токчета чаткат по ламинирания под.

— Търся Брайън Уилямс — изписква с тънко гласче тя. Стомахът ми се свива. Не е нужно някой да ми казва, че това е лейди Шарлът.

— Страхувам се, че още не е дошъл — отвърщам аз и минавам зад рецепцията, където тя е стоварила огромната си чанта.

Тя сваля черните очила „Шанел“ и ги нагласява на косата си, а след това ме пронизва с надменен поглед. Ако съществува любов от пръв поглед, то това в момента е ненавист от пръв поглед.

— Няма ли го? — повтаря възмутено тя.

Внимавай, Хедър, стъпваш по много тънък лед, предупреждава гласчето в главата ми. Наистина стъпваш по много тънък лед.

— Мога ли аз да ви помогна? — питам любезно аз. В никакъв случай не бива да позволявам личните ми чувства да надделяват. Налага се да се държа като истинска професионалистка.

— Може и да можете. — Тя изсумтява и по погледа ѝ става очевидно, че ѝ се иска да добави: „Но е по-вероятно да не можете“. Тъй като няма никой друг, изборът ѝ е доста ограничен. — Струва ми се, че вас говорихме веднъж по телефона.

Веднъж ли? Не са ли поне петдесет пъти, иска ми се да кресна. Вместо това прехапвам език и полагам огромно старание усмивката да не слиза от лицето ми. Дръж се приятелски и не спирай да се усмихваш! Повтарям си тези думи като мантра, разбърквам боклуците по бюрото в напразен опит да си придам малко повече тежест.

— Тук съм заради сватбата.

— Сигурно много се вълнувате — опитвам се да разтопя леда аз.

— Много — отвърща тя, без да крие отегчението си. — Честно казано, най-много ще се зарадвам, когато всичко приключи. Да организираш сватба с петстотин гости е огромен стрес. От Прага чакаме струнен квартет, от „Харъдс“ обясниха, че нямало да им стигне времето да позлатят листата на сватбената торта, а пък стилистката ми взе, че си счупи китката... — Тя извива отчаяно очи. — Но аз съм винаги така. Открай време се заемам с повече, отколкото трябва. Лекарят ми ме предупреди да внимавам, иначе ще ме вкара в болница, защото съм щяла да припадна от изтощение. Аз му казах: „В никакъв случай, докторе. Това е собствената ми сватба и ако се наложи сама да си слагам очна линия, тогава ще го направя, при това с радост“.

— Невероятна сте — хваля я аз. Господи! Тази жена сериозно ли ми ги говори тези простотии? Едва се сдържам да я попитам дали ще намери сили в себе си да си сложи спирала, но ръчната ѝ чанта ме разсейва, защото започва да шава.

— Господи — отскачам от рецепцията. — Тук има нещо живо. — Чантата продължава да се гърчи и едно черно носле се подава отвътре. — Господи, това е плъх!

За пръв път виждам лейди Шарлът да се усмихва истински, когато от чантата ѝ се подава най-плешивото и грозно подобие на куче, което някога съм виждала. Тя протяга ръка, започва да го чеше по главата и да гука:

— Кажи, Пухче, да не би ужасната жена да те изплаши?

Пухче ли каза?

— Това е Полиана, моята чихуахуа — представя тя тварта и ме поглежда сърдито.

— Господи, много се извинявам. Помислих... очичките ѝ са като мъниста и си помислих... ами... — Чувам звънеца и след секунда на вратата се появява Брайън.

— Добро утро. — Той внася в офиса поднос от близкото кафене. Забелязвам, че е по-енергичен, отколкото го помня от вчера, дръпва от цигарата си и ни се усмихва широко и на двете.

— Какъв прекрасен ден.

Навън небето е притъмняло и всеки момент ще се изсипе пороеен дъжд.

— Донесох ти двойно капучино без пяна, точно както го обичаш — заявява ведро той и ми подава пластмасовата чаша. — Има и кроасан с шоколад. Знам, че много обичаш.

Поемам ги от него и го поглеждам подозрително. Чакай малко. Това същият Брайън ли е, който всяка сутрин се тръшва зад бюрото, пуши цигара от цигара и подхвърли злобни забележки за публикуването в „Дейли мейл“? Това ли е същият човек, който отказва да плати две лири и петдесет за чаша кафе, защото било „пладнешки обир“, и затова пие нес? Нали това е причината, поради която дори когато сме на снимки, си носим термос?

— Държа да ти кажа, че тази сутрин си доста напудрена. Да не би да има повод?

— Ами... — Исках да му кажа за интервюто, когато се видехме, ала след като лейди Шарлът е тук, това е просто невъзможно.

— Не ми казвай! — Той стоварва чашата си на рецепцията, дръпва от цигарата и ме поглежда с присвити очи. — Двамата с Джеймс сте се сгодили.

— Не бих казала — усмихвам се смутено аз и се опитвам да измисля как да го разсея, за да не говори за Джеймс. — Ти познаваш ли лейди Шарлът?

Името ѝ сякаш разваля ведрото му настроение, защото тя стои и ни наблюдава като изцеден лимон. Не, по-скоро гледа така, сякаш току-що е изяла цял лимон.

— Много ми е приятно — измърморва тя и му подава увисналата си като умряла риба ръка.

Очаквам на Брайън да му прилошее, но той дори не трепва.

— Лейди Шарлът! Каква изненада! С огромно нетърпение чаках да се запознаем. — Той плясва с ръце и се ухилва като стар политик. Не само че не трепва, но по всичко личи, че не му пука, докато се привежда, за да целуне въздуха до бузите ѝ.

В този момент забелязвам алена смучка на врата му.

И в този момент събитията се подреждат. Говоря за събитията снощи. Шоуто „Роки Хорър“. Нийл, красивият стюард. Тази сутрин. Закъснение. Неестествено добро настроение. Смучка.

Срещам погледа му над рамото на лейди Шарлът, усмихвам се заговорнически и вдигам палци.

Той се изчервява и насочва цялото си внимание към лейди Шарлът, докато тя писка как букетът ѝ не бил подходящ за тена ѝ, как щяла да излезе бледа на снимките.

— Това трябва да се уреди незабавно. Тръгваме веднага и отиваме при цветарите с един „Полароид“... — Той се опитва да не ми обръща никакво внимание.

— Ще го направите ли? Наистина ли? — хълца лейди Шарлът, а гласът ѝ е станал дрезгав от благодарност.

Благодарност и лейди Шарлът? Това е просто невъзможна комбинация. Невероятно. Брайън успя да я омагьоса.

— Само че ще се наложи да отменя някои от предварително заплануваните си ангажменти.

— Аз, разбира се, ще ви компенсирам.

— Парите няма да са малко.

— Все ми е едно. Татко ми е дал пълномощно да се разпореждам със сметките му. Ще ви напиша чек незабавно. — Тя започва да рови в чантата за химикалка.

— Страхувам се, че не мога да приема. Сумата ще бъде няколко хиляди. — Той вдига ръце, сякаш се опитва да се защити от чека.

В този момент го поглеждам изпълнена със страхопочитание. Този човек е истински гений. При положение че нямаме никакви ангажменти и ни чака огромен куп неплатени сметки, накрая ще се окаже, че сме изкарали едно голямо нищо.

— Тази сума достатъчна ли е? — пита умолително лейди Шарлът и му подава написания чек.

Брайън го поглежда, след това се поколебава, за да постигне по-голям ефект. Намръщва се, поема въздух през зъбите, което е доста впечатляващо, поглежда ме и пита:

— Хедър, как мислиш, ще успееш ли да разчистиш графика за днес?

Господи, той заслужава „Оскар“.

Аз, разбира се, веднага влизам в отредената ми роля. Ставам сериозна и отварям датника. Гледат ме празни страници.

— Няма да е никак лесно, но ще направя всичко по силите си — отвръщам нещастно аз.

— Великолепно! — Лейди Шарлът подскача от възторг и плясва с ръце. — Как бих могла да ви се отблагодаря?

— Моля ви, забравете — протестира Брайън. — Ние от „Завинаги заедно“ вършим всичко само срещу една усмивка. — Той се ухилва доволно, натъпква чека в джоба на самото си, прегръща коконата през тънкото кръстче и я повежда навън.

Половин час по-късно, след като съм изяла половината от кроасана с шоколад, разбирам, че точно днес ми се ядат овесени ядки и започвам да се питам дали да не отскоча да си купя, ала в същия момент телефонът звънва. Обажда се един от клиентите ни, който иска допълнителни снимки от сватбата си, състояла се преди няколко месеца.

Разбира се, че пазим негативите, уверявам го аз и забравям за закуската. Влизам в черната стаичка, преглеждам безразборно натъпканите шкафови и кашони, отрупаните с какви ли не папки маси.

Това е тя системата на Брайън за картотекиране. Въздишам и за пореден път се заричам един ден да въведа ред. Пускам сидито, навивам дантелените ръкави и се хващам за работа.

Заемам се с господин и госпожа К. Пек. Не, това не са те. Посягам към друга папка, на която е надраскано „СТАР...“ нещо си. Опитвам се да разчета драсканиците на Брайън. „СТАР ТРЕ...“ А-ха, това е двойката ала „Стар Трек“, която искала да каже клетвите си на клингонски. Поглеждам младоженеца на средна възраст, наконтен в костюм като член на екипажа на космическия кораб „Ентърпрайз“, след това натъпквам папката, където ми попадне и изтеглям нова.

На тази сватба булката беше в черно, а тази беше на Лондонското око... много симпатична двойка. Забелязвам, че и двамата са в традиционни индийски дрехи, спомням си сарито в червено със златна бродерия, барабаните, масите, отрупани с какви ли не вкусотиини. Само че и това не е двойката, която ми трябва. Продължавам да ровя, но така и не успявам да открия каквото ми трябва.

Тръшвам се на един стол и загризвам нокътя си, докато най-сетне забелязвам папка с надпис „Юни 2005“. Дърпам негативите и ги поднасям към светлината.

Сърцето ми спира да бие.

Това просто не може да бъде...

Гласът на Майкъл Крофърд се лее от сидито, докато аз гледам ужасена снимката. Не мога да откъсна очи от щастливата усмихната двойка, допреди носове. Отново поглеждам датата: 8 юни. Било е само преди два месеца. Колебая се какво да направя. Разбирам, че възможността е само една.

Грабвам телефона и започвам да набирам.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Той е женен?

Седнали сме в един хотел близо до летище „Хийтроу“. Джес е в униформа. В едната ръка стиска цигара, а в другата е черно-бялата снимка на усмихнатите младоженци — господин и госпожа Грегъри де Суза. Мъжът е известен като...

— Грег? — повтаря Джес. — Грег е женен?

Почти седем вечерта е. След като днес предобед открих снимките им, ѝ се обадох и ѝ казах, че трябва незабавно да се видим, но тя закусваше с Грег в някакво кафене, а след това я чакаше полет до Кейптаун и нямаше да се връща през следващите две седмици. Не можех ли да изчакам, докато се върне?

Не, не можех, въпреки че много ми се искаше.

Искаше ми се да чакам до края на вечността. Не съм искала да намирам тази снимка, ала познах малкия сребърен белег на брадичката и веднага се сетих защо усмивката на Грег ми се е сторила толкова позната. Искаше ми се да не се налага да ѝ казвам, че мъжът, в когото е влюбена, е женен, че съм присъствала на сватбата му, състояла се преди нищо и никакви два месеца.

Налага се да ѝ кажа. Затова през целия ден се опитвам да се преборя със себе си и да реша как най-деликатно да ѝ съобщя. Накрая просто ѝ подавам снимката. Все пак снимката казва всичко, което трябва. В нашия случай думата е една-единствена.

— Мръсник.

Свивам се.

— Да не би да е станала някаква грешка... — Разбира се, че не е станала никаква грешка. Всичко е документирано черно на бяло.

Джес е стиснала зъби и аз се готвя за избухването ѝ. За мое най-голямо учудване ядът ѝ сякаш се стопява, като че ли усилието да се гневи е прекалено много за нея. Тя подпира лакти на бара и отпуска глава.

— Не мога да повярвам.

Наблюдавам я и се чувствам напълно безпомощна. Никога не съм виждала Джес така сломена и толкова разстроена.

— Може да са го анулирали — обаждам се аз с надежда.

Тя вдига глава и ме поглежда накриво.

— Да, може би.

Следва напрегнато мълчание, докато тя дими с цигарата, след това изпуска дима през ноздрите си.

— Мислех, че най-сетне имам истинска връзка, но очевидно той си е търсел любовница. Аз съм била просто за забавление извън семейното гнездо. — Тя гаси цигарата със замах и отпива глътка червено вино. — Господи, спала съм с нечий съпруг!

Без да кажа дума, разклащам чашата с джин и тоник. Не знам какво да кажа.

Тя разбира погрешно мълчанието ми, защото остава с впечатлението, че я гледам накриво.

— Изобщо не ме гледай по този начин.

— Как те гледам?

— Може да съм спала с един-двама мъже... добре де, с доста мъже...

Срещу нас са седнали мъж и жена на средна възраст, пият кафе и чакат да стане време рейсът да ги откара на терминала. И двамата се обръщат. Когато забелязват вбесената стюардеса, която пие червено вино като за последно и пуши цигара от цигара, двамата се споглеждат притеснени.

— Но не спя с женени мъже — протестира на висок глас Джес. — Това е единственото ми правило, Хедър, единственото. — Тя стоварва длан на бара и свива пръсти около салфетката. Смачква я в юмрук и подсмърча шумно. Очите ѝ са пълни със сълзи. — Единственото ми правило — повтаря тя и една от сълзите се стича по бузата и пада на бара.

— Стига, Джес. — Прегръщам я през раменете и я привличам до себе си. Докато слушам приглушените ѝ вопли, си казвам, че не пророних нито една сълза заради раздялата с Джеймс.

— Чувствам се като пълна глупачка — заявява накрая тя и подсмърча до дантелената ми блуза. Рамото ми става мокро. Когато най-сетне вдига глава, под очите ѝ се е размазала спирала и аркансил.

— А си мислех, че този път всичко е наред. Толкова внимавах. Той отговаряше на всичките ми изисквания.

— Ето че това не е гаранция — отвърщам аз и отново се сещам за Джеймс.

— Вече ще знам. — Тя вдига чашата към устните си. Преглъща нова глътка и насочва поглед някъде пред себе си. След това тихо пита: — Нали никога не си ме чула да говоря за татко? — Сякаш задава въпроса на себе си, затова слушам внимателно.

— Просто не го познавам. Виждала съм две негови снимки. Бил саксофонист в някаква банда, страшен хубавец. Мама разправя, че се влюбила в него в мига, в който го зърнала. Той ѝ признал, че с него било същото. — Тя посяга към нова цигара. — Изобщо наговорил ѝ всичко, което на нея ѝ се искало да чуе. Щял да купи къща, щели да се оженят, той щял да бъде най-добрият съпруг и баща на света. — Тя потупва цигарата с показалец и изпуска дим.

— Напуснал я още преди да се родя. Просто се изнесъл. Чупил се нанякъде. Никога повече не ѝ се обадил. Тя била на осемнайсет, бременна в шести месец. Разбил е сърцето на мама и ми се струва, че тя никога не го преживя. — Джес подсмърча и аз започвам да се страхувам, че ще заплаче отново, ала тя се усмихва. — Много е борбена мама. Била е сама, неомъжена, тийнейджърка — ти представяш ли си какво е било през шейсетте. Да не говорим, че мама е била чернокожа. Всички обиди, които можеш да си представиш, са ѝ се изсипали върху главата.

Тя проследява с пръст чашата и аз разбирам, че мисли за миналото.

— Животът ни беше непрекъсната борба, а на нея ѝ се налагаше да работи по на две места. Отглежда ме и ме възпита съвсем сама. Мама е наистина невероятна. Нямахме да успеем да се справя като нея. Добре, навремето не живеехме в голяма къща, нямахме нито кола, нито можехме да си позволим почивки в чужбина... — Тя поглежда униформата си. — Затова се хванах на тази работа. Когато бях малка, непрекъснато си мечтаех, когато порасна, да видя целия свят. — Джес се усмихва, засрамена от признанието и отпива глътка вино. — Заклех се, че когато порасна, няма да се влюбя и няма да позволя на някой гадняр да ме нарани, както е станало с мама.

Джес вдига очи към мен и аз забелязвам, че стиска зъби.

— Аз не съм като теб, Хедър. Аз не търся тръпката. Не ми трябва никаква тръпка. Тръпките са опасна работа. На мен ми трябва сигурност, обвързване, финансова стабилност. А, да, и хубав секс — добавя тя след секунда. — Я ми кажи, защо тези мръсници са винаги върхът в леглото?

Усмихвам се против волята си.

— Ако я е нямало тръпката, ти нямаше да си родена — изтъквам аз. — Обзалагам се, че ако я попиташ, сама ще ти каже, че не съжалява за нищо.

— Ами вие с Даниел? Сърцето ти беше разбито.

— Това не означава, че не искам да се влюбя отново — отвръщам аз.

— Защо? — ахва Джес.

— Защото това е най-уникалното чувство на този свят. Готова си да рискуваш всичко заради него. Нищо друго не може да се сравнява с него.

— Само че ти си уязвима.

— Така е — съгласявам се аз. — Страшничко е.

— Значи не съм достатъчно смела.

Аз мълча. Не съм мислила по този начин, но може би тя има право.

— Помниш ли онази поговорка? „По-добре да обичаш и да изгубиш любимия човек, вместо да не си обичала.“

— Ти пък откъде напипа тези перли на мъдростта? Да не би да са изпаднали от някоя китайска сладка?

— Не знам — признавам аз.

Джес се усмихва, отпуска ръка и надига отчаяно глас.

— Мама му стара! Какво не е наред с мен, Хедър?

— Всичко ти е наред.

Само че Джес е в настроение да се подложи на унищожителна критика, затова не обръща абсолютно никакво внимание на думите ми и започва да къса подложката.

— Не е вярно, нещо генерално не е наред. Погледни ме само, аз съм на трийсет и шест и все още не съм омъжена. Никога не съм била влюбена. Никога не съм била в състояние да живея с мъж по-дълго от шест седмици. А в момента излизам с женен мъж. — Тъмните ѝ очи заблестяват. — Можеш да ми вярваш, че когато ги преслушвах, нито

един не сложи отметка в квадратчето „Женен“. — Тя поглежда снимката, оставена на бара, и поставя чашата с вино върху нея. — Всички останали успяват да поддържат нормални връзки. Вземи например вас с Джеймс...

— Ние с Джеймс се разделихме.

Тя престава да къса подложката.

— Ти си скъсала с Джеймс?

— Той скъса с мен — поправам я аз.

Недоумението ѝ се превръща в съчувствие.

— За бога, Хедър — прошепва тя. — Много съжалявам. Аз не спрях да дрънкам за тъпия Грег през всичкото време...

— Няма нищо, добре съм — обяснявам бързо аз.

— Ако не ти бях опявала, че трябва да престанеш да мислиш за Даниел и задължително трябва да започнеш отново да ходиш по срещи... — Тя е поразена. — Господи, чувствам се толкова виновна. Вината е изцяло моя... Ти си свалила... отслабнала си, нали?

— Наистина ли? — питам аз, очарована, че тя е забелязала въпреки обстоятелствата.

— Да, веднага ти личи на лице. Като изпита си. И циците ти са се смалили — заявява решително тя. Мръщя се. Когато си пожелах да сваля няколко килограма, не си представях, че ще стане така.

— Джес, добре съм, честна дума — повтарям решително аз.

— Наистина ли? — пита тя, без да е убедена, когато решава, че се правя на смела. — Сериозно ли?

— Сериозно. Няма тръпка — обяснявам аз.

— Наистина ли тази тръпка е толкова хубава, колкото казваш?

— Много по-хубава е — усмихвам се аз.

Тя плъзга лакът по бара и подпира брадичка на дланта си, накланя чашата си и допива остатъка от виното.

Двойката на средна възраст минава покрай нея с багажа си и я поглеждат ужасени.

— Надявам се да не се окаже на нашия полет, Маргарет.

— Според мен е пияна, Ленард. Видях я, че пуши.

Двете с Джес се разкискваме.

— Дано да не ти докарат неприятности.

— Ще изпия една чаша кафе.

Джес махва пренебрежително с ръка.

— Просто ще оставя на таблото да свети знакът да останат със затегнати колани. Така няма да има проблем.

— Може ли така?

— Правим го непрекъснато. Тъкмо пътниците не се мотаят и не ни дразнят, когато искаме да си починем малко. — Тя забелязва учудването ми. — Хайде, Хедър, нали не вярваш на всички онези приказки, че имало турбулентност и затова трябвало да останат по местата си със затегнати колани?

Зяпнала съм я и не знам какво да кажа. Имам чувството, че някой ми е направил мръсен номер.

— Може и аз да направя този номер някой път — казва тя след малко.

— Какво? Номера с турбулентността ли? — мръщя се аз. И като си помисля само колко пъти сме седели послушно по местата си, въпреки че страшно ни се е ходело до тоалетната, но знакът за коланите не е бил изключен.

— Не, глупаче — мръщи се тя. — Говорех за тръпката.

Казва го с такава надежда, че не мога да не се усмихна.

— Пия за това — съгласява се тя и вдига чашата си, за да я чукне в моята. — Пия за тръпката.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На следващия ден по обедно време заедно с Брайън съм застанала на опашка пред малкото кафене на ъгъла и разбирам, че двете с Джес не сме единствените, които са се замислили за тръпката. Само че ние все още я търсим, докато Брайън вече я е открил.

— Май съм влюбен — признава той.

— Влюбен ли? — повтарям аз и стомахът ми изкъркорва. Хайде по-бързо, няма ли най-сетне да ни обслужат?

— Отначало си мислех, че ще бъде само заради секса, но се оказва, че е много повече.

Чува се шумно сумтене и жена на средна възраст се врътва към нас, лицето ѝ е почервенияло като глава цвекло.

— Не можете ли да запазите мръснишките си разговори за себе си? Някои от нас са тук, за да обядват. — Тя ни поглежда с отвращение. — Хайде, Каръл, хайде Луиз. — Двете ѝ приятелки тръгват след нея и излизат от заведението. Така ние двамата оставаме първи на опашката. Всички в кафенето са ни зяпнали.

Преглъщам с усилие. Мария, едрата властна собственичка, ни е зяпнала с отворена уста.

— Ъъъ, един с пиле на грил и един от питка със сос песто, моцарела и доматиен сос, ако обичаш — поръчвам с огромно неудобство аз. Чудесно е, когато не се налага да чакаш на опашка, но понякога ми се иска сбъдването на желанията да е по-безболезнено.

Добре че Мария се справя бързо и след няколко минути ни подава сандвичите, а Брайън ѝ връчва десетачка.

— Нямах намерение да ти казвам нищо заради проблема с твоя човек — обяснява той за раздялата с Джеймс, защото преди малко му разказах подробностите, — но просто трябва да поговоря с някого. — Той слага рестото в кошничката, оставена на щанда за целта. — От години не съм изпитвал подобно нещо — добавя тихо той, така че този път никой да не може да чуе.

— Това е наистина страхотно. — Аз посягам към сандвичите. В малкото кафене започва да ме хваща клаустрофобия и аз тръгвам бързо към вратата, като се извинявам на всички, които разблъсквам по пътя. Щом излизам на слънце, поемам въздух от облекчение. — Правилно ли разбирам, че говориш за Нийл?

— Ти как разбра? — пита изненадан той.

Пресичаме улицата и се отправяме към офиса.

— Предположих. Досетих се, защото седна на друго място в театъра, на следващия ден закъсня, имаше смучка на врата... — Той се изчервява. — Стори ми се много приятен — успокоявам го аз. Проверявам кой сандвич на кого е и му подавам пилешкия.

— Наистина е много приятен — съгласява се Брайън, сякаш не може да повярва. Разопакова сандвича, отхапва и започва да дъвче замислено. — Само че разликата във възрастта ни е доста голяма.

— Той на колко е? — питам аз и си слагам слънчевите очила.

— На трийсет и две — отвръща притеснен Брайън. — Наполовина на моята възраст.

— Значи момче за забавление.

— Точно от това се притеснявам. Хората ще ми се смеят.

— Няма. Погледни Майкъл Дъглас и Катрин Зита-Джоунс.

— Именно — отвръща мрачно Брайън. — Той прилича на баща й.

— По-скоро на дядо й — уточнявам аз, ала щом забелязвам колко е потресен, бързам да замажа положението. — Няма ли да престанеш да се тревожиш? Ти си много красив за по-възрастен мъж. Да не говорим, че краката ти изглеждат великолепно в мрежести чорапи. — Ръчкам го закачливо в ребрата.

Той избухва в смях и захапва сандвича, а аз най-сетне успявам да се заема с моя. Обикновено ходя до „Маркс & Спенсър“ на обяд, но много често се случва така, че любимият ми сандвич е свършил. Поне през последните няколко седмици успявах да си купя всеки обяд от него и сега вече ми е омръзнал. Затова днес реших да си взема нещо от близкото кафене.

За момент всичко е тихо и спокойно, освен стъпките ни. След това долавям приглушено звънене. Със свободната си ръка вадя мобилния и поглеждам екрана. Не се е изписал никакъв номер.

Сигурно Джес звъни от Кейптаун, казвам си аз и натискам малкото зелено копче.

— Ало, Хедър ли е?

Оказва се, че не е Джес, а устата ми е натъпкана с топено сирене, домати и хляб.

— Обажда се Ивон от „Сънди херълд“.

Заковавам се на място и разбирам, че няма да чуя клюките от най-добрата си приятелка, а ми предстои да проведе разговор, който може да промени целия ми живот.

— Виктор замина на ежегодния си риболов и ме помоли да ти се обадя... — Тя продължава на бързи обороти и дори не забелязва, че не съм казала и дума. — ... Защото е останал силно впечатлен от интервюто.

За момент тя замълчава и аз знам, че е мой ред да кажа нещо, ала аз продължавам да дъвча. Господи, какво беше това сирене? Набъбнало е в устата ми като сунгер. Преглъщам с усилие.

— Той реши да ти предложи постоянна работа на фотограф.

За малко да се задавя.

— Наистина ли? — ахвам аз и се опитвам да спра да кашлям. Брайън ми подава бутилката си „Евиан“ и аз отпивам. — Благодаря — казвам аз.

— Няма защо — отвърщат в един глас Ивон и Брайън.

— Ще получиш официално потвърждение по пощата от отдел „Кадри“ — продължава тя. — Нали знаеш, че така се прави. Ще има и договор, условия, заплата. — След това се сеца за нещо. — Вие говорихте ли за заплата? — пита тя.

— Не съм сигурна... — Поглеждам с неудобство към Брайън, който е застанал до мен и оглежда витрините. В този момент се чувствам като истинска измамница.

— В договора е записано трийсет и пет хиляди.

Трепвам.

— Наистина ли? — прошепвам аз. Трийсет и пет хиляди! Това е почти — мама му стара — това е много повече, отколкото изкарвам в момента.

— Ще има повишение след шест месеца.

— Хм. — Мъркам така, сякаш съм се замислила, но веднага си представям какво мога да си купя, от кои магазини и вече си се

представям като Джулия Робъртс в „Хубава жена“. Представяте ли си? Ще мога да си позволя да отида на почивка, да си купя дрехи и онова страхотна сребърно колие с малките капчици, което мярнах на витрината на „Дини Хол“, когато отивах към фитнеса.

— Има една подробност.

Гласът на Ивон прекъсва мечтите ми.

— Да? — питам аз, все още много разсеяна.

— Виктор иска да започнеш в понеделник. Ще можеш ли?

Усещам как радостта ми се стопява като пролетен сняг.

Точно в понеделник ли? Поглеждам към Брайън. Той си е запалил цигара и дими доволно, радва се на слънцето и на удоволствието да си влюбен. Не мога да го предупредя само два дни преди да го зарежа. Не че имаме работа...

В следващия момент си спомням. Ами сватбата на лейди Шарлът! Тя е следващата седмица.

Това е. Налага се да откажа.

— Виждате ли... — започвам аз, ала Ивон ме прекъсва.

— Добре. Това няма да е проблем. Виктор Максфийлд винаги получава онова, което си е наумил. — Тя се изкисква саркастично. — Всичко, значи, е наред. Ще те чакам в понеделник, да кажем към десет. — Преда да успее да вмъкна и дума, тя затваря.

— Нещо хубаво ли ти казаха? — извива вежди Брайън. Всичко се случи толкова бързо, че не знам какво да кажа.

— Да, новините са добри. — Леле, боже, как да му кажа? — Виж, цялата работа... — Има десетки начини, по които мога да му съобщя, но нито един не ми се струва подходящ. Няма лесен начин.

Вече сме пред офиса и Брайън отключва вратата и докато го следвам, ми хрумва. Да искаш успешна кариера и да се уредиш с успешна кариера са две различни неща.

— Намерих си нова работа. Взеха ме в „Синди херълд“. Искат да започна в понеделник — казвам направо аз.

Брайън ме поглежда шокиран. Изражението се мярва по лицето му само за секунда, след което той се овладява, но аз съм забелязала.

— Хедър, това е чудесно. — По лицето му се разлива широка усмивка. — Браво! — Той сяда зад бюрото, ала секунда по-късно скача и ме прегръща. — Да знаеш колко се гордея с теб!

— Ами сватбата на лейди Шарлът? — питам аз.

— Какво сватбата? — мръщи се той. — Все ще намеря кой да ми помогне. Това е една нищо и никаква сватба.

Усмивхам се с истинска благодарност. Брайън е наистина невероятен.

— Не мога да те изоставя толкова бързо. Не след цялата подготовка. Дали да не се опитам да им обясня — предлагам аз. — Би трябвало да ти дам едномесечно предизвестие. — Сега, след като мечтаната работа ми е в кърпа вързана, не бързам да си тръгна.

— Хедър, моля те, много те моля, престани. Какви са тези дивотии с предизвестieto? Знам, че съм ти шеф — той ме поглежда с искрена обич, — но на първо място съм ти приятел. Свободна си до края на седмицата. Почини си няколко дни. Вярвай ми, че ще ми бъдеш безкрайно благодарна в мига, в който постъпиш във вестника. — Той се усмива на някакви свои си спомени.

— Ако си сигурен... — обаждам се притеснено аз.

— Слушай, аз си имам работа. Сега е твой ред. Върви и стани най-добрата фотографка на „Сънди херълд“. Върви да направиш най-хубавите снимки, на които няма пръснати навсякъде конфети. — Той започва да цъка с език. — Боже господи, момиче. Този път желанието ти се сбъдна.

Прав е. Това желание се сбъдна. Оглеждам офиса на „Завинаги заедно“, познатите стени, отрупани със снимки в рамки на младоженци, часовника от сватбата на Чарлз и Даяна, черно-бялата снимка на Брайън от звездните му години и си казвам, че съм била толкова заета да си пожелавам разни неща, че нито за миг не съм погледнала внимателно офиса и не съм го оценила както трябва.

— Сега вече знам, че повечето хора получават златен часовник, когато напускат...

Събирам си ума в главата и забелязвам, че Брайън отваря чекмеджето на бюрото си.

— Не е ли когато се пенсионираш? — питам аз.

Само че Брайън вече се е разпалил.

— Аз обаче прецених, че ще предпочетеш това. — Подава ми сиди.

— Какво е това? — В този момент се сещам.

— Малък спомен — отвърща тихо той.

Обръщам пластмасовата опаковка.

— „Фантома на операта“ на Андрю Лойд Уебър. — Очите ми са пълни със сълзи.

— Сидито е с автограф — добавя той, без да крие гордостта в гласа си, и посочва разкривения подпис на Майкъл Крофърд.

Трогната съм. Знам колко много го цени.

— Много ще го пазя — обещавам аз и го целувам по бузата.

— Искрено се надявам. Чаках цели два часа в дъжда, за да го взема. — Гласът му е надебелял.

— Ще започна да си събирам нещата. — Насилвам се да се усмихна.

— Давай. — Брайън грабва вестника и се преструва, че го чете.

В гърлото ми набъбва буца и аз влизам в малката стаичка. Не си представях, че ще стане така. Мигам често, за да прогоня сълзите, и отварям едно от чекмеджетата. Пълно е с мои неща, аз грабвам един чувал за отпадъци и започвам да ги прехвърлям вътре. През всичкото време се питам защо, след като цял живот съм искала да стане така, се чувствам толкова нещастна?

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В шест двамата с Брайън си казваме последно „довиждане“, опитваме се да се прикрием, че ни е тъжно, пускаме шеги и си обещаваме да се чуваме. После идва време да си тръгваме всеки към къщи. Целия следобед събирах нещата, които бях натрупала през изминалите шест години, и напълних два плика, а когато той ми предложи да ме закара, аз отказах и отвърнах, че ще се оправя, че са съвсем леки, че имам среща с Джес, за да пийнем по чаша и да отпразнуваме събитието.

Няма нито една вярна дума.

Опитвам се да се измъкна от станцията на метрото, пликовете се блъскат в краката ми и оставят червени петна, които знам, че ще се превърнат в синки, въпреки това смело вървя по главната улица към апартамента. Час пик е и както обикновено е шумно и натоварено, мирише на изгорели газове и цигарен дим, но аз почти не забелязвам. В главата ми се върти разговорът с Ивон, спомням си реакцията на Брайън, интервюто с Виктор Максфийлд, случки от последните шест години в „Завинаги заедно“. Картините и образите следват като във филм, който не спира да се върти в главата ми.

Чувала съм за хора, които изпадат в шок след катастрофа или някоя друга травма, но дали това е възможно да се случи, след като са ти предложили работата, за която си мечтала цял живот? Не спирах да мисля за това, докато не стигнах до моята улица и не зърнах една прегърбена фигура на витрината на госпожа Пател. Това съм аз.

Спирам на средата. Кажи, Хедър, какво ти става? Махни веднага това нещастно изражение от лицето си. Човек би си казал, че са те уволнили. А би трябвало да си на седмото небе. Би трябвало да тичаш към къщи, за да позвъниш на Лайънъл и Ед и да им съобщиш чудесната новина. Би трябвало да празнуваш с шампанско, да надигаш чашата и да повтаряш на всички колко много ги обичаш, без да си даваш сметка колко завалено говориш.

Може би не чак толкова.

Изпъвам рамене назад и се усмихвам изкуствено, също както когато те снимат и усмивката ти замръзва, защото фотографът се бави. Хайде, Хедър. Помисли. Вече няма да се усмихваш притеснено, когато на някой купон те попитат с какво се занимаваш. Вече няма да се сравняваш с връстниците си и да си повтаряш, че си една неудачница. Вече няма да гледаш през обектива и да си представяш, че снимаш някой друг, не червенобузеста булка в намачкана сатенена рокля. Край. Дотук! Ти успя! Всичко е вече наред!

Докато се оглеждам във витрината, се питам защо съм си въобразявала, че успехът ще ме накара да се почувствам по съвсем различен начин.

Когато пристигам у нас, пускам пликовете в кухнята и решавам да празнувам, като грабвам слушалката на телефона и започвам да набирам. През следващия половин час обяснявам развълнувано на Лайънъл, съобщавам на гласовата поща на Джес, на Лу, защото разбирам, че Ед е в Лас Вегас на конференция на ортодонтите, което, изглежда, е най-подходящото място за него, след като у тях непрекъснато се карат заради футбола. След като съобщавам на всички и всички ме поздравяват и ми казват да пийна едно и заради тях, аз затварям и оглеждам кухнята.

Ами сега какво?

Барабания с пръсти по масата и поглеждам часовника на микровълновата: 19.03. Къде ли е Гейб? Щом се сецам за него, усещам нетърпение. Не мога да му позвъня, защото той няма мобилен, но пък нямам търпение да споделя новината с него. Той ще се развълнува не по-малко от мен — все пак идеята беше негова.

Отварям хладилника и надниквам вътре. Бутилката шампанско, която купих, когато той се нанесе, все още е вътре и чака специален случай. Ето че случаят настъпи. Развълнувано я грабвам и я оставям на масата, а след това изваждам две високи чаши за шампанско.

Устата ми се пълни със слюнка. Бутилката „Мойе“ е леденостудена. По стените ѝ са полепнали кристалчета и в първия момент оставам загледана в нея, сякаш пред мен е непознат в някой бар. Не, Хедър, казвам си тихо аз. Ще изчакаш Гейб.

Отново поглеждам към часовника. 19.07. Той ще се прибере всеки момент. Трябва да се поразсея с нещо. Ще нахраня Били Смит, ще подреда, ще оправя.

Може би една чашка ще ми дойде добре.

Хедър. Никой не пие сам шампанско. Трябва да го изпиеш с някого. Грабвам една мандарина и я обелвам, а след това започвам да я разделям на отделни парченца, докато едното пръсва и аз усещам сладкия сок.

Тази работа ми отнема точно три минути.

Ами няколко глътки?

Жадно гледам бутилката. Усещам как решимостта ми се изпарява. Защо пък да не пия сама шампанско? Защо да позволявам обществото да ми диктува кое мога да правя сама и кое само с партньор? Грабвам бутилката и скъсвам станиола на гърлото. Нали няма да я изпия цялата? Просто ще го пробвам. Стисвам тапата и дръпвам, а тя изскача шумно, аз грабвам чашата и я поднасям под гърлото, за да не пропиля кехлибарената напитка.

След три чаши усещам, че главата ми се върти. Пея заедно с Майкъл Крофърд, правя пируети из кухнята в сатенените си обувки, размахвам ръце и затварям очи, когато достигам недосегаемите високи тонове. Вече съм на седмото небе. Толкова съм щастлива, че като нищо ще се пръсна. Поемам си дълбоко дъх, отмятам глава назад и запявам с пълно гърло. Трябва да ви призная, че имам доста добър глас. Идва ми отвътре. Би трябвало да съм станала певица или актриса. А с малко уроци щях да съм изключителна танцьорка. Погледнете само Катрин Зита-Джоунс. На човек му трябва само практика и мрежести чорапи. А от цялото ритане напред и назад бедрата ми ще станат страхотни.

Точно така... Шампанското прелива тъкмо когато съм вирнала крак, токчето ми се подхлъзва и аз се стоварвам на пода по дупе. Ау. Очевидно трябва да тренирам повече.

Изправям се с огромно усилие, доуцуквам до един стол и си наливам нова чаша шампанско. Мръщя се и се изправям, защото знам, че така трябва. По дяволите, готова съм да извърша убийство, само и само да получа една цигара. Дали да не изтичам до магазина на ъгъла за пакет бяло „Малборо“. Лошото е, че глезенът ми протестира болезнено. Ще се оправя и без цигари. Отпивам глътка шампанско за утеха.

Не се получава.

Наистина много ми се пуши.

И в този момент си спомням. Гейб пуши.

Доволно куцукам по коридора и се отправям към стаята му. Сигурна съм, че той няма да има нищо против, още повече че ще разбере един пушач в нужда. Отварям вратата му и в същия момент нещо привлича вниманието ми. Зелената лампичка на телефонния секретар, прикрита зад ваза завехнали червени рози, мига. Опитва се да ми каже, че имам съобщение. Просто покрай вълненията съм забравила да проверя дали някой не ме е търсил.

Поглеждам дисплея. Имам три съобщения. Натискам копчето и чакам нетърпеливо. Чува се пиукане. „Моля ви не затваряйте, ние сме финансова група «Ай Пи Си» и ще ви покажем начин да спестите хиляди от ипотеката си.“ Натискам нетърпеливо копчето за изтриване и чакам следващото. „Здрасти, сладурче, аз съм се проснала до басейна...“

Джес! Развеселена слушам колко добре била прекарвала в Кейптаун и как била решила да зареже мъжете за известно време. Чувам я, че пуши, което ми напомня колко много ми се пуши на мен. Отварям вратата на Гейб.

— „Затова си казах: «Джес, да става каквото ще...»“.

Тя продължава да нарежда, докато търся да забележа познатата кутия в червено и бяло. Виждам я на полицата за книги. Супер! Доволно изтеглям една цигара.

— „Ти, разбира се, се оказа права. По-добре да си обичала...“ Биип.

Телефонният секретар я прекъсва по средата на изречението. Няма случай Джес да е оставила смислено съобщение. За разлика от собственика на следващия глас, който веднага минава на темата, сякаш много бърза.

— „Здрасти, Гейб...“

Какво разочарование. По дяволите, искрено се надявах да е Гейб.

— „Обажда се чичо ти...“

Значи това е чичото, за когото той непрекъснато говори. Посягам към запалката му и понечвам да изляза. Трябваше и сама да се сетя. Човекът има американски акцент, макар и доста по-мек, отколкото на Гейб. Много странно, звучи съвсем като...

— „Виктор“ — представя се гласът на телефона.

Максфийлд, довършва гласът в главата ми.

Застивам на място. Виктор Максфийлд е чичо на Гейб. Наемателят ми е племенник на новия ми шеф! В първия момент не намирам сили да помръдна. След това разбирам истината.

Значи затова съм назначена.

Съобщението продължава и в него се казва нещо за промяна на ресторанта, в който имали среща тази вечер, но аз не слушам повече, защото имам чувството, че ще припадна. Значи затова Гейб предложи да подам документите си в „Сънди Херълд“. Затова са ме повикали на интервю. Затова след шест години ходене по мъките... Прилошава ми. Притискам длан към устата и се отпускам на колене.

Мама му стара.

— Здравсти, къде си се скрила?

Не съм сигурна колко време съм престояла така, оглушала от срутващите се около мен мечти, когато чувам глас. Напълно замаяна, вдигам поглед към фигурата пред мен. Гейб се е прибрал. Застанал е на вратата в моторджийското си яке и ме гледа напълно объркан.

Докато го наблюдавам, усещам как шокът и болката ми преминават в гняв.

— Копеле гадно!

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Гейб пребледнява.

— Какво става? — прошепва той и се опитва да задържи погледа ми.

— Много добре знаеш какво става — подсмивам се аз и се надигам от пода. Нещата започват да си идват на мястото като някакъв отвратителен пъзъл. Гейб ми диктува какво да напиша в молбата, нестихващият му ентусиазъм, ентусиазмът на Виктор Максфийлд... Спомням си как седях в кабинета му, показвах му снимките, бях изпълнена с гордост, когато ме похвали. — Господи, нима е възможно да съм чак такава глупачка. — Не помня някога да съм била поядосана.

— Хайде, успокой се... — започва с благ глас той.

— Да се успокоя ли? — Усещам, че крещя, но не успявам да се въздържа. Алкохолът бумти във вените ми, смесен с адреналин и бяс. А това, от мен да знаете, е смъртоносна комбинация. — Как смееш да ми казваш да се успокоя след всичко, което си направил?

— Какво съм направил? — Той ме е зяпнал напълно слисан. Прокарва пръсти през косата си и чака да каже нещо. Най-сетне, задъхан от нетърпение, той оставя каската на леглото. — За бога — мърмори той, сваля очилата си и стисва основата на носа си. — Влизам и първите ти думи към мен са „копеле гадно“, а дори не ми обясняваш за какво става въпрос.

— За Виктор Максфийлд — отвръщам простиичко аз. Виждам как трепва и се напруга, а след това забелязвам колебанието му. Накрая ме поглежда нагло.

— Какво той? — Свива рамене, ала по очите му личи, че се чувства виновен.

— Не ме лъжи — сопвам му се аз.

— Кога съм те лъгал?

Поглеждам го свирепо и едва се сдържа да не избухна.

— Той ти е чичо, Гейб — заявявам направо аз. Думите му го поразяват като стрела и аз забелязвам проблясък в очите му. — Чух съобщението на телефонния секретар за ресторанта. Играта свърши — сопвам се аз.

— Няма никаква игра... — опитва се да протестира той, а самоувереността му се стопява.

— Нима? — прекъсвам го аз. — Престори се, че идеята е твоя, направи се на изненадан, когато ти казах, че са ме викнали на интервю. Трябвало е да станеш актьор. — Шампанското ми дава сили и развързва езика ми. Готова съм за бурна разправия.

Само че Гейб няма никакво намерение да се отказва. Стиснал е зъби, зареял е поглед някъде в пространството, клати глава, сякаш е твърдо решен да не повярва на нито една дума от чутото.

— Нищо ли няма да кажеш? — настоявам аз, побесняла заради мълчанието му.

Той се завърта към мен.

— Виж, разбирам защо си се подразнила, но наистина правиш голям въпрос. — Опитва се да се усмихне и в този момент разбирам, че не ме приема за нищо повече, освен за една голяма смешка.

— Престани да ми казваш какво да правя! — крясвам аз и от ъглите на очите ми рукуват сълзи. Стисвам решително очи. — Как смееш да твърдиш, че съм била правила голям въпрос? За мен наистина е много важно.

— Не е нужно да е така — опитва се да обясни той тихо.

— И кой го казва? Ти ли? Ти за какъв се имаш? Защо реши, че можеш да се правиш на Господ и да се играеш с живота ми? Нима не разбираш? Това беше голямата ми мечта.

— Много добре знам — протестира Гейб, вече ядосан. — Затова го направих. Знаех, че открай време си го искала.

— Но не и по този начин — писвам аз. — Нима не разбираш? Искях да го постигна сама. Искях Виктор Максфийлд да ме назначи на работа, защото съм добър фотограф...

— Ти си добър фотограф!

Следва мълчание.

— Не исках да разбираш — казва тихо той.

— Защо? Защото си знаел, че ще реагирам по този начин ли? — Гласът ми е надебелял от гняв. — Къде ми е бил умът? Как е възможно

да съм повярвала, че съм получила работата благодарение на собствения си талант?

— Не — отвръща спокойно Гейб и аз забелязвам, че полага огромно усилие да запази спокойствие. — Защото си наистина талантива, Хедър. Показа ми изключителни неща, а ти трябваше промяна... на всички ни от време на време ни е необходима промяна — обяснява той и адамовата му ябълка подскача нагоре-надолу. — Онзи ден, когато каза, че детската ти мечта била да работиш в „Сънди херълд“, аз знаех, че чичо е главен редактор. Беше просто съвпадение. Помисли сама. Какви са шансовете да се случи подобно нещо? — За момент очите му са пълни с недоумение. — Все едно, че съдбата се бе намесила.

— Съдбата ли? — прописквам аз. — Това не е никаква съдба. На това му се казва лъжа и измама.

Гейб пребледнява.

— Ти дори ми продиктува онова тъпо писмо — продължавам аз. — И това ли беше някоя от шегите ти. — Още щом го казвам, знам, че съм жестока, но пет пари не давам. — Държа да ти кажа, че изобщо не е смешно.

Гейб става много сериозен.

— Точно така, нали? — В гласа ми личи неприкрита горчивина. — Аз просто не съм смешен. Не каза ли същото на плажа? Смешките ми са пълен боклук. Не ставам за комедиант.

Трепвам. Наистина ли съм го казала? Звучи ужасно грубо.

— Не съм казала такова нещо.

Той ме прекъсва.

— Напротив, каза го. Така че кой е лъжецът, Хедър?

Толкова съм шокирана, че мълча. Гейб е пребледнял, освен две червени петна на бузите.

— И между другото, отивам в Единбург и сигурно ще ме освиркат и прогонят с камъни.

Също като придошла река кавгата ни е придобила ново измерение и излиза от контрол.

— Не е вярно, аз...

Само че Гейб вече не ме слуша и аз усещам как ми се вие свят и ми прилошава. Как стигнахме дотук? Сърцето ми бие до пръсване и аз го поглеждам уплашена. Сините му очи са гневни и на мен ми се иска

да кажа нещо, за да го успокоя. Иска ми се да върна лентата назад. Иска ми се отново да се върнем там, откъдето започнахме.

— Да не би да си мислиш, че си единствената, която има мечти, Хедър — пита той и отново ме въвлича в грозната разправия.

— Знам — прошепвам аз. Господи, това е ужасно. Защо ми трябваше да чуя проклетото съобщение. Защо изпих тъпото шампанско? Усещам, че ми се гади и се опитвам да се стегна.

— Трябва да вървя.

Вдигам поглед. Гейб е много сериозен. Сърцето ми се свива.

— Какво искаш да кажеш?

— Събрал съм си багажа. — В очите му е събрана много болка. — И без това си тръгнах следващата седмица.

За секунда се колебая. Знам, че ако му се извиня, сигурно ще успея да го убедя да остане, че ако си тръгне, ще съжалявам винаги, че ако не кажа нещо още сега, Гейб ще си тръгне от живота ми и няма да го видя никога повече.

Само че в момента съм прекалено сърдита, преизпълнена с гордост и гневна, прекалено наранена, затова не ми пука.

— Хубаво — заявявам незаинтересовано аз.

Струва ми се, че забелязвам разочарование, след това то изчезва.

— Хубаво. — Той кимва. — Ще си тръгна още утре сутринта.

Погледите ни се срещат, но имам чувството, че двамата не се виждаме. Изправям се с разтреперани крака, за да изляза.

— Права си...

Обръщам се.

Гейб гледа след мен, но вместо тъга, по лицето му се вижда нещо като презрение.

— Направих огромна грешка. — Говори тихо, ала гласът му е като стомана и аз знам, че той говори за интервюто.

Преглъщам с усилие, защото гордостта ме възпира да направя каквото и да е. Няма да му позволя да разбере колко съм разстроена.

— Аз също — отвърщам дръзко аз, вирвам глава и излизам от кухнята.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

През щорите се промъква слънчев лъч и ме бодва право в окото. Простенвам жално.

— Оох.

Били Смит измяуква стреснат и скача от завивката на пода.

Не съм имала подобен махмурлук от години. Какво пих? Мозъкът ми е омекнал, ала след секунда си идва на мястото. Шампанско. Шампанско. Шампанско.

По дяволите! Гейб.

Спомням си разправията ни и се изправям, ала в същия момент всичко пред погледа ми се размива и аз тупвам обратно в леглото. Протягам ръка към халата, краката ми висят към пода сред разпилените дрехи. Зървам подпухналото си лице в огледалото на гардероба. Защо лъжат, че продават водоустойчива спирала?

Започвам да си спомням какво стана снощи. Прослушах съобщенията на телефонния секретар, разбрах, че Виктор Максфийлд е чичо на Гейб, и изкресях на Гейб, че е копеле. Намръщвам се и излизам в коридора, а главата ми заплашва да се пръсне.

— „Аз просто не съм смешен. Не каза ли същото на плажа? Смешките ми са пълен боклук. Не ставам за комедиант.“ — Вратата на стаята му е откrehната и аз я отварям, обзета от страх. — „Ще си тръгна още утре сутринта.“

Стоя, без да помръдвам, на вратата и слънцето, проникнало вътре, потвърждава най-лошите ми страхове. Стаята му е празна. Полиците, пълни с книги с вицове, са празни. На таблото над малкото дървено бюро, където бе набол снимки, сега има само кабарчета. Ъгълът, в който бе китарата му, сега е празен. Чух го да свири един-единствен път. Свиреше доста зле, казвам си аз и се усмихвам, когато си спомням как седяхме в градината, а той се опитваше да докара „Живот на Марс“ като Бауи.

Поглеждам към леглото и усмивката ми се стопява. Чаршафите и завивките са сгънати върху матрака, а аз присядам на самия край и

прегръщам коленете си към гърдите. Започвам да осъзнавам колко много от дребните неща, свързани с Гейб, ще ми липсват — да влизам в кухнята сутрин и да го заварвам надвесен над тостера, как се преструвах, че не го слушам, докато ми четеше хороскопа за деня, как се возих до Корнуол на мотора му.

Спомням си уикенда, който прекарахме заедно, и въздишам тежко. Господи, той вече ми липсва. А се нанесе едва преди няколко седмици, но апартаментът ми изглежда празен без него, без енергията, която блика от него. Овладеявам се. Май започвам да мисля като него. Той е типичен жител на Ел Ей. Но той си е такъв. Позитивната енергия, както и новият обектив на фотоапарата ми са в състояние да ме накарат да погледна на живота по нов, по-ведър начин.

Само че той вече си отиде.

Космата рижава глава се показва на вратата и Били Смит се вмъква вътре. Той подушва празната стая и измяуква обвинително. Като че ли не се чувствам достатъчно виновна. Ето че и котката ми ме обвинява, задето съм се отървала от един готин човек с топъл скут и пръсти, които са в състояние да го чешат зад ушите часове наред.

— Тихо, Били Смит... — Посягам да го погалья, но той отскача настрани и преобръща кошчето, когато скача на перваза. Сякаш бърза да се измъкне час по-скоро. Май така въздействам на всички, нали? Първо на Даниел, след това на Гейб, накрая на котката...

Ужасена от себе си, аз го наблюдавам как изчезва в градината, след това се навеждам, за да събера боклуците, които са се разпилели по пода. Празни кутии цигари, празни кутийки от кока-кола, стар брой на „Лут“...

Сърцето ми се свива.

Това е броят отпреди няколко седмици, в който беше публикувана обявата ми за стаята. Само че не това ме стряска. Забелязвам малкото сърчице, с което я обградих. Нарисувах го лично с химикалка.

Съвсем бях забравила, но сега вече си спомням как се връщах с метрото и в бързината да сляза изпуснах „Лут“ и се наведох, за да събера страниците. Сигурно Гейб е намерил онези, които не съм вдигнала, и се е обадил. Съвпаденията следваха едно след друго. Дали наистина бяха съвпадения?

В този момент си спомням как ме бяха притиснали пътниците в метрото, как се чувствах тъжна, нещастна и самотна, как се вирах в тъмния тунел навън, как ми се искаше да намеря разрешение за проблемите си.

След това си тръгнах към къщи през дъжда, срещнах циганката с пирена и тя ми обеща късметът ми да се обърне и всичките ми желания да се сбъднат.

А след това — прас — Гейб застана на вратата ми също като добрата фея с вълшебната пръчица и отпъди компаниите за кредитни карти с наема, който ми плати, вдъхнови ме отново да започна да снимам, оказа се роднина на главния редактор на „Сънди херълд“.

По гърба ми преминава студена тръпка и аз се загръщам в халата си. Затова ли ме назначиха? Не заради Гейб, а защото си го бях пожелала!

Отпускам се на пода и поглеждам страницата от вестника. Допреди няколко седмици всичко това щеше да ми се стори смешно, но през въпросните седмици се случиха толкова много неща, че сега самата мисъл за обърналия се късмет предизвиква безброй въпроси. Аз ли съм виновна за всичко? Моя ли е вината? Аз ли предизвиках тези неща да се случат? Гейб може и да е направил нещо, но го е направил заради мен, защото аз желях тази работа. Ако не си го бях пожелала, нямаше да се случи.

Нито едно от събитията нямаше да се случи. Предателският глас в главата ми не спира да повтаря предупреждението на Ед. „Внимавай какво си пожелаващ“, само че този път аз не махвам с лека ръка и не се обиждам. Най-сетне се вслушвам в думите на по-големия си брат. Ето че поне веднъж — поне този път — признавам, че е прав. Внимавай какво си пожелаващ, защото може и да се сбъдне.

А всичко, което си пожелах, се сбъдна, нали? Допреди няколко седмици ако ми бяха предложили работата, за която мечтая толкова отдавна, с огромната заплата, щях да подскоча от радост, да бъда най-щастливото момиче на света, а сега не искам това назначение. Изобщо не го искам. То не означава нищо. Не бях назначена заради таланта си, не ме избраха, защото го заслужавам. Това е празен триумф, който ми коства приятелството с Гейб. Тази мисъл ми действа като ритник в стомаха. Какво направи, Хедър? Какви ги забърка?

Свивам се на пода, затварям очи и се опитвам да пропъдя всички мисли, ала имам чувството, че съм отворила врата, през която се опитват да се втурнат всичките ми желания от миналото. Те са като малки бумеранги от енергия, които съм освободила на света, някои малки, други големи, всички до един част от дълъг списък. Опитвам се да не им обръщам внимание, но просто не мога. През последните седмици пазарувах на воля, пожелавах си какво ли не, задоволявах всяка своя прищявка, ала нито веднъж не помислих за последствията. Сега вече е време да се изправа пред тях. Дойде времето да платя за всичко.

Изпълнена със съмнения и опасения, аз започвам нов списък.

Бях си пожелала:

- *Съвършения мъж.*

Представям си Джеймс и сърцето ми се свива. Пожелах си го, докато бяхме с Джес в пробната на „Зара“, и ето че изведнъж той се появи, няколко часа по-късно ме чакаше на щанда с вината в магазина на госпожа Пател. Оказа се, че харесва романтични комедии, слуша Дайдо, чаршафите му са от египетски памук, сред хобитата му са любовната игра, романтиката и обсъждането на чувствата. Ами най-хубавото на този великолепен трийсет и шест годишен мъж? Той сам ми призна, че ме обича. Само че аз не го обичах.

- *Да стане чудо и „Завинаги заедно“ да се оправя финансово.*

Господи, получихме поръчка убиец. Една от най-шумните сватби на висшето общество, която щеше да ни изстреля на върха. Да не забравяме малката подробност. Младоженецът беше бившият ми приятел.

- *Да спечеля от лотарията.*

Направо се разтрепервам, като си помисля. Почти сигурна съм, че съм уцелила и шестте цифри и вече ми се иска да не бях. Сега вече ми се струва още по-ужасно, че ми откраднаха и чантата, и билета. Уж печалбата беше моя и аз вече харчех милионите си, живеях в огромна къща, карах Астън Мартин, а се оказа, че ме обреха и се наложи да прекарам целия следобед в полицията, вместо да се помотая заедно с Гейб в Хампстед.

- *Англия да бие Франция на футбол.*

Забележителният им гол секунди преди края на мача влезе в историята на спорта и изписа постоянна усмивка на лицето на брат ми,

но също така хвърли черна сянка върху брака му. Вместо да обръща внимание на Лу и бебето, той се е лепнал пред телевизора и гледа футбол по „Скай спорт“. Вече ме е страх, че нероденият ми племенник или племенница ще бъдат с разведени родители. И за всичко това ще бъде виновна леля Хедър.

- *Движението да не бъде натоварено.*

Беше направо страхотно, докато не ме глобиха за превишена скорост, не ми свалиха три точки от талона и не ми треснаха глоба от шейсет и пет лири, която все забравям да платя.

Вдигам се на крака и се изправям на прозореца. Подпирам лакти на перваза и се заглеждам към обляната в слънце градина. Това ми напомня за следващото ми желание.

- *Да е слънчево всеки ден.*

Една пчела се прехвърля от цвете на цвете и се опитва да събере прашец. Само че не успява да събере много, защото цветята са започнали да увяхват, тъй като не е капнала капка дъжд. Чувството за вина ме притиска все по-силно. Започвам да се чувствам като убийца на пчели.

- *Да се намерят розови сатенени обувки моят размер.*

Ако не бях с тях снощи, нямаше да се подхлъзна, да падна и да се нараня. Подутият ми глезен пулсира болезнено и аз го разтривам.

- *Да сваля упоритите килограми.*

Мислех си, че ще бъда на седмото небе, но истината е, че съм много разочарована. Само Джес забеляза, но тя заяви, че циците ми се били стопили и лицето ми било като изпито...

Същото е и с останалите ми желания, разбирам аз. Да, намерих си съвършеното гадже, получих мечтаната работа, отслабнах, винаги си намирах място за сядане в метрото, попадах най-отпред на опашките, намирах място за паркиране, без да обикалям, и похапвах кроасани с шоколад. И накрая какво? Седя с убийствено главоболие и махмурлук и само съжаленията ми правят компания, а вълненията и веселието са изчезнали от живота ми през последните седмици. Ето я и горчивата истина.

Нито едно от сбъднатите се желания не ме направи щастлива.

Заравям лице в длани. Не знам какво да правя. Каква каша! Искането ми се всичко това да изчезне, искам всичко да е каквото си беше преди, но как да го постигна?

Следващия момент се сещам.

Ами, да. Пиренът.

Преди беше като благословия, но сега вече ми се струва като проклятие. Ако успея да го намеря и да го изхвърля, всичко ще бъде наред. Нещата сами ще се оправят.

Скачам веднага. Последно го пъхнах в джоба си, когато отивах на интервюто, за да ми донесе късмет. Веднага забелязвам иронията и хуквам по коридора, откривам кремавото сако на закачалката до вратата и пъхвам ръка в джоба.

Няма го. Проверявам и в другия джоб. И той е празен. Започвам да се паникьосвам. Не е възможно да съм го изгубила. Оглеждам пода, да не би да е паднало, и в същия момент забелязвам нещо на мокета. Писмо.

Вдигам го разсеяно.

„Сънди херълд“

„Кингс Уей“ 45

Лондон W1 50Y

„Спринг стрийт“ 34

Апартамент В

„Литъл Венис“

Лондон W9 7PG

Уважаема госпожице Хамилтън,

След проведеното интервю имам удоволствието да ви предложа поста на фотограф в „Синди херълд“. Заплатата ви ще бъде 35 000 с възможност за увеличение след шест месеца. Моника Ходжкинс от отдел „Кадри“ ще се свърже с вас, за да уточните датата на постъпването ви и да ви разясни всичко около здравните и пенсионни вноски. Ако имате някакви въпроси, свържете се с нея на вътрешен 435.

Искрено ваш,
Виктор Максфийлд

Трябва ми малко време, за да осмисля написаното, за да се насладя на всяка дума. До много скоро щях да изпадна във възторг от подобно писмо, ала в момента ме измъчват горчивина и съжаления.

И така, през следващите няколко минути аз правя едно от най-трудните неща в живота си. Написвам писмо, което не бих предположила, че някога бих написала, и отказвам на Виктор Максфийлд. Обяснявам защо: за Гейб; че не мога да приема пост, който не заслужавам, че въпреки всичко го уважавам безкрайно много като редактор. След това сгъвам внимателно писмото, пъхвам го в плик и го залепвам. В този момент ме залива облекчение. Сега мога да загърбя този случай като една грешка, от която ще се поуча. Няма да я забравя. Никога няма да забравя Гейб.

Без да си мия лицето, навличам стар анцуг, меки пантофи заради глезена и се затътрям бавно към пощенската кутия на ъгъла. Поне този път не ми се налага да си пожелавам марка.

Нося в портфейла. Лепвам я на плика и го пъхвам в процепа. Не мога да го пусна. Накрая разтварям пръсти и то тупва вътре.

Това е. Свърши се.

Мобилният ми започва да вибрира и прекъсва мислите ми. Бръквам в джоба и поглеждам екрана. Надявам се да е Гейб, но се оказва баща ми. Усещам приятна топлина. Лайънъл винаги ме кара да се чувствам по-добре.

— Здравсти, как си? — Влагам цялата си обич в тези думи.

— Хедър, обажда се Розмари.

Сграбчва ме разочарование, последвано от раздразнение. Защо ме безпокои?

— Случи се нещо.

Ледена ръка стисва сърцето ми.

— Какво има?

Следва мълчание, след това...

— Баща ти получи инфаркт.

Целият ми свят сякаш пропада.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Не си спомням какво се случи след това. Умът ми просто отказа да действа.

За повечето хора мисълта да изгубят родител е непоносима — човек просто не може да си я представи. С възрастта се замисляш от време на време, ала съвсем за кратко и след това изтласкваш от ума си подобни неприятни мисли. Само че когато ти се случи, то се оказва напълно реално. Възможно е да се случи и се случва.

Ето че се случи на мен.

Майка ми, жизнена червенокоса жена, със смях, който те караше да се чувстваш като обгърнат от разтопено щастие, вече я няма и аз не чувам смеха ѝ. Няма я, животът ѝ бе изличен също като с гумичка. А сега възможността Лайънъл да...

Страхът ме възпира да произнеса думата. Стисвам волана на емджито и се напругам, за да следя автомобила пред мен.

Намирам се на магистрала М4 на път към Корнуол. Не съм сигурна от колко време шофирам. Дали са два или три часа? Всичко ми е като в мъгла. Спомням си смътно как се върнах вкъщи, как помолих съседите да хранят Били Смит, как нахвърлях разни неща в един сак. Поглеждам в огледалото за обратно виждане и забелязвам, че лицето ми наистина е много изпито, че между веждите ми се е врязала дълбока бръчка. Все още съм в стария анцуг и си казвам, че Лу сигурно ми се е обадила, защото Ед все още е в Щатите, но така и не мога да си спомня да съм говорила с нея. Истината е, че не помня много от последните два часа, освен че Розмари настоя:

— Идвай бързо, Хедър, колкото е възможно по-бързо. — Гласът ѝ беше пълен с мрачни опасения и страх.

Натиснах газта до дупка, за да задмина автомобила пред мен. Чух клаксон, извих рязко и за малко да блъсна сребърно беемве, което не бях забелязала, че е в съседната лента.

Шофьорът дава газ и ми показва пръст. Преди щях да му изкрещя нещо обидно, но сега дори не се замислям. Погледът ми е

вперен напред, защото най-важното е да стигна в болницата навреме.

Навреме.

Навреме за какво?

Досега дори ме беше страх да призная от какво ме е страх, но докато съм в колата на ширналия се сив път, вече знам каква е истината. Опитвам се да стигна навреме до болницата.

Пътуването от Лондон до Корнуол се оказва най-дългото, мъчително и страшно в живота ми. Късно следобед се добирам до Ньюкей и забелязвам табелата за Кралска болница „Сейнт Люк“. Едва когато виждам сградата, се сещам, че това е болницата, в която мама беше на химиотерапия. Спирам на паркинга и поглеждам неугледната бетонна сграда, грозен спомен от шейсетте. Не съм я виждала почти двайсет години, въпреки това си спомням всичко, сякаш бе вчера.

Като че ли специално за мен е запазено най-отдалеченото място на паркинга и без да обръщам внимание на табелата за таксите, аз хуквам по горещия асфалт, промъквам се през редиците коли, заблестели под яркото слънце. Изпълва ме възмущение. Как е възможно слънцето да блести така, докато баща ми се бори за живота си? Би трябвало небето да е сиво, да ръми, да намокри дрехите ми, да ме накара да се чувствам още по-нещастна. В момента сякаш съм настръхнала.

Бързам към автоматичните врати, ала се колебая. Посетителите носят цветя и задължителното грозде и аз се отдръпвам, за да ги пусна да влязат. Трябва да вляза, но имам чувството, че отново съм на дванайсет и отивам да видя мама, а бях толкова уплашена, че отново започнах да се напишквам в леглото.

— Добре ли си, миличка? — Жена на средна възраст, тръгнала при някой болен с букет хризантеми, ме гледа угрижена, защото съм стиснала парапета толкова силно, че кокалчетата ми са побелели.

— Да, добре съм, благодаря ви. Просто ми трябва глътка свеж въздух.

— Всичко ще бъде напред — прошепва тя, стисва леко ръката ми и се обръща. Оставам да гледам след нея, докато влезе, опитвам се да извлека сили от добрината ѝ и се мъча да пусна перилата. Татко ми

беше обещал никога да не се сбогува, няма да се сбогувам и аз. Събирам кураж и влизам.

Болницата представлява истински лабиринт от отделения и коридори, но най-сетне ме насочват към интензивното и аз заварвам Розмари седнала на пластмасов стол в коридора. Сложила е чантата си на скута, вирнала глава, стиснала уста и зъби, а по лицето ѝ не личи нищо. Обръща се веднага щом чува стъпките ми.

— Хедър, най-сетне. — Просто не мога да повярвам, че всичко, което казва, звучи като обвинение. Продължава да стиска чантата си, дори след като се е изправила, за момент се поколебава, сякаш не е сигурна дали да ме поздрави. Накрая се решава и ме целува по бузата. Мирише неестествено, като освежител за въздух и аз се стягам, стиснала ръце в юмруци. Ноктите ми са се забили в дланта, но не усещам болка.

— Къде е баща ми? — Този път не го наричам Лайънъл. Той ми е баща. Той е моя плът и кръв. Моята, не твоята, мисля си аз и я гледам предизвикателно.

— В интензивното.

— Искам да го видя.

— Още не може. Лекарите...

— Лекарите ли? Какво знаят лекарите? — В главата ми нахлуват спомени от времето, когато мама бе тук.

Розмари е ужасена.

— Хедър, моля те — съска тя. — Баща ти е прекарал тежък инфаркт.

Гърлото ми се стяга и изведнъж всичката обич, която изпитвам към него, се преобразува в гняв към нея.

— Как така? — възкликвам обвинително аз. — Как е възможно да се случи? Ти живееш с него, би трябвало да се грижиш за него! — Докато изричам всичко това, знам, че се държа като мръсница. Тя не е виновна. Никой не е виновен. Само че не мога да се въздържа. Болката и възмущението, трупани през годините, изплуват на повърхността като мехурчета.

Розмари не реагира. Лицето ѝ с напудрените бузи и нос дори не трепват.

— Знам, че си разстроена, Хедър — казва напрегнато тя и пригласяда полата си, преди да седне отново. — Направих всичко, което можах. Веднага щом се случи, повиках линейка. Лекарите са толкова добри...

Докато говори, имам чувството, че огромна тежест ме притиска и се налага да седна, защото се страхувам да не падна.

— ... само че сърцето му спря на два пъти, докато бяхме в линейката. Вкараха го направо в операционната... — Тя оставя изречението недовършено и стиска здраво чантата си.

След това и двете потъваме в мълчание.

Болката, която би трябвало да ни сближи, ни отдалечава още повече. Вместо да се утешим, ние седим една до друга, гледаме горчичено жълтите стени, уморените ни тела са отпуснати на неудобните пластмасови столове. Две жени имат един общ страх, ала са разделени от неизброими километри разстояние.

Няколко минути по-късно летящите врати се отварят и аз рязко извивам глава. Възрастен мъж в зелена престилка на хирург и шапка крачи към нас.

— Госпожо Хамилтън? — Поглежда сериозно и двете. Това е значи. Страхът изкарва дъха от тялото ми.

— Аз съм госпожица Хамилтън, дъщеря му — успявам да изрека.

Той ми подава ръка.

— Аз съм господин Бродли. Извърших ангиопластиката на баща ви.

Докато обяснява, гласът му сякаш затихва, все едно, че се отдалечава по някакъв тунел. Чувам единствено собствения си дъх, който влиза и излиза също като вълните на брега, който е на около осемстотин метра от нас. Спомням си, че Лайънъл ме учеше как да плувам, как ръцете ми с оранжевите поясчета се мятаха, как силните му ръце ме придържаха на корема.

— Няма да те пусна, Хедър, няма да те пусна — гърмеше гласът му. Разбира се, че ме пускаше, а аз ритях с ръце и крака с всички сили и успях да се задържа над водата.

И сега ще успея да се задържа, казвам си аз и се насилвам да чуя въпроса на Розмари, от който толкова се страхувам.

— Той как е?

Напрягам се цялата.

— Операцията мина добре.

Също като удавник, подавам глава над повърхността и поемам дълбоко дъх. Залива ме облекчение.

— Наложил се да извършим ангиопластика, за да отстраним запушването на коронарната артерия...

Розмари свива ръце под брадичката си, сякаш се моли.

— ... което е напълно нормално при тези обстоятелства — продължава хирургът със спокоен и уверен глас. — Направихме и ЕКГ, и други изследвания, за да потвърдим диагнозата, а в момента все още не е излязъл от упойка и е в реанимация...

Докато той говори, аз не смея да мръдна, сякаш и аз съм поставена под упойка от шока на случилото се.

Затова пък Розмари губи самообладание и започва да хлипа истерично.

— Благодаря ви, докторе, благодаря ви, много ви благодаря.

Хирургът ме поглежда. Знам, че очаква да я успокоя, ала аз не помръдвам. Просто не мога. Никога досега не съм виждала Розмари да покаже някакво чувство и съм я зяпнала потресена.

Следва неловко мълчание.

— Знам, че шокът е бил огромен... — Хирургът прегръща Розмари през раменете и внимателно я настанява на един стол. Дава знак на една сестра. — Знам колко ви е било трудно, но трябва да сте силни. Страхувам се, че съпругът ви все още е в опасност. Първите четирийсет и осем часа след инфаркт са критични и той ще се нуждае от вас.

Сестрата се приближава, той ѝ дава знак да остане при нас и аз я наблюдавам как коленичи до Розмари, предлага ѝ кърпичка и я успокоява.

— Госпожице Хамилтън? — Сивите очи на лекаря не се откъсват от мен и за момент ми се струва, че той ме преценява. След това ми се усмихва мило.

— Искате ли да видите баща си?

В този момент разбирам, че аз съм единствената, която мисли за преценки.

Стаята е тиха, освен тихото пукане на монитора. След голия коридор вън, тук ми се струва неестествено спокойно. Около леглото в ъгъла са монтирани какви ли не уреди, мониторите са свързани с множество жици, тръби и системи, които поддържат баща ми жив.

Промъквам се тихо и поглеждам посивялото му лице. Усещам как краката ми се подгъват и се хващам за леглото, за да не падна.

Това не е баща ми. Моят татко е огромен, когато бяхме деца, повдигаше и мен, и Ед, и ни въртеше, докато не го помолехме за милост. Той винаги ни посреща с мечешки прегръдки, които едва не изпочупват ребрата ни. Той обича храната, изкуството и живота с неугасваща страст. От раждането ми той ме е обгръщал с безрезервната си обич, която ми дава увереност и ме кара да се чувствам защитена.

На негово място сега виждам пребледнял човек, който сякаш се е смалил, казвам си аз, докато наблюдавам как гърдите му се вдигат и спускат. Цялата му сила се е стопила. Той ми се струва слаб, уязвим, крехък.

— Тук съм, татко — прошепвам аз, провирам пръсти в ръката му, стискам я и я задържам.

В този момент всички думи изчезват. Изчезват и глупавите списъци с неща, които трябва да направя. Изчезват и притесненията около целулит, какво да облека, да открия мъжа на мечтите. Цялото ми недоволство, нещата, които искам да променя, като например да си намеря по-добра работа, да имам повече пари и по-слаби бедра, вече не съществуват. Те просто нямат значение.

Стискам ръката му по-силно и наблюдавам лицето му. Как е възможно да съм била толкова глупава, такава егоистка, защо съм си губила времето, като съм си пожелавала неща, които няма как да имам, защо... Сещам се за стотиците дребни, незначителни желания... все глупости. Все глупости, които не искам истински, от които нямам нужда, които разбирам, че не ме интересуват, след като вече ги имам. Приемала съм всичко за дадено и не съм оценявала онова, което съм имала. А сега ме грози опасността да изгубя всичко.

Притискам устни към челото на татко. Досега желанията ми бяха част от ежедневието. Оказва се, че съм направила грешка. Желанията са нещо свято. Не става въпрос за магия. Старата циганка, която ми

даде пирена, се оказа права. „Използвай го мъдро и то ще сбъдне най-съкровено то ти желание.“

Самотна сълза пада върху ръката ми като капка дъжд. След нея има още една и още една. Едри сълзи рукват по бузите ми, замъгляват очите ми, мокрят цялото ми лице, докато накрая се разтрепервам. Сега вече знам какво се е опитвала да ми каже старата циганка. Само че аз не използвах цветенцето мъдро. Бях безотговорна и много глупава.

Повече няма да е така.

В малката стая в интензивното отделение, докато мониторът пиука и стискам ръката на баща ми, аз отправям последното си желание — единственото важно желание.

Искам баща ми да живее.

Не съм сигурна колко време държах ръката на татко, но си спомням, че лекарят дойде, внимателно изтегли ръката ми, каза ми да си вървя у дома и да се наспя, защото баща ми трябвало да си почине.

— Добре съм.

— Изглеждате напълно изтощена.

Клатя глава.

— Няма да се прибера. Няма да го оставя.

— Мащехата ви каза същото — обяснява той и сочи коридора, където тя все още чака.

— Така ли? — Сепвам се. Предполагах, че Розмари ще иска да се прибере. Тя обича удобствата.

— Лайънъл е късметлия с жени като вас — усмихва се мило лекарят. — И вие сте късметлийки, че сте заедно. Семейството е нещо много важно в подобни моменти.

Никога до този момент не бях възприемала Розмари като част от семейството. Открай време тя беше натрапница, външен човек, който нямаше място сред нас. За пръв път ми хрумва, че сигурно и тя се е чувствала по същия начин.

— Благодаря ви, докторе.

— За мен беше удоволствие. — Той ме повежда към вратата. — После да не се оплаквате, че не съм ви предупредил за ужасното кафе.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Да отида ли да донеса кафе?

Розмари вдига поглед от линолеума, когато чува гласа ми. Очите ѝ са зачервени от плач.

Оставаме загледани една в друга и сякаш няколко камъка от невидимата стена между нас се отронват. Не са много, колкото да можем да се погледнем за пръв път.

Тя се усмихва плахо.

— С удоволствие. Да ти дам ли пари? — Посяга към чантата си, но аз я спирам.

— Портфейлът ми е някъде тук. — Преравям чантата и го откривам, но се оказва, че нямам никакви стотинки. — Ще ми развалиш ли десет лири? — Вадя ги и ѝ ги подавам плахо.

— Вземи моя — предлага Розмари и ми го подава. — В страничното джобче има монети.

— Сигурна ли си? Може би трябва да попитам...

— Може да съм пенсионерка, но все още мога да си позволя да те почерпя една чаша кафе — казва тя. — А и ако е толкова лошо, колкото твърди лекарят, няма да купуваме втори път.

Усмихвам се и се предавам, поемам нейния портфейл и тръгвам по коридора, за да намеря автомата. След няколко минути го откривам в чакалня, пълна с уморени, уплашени хора, някои скупчили се на групи, други ровят стари женски списания и стискат пластмасови чашки. Има и такива като стареца в ъгъла, който стои самотен и гледа с празен поглед пред себе си. Забелязвам пръстите му. Изкривени са от артрит и въртят безспир златна халка.

Извързвам поглед. Едва сега си давам сметка, че имам късмет, че не съм сама, че имам Розмари, че сме заедно. Поглеждам към часовника на стената. Очертава се дълга нощ.

Пъхвам по десет пенса в машината. Чува се бръмчене и излиза пластмасова чашка, в която се изсипва кафе на прах, а след това вода. Вадя чашката и я поставям върху машината, след това вадя още

монети за втората чаша. Някои са се пъхнали в ъглите и аз обръщам портфейла, за да паднат на земята. Отвътре изпада нещо.

Навеждам се и вдигам малка снимка с бял кант по краищата, на която са Розмари и Лайънъл, но изглеждат доста по-млади. Лайънъл е облечен в яркозелен костюм, а Розмари е в кремава рокля с шапка, която прикрива кока ѝ. Разсеяно обръщам снимката и виждам почерка на татко.

„За прекрасната ми съпруга от сватбения ни ден.
Благодаря ти, че отново ме направи щастлив.

С много любов
Лайънъл“

Разбира се. Това е от сватбата им преди десет години. Оженили са се на круиз, само двамата. Ние с Ед не можахме да отидем. Не искахме да отидем, поправям се аз. Никога не поисках да видя сватбения им албум, въпреки че си спомням, че Розмари искаше да ни го покаже, когато се върнах вкъщи от университета. Бях прекалено заета. Спирам се за момент, за да осмисля думите. През последните десет години бях прекалено заета.

Чувствам се виновна. През всичкото време негодувах срещу Розмари, а сега от надписа на снимката разбирам, че съм ѝ задължена. Кой знае как, през годините съм заличила спомена колко съсипан беше татко след смъртта на мама, колко дълго след това, когато се усмихнеше, очите му си оставаха празни, как тази празнота изчезна, след като се запозна с Розмари.

— Извинете, приключихте ли?

Млад мъж с шапка сочи машината. Приготвил е шепа монети.

— Извинете, веднага ще се дръпна. — Връщам снимката в портфейла, натъпквам го в джоба си, пъхвам още пари и пластмасовата чашка бързо е готова. Има нещо, което трябва да направя, нещо, което отдавна е трябвало да направя.

— Извинявай.

— Какво? — Розмари смръщва вежди, когато ѝ подавам кафето. След това се усеща. — А, ясно. Чак толкова ли е зле? — Тя поглежда подозрително кафявата течност, която трябва да мине за кафе.

Заставам пред нея, изпълнена с неудобство.

— Не говоря за това. — Оказва се много по-трудно, отколкото предполагам.

— Седни, Хедър. — Розмари потупва стола до нейния. Сядам послушно и отпивам глътка кафе. Господи, то се оказва още по-гадно, отколкото изглежда. Поглеждам Розмари.

— Искам да ти се извиня — казвам аз. — Бях страшна мръсница. Всичко, което съм казвала...

— Всичко е наред — прекъсва ме тя и отпуска ръка върху моята. — Разбирам.

— Не, не разбираш. — Събирам смелост, за да срещна погледа ѝ. — Искам да ти се извиня за начина, по който се държах през всичките минали години, че те мразех, задето си заела мястото на мама, че искаше да си част от живота ни...

Ето, най-сетне признах.

— Много се извинявам, Розмари. Бях голяма глупачка. — Преглъщам с усилие. Сега тя наистина ще ме намрази и аз не мога да я виня. Аз самата се мразя.

Тя мълчи, докато осъзнае казаното.

— Благодаря ти, Хедър, много ти благодаря — отвърща тихо тя след малко. — Нямах представа колко много означава това за мен.

Милото ѝ отношение ме изненадва.

— Аз също трябваше да ти се извиня.

Тя гледа кафето си, потънала в мисли.

— И аз съм виновна. Открай време ревнувах близостта ви с Лайънъл. Аз не съм толкова близка с моите деца. Двете с Анабел... — Тя прехапва долната си устна, по която все още има следи от червило. — Нека просто кажа, че двете не се разбираме като вас.

И двете се усмихваме.

— Освен това ревнувах от теб, защото ти му напомняше за Джулия...

— За мама ли? — прошепвам тихо аз.

— Знам, че е грозно — признава тя — да ревнувам от дъщерята на съпруга си, защото прилича на майка си, да се чувствам застрашена, защото тя му напомня първата жена... — Очите ѝ се пълнят със сълзи и тя ме поглежда, лицето ѝ е преbledняло и изопнато. — Аз съм лош човек.

Никога не съм я приемала по този начин, но ето че най-неочаквано разбирам колко трудно ѝ е било. Посягам и стискам ръката ѝ и разбирам, че за пръв път я докосвам с истинско чувство.

— Ти си добър човек, Розмари — уверявам я аз. Не го казвам просто така. Говоря напълно сериозно. Тя наистина е добър човек. Как не съм го разбрала през всичките тези години?

— Наистина ли? — По носа ѝ се стича сълза и пада в кафето.

— Или е това, или и двете сме ужасни — свивам рамене аз и ѝ се усмихвам през сълзи.

— Никога не съм се опитвала да заместя Джулия — казва тихо тя.

— Знам — кимам аз и се питам защо не сме провели този разговор преди време.

— Нито съм искала, нито бих могла. Също както Лайънъл не би могъл да замести Лорънс, първия ми съпруг. — Тя ме поглежда и за пръв път забелязвам страха ѝ. — Не мога да загубя отново любим човек. Много обичам баща ти, Хедър. Не знам какво бих правила без него. — Гласът ѝ потреперва, тя навежда глава и избухва в сълзи.

Сега е мой ред да съм силна, казвам си аз, защото макар да мога да кажа същото като нея, знам, че Лайънъл не би искал да плачем заради него. Ако беше тук сега, щеше да ни прегърне и двете и да ни помогне да се почувстваме по-добре. Само че той не е в състояние да го направи, така че е мой ред.

Прегръщам Розмари, защото той би искал така... и защото и аз искам.

Нощта е дълга. Най-сетне Розмари се унася, но аз не мога да заспя, седя и пия кафе и ровя стари списания. След няколко часа ми се иска да се поразтъпча, да изляза навън и да глътна малко чист въздух. Все още е топло и тихо, каквото не е никога в Лондон. Толкова е спокойно, че ти се струва, че всички спят и ти си единственият буден човек в целия свят. На паркинга има хора, някои са в колите си, други са излезли да пушат. Това са сестри от болницата и аз се колебаям. При тези обстоятелства не би трябвало да мисля за това, но въпреки всичко се приближавам.

— Бихте ли ме почерпили една цигара?

Те млъкват и едната ме поглежда със съчувствие. Не съм се поглеждала в огледало, но сигурно изглеждам точно както се чувствам.

— Не би трябвало... — Тя ми подава кутия „Силк Кът“. — Просто не споменавайте пред никого.

— Няма, обещавам. — Усмиввам ѝ се с много благодарност, паля и се отдалечавам към мястото, където свършва паркингът и започва полето. Дръпвам от цигарата и поглеждам към небето. Има пълнолуние и луната виси млечнобяла и кръгла в тъмното. Поглеждам я и се питам дали и Гейб в Единбург я вижда. Въздъхвам дълбоко. Искане ми се да му позвъня и да му разкажа какво се е случило с баща ми.

Само че не мога.

Тъгата ме притиска, аз пускам недопушената цигара на земята и я стъпквам. И без това имаше кофти вкус.

Нямам представа колко време съм стояла навън — просто съм загубила представа за времето — но когато се връщам, Розмари все още дреме. Настанила се е на три пластмасови стола и използва чантата си за възглавница. Отварям сакото ѝ като импровизиран чаршаф. И аз съм уморена. Сядам на последния свободен стол, отпускам глава назад и се замислям за татко, който е на няколко метра от мен. Казвам си, че той ще се възстанови напълно и ще доживее до сто, но въпреки това ми е трудно да го повярвам. Както каза лекарят, той все още не е вън от опасност.

Розмари простенва тихо и аз я поглеждам. За пръв път усещам, че ни свързва обичта ни към Лайънъл. Това ми донася странно успокоение. Макар да е трудно и болезнено да мисля за това, ако се наложи да се сбогуваме, то поне ще бъдем заедно. Очите ми натежават, аз ги затварям и се предавам на съня.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Трепвам рязко и се събуждам. Къде съм? Изправям се бързо. И в този момент истината ме удря като с юмрук право в стомаха. Татко.

Розмари все още спи, докато се изправям на крака. Кое време е станало? Часовникът на стената показва, че е малко след шест. Спала съм часове.

Болницата е все още тиха и аз забързвам по коридора към интензивното, ала не виждам жива душа. Дори сестрата, която седеше на рецепцията, я няма. Поглеждам към прозорците, но не успявам да видя нищо през щорите. Тъй като няма кой да ме спре, отварям вратата.

В стаята цари полумрак, тихо е, освен ритмичното пиукане на монитора. Залива ме вълна от облекчение.

Все още е жив.

Честно казано, нищо друго не ме интересува.

Поемам си дълбоко и тихо въздух, за да не го събудя. Протягам длан към ръката му и се сепвам.

Това не е баща ми.

Усещам как ми прилошава. В леглото на баща ми лежи много по-млад мъж. Забелязвам синята татуирана птица отстрани на врата му, туптенето на пулса и бледата кожа. За частица от секундата земята под мен се отваря.

— Извинете ме, но не можете да влизате тук.

Врътвам се рязко към две сестри.

— Къде е баща ми? — изкрещявам отчаяно аз. — Какво му се е случило? Какво сте направили с него? — Вие ми се свят и те припват към мен. Опитвам се да си поема дъх. Двете ме държат и се опитват да ме успокоят, но аз не успявам да чуя думите им. Единственият звук е писъкът в главата ми. Вече знам.

— Мъртъв е, нали? — хлипам аз. — Мъртъв е... мъртъв е.

Те ме повеждат навън, държат ме сякаш съм парцалена кукла.

— Госпожице Хамилтън, аз съм господин БRADLI... госпожице Хамилтън, изслушайте ме.

Мъж в бяла престилка се е надвесил над мен, но аз не успявам да видя лицето му. Пред мен се спуска мрак и обгръща всичко.

— Леглото ни трябваше за спешен случай. Преместихме баща ви в сърдечното отделение. Той се справя отлично. Буден е и пита за вас.

В този момент всичко почернява.

— Май доста ви постреснах двете.

Това става много по-късно. Двете с Розмари сме застанали край леглото на Лайънъл и стискаме ръцете му.

— Май Хедър ни стресна повече — усмихва се Розмари. Изчервявам се. Колко неловко се получи, да избухна по този начин и да се строполя в краката на господин БRADLI.

След това поглеждам татко. Не бива да забравяш, Хедър. За малко да го изгубиш.

Очевидно Лайънъл не помни нищо от случилото се след инфаркта и е останал силно шокиран, когато се събудил в болницата и разбрал, че е претърпял операция. Още по-шокиран е от промяната в отношенията ни с Розмари.

— И какво стана, от двете ми страни са двете ми красавици. — Той се усмихва доволно. — Ще трябва да направя същото отново някой път.

— Нищо подобно — кара му се Розмари. — За да е сигурен, че няма да се случи, Ед ще остане при нас. Току-що ми пусна есемес. Пристига днес следобед.

— С приятел диетолог от Ел Ей — уточнявам аз.

Лайънъл се мръщи.

— Нали чу какво каза лекарят. Много е важно да се храниш правилно. Никакво сирене, никакво вино...

— Никакви забавления — хленчи той.

— Лайънъл, няма да ти позволя да ме оставиш вдовица за втори път — предупреждава го Розмари с глас, който плаши дори мен.

— Аз? Да не спазвам съветите на лекарите? Не бих дори помислил за подобно нещо. — Той свива устни като за целувка.

— Прекара инфаркт, трябва да си почиваш.

— Искам целувка, скъпа, не секс маратон.

Розмари се изчервява и аз се изправям.

— Ще оставя влюбените птички насаме. — Преди щях да се възмутя, ала сега усещам задоволство, притискам устни до бледата буза на татко и прошепвам:

— Чао-бау.

Той се усмихва и отвърща:

— Чао-бау.

Прекарвам следващите няколко дни в къщата. Ед, както е казал, пристига с приятеля си диетолог и някоя си Миранда, с която се бил запознал в университета и която имала много успешна практика в Лондон и Лос Анджелис. Тя е дошла за нищо и никакви двацет и четири часа, за да се запознае с Лайънъл и лекарите му, да проследи лично дали диетата е достатъчно бедна на мазнини и из цялата кухня разлепва рецепти, сякаш е решила да слага нови тапети.

Лайънъл го изписват в края на седмицата. Сега вече отново мога да го наричам Лайънъл. Брадата му е прораснала, той боботи отново и отново ми се струва огромен, въпреки че много скоро ще отслабне с поне петнайсет килограма, ако следва инструкциите на Миранда. Сигурно ще се подчини. Въпреки че непрекъснато пуска шеги и се прави на смелчага, той е преживял огромен шок. Чувам го да мърмори, когато Розмари го подканва да си изяде печените на скара пилешки гърди и варено на пара зеле, въпреки това преглъща като послушно дете и дори не смее да спомене за чаша червено вино.

Аз съм на седмото небе. Следобедите, докато сме на поляната заедно с Лайънъл, Ед и Розмари и се смеем на разни нескъпопосани шеги, аз си казвам, че желанието ми се е изпълнило и ми е донесло много повече, отколкото съм предполагала.

— Как е американският ти приятел?

Току-що сме приключили с поредния здравословен пикник, когато Лайънъл повдига въпроса за Гейб. Честно казано, имам чувството, че баща ми умее да чете мисли.

— Изнесе се — отвърщам небрежно аз, но имам чувството, че тези думи ме жилват.

През последните няколко дни разговорите се въртяха около Лайънъл, въртахме се вкъщи, за да обърнем внимание на всички, които идваха, да преместим леглото му на долния етаж, следяхме внимателно да пие лекарствата си в точно определените часове. Толкова бяхме заети, че не ми оставаше време да помисля за нищо друго.

Не е точно така. Вечер, преди да заспя, докато зареждах съдомиялната или седях на тревата, вдигнала лице към слънцето, мислите ми препускаха към Гейб. Бяха също като гълъб, който донася съобщение.

— Замина на фестивала в Единбург — уточнявам аз, сякаш съм длъжна да дам обяснение. Нищо че не им казвам истината.

Лайънъл се ухилва при мисълта за комедиантите, музикантите и хората на изкуството.

— Ще отидеш ли да го видиш?

— Не.

— Ясно. — Той извива вежди.

Мълчим и аз усещам как останалите се споглеждат.

— Какво? — питам нацупено аз.

— Нищо, сестричке — отвърща с равен глас Ед, ала след това се подсмива, лепнал мобилния си телефон на ухото. Откакто се върна от Америка, непрекъснато е на телефона и говори с Лу. До раждането на бебето остават няколко седмици, а и покрай инфаркта на Лайънъл той вече е разбрал кое е най-важното в живота. А това със сигурност не е футболът.

— Нали няма да говорим за досадния фестивал? — обажда се Розмари. — Кажи ни нещо за онази светска сватба.

Усмивам ѝ се с благодарност, защото се е опитала да ме спаси, но истината е, че се опитвам да не мисля за сватбата на лейди Шарлът.

— Този уикенд е в абатството Шилингъм. — Представям си Даниел, нагласен с шапка и фрак. Отблъсквам тези мисли. Не съм им казала, че младоженецът е бившият ми приятел. Освен на Джес, не съм казала на никой друг. Не мога да търпя тъжните съчувствени погледи, въпросите дали съм добре, защото няма проблем.

Така ли е наистина?

— Помислете си само колко знаменитости ще бъдат там... — Очите на Розмари заблестяват. След това си поема рязко дъх. — Дали кралското семейство ще отиде?

— Не знам — отвърщам аз. Ако отидат, Брайън ще реши, че е умрял и се е качил право в рая.

— Кога ще тръгваш? — пита Лайънъл над чашата с „Евиан“. По дяволите. Как да им съобщя, че съм безработна?

Опитвам се да измисля нещо, ала след секунда разбирам, че няма да стане.

— Няма да тръгвам.

— Няма ли? — ахва Розмари.

Клатя глава и поглеждам Лайънъл, който ме гледа много внимателно.

— Аз съм добре — отвърща тихо той.

— Знам. — Чувствам се гузна, защото не съм казала истинската причина, поради която няма да съм асистентка на Брайън по време на сватбата. Просто не мога да им кажа. Те никога няма да ме разберат. Аз самата не съм сигурна, че разбирам.

— Не ми трябва три медицински сестри. Имам и Розмари, и брат ти.

— И Миранда — обажда се Ед, все още на телефона с Лу. — Тя непрекъснато следи какво правиш по имейла. Та като стана въпрос, тя иска подробен отчет на всичко, което си ял днес.

— Значи сте се събрали достатъчно хора да ми развалите удоволствието — усмихва се Лайънъл. — Трябва да се върнеш.

Прилошава ми. Не се притеснявам, че ще оставя Лайънъл. Лекарите са много доволни от възстановяването му, а аз знам, че няма нужда да следя всяка негова стъпка. Ед и Розмари са повече от достатъчни. Поглеждам ги и почти ми става жал за тях. Само че не мога да се обадя на Брайън просто така и да го помоля отново да ме вземе на работа. Да не говорим, че той сигурно си е намерил нова асистентка.

— Защо не се обадиш на Брайън? — предлага Розмари. Поглеждам я изненадана. През годините съм споменавала Брайън, но все имах чувството, че тя нито слуша, нито се интересува.

— Може и да му се обадя — прошепвам аз.

— Вземи моя мобилен — предлага Ед и много бързо приключва с разговора си.

Тук има нещо подозрително. Откога стана толкова щедър, че ми предлага мобилния си?

В този момент забелязвам Лайънъл, който ме гледа виновно като ученик, и имам чувството, че всичко това е било предварително планирано.

— Да не би да се опитвате да се отървете от мен? — Посягам към телефона на Ед.

— Разбира се, че не, миличка — отвръща Лайънъл. — Просто Ед спомена финансовото ти състояние...

Поглеждам свирепо брат си, но той изведнъж проявява огромен интерес към тревата.

— Освен това Розмари няма търпение да види снимките на всички известни хора...

Розмари се изчервява виновно.

Тъй като всички са вперили очи в мен, аз поемам мобилния на Ед. Безкрайно притеснена съм. Първо го изоставих, без да го предупредя, а сега ще се опитам пак да се примъкна. Само че не мога да бъда асистентка на фотографа на сватбата на Даниел, нали? Да правя снимки отблизо на мъжа, който ми разби сърцето на милиони късчета, и то в момента, когато казва „Да“.

Можеш, Хедър, казвам си смело аз.

В този момент решението е взето. Какво от това, че ме е страх да се видя с Даниел? Какво от това, че аз ще бъда тази, която ще плаче в църквата? Набирам номера. Брайън и бизнесът са по-важни, затова ще бъдат на първо място.

— Ало, „Завинаги заедно“. — Обажда се Брайън. Личи си, че е под стрес.

Блъскам си главата какво да кажа, опитвам се да измисля безболезнен начин, по който да започна разговора, след това се отказвам и казвам направо:

— Едва ли все още ти трябва асистентка за утре?

— Хедър?

Изненадата му е неописуема.

— Да, аз съм.

Чувам как дърпа нервно от цигарата. След това се смее тихо.

— Ще ти трябва специална шапка.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Оказва се, че ми трябва много повече от шапка.

— Светлини?

— Готови?

— Триножници?

— Готови.

— Два „Канон“-а, два „Никон“-а, рефлексор, филм и три обектива.

— Готови, готови, готов, готов, готови.

Сутринта на сватбата е и двамата с Брайън сме в абатство Шилингъм. Абатството е част от наследствения дом на херцога и херцогинята, сгушен в живописно селце, от онези, които ги виждате по картичките. Има и езерце с патици, и къщи с катерливи рози по оградата, мъжете в ботуши за езда и кариани сака са повече, отколкото в кралското семейство.

— Всичко ли е готово? — пита Брайън и вдига поглед от нещата, които сме донесли и сега са оставени върху покритата с чакъл алея.

Спирам да свалям багажа от вана на „Завинаги заедно“ и се замислям. След това си спомням.

— Чакай малко, не бива да забравяме... — Посягам към тубичка вазелин. — За лещите — напомням му аз.

— Разбира се. — Той извива очи към небето и пъхва тубичката в джоба си.

— И това.

— Вентилатор? — мръщи се той. — Какво, по дяволите, ще правим с него?

Споглеждаме се с поглед, който веднага ни напомня: „Лейди Шарлът“.

— Първо искаше машина за вятър — обяснявам аз и навивам контакта. — След това ѝ обясних, че можем да постигнем абсолютно същия ефект с вентилатор.

— Това не е музикален видеоклип. — Той цъка възмутен.

— Кажи го на нея — отвръщам аз и го тиквам в ръцете му. Нещо ми подсказва, че това ще бъде важен ден. За всички нас.

От обаждането ми преди няколко дни двамата с Брайън говорихме доста и той знае всичко за инфаркта на Лайънъл, че Гейб е племенник на Виктор Максфийлд, че съм решила да не приемам работата в „Сънди херълд“. Той, както винаги, бе моята опора, изслуша ме, каза ми предано, че съм изключителна фотографка, и веднага ми предложи старата работа.

— Няма нужда да ти казвам, че не се налага да бързаш. Спокойно — успокоява ме в момента той, докато обикаля абатството и отчита светлината.

— Благодаря, Брайън, наистина съм ти много задължена. — Седнала съм на един от саковете и се усмихвам доволно. Покрай всичко, което се случи, все още не съм решила какво да правя с кариерата си. Заради мечтата да постъпя в „Сънди херълд“ останах без работа и макар да ми е безкрайно приятно да работя с Брайън, и двамата знаем, че шест години са доста време, така че трябва да продължа.

Лошото е, че нямам представа накъде да продължа.

— Няма проблем. — Той вади кърпичка и попива потта от лицето си. — Честно да ти кажа, Хедър, след тази смрадлива сватба и на двамата ще ни бъде необходима почивка. — Той оправя вратовръзката си, опитва се малко поне да разхлаби яката на ризата, която е толкова колосана, че е като менгеме около врата му. Наложил му се да смени ленения костюм и да облече фрак, да сложи шапка, затова се чувства доста неестествено още от сутринта. — Нещастният младоженец, мъчно ми е за него — мърмори той, отива до вана и се оглежда в страничното огледало.

— Има още нещо — започвам предпазливо аз. Следва мълчание. Опитвах се да не мисля за това, но Даниел надига грозната си глава. — Младоженецът е бившият ми приятел.

Брайън ме зяпва и не може да разбере.

— Помниш ли Даниел? — питам тихо аз и усещам как цялата се стягам. Господи, тъкмо от това се страхувах.

Брайън беше готов да зяпне от удивление, но яката му е така колосана, че почти го задушаваша.

— Мили боже, как ще забравя? Та той ти разби сърцето... — Той ме гледа ококорен, след това пита: — Знаела си през цялото време и въпреки това предложи да ми помагаш днес... — Той млъква и ме поглежда, а очите му се пълнят със сълзи. — Хедър, това е най-милото нещо, което някой е правил за мен. — Той пристъпва към мен и ме прегръща.

— Престани, иначе ще ме разплачеш и мен — протестирам аз и гласът ми прозвучава приглушен на рамото му. — А знаеш много добре, че не плача на сватби.

Той се смее и подсмърча.

— Благодаря ти, Хедър.

— Няма защо — усмихвам се аз, а след това соча екипировката, натрупана наоколо, и заявявам: — Хайде, трябва да се приготвим за сватбата. — Грабвам по един триножник и тръгвам към абатството.

През следващите десет минути нагласяваме нещата: светлините на олтара, рефлектора близо до амвона, по един триножник от двете страни на седалките. Едва когато Брайън излиза навън, за да вземе удължител от вана — което означава, че се е покрил, за да изпуши набързо една цигара — аз се оглеждам.

Абатството е приказно. Само размерът му е достатъчен, за да ти вдъхне страхопочитание, и докато обикалям, вирнала глава, за да огледам по-добре светлината, която се процежда през витражите, забелязвам, че разпраща цветен калейдоскоп по каменния под.

Ами цветята! Стотици хиляди цветя, сложно аранжирани, са обгърнали колоните в края на всеки ред, вързани с пищни панделки. Тук цари истинска феерия от бяло и розово. Честно казано, май са се попрестарали. Не трябва ли да обърнат повече внимание на качеството, не толкова на количеството? Като се замисля, май е прекалено префърцунено. Та тук прилича на цветно изложение.

Защо се заблуждавам? Съвсем не е чак толкова префърцунено, отвратително прекрасно е. Просто се опитвам да се успокоя малко.

Поемам уханния въздух. Няма смисъл да се преструвам, трябва да приема нещата такива, каквито са. Даниел, мъжът, с когото съм прекарала три години от живота си, ще се ожени днес тук.

С тази разлика, че няма аз да съм булката.

Нещо ме пробужда и ме кара да си пожелаая... Веднага пропъждам мисълта. Повече никакви желания...

Прекъсва ме проскърцването на вратата и аз се обръщам, защото предполагам, че Брайън се връща с удължителите. На вратата се е очертала мъжка фигура, ала чак когато застава между редовете, разбирам, че това не е Брайън.

Даниел е.

По-слаб е, отколкото го помня, а около очите му са се събрали бръчки, въпреки това сърцето ми трепва. Само на няколко крачки от мен е и докато се гледаме, сърцето ми продължава да бумти толкова силно, че имам чувството, че той ще го чуе. Да се сблъскаш с гадняра, който ти е бил гадже и е разбил сърцето ти, е едно, ала да си в църквата, в която той ще се жени, е съвсем друго. Сами разбирате.

— Здравсти, Даниел — поздравявам спокойно аз и призовавам цялото си самообладание на помощ.

Той сваля шапката и се усмихва на една страна.

— Каква изненада да те видя тук — отвърща той, но зад самоувереността ми изглежда силно притеснен. Усмихвам се и аз, и тъй като не знам какво да кажа, започвам да си играя с косата си, докато чакам той да каже нещо.

— Изглеждаш чудесно — заявява той.

Усещам неестествено задоволство.

— Благодаря — отвърщам все така спокойно аз.

— И си различна. Какво си направила с косата си?

— Нищо — свивам рамене аз, но ми се иска да изкреция: „Направила съм! Направила съм по нещо с всяка част от тялото си. Тази сутрин станах в шест и се приготвих цели три часа. Дори си купих нов кремав костюм за събитието, взех назаем шапка на «Филип Трейси» от Розмари, обула съм невероятните си сатенени розови обувки, въпреки че глезенът продължава да ме боли“.

Той, разбира се, не знае и няма и да разбере.

— Твоя ли беше идеята? — Край на любезностите. Задавам му въпроса, който ме тормози от седмици. — С Брайън ще снимаме сватбата ти.

— Вие сте най-добрите фотографии, които познавам — отвърща той шеговито.

— Даниел, аз съм единственият фотограф на сватби, когото познаваш — изтъквам студено аз.

Той става сериозен, също като малко момче, на което някой се е скарал, навежда глава и забива поглед в обувките си.

— Не знам къде ми беше умът — отвръща тихо той. — Казах си, че ще се отрази добре на бизнеса ви. Просто споменах пред Шарлът... — Той млъкна и ме поглежда изпод вежди, очите му търсят моите и за момент ми се струва, че забелязвам проблясък на съжаление. — Радвам се да те видя, Хедър. — Той въздиша тежко. — Липсваше ми.

Гледам го, без да кажа и дума, напълно слисана. Месеци наред, след като скъсахме, си фантазирах как ми казва точно тези думи. Представях си как ми казва колко добре изглеждам, колко съм му липсвала. А сега, когато ми казва тези думи, разбирам, че съм смесила носталгията с действителността. В действителност аз не го искам. Пет пари не давам дали съм му липсвала и дали ще се жени за друга.

Единственият човек, за когото мисля и ме е грижа, е Гейб.

Най-сетне го признавам и в същия момент мислите и чувствата, които съм потискала, изплуват на повърхността. Благодарността, която изпитах към Гейб, когато ме защити от Розмари на масата, ужасът, че нещо му се е случило, докато кара сърф, потиснатостта, която ме налегна, след като се скарахме и той се изнесе. Ами всички случайни погледи, усмивки, неловки моменти, когато си мислех, че нещо ще се случи, когато усещах, че нещо става, но просто не обръщах достатъчно внимание. Всички тези моменти се навързват заедно и любимият пъзъл отново се е подредил.

— Много съжалявам за всичко, което се случи. Постъпих като пълен глупак...

В този момент разбирам, че Даниел все още говори на мен.

— Още ли ми се сърдиш? — пита той.

Поглеждам го спокойно. Отначало само гневът ме държеше на повърхността, ала сега просто не е останала и следа от него. Напуснал ме е, без да забележа.

— Не — клатя глава. — Не ти се сърдя.

— Получих есемеса ти.

— А, това ли? — Изчервявам се от неудобство. — Бях пиана.

— Така ли? — Учудвам се, че е толкова разочарован.

— Дори не помня какво съм написала. Да не би да е било нещо неприятно?

Той ме поглежда и клати глава.

— Не, не беше нищо лошо.

Отново мълчим.

— Трябва да вървя. Крайно време е да довърша всичко — обяснявам аз.

— Има една промяна...

Вдигам рязко поглед.

— Каква промяна?

— Шарлът размисли за церемонията. — Той нервно потрива брадичка.

За пръв път виждам Даниел нервен.

— Не иска традиционна сватба — уточнява той. — Затова решихме да пренесем всичко в горите от другата страна на реката.

Поглеждам го недоумяващо.

— Това е езическа церемония — обяснява той.

— Езическа церемония? — Повтарям аз и го гледам така, сякаш току-що са му поникнали две глави. — Ти?

Той се напруга.

— И какво от това? — пита отбранително той. — Защо да не се ожена на езическа церемония?

— Даниел, та ти мразиш всичко, което не е съобразено с традициите. Ти дори не пиеш чай от лайка — отвърщам аз.

— Защото има гаден вкус.

— Това не е най-важното.

Той ме поглежда за момент, сякаш е готов да започне да спори, ала след миг отпуска примирено рамене.

— Права си, мразя подобни неща.

Кимвам и за момент оставаме двамата, докато накрая аз се привеждам и го целувам по бузата.

— Сбогом, Даниел — прошепвам аз.

— Сбогом, Хедър. — Той се усмихва и аз забелязвам истинско съжаление по лицето му, а след това се обръща и ме бодва искрено съжаление към него. Да, истина е, че разби сърцето ми. Ала животът с лейди Шарлът е наказание за всеки.

Брайън е пред абатството, облегнал се е на вана, пуши и ме чака. Когато чува стъпките ми, се обръща, хвърля цигарата и я настъпва.

— Как мина? — пита тихо той.

Облягам се до него и намествам шапката така, че да засенчва лицето ми.

— Добре — кимам след малко аз, изпълнена с чувство на задоволство. Сякаш през последните седмици съм се носила главоломно по гребена на вълна и сега всичко е приключило. Нещата се подреждат. Всичко е наред, казвам си аз и се опитвам да не мисля за Гейб. — Приключи — заявявам решително аз.

Брайън ми се струва объркан.

— Женски работи — обяснявам аз.

Той ме поглежда сякаш съм извънземно.

— През първите двацет и пет години от живота си непрекъснато си пожелавах да съм нормален — спомня си той. — Сега вече искрено се радвам, че желанието ми не се сбъдна. — Намества сакото, докато говори. — Мъжете са много по-прями.

— Нима? — сръчквам го в ребрата аз. — Това трябва ли да означава, че двамата с Нийл сте си казали, че сте влюбени?

— Разбира се. — Той избухва в доволен смях, посяга към шапката, оставена върху вана, и я нахлупва. — Тръгваме ли? — пита той с престолено официален глас и подава ръка.

— Ами нещата ни в абатството? Нали трябва да ги пренесем? Там са и светлините, и рефлекторите, и триножниците...

— Булката е измислила нещо ново — спира ме той.

— Знам, ще има езическа церемония на открито...

— Не, иска друг стил фотография.

Отварям уста и бързо след това я затварям.

— Очевидно е гледала нещо, което съм снимал през шейсетте. Последно поиска папарашки снимки. — Не може да скрие задоволството си.

— Искаш да кажеш... — Двамата се усмихваме очаровани. Това ще рече, че няма нужда да се притесняваме за вазелина, за вентилатора, за общите снимки. Трябва ни само една дигитална камера, която ще щрака, когато ние решим, няма да е нужно всичко да е на фокус, може да има и неуспешни снимки.

— Да не говорим, че ще се приберем рано с един тлъст чек в ръка. — Той се провиква доволно, прихваща ме през кръста и се опитва да ме завърти. Казвам, че се опитва, защото е по-нисък от мен,

а аз съм доста едро момиче. За малко да се прекатурим. Трябват ни няколко минути да се оправим, като не спираме да се смеем.

И всичко това става на сватбата на бившия ми приятел. Кой да предположи, че ще стане така?

— Заповядай. — Подавам му стария му верен „Никон“. Той сваля шапката и слага фотоапарата на врата си, също както едно време.

— Готова ли си?

Натъпквам филмчета в джобовете и нагласявам периферията на шапката.

— Напълно. — Хващам го за ръката.

След това, както обикновено, започваме да се настройваме. Три... две... едно.

— И така, готови сме. — Брайън се обръща към мен и намига. — Шоуто започва.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Много се извинявам, сър Ричард, лейди Кенуд, страхувам се, че само най-близките роднини ще участват в кръга по пречиштането. Бихте ли седнали в тентата...

Униформени разпоредители зад абатството се опитват да обяснят промяната в церемонията на петстотинте объркани и много смутени гости, повечето от които са доста възрастни и по принцип объркани и смутени.

— Кръг ли? Какъв кръг? — боботи сър Ричард, стиска бастуна с глава от слонова кост и поглежда от разпоредителя към съпругата си, която е облечена в костюм като от едуардианска драма, обещите ѝ са мънистени, тя е с дълги копринени ръкавици и чадърче.

— За гримьорната ли говорите? Театър ли ще гледаме? — пита тя с писклив гласец и доста префърцунен акцент, който човек трудно би предположил, че съществува, също като икономите и сандвичите с краставички. — Защо съм останала с впечатление, че идваме на сватба...

Двамата с Брайън минаваме по безупречно поддържаната ливада и наблюдаваме възцарения се хаос. Озадачени тълпи, облечени строго официално, се отправят към бялата тента, която трябваше да бъде за приема, и им подават бинокли за опера, с които да наблюдават езическата церемония, която ще се проведе в гората.

Прескачаме някакви камъни и тръгваме към малкото сечище, където виждаме сватбарите и...

— Мама му стара — измърморва Брайън.

Пред нас е жена в дълга алена роба, понесла нещо като вълшебна пръчица. Не се шегувам. Накрая има сребърна звезда.

— Аз ще водя церемонията.

Тя е поне на седемдесет, с бяла коса до кръста. Ако Дъмбълдор от „Хари Потър“ имаше сестра близначка, това щеше да е тя.

— Тъъ... здрасти. Много ми е приятно да се запознаем — казвам аз и ѝ подавам ръка. На врата ѝ виси огромен чан на сребърна верига.

— Той ще прогони старото и ще възвести идването на новото — заявява тържествено тя, когато забелязва, че съм го зяпнала. След това впива яносините си очи в мен и добавя: — В кръга на пречистването няма място за суеверия и безвкусни талисмани, Хедър.

Тя знае името ми! Подигравателното ми отношение изчезва на мига.

— Откъде... — започвам аз.

— Бихте ли се подредили в кръг — прекъсва ме тя.

Какви бяха тези приказки за суеверия и безвкусни талисмани? Да не би да говореше за щастливото ми цветенце? По навик пъхвам ръка в джоба, макар да знам, че не е вътре и опипвам внимателно хастара. Откривам дупка! В хастара на сако от „Марк Джейкъбс“! Обзема ме възмущение. Това сако ми струваше почти триста лири! Усещам паника, когато напипвам нещо меко. Та това е пиренът на късмета.

Усещам как пръстите ми изтръпват, все едно ме е ударил ток. Пак се появи. Стисвам го с всички сили, решена в никакъв случай да не го губя отново. Трябва да се отърва от него завинаги.

— Говоря на всички.

— Ами снимките? — прошепвам на Брайън, който искрено се забавлява.

— Снимките ще нарушат светостта на кръга — отвърща тя. — Застанете рамо до рамо в кръг и да започваме.

Отстъпвам крачка назад.

— Аз ще почакам отстрани.

— Всички до един — повтаря строго тя.

Покорно заставам до Брайън, жената грабва метла и започва да мете в посока, обратна на часовника.

Премети, премети, премети това място.

Със силата на въздуха пречисти това място.

Сред гостите се понася кикот, някои не могат да повярват на очите си, скептичното им отношение е неприкрито, а други нетърпеливо чакат да разберат какво следва.

— Ама тя какво прави? — питат боязливо някои от събралите си.

— Прави кръг на пречистване — отвърща компетентно жена на средна възраст. Не е изненада, че е в ластичен пъстър клин.

— Започваме сватбата с благословия. Събрали сме се днес тук за единението на Даниел и Шарлът...

През следващите няколко минути Даниел и Шарлът казват клетвите си, разменят пръстени и макар че не е за вярване, докато наблюдавам как Даниел целува булката, аз чувствам... абсолютно нищо. Не е съвсем нищо. Изпитвам нещо, но то е към Гейб. Не мога да спра да мисля за него през цялата церемония.

— Нека всички хванат за ръка съседа си, да затворят очи и да се съсредоточат в кръга... в изключителната му сила... в чистотата...

Тая сериозно ли говори? Оглеждам се. Всички са объркани и много смутени, освен госпожата с шарения клин, която сграбчва дланите на хората от двете ѝ страни. Постепенно, един по един, хората плахо се протягат към ръцете на съседите си и затварят очи. Накрая аз оставам единствената, която се ослушва, с неудоволствие стискам щастливото цветенце в джоба си и посягам към ръката на Брайън.

И в този момент се случва нещо странно.

Прилича на енергия. На сила. Тази сила се втурва в мен и аз знам, че никога досега не съм изпитвала подобно нещо. Горещ прилив на еуфория стопля цялото ми тяло. Притаявам дъх. В същото време усещам спокойствието, което носят детските приспивни песни. Птиците замлъкват и настъпва странна тишина. Мигът трае цяла вечност. Никой не трепва и не шуква. Гласът на жената запява отново:

*Нишката на живота изплита безкраен кръг,
който загива, за да приеме нова форма.
Започнатото е вече завършено.
Поздравете новородената енергия.
Кръгът е отворен, нивга неразрушим.
Така и ще бъде!*

Изведнъж се извива вятър и всички пускат ръце и се отдръпват, аз отварям очи и виждам над нас да прелита гълъб. Господи, имам чувството, че излизам от транс.

Поглеждам към останалите, забелязвам смутените им погледи, с които се опитват да си внушат, че нищо не се е случило, и инстинктивно разбирам, че нещо се е променило. Не около мен, а вътре в мен. Размърдвам рамене, вдигам глава към небето и пръснатите бели облачета, а след това си поемам дълбоко въздух. Трудно ми е да опиша всичко, без да прозвуча като жената в ластичния клин, ала се чувствам различна. По-лека съм. По-свободна съм.

Пъхвам бързо ръка в джоба. Ще хвърля пирена в реката... Само че... Обзема ме паника. Джобът ми е празен. Къде е пиренът? Опишвам джоба и ръчкам из ъглите. Вече не е скрит в хастара. Напълно слисана съм, докато обръщам джобовете наопаки. Трябва да е някъде тук. С ъгълчето на окото си забелязвам водещата церемонията. Тя ми се усмихва. Чувам в главата си гласа ѝ: „В кръга на пречистването няма място за суеверия и безвкусни талисмани, Хедър“.

Не е възможно да изчезне просто така. Дали пък не е възможно?

— Изгуби ли нещо? — Брайън попива зачервените си очи с кърпичка.

— А, не... нищо — отвърщам аз. Поглеждам към жената, ала тя изобщо не гледа към мен. Дали не съм си въобразила?

— Какво ще кажеш за церемонията?

— Не знам какво да кажа. — Беше само преди няколко минути, а всичко изчезва също като думи, изписани върху пясъка. — Ами ти?

— Пълна алабалистика — отсича той подигравателно и издухва носа си. — Тази езическа сватба щеше да излезе велико на снимките — добавя той. — Ще направим супер снимки, особено на онази странна птица. — Той натъпква кърпичката в ръкава на сакото и хуква към щастливата двойка, за да щрака като истински папарак.

— Трябва да ти призная, че нямах никаква представа, че си толкова добър танцьор — закачам се с него аз по-късно, докато товарим нещата си във вана.

— Изобщо не съм танцувал. Отвялякоха ме — ръмжи Брайън и наднича иззад вратите. Хлопва ги, след това завърта дръжките. — Готово, няма повече. — Изтупва прахта от ръкава си. — Може ли да сменим темата?

— И за какво предлагаш да говорим?

— За теб.

— Какво за мен? — питам разсеяно аз и вадя мобилния си телефон от чантата, за да прослушам съобщенията. Знам, че Лайънъл е в сигурни ръце, ала искам да се уверя, че всичко е наред.

— Става дума за американеца, нали?

Вдигам стреснато поглед.

— Какво?

— Затова по лицето ти е изписан този поглед цял ден днес.

— Няма никакъв поглед — отвърщам разпалено аз, докато чакам знака на „Водафон“ да се появява на дисплея. Господи, толкова бавно се включва. С ъгълчето на окото си забелязвам, че Брайън ме наблюдава. — Намери си гадже и изведнъж стана експерт по връзките — мърморя аз. Най-сетне символът на „Водафон“ се появява и аз набирам 121.

— Не е нужно да съм експерт, за да разбере, когато някой е влюбен — отвърща той.

Толкова ли е очевидно?

— Имате едно ново съобщение.

Очаквам да чуя любезния глас на Розмари и трепвам рязко, когато строг глас излайва:

— „Обажда се Виктор Максфийлд.“

Сърцето ми започва да блъска оглушително. Той пък какво иска?

— „Току-що се върнах от риболов и открих писмото ти на бюрото. Мила моя, първото правило в журналистиката е да се увериш, че фактите са такива, каквито изглеждат. Истина е, че племенникът ми Габриел каза някоя и друга добра дума за теб, истина е, че по негово настояване проведох интервюто с теб. Само че той не е причината, поради която ти предложих работа. Предложих ти я, защото си безкрайно талантлив фотограф.“

Дъхът ми спира. Значи не ме е назначил заради Гейб. Аз съм „безкрайно талантлив фотограф“. Сякаш всичко около мен се завърта. Не, истината е, че съм безкрайно голяма глупачка.

— „Габриел може и да е любимият ми племенник, но «Сънди херълд» е вестник, награждаван многократно, и аз нямам намерение да те назнача на работа единствено защото този идиот е влюбен в теб.“

Какво?

Сякаш ме поразява светкавица. Той наистина ли каза онова, което чух? Не е възможно! Гейб да е влюбен в мен?

Виктор Максфийлд продължава да говори и аз се опитвам да чуя какво има да казва.

— „Всъщност, аз съм зает човек, трябва да се грижа за вестника, затова не приемам «не» за отговор. Незабавно престани с глупостите. Подготвяме статия за фестивала в Единбург и ни трябва фотограф там. В пет има полет от «Хийтроу» за Единбург. Когато ми позвъниш, искам да си на самолета.“

След тези думи той прекъсва. Просто затваря.

Гледам „Нокиата“, неспособна да повярвам. Най-неочаквано се оказва, че имам работа в „Сънди херълд“ и вече са ми поставили първата задача — фестивала в Единбург.

Там е Гейб.

Заобикалям вана, отварям вратата и се качвам. Брайън е зад волана, дими с цигара и слуша радио.

— Всичко наред ли е?

Поемам си дълбоко дъх.

— Трябва да те помоля за една услуга.

— Какво ли не бих направил за теб?

— Ще ме закараш ли?

Той се усмихва.

— Разбира се. Къде отиваме? В „Литъл Венис“ ли?

— Не, на „Хийтроу“.

Споглеждаме се. Няма нужда да обяснявам.

— В колко часа е полетът ти?

— След по-малко от час.

— Тогава включваме на първа космическа. — Той пали и ванът забръмчава. — Дръж си шапката. — Включва на скорост, гумите разпръскват чакъла и автомобилът полита сред облак прах.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Пътуваме към Лондон.

След като разказах на Брайън за съобщението на Виктор Максфийлд, разбрах, че той е неуспял пилот от Формула едно и бързото шофиране за него е истинско предизвикателство. Оказа се, че кара малкия ван също както Шумахер кара ферарито си. Моторът пищи отчаяно, цигара е провиснала на долната му устна, а той сменя скорости и шари из платната.

Причиняваме невероятна суматоха. Хората отскачат слисани, докато ванът с надпис „Завинаги заедно“ профучава покрай тях, а ние сме вперили погледи напред, облечени като за сватба. През повечето време не обръщам особено внимание на натовареното движение, защото непрекъснато поглеждам към часовника. Сърцето ми се свива всеки път, когато попаднем на червено или се наложи Брайън да набие спирачки пред някоя пешеходна пътека. Какво е това движение? Какви са тези ремонтни работи? Откъде се взеха толкова червени светлини?

След цяла вечност, или поне така ми се струва, забелязвам сивия терминал. Най-сетне, „Хийтроу“.

— Благодаря ти, Брайън — обаждам се задъхано аз, освобождавам предпазния колан и отварям вратата. Скачам на асфалта и краката ми се разтреперват.

— Дръж, за малко да го забравиш.

Брайън ми подава фотоапарата си. Дигиталния фотоапарат.

— Ще ти трябва. И това. — Вади черната чанта, в която е лаптопът. — Така ще можеш да пратиш снимките на фоторедакторката. Това е в случай, че решиш да останеш в Единбург по-дълго от предвиденото...

Отпускам се и спирам за миг, колкото да се усмихна.

— Брайън, просто не знам как да ти благодаря...

Той замахва с ръка.

— Хайде, малката. Ще изпуснеш полета. И янкито. — Той ми намига, потегля и се влива в трафика.

Още с влизането забелязвам опашката, която се вие от гишетата чак до бариерите на входа. А аз съм точно на входа.

Каква е тази опашка? Не ми се е налагало да чакам на опашка седмици наред. Поглеждам към часовника си и не знам какво да направя. Притеснението ми нараства. Мама му стара. Ще си изпусна полета. Виктор Максфийлд ще реши, че съм кофти човек, ще ме уволни и до края на живота си ще снимам дебели булки...

Опитвам се да се успокоя. Няма смисъл да изпадам в паника, казвам си аз. Забелязвам подхвърлен брой на „Ивнинг стандарт“, дръпвам го и се зачитам. Опашката бавно напредва. Изчитам страница след страница, докато най-сетне не попадам на вариациите в лихвените проценти и чувам:

— Следващият.

Сгъвам вестника и се втурвам към гишето.

— Най-сетне! — въздъхвам аз. — Вече се притеснявах, че ще изпусна полета.

Земната стюардеса пише нещо на компютъра и пръстите ѝ пробягват бързо по клавишите.

— Имам резервация за полета в пет за Единбург — обяснявам аз. Никакъв отговор.

Оставам да гледам главата ѝ. Тя дали ме чу?

— Полетът е след малко — добавям аз на по-висок глас. Ново мълчание, след което тя най-сетне пита с безразличен глас:

— Име?

Най-сетне.

— Хедър Хамилтън. Госпожица — уточнявам аз.

— А-ха — измърморва тя и продължава да барабани по клавиатурата. Знам, че я вършат тази работа всеки ден, но не може ли да ни обърнат внимание поне когато бързаме.

Очевидно не могат.

Тя спира, за да въздъхне.

— Боже, струва ми се, че изпускате полета. Канят се да прекратят достъпа до самолета.

— Нали това се опитвах да... — избухвам аз. Спокойно, Хедър. Само спокойно.

— Ако побързате, ще успеете. — Тя ми подава бордна карта. — Вие сте на 75-F, до прозореца.

— Не, не мога да седя до прозореца. Става ми лошо по време на полет, затова трябва да съм до пътеката, а ако стане нещо и се наложи да скачаме от самолета, спасителните жилетки се раздават първо на хората до пътеката и изходът е по-близо...

Останалите пътници се споглеждат нервно, след това извърщат очи.

— Няма други места — отвърща стюардесата. — Освен това има опашка, така че ако нямате нищо против...

— Ама...

— Изход четирийсет и две. Разполагате с пет минути. — Тя ме поглежда с досада. Мама му стара!

Истински ужас е, когато се налага да тичаш на токчета, можете да ми вярвате. Глезените ми се кривят на всяка крачка. Профучавам през проверка на багажа и хуквам по движещата се пътека.

— Ау! — писвам аз, когато раненият ми глезен се подгъва. Стисвам перилата отстрани и поглеждам. Токчето ми се е счупило. Проклинам всичко, събувам розовата сатенена обувка, поглеждам я тъжно, ала си спомням, че на всяка цена трябва да се кача на самолета.

— Мама му стара!

Вдигам поглед към стюардеса, отпредила се в обратната посока, която ме гледа в пълно недоумение.

— Джес! — писвам аз, докато тя подминава. — Какво правиш тук?

— Аз ли какво правя тук? За бога, стюардеса съм, какво, според теб, мога да правя тук? Току-що слизам от деветчасов полет и си отивам вкъщи, за да поспя.

Опитваме се да се наместим на лентите така, че да останем една до друга.

— Я кажи ти какво правиш тук?

— Имам полет за Единбург... — За малко да се спъна в куфарчето на някакъв бизнесмен и започвам да се извинявам. — Ще снимам за „Сънди херълд“. Дълга история — обяснявам аз и си спомням, че миналата седмица й пратих имейл за кавгата с Гейб и неочакваното му заминаване.

— Гейб не е ли на фестивала в Единбург? — извива вежди тя.

— Извинявай, Джес, трябва да вървя. Ще си изпусна самолета — прекъсвам я бързо аз и закуцуквам към изхода. — Ще ти се обадя.

— Давай, момиче — провиква се след мен тя. — А, Хедър...

Поглеждам през рамо, но тя вече е доста далече. След това изкрещява нещо, което не успявам да разбера. В отговор ѝ махвам с ръка. Не съм сигурна какво точно каза, но ми се струва, че много приличаше на „Остави се на тръпката“.

Качвам се с последни сили на самолета и ме посреща напрегната атмосфера, дори враждебна. Всички редици пътници ме наблюдават злобно, докато куцукам към мястото си. Седемдесет и пет F. Че аз стигнах края на самолета. По дяволите, трябва да е някъде тук. Да не би да съм пропуснала...

В този момент виждам мястото.

То е в самия край, точно до тоалетните. Седалките са две. На едната се е отпуснал мъж с толкова грамаден бирен корем, че изглежда двоен — едната половина е от едната страна на облегалката за ръце, а другата е отдолу и се опитва да заеме съседното място.

Моето място.

Промъквам се покрай мъжа, сядам и заталям колана. Няма вече мечти за кожена седалка и красив непознат, за шампанско по пътя до Единбург. Затварям очи. Нищо, полетът е къс. Ако имам късмет, ще спя, докато кацнем.

— Виж ти, виж ти, настанихме се удобно, нали?

А, не, ако обичаш.

Акцентът е шотландски. Отварям очи и виждам, че съседът ми се хили.

— Здравсти. Аз съм Брус, а ти как се казваш?

През следващите петнайсет минути всичко върви сравнително добре, като изключим, че някой непрекъснато пуска водата в тоалетната, от която ни дели една стена, а Брус заспива и главата му климва на рамото ми.

— Какъв сандвич предпочитате, госпожо? С пилешко или шунка? — Стюардесата ми отправя добре отработена усмивка.

— Нямате ли вегетарианско меню? — питам любезно аз.

— За съжаление свърши. В този сандвич има маруля и домати — обяснява тя, докато оглежда анемичната франзела, увита в целофан. — Ако искате, извадете шунката.

— Не, благодаря. — Стомахът ми гневно ръмжи.
— Кафе или чай предпочитате? — продължава тя.
— Кафе, ако обичате.

Подава ми пластмасова чашка на поднос и налива гъста черна напитка, без да разлее дори капка.

Неочаквано самолетът се разтриса и подскача.

Какво по... Поглеждам стюардесата. Тя е напълно спокойна, поклаща се в удобните си обувки и продължава да налива. Успокоявам се и поемам чашата.

Ето, виждаш ли? Всичко е наред, казвам си аз. Нищо и никаква турбулентност. Няма защо да се притеснявам. Няма нищо...

Ау!

Без предупреждение самолетът полита надолу и аз имам чувството, че ще изпаднем от небето. Ужасена съм. Чувам плач на деца, писъци на жени и сърцето ми започва да блъска, някакъв пръст ме ръчка...

Какво?

Вдигам поглед и забелязвам, че Брус ме бодне с месестия си пръст и ме наблюдава угрижен.

— Всичко е наред, момиче, всичко е наред. Малко турбулентност, всичко е наред — обяснява той и дъвче сладко сандвича с шунка. — Като изключим панталоните ти — добавя той и посочва скута ми.

Свеждам отново поглед и забелязвам огромно кафяво петно на скута, а след това виждам празната пластмасова чашка, която все още стискам в ръка. Тъкмо навреме, защото и последната капка се изсипва върху мен. Браво! Това е направо върхът. Може ли да стане по-зле?

Очевидно може. След като кацаме — грешка, след като се забиваме, тръсваме и затътряме с пицци на двигателите по пистата — аз оставам заклещена зад Брус и съм последната, която слиза от самолета. Това означава, че съм последната, която излиза на терминала, и последната, която ще се нареди за такси.

А пък вали.

Наблюдавам как капките попиват по розовите ми сатенени обувки и въздъхвам. Къде отиде хубавото време? Не е валяло от цяла вечност, откакто... Започвам да се опитвам да си спомня. От онази

вечер, когато прогизнах и срещнах старата циганка, която ми даде пирена на късмета.

Усещам странно чувство. Чакай малко. Не само слънцето се е скрило, къде отидоха зелените светофари и празните пътища? Да не говорим, че пред гишетата в последно време вечно има опашки. Ами мястото до тоалетната на самолета? Ами последният сандвич? Ами единственото такси? Какво стана с кожата без бръчки? Какво стана с дните, в които косата ми беше все хубава? Нима тези дни са безвъзвратно отминали и на тяхно място...

Нещата са каквито винаги са били, казвам си аз. Така беше преди, нали?

Преди кое, Хедър? — нашепва предателското гласче.

И тогава разбирам.

Преди всичките ми желания да започнат да се сбъдват.

За момент оставам на тротоара, но усещам, че ми се вие свят. Това просто... не може да бъде, нали? Спомням си сватбата, как държах ръцете на хората от двете ми страни, странното усещане, изчезването на щастливия пирен... Разбирам какво става и усещам прилив на радост.

— Господи, каква опашка за такси — ахвам аз, ухилена от ухо до ухо. — Ама тя е огромна.

Двойката пред мен се обръща подозрително.

— Освен това вали — ахвам отново аз. — Какъв кеф!

Още неколцина се обръщат към мен, сякаш съм луда, ала на мен не ми пука. Пет пари не давам, че ще са намокря цялата, че косата ми е полепнала по лицето, че струйки вода се стичат в гърба ми.

Усещам остра болка, когато някой блъска куфарчето си на колелца в крака ми.

— Много се извинявам — казва непознатият и очаква гневен отговор, ала аз се ухилвам доволно.

— Няма нищо — успокоявам аз човека. Повдигам крачола на панталона и виждам огромно червено петно, което ще стане синьо в най-скоро време. Това е просто чудесно. — Много обичам синините — заявявам доволно аз.

Непознатият се дръпва бързо тъкмо когато някакво такси спира на стоянката и гумите му разплискват локва, която ме изпръсква с мръсна вода. Поглеждам сакото. Вече не е кремаво, дъждът и калта са

променили цвета му. Съсипано е. Няма да може да се оправи. Та това е фантастично.

Отмятам глава назад и избухвам в смях. Оставям дъждът да барабани по лицето ми, разпервам ръце и се завъртам, макар да съм съвсем подгизнала.

Никога не съм била по-щастлива.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Два часа по-късно съм седнала с кръстосани крака на леглото в хотелската стая, облечена в пухкав хавлиен халат, и съм увила главата си с кърпа също като тюрбан. В едната ръка държа панталоните, а в другата — сешоара на хотела. Прекарах двайсет минути надвесена над мивката с калъп сапун и четка, за да почистя петната от кафе и кал, а сега остава да ги изсуша и ще съм напълно готова.

Включвам сешоара и го пъхвам в единия крачол, за да изсъхне по-бързо, а след това посягам към плика, закачен на леглото. Накарах таксито да ме остави в „Маркс & Спенсър“, за да си купя бежови ниски лачени обувки (дълга извинение на Розмари — направо не е за вярване колко са модерни в момента, и практични), чифт чорапи, чадър и пакет от три чифта черни прашки. Вадя нещата и ги поставям на леглото. Май трябваше да купя бежови прашки заради цвета на костюма, но бежовите са толкова прости, а никога не се знае...

Какво не се знае, Хедър? — пита строго предателският глас.

Насочвам цялото си внимание към панталоните, които всеки момент ще пламнат. Нямам време за глупости. Не мога да седя и да си мечтая за Гейб и как двамата... Господи, пак започвам. Това е смешно. Зарязвам панталоните, свалям кърпата от косата и започвам ожесточено да я подсушавам. Независимо от чувствата ми, Гейб е просто приятел и ако случайно се засечем на фестивала, надявам се искрено да приеме извинението ми и отново да станем приятели. Нищо повече. Искам да сме просто приятели. Нали не си забравила, че той си има приятелка? А след онова, което ми причини Даниел, няма да припаря до мъж, готов да изневери на гаджето си. Дори въпросният мъж да е мил, да прибира мокрите кърпи в банята и да не оставя пълен хаос след себе си, казвам си строго аз.

Вече се чувствам праведна, изпълнена с решителност и приключвам с косата, която е станала къдрава като разплетена кошница. Добре. След като приключих и с това, мога да се заема с причината, поради която съм тук. Изпратена съм като фотограф на

„Сънди херълд“. В гърдите ми напират гордост. Въпреки че съм с щръкнала във всички посоки коса, аз разбирам, че нямам нито четка, нито маша. Включвам отново сешоара, навеждам глава и започвам да се реша с вече познатото ви ожесточение.

Двайсет минути по-късно съм почти готова и след едно бързо телефонно обаждане до журналистката, който пише статията, затварям и посягам към фотоапарата на Брайън. Прехвърлям го на врата си и усещам, че съм истинско кълбо от нерви. Това е. Първата ми задача на новата работа. Изпъвам рамене и отварям вратата. Време е за шоу.

Нервността ми се стопява в мига, в който излизам на улицата. Все още ръми, но това не е развалило настроението на никого. Накъдето и да погледна, изпълнителите са се смесили с тълпата туристи и хора, които раздават листовки, така че през следващите няколко часа снимам ли снимам, докато към девет усещам, че новите ми обувки са ме прежулили, затова сядам на една пейка, за да реша какво да правя след това.

Дадоха ми купове листовки, затова решавам да ги разлистя. Вече съм наясно с ужасния факт, че ще се наложи да видя и изпълненията на някои комедианти, ала въпросът е кого да избира.

Гейб, мисля си аз, преди да успея да се спра.

Хедър Хамилтън, няма да мислиш за Гейб. Дошла си по работа. Отново се навеждам над листовките и се опитвам да избира нещо прилично — все едно да накараш вегетарианец да си избере от замразените меса в „Теско“, но аз упорито ги прехвърлям една след друга.

Най-сетне стигам до последната. Обърната е наопаки и когато я обръщам, не мога да се въздържа да не си пожелаая да е на... Не, оказва се на някакъв комедиант на име Боб, който ще се представи заедно с партньора си Берил, които според „Скотсман“ били невероятно смешни...

За бога, кого се опитвам да заблудя? Не ми се гледат двама комици, които се предполага, че са „невероятно смешни“. Искам да видя Гейб. Трябва да видя Гейб. Влюбена съм в Гейб. Няма смисъл да си затварям очите, нито пък да се преструвам, че не е вярно. Още от мига, в който го видях на прага на дома си, с луничките и огромните очи, знаех, че нещо става.

Смачквам листовките и тръгвам към един кош. Той е препълнен с шарени листчета и аз тъкмо се каня да подхвърля моите отгоре, когато едно от тях привлича погледа ми. Прогизнала листовка в розово и жълто със силуета на мъжки профил, който много прилича на...

АНГЕЛЪТ ГАБРИЕЛ ИЗПРАТЕН ОТ ХОЛИВУД, ЗА ДА РАЗВЕСЕЛИ ЖИВОТА ВИ. ТАЗИ ВЕЧЕР В „ТАВЪРН“, ТОЧНО В 9. БИЛЕТИТЕ СА ПО 7.50. ЕЛАТЕ, ТОЙ ЩЕ ВИ СПАСИ.

В същия момент чувам градския часовник да отмерва девет удара. Колебая се, неестествено нервна съм, когато си представям, че ще го видя отново — при това на сцената. Какво ще му кажа? Как ще реагира той? Може би ме мрази, може да откаже да разговаря с мен. Дали не е по-добре да не ходя... Ужас. Решителността ми започва да се топи със скоростта на светлината. Над замъка се извива красива блестяща дъга. Не съм религиозна, ала това ми прилича на знак.

— Извинете. — Врътвам се и спирам първия раздавач на листовки. — Кажете ми как да стигна до „Тавърн“. Искam да видя ангела Габриел...

Тичам през целия път дотам.

Добре че „Тавърн“ е на една малка уличка на пет минути път пеша. Когато пристигам, откривам, че шоуто на Гейб все още не е започнало. Имало някакъв технически проблем и всички представления закъсняват. Купувам си билет и влизам.

„Тавърн“ се оказва малък бар в „баварски стил“. Никога не съм ходила в Бавария, но ако мога да съдя по декора, това очевидно е страна, където си падат по препарирани глави на глигани и мебели от борово дърво. Навела съм глава и се промъквам през сумрачния опушен бар. Пред мен е издигнат подиум, за да служи като импровизирана сцена, а в самия край на сцената някакъв комедиант довършва представянето си.

Той е дребен кльощав тип, естествено в тениска с лого „Не обръщай внимание на простотии“, която е доста подходяща. Пуши цигара от цигара, лепнал се е за микрофона и макар да не съм добре запозната с подобни изпълнения, дори аз виждам, че е на път да сдаде

багажа. Помещението е тихо, чува се единствено как хората си шушукат, без да крият отегчението си.

— И тогава гълъбът полетя от перваза и се настани на рамото ми... — Наблюдавам го как затъва все повече и повече, докато през пелената от дим зървам познатия постер в жълто и розово. Виждам силуета на Гейб и думите „Ангел Габриел“.

Този път усещам гордост. Той успя. Отпечата е листовки, направил е постери, организирай е представление, дошъл е чак от Ел Ей в Единбург, за да изнесе това представление. Знам, че ми е разказвал много, но сега вече ми се струва напълно реално. Оглеждам се впечатлена. Има поне двайсетина човека, в никакъв случай не е препълнено, но за това малко заведение бройката е доста добра. Всички хора тук са платили, за да гледат Гейб, казвам си доволно аз, докато комикът с гълъба слиза от сцената, последван от анемични аплодисменти. Нито един от публиката не тръгва след него.

Това означава, че сега е ред на Гейб.

Оглеждам къде да застана. Когато влизах, реших да изчакам шоуто да мине и тогава да отида при него, но сега решавам, че ми трябва място, откъдето да го снимам, без той да ме види. Той може и да не е нервен, но аз цялата се треса.

Тъмна ниша от другата страна на бара ми се струва съвършеното място и аз пристъпвам нататък и минавам покрай група момичета, които пушат и си говорят на висок глас.

— Ти гледа ли „Изпълненията на пениса“?

— Не, билетите бяха свършили. Затова дойдохме тук.

— Този, следващият става ли за нещо?

— Откъде да знам?

Наострям уши. Говорят за Гейб. Заставам близо до тях, за да продължа да подслушвам.

— На кого му пука. Билетите са безплатни.

— Не си ли плащала за тях?

— Не, одеде някакъв тип, американец, ги раздаваше.

Казва го толкова пренебрежително, толкова презрително, но щом чувам „някакъв тип, американец“, сърцето ми се свива. Тя говори за Гейб. А той е раздавал билети, защото шоуто му не върви добре. Най-лошите ми страхове се потвърждават. Сграбчва ме страх и аз се дръпвам. По дяволите.

Водещият се качва на сцената, понесъл халба „Гинес“, и поема микрофона.

— Да бъдем реалисти. Животът е доста скучен...

Насядалите мърморят в знак на съгласие и подхвърлят забележки за последния комедиант, от които косата ми настръхва.

— Затова ви трябва комедиант като следващия, за да ви спаси. Да чуем нашия ангел Габриел...

Трябваше да го спра. Трябваше да направя нещо. Трябваше да...

Гейб излиза на сцената и аз забравям да дишам. Той е още по-сладък от преди. Очаквах да е в онзи ужасен костюм, в който му се струва, че изглежда интересен и готин, но сега си е сложил дънки и сив пуловер. Както обикновено, косата му е щръкнала навсякъде, но поне се е обръснал, а когато си побутва очилата, прилича на дванайсетгодишен. Искане ми се да му помогна, да го защитя.

Как само съм лапнала по него.

— Здравсти, много се радвам, че съм тук. За пръв път съм в Единбург. Някой от вас да е от Единбург?

Всички мълчат отегчени.

Най-ужасните ми страхове се оказват истина.

— Аз съм от Калифорния, но през изминалите няколко седмици живях в Лондон. Лондон е страхотен. Биг Бен, Лестър скуеър, но трябва да призная, че останах малко разочарован от Пикадили. Очаквах да видя цирка, ама нямаше нито клоуни, нито пък дресирани моржове... — Той се усмихва. Трябва да призная, че с бавния американски говор и кривенето има наченки на нещо смешно. Само че подобни наченки няма да събудят интереса на публиката, които са отегчени до смърт от господина с гълъба. Оглеждам заведението. Още малко и ще заспят.

Сърцето ми блъска отчаяно. Направо ще го размажат. Ще го направят пред собствените ми очи в баварска кръчма.

— Това наистина е първото ми идване в Англия и забелязах някои неща, които са съвсем различни от къщи.

Докато го наблюдавам на сцената, осветен от прожектора, ме се иска да се втурна напред и да го спася. Само че не мога. Безсилна съм и няма какво да направя. Оглеждам се. Абсолютно никой не се смее. Очевидно са доста озадачени от липсата на горчицина и обичайните зловни стрелички за това или онова, както правят повечето комици,

затова се споглеждат в недоумение. Вижда се, че им се иска да приключи час по-скоро. Изобщо нямат намерение да му подадат ръка. Някои започват да разговарят помежду си. По дяволите! Може би Гейб ще се окаже прав. Може би публиката очаква комедиантът, изправил се пред тях, да е изпълнен с горчивина и нетърпимост към целия свят.

— Като например...

Отново поглеждам Гейб. Вече му личи, че е нервен. Потрива носа си, както прави винаги, когато се чувства неловко, а първоначалната му самоувереност е изчезнала. Следва потискаща пауза и той преглъща с усилие. Господи, не мога да гледам повече.

Привеждам се, промъквам се покрай разни типове, подпрели се на бара, и се скривам в дамската тоалетна. Вратата се затваря след мен и заглушава гласа му. Въздишам облекчено, подпирам се на мивката и впивам поглед в сифона. Знам, че навън, в заведението мечтите на Гейб се сгромолясват и потъват завинаги.

Пускам чешмата и наплискам лицето си с вода. Много ми е мъчно за него. Колко много усилия, за да дойде тук, и защо? За да не му обръщат внимание? За да го посрещат с прозявки? Щом се сещам за реакцията на публиката, ме обзема възмущение. Въпреки всичко аз съм сигурна, че Гейб е талантлив. Освен това е забавен. Никак не ми се иска да мисля за него в този момент, докато е на сцената и никой не се смее...

В същия момент до мен достига вълна от смях.

Какво? Не може да бъде. Възможно ли е? Предпазливо отварям вратата и надничам през дима. Не мога да повярвам на очите си. Няма грешка. Хората се усмихват, доста от тях се заливат от смях. Дори момичетата се ръчкат с лакти и се кискат.

— Наскоро се качих на един от двуетажните автобуси...

Измъквам се от дамската тоалетна и се сливам с публиката.

Докато той говори, всички са приковали погледи в него. Хората са престанали да си бърбят и го слушат с интерес. Гейб се усмихва и продължава с нова самоувереност.

— ... и момиченцето не спираше да плаче. Казах си: „Какво да направя?“. Почувствах се ужасно... — Точно в този момент той разкривява лице и публиката се сгърчва от смях. — След това си спомних, че в раницата ми е останал бонбон. — Мълчание. — Извадих го и го лапнах. Невероятно. Почувствах се много по-добре.

Публиката се киска.

Обхождам ги с поглед. Някои са зейнали, лицата им са сбръчкани, очите им блестят. Гейб е успял да привлече вниманието им, моето също.

Гледам го с ново уважение, докато се прехвърля от един лаф на друг без преструвки и преиграване. Натъпкал е ръце в джобовете си, килнал е глава на една страна и им поднася смешките си с ангелска усмивка, която достига чак до сърцето ти. Много по-добър е, отколкото очаквах. Няма ги злостните хапливи забележки. Той е самият себе си. Гордея се с него. Може би се е вслушал в съвета ми.

И тогава, преди да се усетя, шоуто тръгва към върха си, също като лавина, която набира скорост. Смеховете стават все по-мощни, а по лицата на някои започват да се стичат сълзи. Поглеждам часовника си. Остават няколко минути.

— Не мога да си тръгна, преди да ви разкажа за едно рижавелче, което опознах доста отблизо през последните седмици...

Това пък какво трябва да означава? След като изслушах цялото му шоу, което за мен е огромен тормоз, въпреки че на сцената е Гейб, аз съм като зашеметена и сега изведнъж идвам на себе си. Господи, той ще говори за мен! Как е възможно! Сърцето ми отново започва да пърха и аз чакам нетърпеливо.

— За една рижава котка на име Били Смит...

Разочарованието ми е огромно и аз се чувствам смешна, задето си бях помислила, че ще говори за мен. Защо да говори за мен?

„Защото идиотът е влюбен в теб.“

Отново чувам гласа на Виктор Максфийлд. Веднага го отблъсквам. Мъжете имат навика да ти поднасят информация като китайски мъдреци.

— Открай време съм се питал откъде идва лафът „ти, мръсна котко разгонена“, но сега вече съм наясно.

Съвземам се бързо.

— Всяка вечер със съквартирантката ми си седяхме по пижами, пиехме ментов чай и гледахме „Сексът и градът“ на дивиди — съквартирантката ми има целия сериал, пази го и го къта като енциклопедия за мъжете...

Изчервявам се и оглеждам бара. Мнозина кимат усмихнати, някои мъже побутват приятелките си, които се кискат и кимат смутени,

защото това е самата истина.

— Знам, че ние, комиците живеем доста шантаво. Понякога дори ни замерят със соеви сладки! — Следва нова вълна от смях. — А Били Смит? — Гейб извива вежди. — Мислех си, че ще се свие в някоя кошница, ще мърка доволно, ама, не. — Клати глава и се преструва на силно впечатлен. — Тази котка се оказа истинско разгонено животно. Направо няма да повярвате каква върволица се извървя през отвора за котки. Уверявам ви, че среднощните посещения не бяха едно и две.

В този момент си спомням разговора ни в кухнята. Гейб е истински гений.

— Нали знаете какво е среднощно посещение?

Гейб поглежда конспираторски към публиката. Някои се кикотят, други го наблюдават озадачени, мнозина обясняват шепнешком. Когато хората най-сетне разбират, се чуват сподавени смехове.

Той се ухилва.

— И аз си мислех, че знаете.

Сега вече хората се заливат от смях, бършат сълзите си, а Гейб продължава най-невинно:

— Улични превъзходни, неуверени боязливи скромници, две надуты персийки... цяла нощ беше влез-излез... — Той замълчава и поглежда публиката. Сигурно изчаква, за да стигне до гвоздеа на шоуто, но отстрани изглежда така, сякаш търси какво точно да каже. Или може би оглежда публиката, за да зърне някого.

В този момент ме забелязва. Очите ни се срещат и той задържа погледа ми. Дъхът ми спира и аз го наблюдавам в нетърпеливо очакване. В този момент сякаш всичко около мен изчезва — и светлината на прожектора, и хорските гласове, и мирисът на цигари и бира и оставаме само двамата с Гейб. Отново сме в кухнята ми в Лондон с Били Смит и прословутите среднощни посещения.

Той е безкрайно учуден.

— Ти се смееш? — изрича с устни той.

Тълпата решава, че това се отнася за тях и избухва нов залп от смях. Само че той гледа мен.

— Знам — отвръщам аз, усмихвам се и усещам как в мен се надига кикот. Преди да се усетя, се заливам от смях. Можете ли да повярвате? За пръв път в живота си аз се смея на комедиант. В клуб.

Когато Гейб минава към най-смешната си реплика, аз вадя фотоапарата и запечатвам мига завинаги.

На следващата сутрин читателите на „Сънди херълд“ в цялата страна виждат черно-бялата снимка на Гейб в „Тавърн“, поместена на страниците, посветени на изкуството. Под снимката има заглавие: „Комедиант завладява фестивала с един замах“ и статия за десетте най-добри новаци, сред които е и Гейб. Оказва се, че журналистката също е била сред публиката и останала толкова впечатлена, че написала статия за него и я пуснула преди отпечатването на вестника.

Аз се оказах доста заета. След като Гейб слезе от сцената, и двамата започнахме с извинения и обяснения, говорихме часове наред за какво ли не. Имаше и някои разкрития. Той призна, че е скъсал с Миа, и това ми направи особено голямо впечатление. Имаше и други неща. На сутринта, когато се изнесъл от апартамента ми, той обиколил квартала три пъти, защото нямал сили да си тръгне. След много колебания решил да последва съвета ми и да промени шоуто. Така нещата си дошли на мястото.

След това дойде моят ред. Разказах му за инфаркта на Лайънъл, как двете с Розмари сме оправили отношенията си, за съобщението на гласовата ми поща, оставено от Виктор Максфийлд. Не му казах всичко, разбира се. Не споменах, че чичо му го е нарекъл влюбен идиот.

Нямаше нужда да му го казвам, защото той ми го призна сам.

Точно преди да се целунем.

— Какво ще кажеш?

Сгушена под топлата завивка, преплела голи крака с краката на Гейб, аз го поглеждам. Вече е утро и двамата сме в хотелската ми стая, закусваме и четем неделните вестници.

Шавам с пръстите на краката, закачам неговите и оглеждам рошавата му коса, подпухналите от съня очи, скрити зад очилата, и не мога да не се запитам къде ми е бил умът и защо съм обичала толкова да чета вестниците сама. Много даже ми е приятно някой да ме прекъсва. Умът ми се стрелка назад към изминалите няколко минути...

— Чакай да видя... „свеж нов талант“... „глуповат, но завладяващ хумор“... „един от най-смешните комедианти, които някога са идвали в Единбург“.

Первам го с недоядения си кроасан.

— Ау! — грачи той и потрива голото си рамо, сякаш много го е заболяло. — Леле, колко си злобна.

— Не говоря за статията — протестирам аз. — Говоря за снимката.

— А, за снимката ли? — повтаря той, сякаш не е забелязал името ми в левия ъгъл, ала устата му потрепва и го издава. Оглежда внимателно снимката и очите му се присвиват. — Леле, тоя какъв див красавец е — заявява той и се опитва да докара шотландски акцент. Аз го поглеждам.

— И снимката си я бива.

Той ме прегръща.

— Вие сте много талантлива, госпожице Хамилтън. — Целува ме. Има вкус на кроасан и портокалов сок и тъкмо когато се наслаждавам на новото усещане, нещо трепва. Пак ли?

— Знаеш ли, исках да направя това от мига, в който те видях — прошепва той.

— Ти си имаше гадже тогава — карам му се аз.

— Всъщност... — Той потрива притеснено носа си. — Когато ти казах, че сме скъсали, не споменах кога.

Поглеждам го учудена.

— Стана месеци преди да дойда в Лондон.

— Защо тогава каза на Джес, че си имаш приятелка... — Сещам се сама. Онази първа вечер, когато бяхме в градината. Тя се опитваше да го прелъсти. — Ти беше резервният ѝ план — кискам се аз.

— Резервен план значи. — Струва ми се обиден, след това избухва в смях. — Това трябва да го запомня. — Той се киска и се пресяга към нощното шкафче за тефтера. Вади малък молив и докато го наблюдавам как записва, сериозен и вгълбен, усещам как любовта напирва в гърдите ми.

— Искам да ти кажа една страхотна смешка — поглежда ме той.

— Господи, недей, много те моля. — Пъшкам и се опитвам да заровя глава под завивката. Обичам Гейб, но едно комедийно шоу ми е повече от достатъчно.

Той избухва в смях и пригладжа косата ми с целувки.

— Ти чувала ли си вица за комедианта, който се влюбил в една червенокоска, която се казвала Хедър?

Надничам изпод завивката и се сгушвам до него.

— Не съм. Какво станало?

— Така и не я разлюбил.

Усмихвам се на една страна.

— Това изобщо не е смешно.

— Не съм искал да е смешно — шепне той, привлича ме към себе си и ме целува.

Аз затварям очи и отвърщам на целувката. Ето това е най-хубавото в комедията.

ЕПИЛОГ

— Три долара и седемдесет и пет цента.

Слагам списанието на щанда и вадя банкнота от пет долара от джоба на късите панталонки. Продавачът я поема и докато чакам рестото, грабвам списанието и разлиствам лъскавите страници. Трябва да е някъде тук... Разгръщам на рекламите. Най-сетне я виждам. Черно-бяла снимка на жена, която сваля неопрена в илюстрирана статия за сърфа. Погледът ми се стрелва към името, написано със ситни главни букви.

ХЕДЪР ХАМИЛТЪН

Колко само съм горда. „Сийн“ е едно от най-продаваните списания в Америка и това е първата ми снимка за тях. Можете да ми вярвате, че снимката е страхотна и че надписът с името ми съвсем не е толкова малък. Буквите са поне половин сантиметър високи.

— Госпожице? — Мъжът зад щанда ми подава рестото.

— А, да, благодаря. — Изчервявам се и натъпквам рестото в джоба, затварям списанието и излизам в задушливата горещина.

Късен следобед е, ала слънцето все още пари. Слагам си тъмни очила и поглеждам към невероятно високите палми и безкрайното синьо небе, жълтият пясък и искрящия океан. Венис Бийч, Калифорния. Поемам соления въздух, ароматът на кафе и лосион против изгаряне. Точно така съм си представяла всичко тук. Пълно е с велосипедисти, момичета по бански, разни типове разнасят сърфове, други свирят на китари... Ухилвам се, когато покрай мен минава момче на кънки, връщам се при колелото си и слагам списанието в малката кошница. Качвам се и се оттласквам от тротоара. Преди малко ходих да поплувам в океана и все още усещам полепналата по кожата

ми сол и влажните бикини под късите панталонки. Натискам лениво педалите и се оставям на мечтите, а умът ми препуска с всяко завъртане.

Връщам се към Единбург и към онзи момент преди шест месеца, когато се събудих в розовата хотелска стая до Гейб...

Както бе предрекъл Брайън, останах до края на фестивала. Всички билети за шоуто на Гейб се продадоха. Представлението му беше толкова успешно, че му предложиха зала. Публиката му нарастваше, чуваха се все по-добри отзиви. Преди да се усети, всички съдии от комисията за награди за комици го бяха гледали и го номинираха за престижната награда „Перие“.

Не се изненадах, когато спечели. Затова пък Гейб остана поразен, както и цялата комедийна общност, защото никой не бе чувал за него, но оттогава досега той постигна много. Спечелената награда му донесе заслужена слава и в момента той преговаря за свое телевизионно предаване и изнася представления в един от най-големите комедийни клубове в Ел Ей.

Завивам покрай мрежата канали, слизам от колелото и го тласкам по тясната пътека покрай водата. Що се отнася до мен, Виктор Максфийлд страшно хареса снимките ми от фестивала (въпреки че е бил предварително готов да ги хареса заради човека на тях). Това бе първата от много други поръчки. През следващите два месеца прекарах невероятно, снимах какви ли не хора, места и събития.

След това напуснах работа. Отново напуснах.

Слънчевите лъчи си играят във водата и аз нагласявам очилата. Погледът ми се плъзга по каналите и аз насочвам мисли към момента, когато реших да напусна „Сънди херълд“. Само че този път не беше заради глупаво недоразумение, а заради тръпката. Трябва само да погледна Гейб и да я усетя как заиграва. А каква по-добра причина да се преместя в Ел Ей, освен да заживеем заедно.

Спирам, за да погледам семейство патици, които се носят по водата. От време на време някоя се гмурва и пернатото ѝ дупе щръква. Направо невероятно. Също толкова невероятно, колкото, че в момента е февруари, не ми е студено, не съм в стария мокър Лондон и не ми се налага да си пробивам път през тълпите, излезли от работа и хукнали към метрото.

Не че нямаше страшни моменти. Трябваше да дам под наем къщата, да подам документи за виза, да мина на свободна практика. Сякаш животът ми изведнъж потече на по-бързи обороти. Преди да се усетя, вече прибирах тиганите „Льо Кръозе“, сбогувах се с приятелите си и си обещахме да си пращаме имейли. Ами Лайънъл?

Щом се замисля за него, и сърцето ми трепва. Колкото и да обичам новия си живот тук с Гейб, никак не ми е приятно, че съм толкова далече от татко. Глупаво е. Знам, че е в добри ръце, че трябва само да вдигна телефона, но въпреки това той ми липсва. Понякога ми се иска да си пожелаая...

Очевидно не бива да си пожелавам разни неща, напомням си аз и се чувствам по-добре. Щастливото цветенце ми даде урок и вече съм нов човек. Вземете онзи ден, например. Дватамата с Гейб бяхме на плажа и аз видях едно момиче по бански с дупе, на което би завидяла и Камерън Диас. Тъкмо да си пожелаая и моето да е такова, и се спрях. А това не е никак лесно, да не говорим, че дупето ѝ беше върхът, но сигурно доста зор е видяло, докато се докара в този вид. Радвам се, че не го направих, защото след пет минути Гейб ми каза, че имам най-страшното дупе, което някога е виждал. Това доказва, че човек трябва много да внимава какво си пожелава.

Сега, като се замисля, не съм убедена, че щастливият пирен ми донесе истинско щастие. Може би и въображението ми е помогнало малко. Може би наистина става въпрос за поредица от съвпадения...

През седмиците след като изчезна, се случиха събития, които ме накараха да реша, че е било точно така. На кантара в „Бутс“ се появи странен надпис, че не бил работел и когато попитах продавачката какво не е наред, тя ми обясни, че не отчитал правилно теглото. Грешката била в цели два килограма и половина.

После някакъв човек, който разхождал кучето си, попаднал на подхвърления ми портфейл в парка Хампстед и го предал в полицията. Както трябваше да се очаква, и парите, и кредитните карти липсваха, но картата ми за донор на органи беше вътре и така полицията ме открила. Вътре беше и лотарийният билет, пхнат в едно от страничните джобчета. А сега на въпроса за милиони. Спечелих ли?

Да, спечелих.

Почти.

Бях уцелила четири от числата и ми връчиха десетачка, което е чудесно, въпреки че така и не успях да си купя Астън Мартин „Венкуиш“, но поне си платих таксито до нас, след като ходихме на кино. А докато се притисках до Гейб на задната седалка, имах чувството, че съм спечелила джакпота.

Честно казано, колкото повече мисля, толкова повече ми се струва, че знам истината за пирена. От една страна, ми се иска да вярвам, че е имал магически сили, но от друга, когато разсъждавам логично, знам, че това е напълно невъзможно. Подобни неща се случват във вълшебните приказки, не в истинския живот. Дали?

Най-сетне стигам до голямата дървена къща, боядисана в бебешко синьо, тласкам колелото пред себе си и го подпирам на стълбите, където се е излегнала доволно едра оранжева котка. Навеждам се, за да я погала.

— Здравсти, Били Смит — прошепвам аз и го чеша зад ушите. Той измърква и се протяга мързеливо, а малките му бели лапки се изпъват. Усмивам се. Той не е единственият, който се радва на слънцето.

Отварям мрежестата врата и влизам вътре. В къщата е тихо и спокойно. Изритвам чехлите и тръгвам към хола. Спирам до лампата, поставена върху една от масичките. До нея е снимка, която аз съм правила на Гейб. Застанал е пред „Лаф фактъри“ на „Сънсет булевард“, а над него се вижда надписът: „Ангелът Габриел на живо“. Буквите са черни и върху тях има втори надпис: „Няма места“.

Гордо докосвам с пръст дървената рамка. Никога не съм харесвала комедиите, но започвам да ги оценявам. Също като бирата, казвам си аз. В момента една студена бира ще ми дойде добре. Влизам в кухнята.

— Изненада!

Застивам на вратата.

Вратите към терасата са широко отворени и аз поглеждам към малката градина. Навсякъде са закачени пъстроцветни светлини, шарени балони, а на огромен надпис виждам „Честит рожден ден“. Пълно е с хора, които подскочат, подвикват и пицят.

Господи!

Облягам се на хладилника.

Това е парти изненада за рождения ми ден.

Първият ми импулс е да хукна нанякъде. Не съм подготвена. Идвам направо от плажа. Косата ми е пълна с пясък, на лицето имам червена пъпка, която се опитам да изстискам. Изглеждам ужасно. Трябва да взема душ. Имам нужда поне от един час, за да си направя косата и да се гримирам.

Също като заек, уловен в светлините на приближаващ автомобил, аз съм прекалено стресната, за да реагирам.

И тогава ги виждам. Познати усмивки.

— Лайънъл... Ед... Джес! — ахвам аз и изкрещявам, когато радостта избухва в гърдите ми също като фойерверки. Краката ми се задвижват и аз хуквам към градината и размахвам ръце.

— Лайънъл! Не мога да повярвам... Розмари! Боже! Джес! Негодници такива! Да пазите тайна от мен! Това сигурно е новият ти приятел Доминик. Здравсти, Доминик, много ми е приятно да се запознаем! Ед и Лу и... Господи... това Руби ли е? Колко е красива... Здравсти, Руби, аз съм леля ти Хедър! Брайън! Много се радвам да те видя... Нийл, много се радвам да те видя и теб!

Задъхана от вълнение, ги прегръщам един след друг, смея се, докато Брайън щрака с фотоапарата и прави десетки снимки. Лайънъл ми се струва здрав, малката ми племенница е очарователна, а Джес ми се струва щастлива с новия мъж в живота си и... Не може да бъде! Взимам си думите обратно. Обичам изненадите. Направо обожавам изненадите.

— Шшт!

Сред хаоса се чува шъткане.

Какво става? Защо да мълчим? Защо...

В този момент виждам Габриел. Той носи торта. На нея са забодени десетки запалени свещички и докато се приближава към мен по тясната пътека, всички запяват „Честит рожден ден“.

Господи, ще заплача. Очите ми овлажняват и аз усещам как в гърлото ми се надига буца. Каква съм късметлийка. Гейб беше прав. Не е задължително винаги да има „но“.

Той оставя тортата на масата, обръща се към мен и ме целува по устните.

— Честит рожден ден, красавице — прошепва той и ми намига игриво.

Избухвам в смях, всички се скупчват около мен, фотоапаратите им са готови, за да ме снимат как духам свещите.

В този момент той ме спира.

— Чакай! Да не забравиш да си пожелаеш нещо — смее се той.

Цялата настръхвам. Усещам познатото изтръпване на пръстите на ръцете и краката. Недей, Хедър. Нали обеща. Обръщам поглед към малките пламъчета, поемам си дълбоко дъх и затварям очи.

Но пък...

Какво толкова ще стане, ако си пожелаеш нещо дребно?

Иска ми се:

- *Да има къде да седна, когато се кача в метрото...*
- *Да не бях изяла целия пакет шоколадови бисквити...*
- *Да се запозная с мъж, който обича да пере и да е моногамен...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.